Hillary Jordan

Uyandığında

ROMAN

Çeviren: Özlem Yüksel

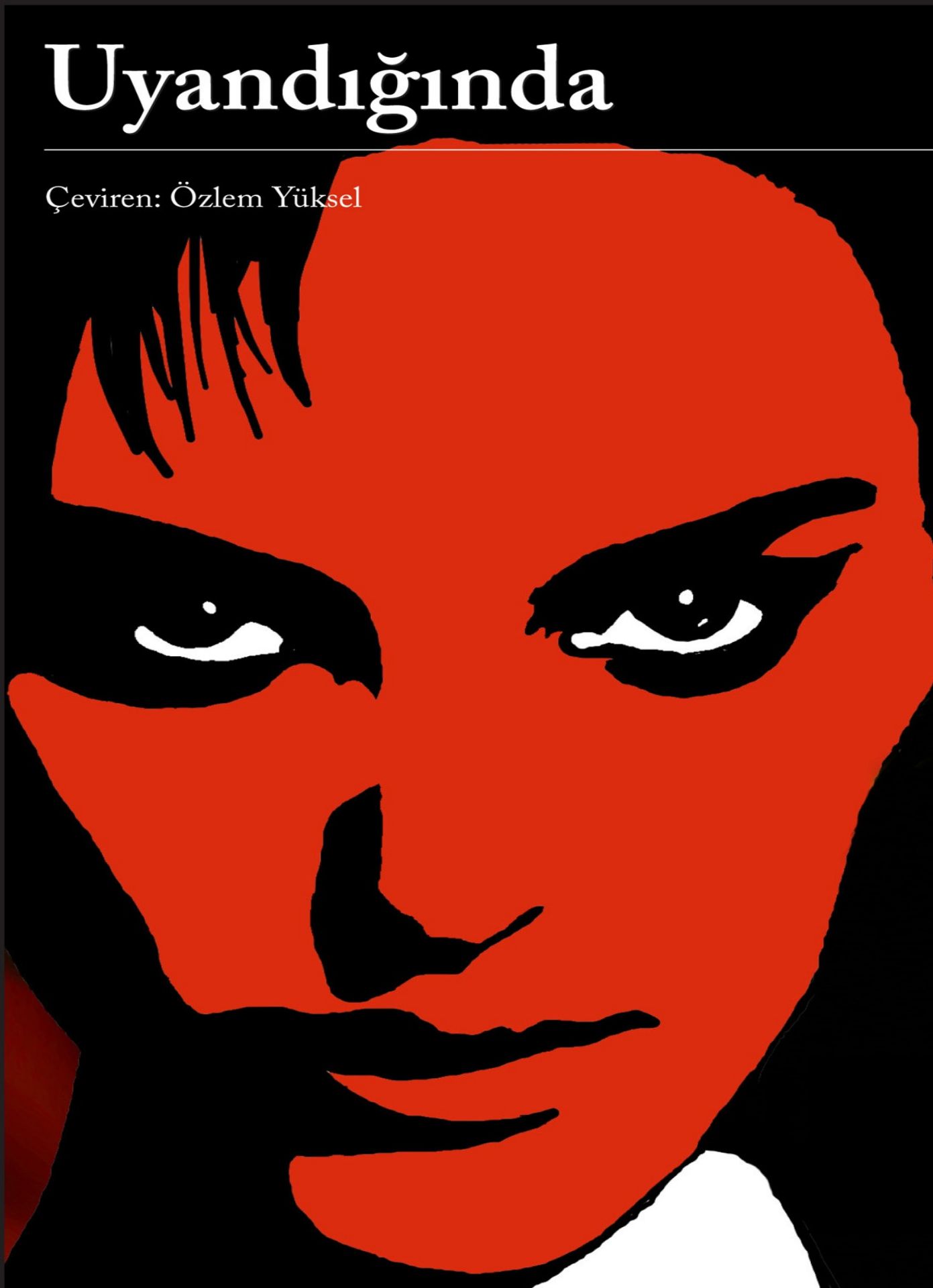

YKY
Yapı Kredi
Yayınları

Hillary Jordan ABD'de doğdu. İngiliz Edebiyatı, siyaset bilimi ve yaratıcı yazarlık okudu. On beş yıl boyunca reklam metinleri yazdı. İlk romanı *Mudbound* 2008'de yayımlandı ve ABD'de çok satanlar arasına girdi. *Uyandığında,* Jordan'ın ikinci romanıdır.

Eserleri: *Mudbound (2008), Uyandığında* (2011; YKY).

HILLARY JORDAN

Uyandığında

Çeviren;

Özlem Yüksel

Roman

Yapı Kredi Yayınları

I. DARAĞACI

Uyandığında, kırmızıydı. Kızarmış ya da güneşten yanmış değildi, dur işaretinin o iddialı kesif kırmızı rengini almıştı.

İlk önce ellerini gördü. Gözlerinin önünde tutup, gözlerini kısarak ellerine baktı. Birkaç saniye elleri, kirpiklerinin gölgesinde ve tavandan gelen yoğun beyaz ışıkta siyah gibi göründü. Sonra gözleri alışınca, yavaş yavaş geçti göz aldanması. Avuçlarını, ellerinin tersini inceledi. Elleri başının yukarısında, denizyıldızı kadar yabancı gelen yaratıklar gibi yüzüyordu. Neyle karşılaşacağını biliyordu -Kırmızıları sokakta ve vidlerde daha önce defalarca görmüştü elbette- ama kendi etinin değişmiş görüntüsüne hazırlıklı değildi yine de. Yirmi altı yıllık yaşamı boyunca elleri bal rengine çalan bir pembelikte olmuştu, yazları koyulaşıp altın bronz bir renk alırdı. Şimdi ise taze kan rengindeydi.

İçinde paniğin kabardığını, boğazının sıkıştığını, kollarıyla bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Gözlerini sımsıkı yumdu, kendini zorlayıp kımıldamadan yatmaya, nefesini yavaşlatmaya ve karnının düzenli inip kalkışına odaklanmaya çalıştı. Üstünde sadece kısacık bir kombinezon vardı, ama üşümüyordu. Odanın ısısı tamı tamına rahat edeceği dereceye ayarlanmıştı. Ceza başka şekillerde veriliyordu: Yalnızlığın artırılmasıyla, tekdüzelikle ve en şiddetlisi de hem mecazi hem de asıl anlamıyla özyansıtmayla. Daha aynaları görmemişti ama bilincinin kıyısında parladıklarını, ne hale geldiğini göstermek için beklediklerini hissediyordu. Aynaların ardındaki kameraların varlığını, her bir göz kırpışını, kaslarının her kımıldanışını kaydettiklerini, kameraların ardındaki devlet görevlisi gardiyanları, doktorları ve teknik elemanları, evlerinde ayaklarını sehpalara uzatmış, ellerinde bira ya da gazoz şişeleriyle gözlerini ekrana dikmiş kendisini izleyen milyonlarca insanı da sezebiliyordu. İçinden, onlara hiçbir şey vermeyeceğim, diye geçirdi: Ne vaka çalışmaları için kanıtlar ya da istisnalar ne de merhametlerini ya da tiksintilerini uyandıracak tepkiler. Kalkıp oturacak, gözlerini açacak, görülecek ne varsa görecek ve sonra da sakince kendisini serbest bırakmalarını bekleyecekti. Otuz gün fazla uzun bir süre sayılmazdı.

Derin bir nefes alıp doğruldu. Dört duvar aynalarla kaplıydı. Beyaz bir zeminle beyaz bir tavan, uyumak için beyaz bir platform, bir şilte, şeffaf bir duş ünitesi, beyaz bir lavaboyla beyaz bir tuvalet yansıyordu aynalardan. Ve bütün bu lekesiz beyazlığın ortasında duran parlak kırmızı kütle kendisiydi, Hannah Payne. Kıpkırmızı bir surat gördü - kendi suratını. Kıpkırmızı kollarla bacaklar - kendi kollarıyla bacakları. Üzerindeki giysi bile kırmızıydı, ama onun tonu bile cildi kadar yoğun bir kırmızı değildi.

Top gibi kıvrılıp saklanmak, çığlık atmak, yumruklarını indirip aynaları parçalamak istedi. Ama bu dürtülerden birine bile uyamadan midesi kasıldı, şiddetli bir bulantı hissetti. Klozete koştu. İçinde safradan başka bir şey kalmayıncaya kadar kustu, terli yüzünü koluna dayayıp halsizce klozet yapağına yaslandı. Birkaç saniye sonra sifon kendiliğinden çekildi.

Zaman geçti. Üç defa tekrarlanan bir sinyal sesi duyuldu ve karşı duvarda bir panel açıldı, bir

yemek tepsisinin durduğu bir girinti meydana çıktı. Hannah zeminde yattığı yerde hiç kımıldamadı; bir şey yiyemeyecek kadar hastaydı. Panel kapandı ve o sinyal sesi bir daha, bu defa iki kez çaldı. Kısa bir gecikmenin ardından oda karardı. Hiçbir karanlık bu kadar hoş gelmemişti. Emekleyerek platforma çıkıp şiltenin üzerine yattı. Sonunda uykuya daldı.

Rüyasında annesi, babası ve Becca ile birlikte Mustang Adası'ndaydı. Becca dokuz yaşındaydı, Hannah da yedi. Kumdan kale yapıyorlardı. Hannah hendek kazarken, Becca da kaleye şekil veriyordu. Parmaklarıyla kumda oluklar açıyor, etrafında döne döne kaleyi yükseltiyordu. Kazıp derine indikçe kum ıslaklaşıp sıkılaşıyor ve parmaklarını daldırması güçleşiyordu. Becca, "Bu kadar derinlik yeter" dedi ama Hannah ablasına aldırmayıp kazmaya devam etti. Aşağıda acilen bulması gereken bir şey vardı. Hareketleri giderek heyecanlı ve telaşlı bir hal aldı. Kum artık çok ıslak ve çok koyu renkliydi, parmakları yara olmuştu. Hendek dipten çıkan suyla dolmaya başladı, ellerinin üzerinden bileklerine çıktı. Burnuna pis bir koku geldi ve hendeğe dolan şeyin su değil kan, koyu renkli ve bayatlıktan yapışkanlaşmış kan olduğunu fark etti. Ellerini hendekten çekmeye çalıştı ama bir şeye takılmıştı - hayır, bir şey ellerini tutmuş aşağı çekiyordu. Kollan dirseklerine kadar gözden kayboldu. Haykırarak anne babasına seslendi ama plajda kendisiyle Becca'dan başka kimse kalmamıştı. Yüzü kumdan kaleye çarpıp kaleyi yıktı. Ablasına, "Yardım et" diye yalvardı ama Becca kımıldamadı. Kıpırdamadan durmuş, Hannah'nın aşağıya çekilmesini seyrediyordu. "Bebeği benim yerime öp" dedi. "De ki... " Hannah gerisini duyamadı. Kulakları kanla dolmuştu.

Kalbi teklerken, uyanmaya başladı. Oda hâlâ karanlık, vücuduysa soğuk ve nemliydi. Kendi kendine, *bu sadece ter,* dedi. *Kan değil, ter.* Teri kururken titremeye başladı ve etrafındaki havanın dengeyi sağlamak için giderek ısındığını hissetti. Tam tekrar içi geçmek üzereydi ki o sinyal sesi iki kere çaldı. Işıklar yandı ve parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Bir Kırmızı olarak ikinci günü başlamıştı.

Tekrar dalmaya çalıştı ama beyaz ışık yakarak kapalı gözkapaklarının arasından, göz yuvalarından ta beynine işliyordu. Kolunu gözlerinin üstüne kapatsa da kafatasının içini tutuşturan yabancı, parlak bir güneş gibi hâlâ görebiliyordu ışığı. Kasıtlıydı bu, biliyordu. Işıklar, küçük bir yüzdenin haricinde, mahkûmların uyumasını engelliyordu. Serbest kaldıktan sonraki ilk bir ay içinde yüzde doksanı intihar ediyordu. Sayıların verdiği mesaj netti: Işıklara rağmen uyuyacak kadar bunalımdaysan, ölmüş sayılırdın. Hannah uyuyamıyordu. Rahatlasa mı, ümitsizliğe mi kapılsa, bilemedi.

Yan tarafına döndü. Şiltenin içine yerleştirilmiş mikrobilgisayarları hissedemese de orada olduklarını, vücut ısısını, nabzını, kan basıncını, solunum oranını, beyaz hücrelerinin sayısını, serotonin düzeyini izlediklerini biliyordu. Mahrem bilgiler -ama Renkliler bölümünde mahremiyet yoktu.

Tuvalete gitmesi gerekiyordu, ama kameraları düşündüğünden elinden geldiği kadar tuttu. "Kişisel hijyen eylemleri" sansürlenip kamu yayınına verilmiyorsa da gardiyanlarla editörlerin bu görüntüleri de izlediklerini biliyordu. Sonunda, artık dayanamaz hale gelince ayağa kalkıp çişini yaptı. İdrarı sarıydı. Az da olsa teselli ediciydi bu.

Lavaboda bir bardakla bir de diş fırçası buldu. Dişlerini fırçalamak için ağzını açınca dilinin görüntüsüyle irkildi. Kırmızıya çalar bir mordu, ahududulu meybuz rengindeydi. Yalnızca gözleri değişmemişti, hâlâ akla çevrili siyahtı rengi. Deri renklendirme işleminin ilk dönemlerindeki gibi, virüs artık göz pigmentlerini değiştirmiyordu. Çok sayıda körlük vakası olmuş ve mahkemeler bunun

zalimce ve olağan dışı bir ceza olduğuna hükmetmişti. Hannah o erken dönem donuk neon renkli bakışlı ve rahatsız edecek derecede ifadesiz yüzlü Renklilerin görüntülerini izlemişti. Hiç olmazsa kim olduğunu hatırlatacak gözleri hâlâ yerinde duruyordu: Hannah Elizabeth Payne, John ve Samantha'nın kızı. Rebecca'nın kız kardeşi. İsimsiz bir çocuğun katili. Acaba çocuk yaşasaydı, babasının hüzünlü kahverengi gözlerini, duyarlı ağzını, çıkık geniş alnını ve şeffaf cildini alır mıydı, merak etti.

Cildi yapış yapıştı, vücudu da ekşi ekşi kokuyordu. Duş ünitesine gitti. Kapısındaki tabelayı okudu: İÇME SUYU DEĞİLDİR. İÇMEYİN. Hemen altında giysisini asmak için bir kanca vardı. Tam üzerindekini çıkarmaya başlamıştı ki izleyenleri hatırlayıp giyinik halde duş kabinine girdi. Kapısını kapadı ve su harika bir sıcaklıkta akmaya başladı. Sıvı sabunluğu kullanıp vücudunu elleriyle sert sert ovuşturdu. Kabinin duvarları buharlanıncaya kadar bekledikten sonra soyunup hızlı hızlı sabunlandı, suyun altında vücudunu duruladı. Şimdiye dek alışmış olması gerekse de her zamanki gibi koltukaltındaki tüylerin eline değmesi onu şaşırttı. Tutuklandığından beri jilet vermemişlerdi. Başta koltukaltlarmdaki ve bacaklarındaki tüyler uzayıp, o kısa sertlikten kurtulup da artık yumuşamaya başlayınca korkuya kapılmıştı. Şimdi böyle kadınca bir gururu düşünmek onu güldürdü, kapalı duş kabininin boşluğunda yüksek, çirkin bir ses çıkardı. O bir Kırmızıydı, kadınlığı önemsizdi.

İlk defa bir kadın Renkli gördüğü zamanı hatırladı, anaokuluna gidiyordu. Şimdiki gibi o zaman da sayıları oldukça azdı ve büyük çoğunluğu işledikleri hafif suçlar için kısa süreli cezalar almış Sarılardan oluşuyordu. Hannah'nın gördüğü kadın bir Maviydi - çok daha nadir rastlanan bir durumdu bu, ama o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktü. Çocuk tacizcileri genellikle serbest bırakıldıktan sonra hayatta fazla kalamazlardı. Bazıları intihar eder, çoğuysa ortadan kayboluverirdi. Cesetleri bıçaklanmış, silahla vurulmuş ya da boğulmuş halde çöp varillerinde, nehirlerde bulunurdu. O gün Hannah ile babası karşıdan karşıya geçiyorlardı, nemli pastırma yazına rağmen uzun kapüşonlu bir paltoya sarınmış, eldiven takmış bir kadın da karşıdan geliyordu. Kadın yaklaşırken, babası Hannah'yı sertçe kendine doğru çekmiş ve bu ani hareket kadının eğik başını kaldırmasına neden olmuştu. Yüzü ürkütücü bir kobalt mavisiydi ama Hannah'nın dikkatini çeken kadının gözleriydi. Hiddetle delicileşmiş bazalt parçalarına benziyorlardı. Hannah büzülüp kadından kaçmış, kadınsa iğrenç, mor dişetlerine gömülü bembeyaz dişlerini göstererek gülümsemişti.

Su freni devreye girdiğinde Hannah vücudunu iyice durulamamıştı. Kurutma tabancaları çalıştı ve üzerine sıcak hava verilmeye başladı. Hava kesilince temizlenmiş olmaktan dolayı kendini biraz daha iyi hissederek duştan çıktı.

Sinyal sesi üç kere verildi ve yemek paneli açıldı. Hannah aldırmadı. Ama bir öğünü daha atlamasına izin verilmeyecekti belli ki, çünkü kısa bir sürenin ardından farklı bir tonda bir sinyal sesi daha geldi; bu seferki iğne kadar sivri, dayanılmaz bir tizlikteydi. Hızla duvardaki girintiye koşup tepsiyi çıkardı. Ses kesildi.

Tepside biri benekli kahverengi, diğeri parlak yeşil iki besleyici bar ile bir bardak su ve bir de bej renkli iri bir hap vardı. Vitamine benziyordu, ama bilemezdi. Barları yiyip hapa dokunmadan tepsiyi girintiye koydu. Fakat tam arkasını dönmüşken o tiz ciyaklama yeniden başladı. Hapı alıp yuttu. Ses kesildi ve panel kapağı kapandı.

Şimdi ne var? diye geçirdi içinden. Dikkatini kendi görüntüsünden başka bir yere çekecek bir şey, herhangi bir şey görmeyi dileyerek ümitsizlik içinde gözlerini hiçbir özelliği olmayan hücrede

gezdirdi. Revirde, hapishane müdürü virüsü enjekte etmelerinden hemen önce ona bir *Kitabı Mukaddes* vermek istemişti, ama adamın o kasıntı, kendini beğenmiş tavrı ve aşağılayıcı ses tonu, kitabı almasına engel olmuştu. Hem adamın tavrı hem de kendi gururu "Sizden hiçbir şey istemiyorum" demeye sevk etmişti onu.

Adam sırıtmıştı. "O hücrede bir iki hafta tek başına kaldıktan sonra bu kadar kurumlu olacak mısın bakalım? Fikrini değiştireceksin, diğerleri gibi. "

"Yanılıyorsun" derken, içinden *ben diğerlerine benzemem* diye geçirmişti.

Müdür, Hannah hiçbir şey söylememiş gibi devam etmişti. "Değiştirdiğin zaman, istemen yeter. Ben icabına bakarım. "

"Söyledim ya, istemeyeceğim. "

Müdür meraklı bir tavırla yüzüne bakmıştı. "Sana altı gün veriyorum. En fazla yedi. İsterken lütfen demeyi de unutma. "

Şimdi Hannah o *Kitabı Mukaddes'i* almadığına pişmandı. Sayfalarında huzur bulacağından değil -Tanrı'nın onu terk ettiği belliydi, üstelik bu yüzden O'nu suçlayamazdı- hayatını dönüştürdüğü bu kırmızı enkazdan başka kafa yoracak bir şeyler bulacağı için. Duvara yaslanıp, kayarak yere oturdu. Kollarını dizlerine sarıp başını da dizlerine dayadı, ama aynadan zavallı küçük kibritçi kız görüntüsü verdiğini görünce doğruldu, bacaklarını çaprazlayıp ellerini kucağına bıraktı. Ne zaman canlı yayında olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Her hücreden devamlı görüntü alınmasına ve yayının canlı olmasına rağmen, her mahkûmu her an göstermiyorlar, daha çok yapımcıların ya da editörlerin uygun gördüğü bir sırayla yayına veriyorlardı. Hannah sadece merkezî saat diliminde bile aralarından seçim yapılması gereken binlerce mahkûmdan yalnızca biri olduğunun farkındaydı, ama programı birkaç kez izlediği için, canlı yayında erkeklere kıyasla kadınlara, özellikle de güzel olanlara. Sarılara kıyasla da Kırmızılarla diğer suçlulara daha fazla yer verildiğini biliyordu. Ve gerçekten eğlenceli olanlardansanız -abuk sabuk şeyler söylüyor ya da hayali insanlarla konuşuyorsanız, bağırarak merhamet dileniyor, sinir krizleri geçiriyor ya da renginizden kurtulmak için derinizi kazımaya çalışıyorsanız (ki buna ancak bir raddeye kadar izin verilir, ardından cezalandırma sinyali duyulurdu)- ulusal yayma çıkarılabilirdiniz. Sırf ailesinin hatırı için sakin ve sıkıcı bir görüntü sergilemeye yemin etti. Şu anda onu seyrediyorlar mıydı? Ya *o* izliyor muydu?

Duruşmalara gelmemişti ama karar duruşmasına görüntülü olarak bağlanmıştı. O ünlü yüzünün olduğundan büyük hologramı karşısında süzülürken, Hannah'dan ısrarla savcılarla işbirliği yapmasını istemişti. "Hannah, eski papazın olarak senden yasalara uymanı ve kürtajı gerçekleştiren şahsın ve varsa bu suçta payı olan diğer şahısların adlarını söylemeni rica ediyorum. "

Hannah bir türlü onun yüzüne bakamamıştı. Bunun yerine, söylediklerinin hiçbir kelimesini kaçırmamak için oturduk-lan yerde öne eğilip dinleyen avukatları, mahkeme üyelerini, izleyicileri ve jüri üyelerini izlemişti. Üstünde pazar giysisi, kamburunu çıkarmış oturan ve mübaşirin onu mahkeme salonuna getirdiği andan beri başını kaldırıp gözlerine bakmamış olan babasını izlemişti. Elbette annesiyle ablası yanında değildi.

Muhterem peder, "Suç ortaklarına duyduğun yanlış sadakatin ya da merhametin seni etkilemesin" diye devam etti. "Sessizliğin, doğmamışlara karşı başka suçlar işlemeye teşvik etmekten başka ne yarar getirir onlara? " Hislerinin etkisiyle alçak, tok ve pürüzlü çıkan sesi salonda gürüldüyor, hazır bulunan herkesin kulak kesilmesini sağlıyordu. Yükselen bir ses tonuyla, "Tanrı'nın inayetiyle" dedi,

"sana bir gün, içindeki kötülüğe karşı aşikâr bir zafer elde edebileşin diye aşikâr bir utanç bahşedildi. Günah ortaklarını şimdi içtiğin aynı acı ama bir o kadar arındıncı kadehten içmekten mahrum mu bırakacaksın? Bunu çocuğunun ortaya çıkma cesaretinden yoksun olan babasından esirgeyecek misin? Hayır Hannah, adlarını şimdi vermek ve onları ömürlerinin geri kalanında cürümlerini saklamanın dayanılmaz ağırlığından kurtarmak daha iyidir! "

Yargıç, jüri üyeleri ve izleyiciler beklentiyle dönüp Hannah'ya baktılar. Bu ateşli çağrının gücüne karşı koyabilmesi imkânsız gibiydi. Ne de olsa bunlar herhangi birinin değil, yirmi bin kişilik cemaati olan Tutuşmuş Söz Kilisesi'nin sabık papazı. Küresel Yol, Hakikat ve Hayat Ruhbanlığı'nın kurucusu. Başkan Morales'e bağlı İnanç Bakanlığı'nın otuz yedi yaşındaki yeni ve gelmiş geçmiş en genç bakanı. Peder Aidan Dale'in ağzından çıkmıştı. Hannah nasıl olur da isimleri vermezdi? Kim karşı koyabilirdi ki?

"Hayır" dedi. "İsim vermeyeceğim. "

Seyirciler bir ağızdan hayretle içlerini çektiler. Peder Dale, sessizce dua eder gibi elini göğsüne koyup başını önüne eğdi.

Hâkim, "Miss Payne" dedi, "kürtajcı ile çocuğun babasının kimliklerini vermeyi reddetmekle cezanızın altı yıl daha artacağı konusunda avukatınız sizi bilgilendirdi mi? "

"Evet. "

"Tutuklu ayağa kalksın, lütfen. "

Hannah avukatının dirseğinden tutup ayağa kalkmasına yardım ettiğini hissetti. Bacakları titredi, korkudan ağzı kurudu, ama yüzünü ifadesiz tutmayı başardı.

Hâkim, "Hannah Elizabeth Payne" diyerek başladı.

Peder Dale araya girdi. "Hükmün verilmesinden önce, mahkemeye bir kez daha hitap edebilir miyim? "

"Buyurun, Peder. "

"Ben bu kadının papazıydım. Ruhu benim sorumluluğumdaydı. " Hannah o zaman yüzüne, gözlerinin içine baktı. Gözlerinde gördüğü acı yüreğini burktu. "Bugün bu mahkemenin karşısında oturuyor olması sadece onun değil, onu doğru yola sevk etmekte başarısız olduğum için benim de suçumdur. Hannah Payne'i iki yıldır tanıyorum. Onun ailesine olan bağlılığına, yoksul ve zorda olanlara karşı iyiliğine, Tanrı'ya olan samimi inancına şahit oldum. İşlediği vahim bir suç olsa da, Tanrı'nın yardımıyla günahlarından kurtulabileceğine inanıyorum. Ve merhamet gösterirseniz eğer, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. "

Jüri arasında başını öne doğru sallayanlar, gözleri yaşaran-lar oldu. Hâkimin sert ifadesi bile biraz yumuşamış, Hannah umutlanmaya başlamıştı. Ama hâkim, üzerindeki bir büyünün etkisinden kurtuluyormuş gibi başını sertçe iki yana salladı ve "Özür dilerim. Peder" dedi, "böyle vakalarda kanun kesindir. "

Hâkim tekrar Hannah'ya döndü. "İkinci dereceden cinayet işlemekten suçlu bulunan Hannah Elizabeth Payne'e Teksas Ceza Yargılama Kurumu tarafından deri renklendirme cezası uygulanmasına, sanığın Crawford Eyalet Hapishanesi'nin Renkliler bölümünde otuz gün mahkûmiyetine ve on altı yıl boyunca Kırmızı olarak kalmasına karar verilmiştir. "

Hâkim tokmağını indirdiği zaman Hannah ayaklarının üzerinde sallandı ama ne düştü ne de gardiyanlar onu salondan çıkarırken dönüp Aidan Dale'e baktı.

Duş, Hannah'nın öğle ve akşam yemekleri arasındaki uzun, ümitsiz saatlerinin tek zevki ve hayati bir mola haline geldi. Bu dersi ikinci gün, sabah ilk iş olarak duş aldığında öğrenmişti. O gün öğleden sonra, sessizlik kulak zarlarına vurur ve düşünceleri geçmişle bugün arasında gidip gelirken, emekleyerek kabine gidip ikinci kez duş almayı denedi ama duş başlığından hiçbir şey gelmedi. O zaman, daha genç, daha masum benliğini, daha iki sene önce dünyası ailesinin iki üyesi ve kilisenin etrafında dönen; annesi ve babasıyla birlikte oturan; semtindeki gelinlikçide terzilik yapan; pazar günleri ve çarşamba akşamları kiliseye giden; haftada iki kere *Kitabı Mukaddes* kurslarına devam eden; hayır kurumu mağazasında ve Teslis Partisi adaylarının seçim kampanyalarında gönüllü çalışan Hannah'yı şoke edecek bir zalimlikle gardiyanlarına bela okudu. O Hannah, iyi bir kız, iyi bir Hıristiyan'dı; anne babasının isteklerine -hemen her konuda- itaat ederdi.

Tek gizli kusuru, pencereli yakalı, sedef düğmeli, incecik şeffaf elbiselerle gösterişli kadifelerden, ışıltılı ipeklerden, altın iplik katkılı vuallerden dikilmiş dar etekler giymekti. Giydiklerini gece geç saatlerde kendi çizer, kendi diker, garajın üzerindeki atölyesini dolduran, bakirelere yaraşır beyazlıktaki ipek, dantel ve tül yığınlarının altına saklardı. Bir giysiyi dikmeyi bitirdiği zaman, anne babasıyla Becca'nın uyuyup uyumadıklarını iki kere kontrol ettikten sonra gizlice atölyesine çıkar, kapısını kilitler, ayna karşısında ağır ve romantik dönüşlerle giysiyi üzerinde denerdi. Bunun faydasız ve fena bir şey olduğunu bilse de kumaşın dokunuşunun verdiği hazdan ve renklerin cildine kattığı sıcaklıktan kendini alamazdı. O odanın dışında giymek zorunda olduğu donuk giysilerden, inancının emrettiği yüksek yakalı, uzun etekli, pastel renkli ya da zarif çiçekli ağırbaşlı elbiselerden ne kadar da farklıydı bunlar. O elbiseleri şeytanın ayartmalarıyla dolu bir dünyanın gerekliliği olduğunu anlayarak itaatkârca giyer, ama sabahları sırtına geçirmekten de nefret ederdi ve bu hususta ettiği sayısız dua da farklı hissetmesini sağlayamazdı.

Hannah isyankâr yapısının gayet iyi farkındaydı. Anne babası, hayatı boyunca onu bu yüzden azarlarken, ablasını örnek almaya teşvik etmişlerdi. Becca ergenlikten yetişkinliğe Hannah'yı kıskandıran bir rahatlıkla geçen, neşeli, yumuşak başlı bir çocuktu. Becca ne Tanrı'nın takdirine uymakta zorlanmış, ne kaderden şüphe duymuş ne de tarifi olmayan *daha fazla* bir şeylerin hasretini çekmişti. Hannah ablası gibi olmaya gayret ettiyse de, gerçek mizacını bastırdıkça, azmi kaçınılmaz olarak zayıfladığı zamanlarda, o hep daha şiddetle patlayarak kendini gösterdi. Genç kızlık yıllarında başını dert üstüne derde sokuyordu; dudak parlatıcıları deniyor, kendi erişim cihazından veri tabanında yasaklanmış araştırmalar yapıyor, anne babasının yozlaştırıcı bulduğu kitaplar okuyordu. Ama en çok da zihninde ısrarla beliren soruları dile getiriyordu: "Neden kızlar açık giysiler giyemiyor da erkekler giyebiliyor? " "Tanrı masum insanların acı çekmelerine neden izin veriyor? " "İsa suyu şaraba dönüştürdüyse, insanların şarap içmeleri neden günah? " Bu sorular annesiyle babasını, özellikle de Hannah'yı saatlerce konuşmadan oturtup hadsizliği üzerinde düşünmeye zorlayan annesini kızdırıyordu. Hannah sonunda şunu anladı: İyi kızlar neden diye sormazlardı. Hatta en mahrem düşüncelerinde bile bunu merak etmezlerdi.

Onu elbiseler korumuştu, hiç olmazsa bir süreliğine. Dikiş nakış işlerinde öteden beri yetenekliydi ve Payne ailesinin evinin duvarları çocukluğunda yaptığı basit kanaviçe işlerinden -İSA BENİ SEVER, ANNENİ BABANI SAY, ŞEYTANA BİR KEZ UYAN ONUN KÖLESİ OLUR- kuzular, güvercinler ve haçlarla süslü ayetlere kadar, kabiliyetinin ilerleyişini gösteren örneklerle kaplıydı. Kendi bebeklerine ve Becca'nınkilere elbiseler diker, annesinin mutfak önlüğüne çiçekler,

babasının mendillerine adının baş harflerini işler, bunları doğru yoldan şaştığında barışma hediyesi olarak kullanırdı. Ama hiçbiri onu tatmin etmeye ya da içindeki soruları susturmaya yetmezdi.

Sonra, on sekiz yaşına bastığında bir kumaşçıda indirim sepetinin içinde bir top leylak renkli ipek kumaşa rastladı. Gizlice baktığı anda da kumaşa sahip olmayı arzuladı. Kumaş sanki onu çağıran koyu, esrarlı bir güzellikle parıldıyordu. Annesi arkasını dönünce parmaklarını okşarcasma üzerinde gezdirdi, eğilip yumuşaklığını yanağına sürttü. Becca hişt diyerek annesinin geldiğini haber verince, kumaşı elinden bıraktı ama o zevk veren dokunuş hissi teninden gitmedi. O gece zihninde leylak renkli bir şekil biçimlenmeye başladı, başta belli belirsizdi, ama hayal ettikçe hatları giderek belirginleşti. Bu uzun kollu, dik yakalı, ama sırtı derin dekolteli bir tuvaletti - yani gizli bir tarafı olan bir elbiseydi. Ondan sonra kendini üzerinde o elbiseyle hayal etmekse çok kolaydı; Paris'teki bir defile podyumunda ya da baloda yakışıklı bir prensin kollarında değil, parlak parke döşeli sade bir odada, tek başına, elbisesini hayranlıkla, suçluluk duymadan, sadece kendini memnun etmek için seyredebileceği bir aynanın karşısında.

Bir hafta bekledikten sonra içinden kumaşın çoktan satıldığını, Tanrı'nın böyle istediğini ve buna da boyun eğeceğini geçirerek bisikletiyle yeniden o dükkâna gitti. Ama kumaş topu sadece yerli yerinde durmuyordu, üzerinde fiyatının yüzde otuz indirildiğini gösteren bir de etiket vardı. Aklından en ufak bir istihza bile geçirmeden, *öyle olsun,* diye düşündü. İstihzaya daha sekiz senesi vardı.

O sekiz senenin altısı boyunca gizlice diktiği elbiseler ona yetti. Kumaşı seçip işe koyulmadan önce biçimi için aylar harcayarak yılda bir, en fazla iki elbise dikti. Bu elbiseleri yaratmak, içinde daha önce başka hiçbir şeyin tatmin etmediği bir şeyi tatmin etti, huzursuzluğunu dindirdi ve kendisinden beklenen rolü oynamasını kolaylaştırdı. Anne babası bu yeni itaatkârlığını övüyor, ona doğru yolu gösterdiği için Tanrı'ya şükrediyorlardı. Hannah da kendi payına Tanrı'ya şükrediyordu. Bu yolu ona O göstermişti. O leylak renkli kumaşla tutkularını akıtabileceği bir kanal bahşetmişti; kimseye zarar vermeden, önündeki yıllara tahammül edebilecekti.

Ve öyle de oldu. Aidan Dale ile tanışıncaya dek.

Şimdi hücresinin duvarına yaslanıp oturmuş, akşam yemeği sinyalinin verilmesini beklerken, Hannah'nın düşünceleri iki yıl öncesinin 4 Temmuz'una, tanıştıkları o korkunç güne gitti. Babası spor malzemeleri satan bir mağaza işletiyordu ve o gün çalışması gerekmişti. İntihar suikastçısı kendisiyle birlikte on yedi kişiyi daha havaya uçurduğunda babası da eve gelmek için o trendeydi. Vagonun diğer ucundaydı ve kötü yaralanmıştı. Kafatasında kırık vardı, kulak zarlarından biri patlamış ve teröristin bombanın etrafına yerleştirdiği vidalar yüzünden çok sayıda yara almıştı, fakat en endişe verici yaralanma gözlerindeydi. Doktorlar eskisi gibi görebilme ihtimalinin ancak yüzde elli olduğunu söylediler.

Ameliyatın ertesi günü, Hannah hastane kafeteryasından içecek ve sandviçle dolu bir tepsiyle odaya döndüğünde Aidan Dale'i annesi ve Becca ile birlikte babasının yatağının yanında diz çökmüş, yaralarını iyileştirmesi için Tanrı'ya yakarır halde buldu. Dale'in konuşmasını defalarca duymuştu ama altmışıncı sırada oturup sesini hoparlörlerden dinlemek, bizzat kendi ağzından duymak için yeterli bir hazırlık değildi. Sesi öyle gür ve etkili, öylesine inanç ve tutkuyla yüklüydü ki sırf Tanrı'ya ulaşması için yaratılmış bir alet gibiydi. Bu ses Hannah'nın içinde sıcak bir sıvı gibi dolaştı, ısıtıp korkusunu yatıştırdı. Herhalde Tanrı bu sesin yakarışlarını duymazdan gelmez, gelemezdi.

Tepsiyi bir yere bırakıp yatağa gitti. Peder Dale'e hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve adam beklediğinden daha genç görünüyordu. Açık kahverengi bir saç lülesi alnına düşmüş neredeyse

gözüne giriyordu. Parmaklarının o bukleyi çekip düzeltmek için karıncalandığını hissetti. Eli ayağına dolaşmış halde -bu da nereden çıkmıştı? - karşısında diz çöktü. Peder başını kaldırıp onu görünce bir an için durakladıktan sonra gözlerini kapayıp duasına devam etti. Hannah başını eğdi, saçlarının yüzüne dökülüp şaşkınlığını gizlemesine izin verdi.

Peder duasını bitirince, yatağın etrafından dolaşıp onun durduğu tarafa geldi. Tedirginlik dolu bir an Hannah'nın tek yapabildiği pederin dizlerine bakmak oldu.

"Sen Hannah olmalısın. "

Hannah ayağa kalktı ve kendini zorlayarak pederin yüzüne baktı. Başını evet anlamında salladı. Pederin gözlerindeki şefkat gözlerini yaşarttı. Gözlerini babasının sargılar içindeki, iğneler ve tüplerle delik deşik edilmiş vücuduna çevirdi. Çarşafın altındaki beden babasının olamayacak kadar küçük görünüyordu. Görünen tek yeri, başıyla bir koluydu; açıktaki kolunu okşamak için eğilince sanki hiç tanımadığı birine dokunuyormuş ve bir daha hiç tanıyamayacakmış gibi geldi. Yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı ve o anda Peder Dale'in kolunu, sıcak ve güven veren ağırlığıyla omzuna koyduğunu hissetti. Bu kola, ona yaslanma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

"Onun için korktuğunu biliyorum, Hannah" dedi ve Hannah, adının onun dudaklarından çıktığında kulağa ne kadar tatlı geldiğini düşündü, iki heceli bir şiir gibi. "Ama yalnız değil. Babası onun içinde, İsa da yanı başında. "

Senin benim yani başımda olduğun gibi. Aralarında sadece bir iki santim kaldığını bütün şiddetiyle hissediyordu. Sedir ve elma ile uçuk, keskin çiğ soğan izi taşıyan kokusunu alabiliyor, sırtına değen bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bilinmeyen bir heyecan, aniden hücum eden istek, ihtiyaç ve ait olma hislerine kapılarak gözlerini kapadı. Arzudan bahsettiklerinde insanların kastettikleri bu muydu?

Babası uykusunda inleyip onu tekrar gerçekliğe çekiverdi. Babası yaralar içinde yatar, gözlerinin önünde acı çekerken nasıl böyle şeyler düşünebiliyordu? Bütün bunları nasıl düşünebiliyordu?

Çünkü Aidan Dale evli bir erkekti. Karısı Alyssa ile yirmili yaşlarının başında evlenmişlerdi, söylenenlere göre ve göründüğü kadarıyla mutlu bir evlilikleri vardı. Karısına olan tükenmez şefkati ile kadının vaazlarını mest olmuşçasına dinlemesi cemaatin -on sekiz yaşındayken Dale çifti kadar âşık olmadıkça evlenmemeye yemin eden Becca da dahil- kadın üyelerinin göğüs geçirmelerine sebep oluyordu. Ne var ki çocukları yoktu. Sebebini kimse bilmiyordu fakat bu. Tutuşmuş Söz Kilisesi'nde sürekli yorumu yapılan ve hakkında dua edilen bir meseleydi. Herkes anne babalığa Aidan ve Alyssa Dale'den daha uygun, bu mutluluğa daha layık başka iki insan olamayacağı konusunda hemfikirdi. Tanrı'nın onları en büyük lütfundan mahrum bırakmayı seçmesi hem bir muamma hem de O'nun sual olunmaz hikmetinin canlı bir örneğiydi. Dale çifti bu duruma üzülüyorsa da -nasıl üzülmezlerdi ki ve neden evlat edinmezlerdi? - gayet güzel tahammül ediyor, enerjilerini kiliseye akıtıyorlardı. Yine de çocukların, özellikle de muhtaç durumda olanların Peder Dale'in bakanlığında özel bir ağırlığı olduğu da gözlerden kaçmıyordu. Peder, Teksas'ın her büyük şehrinde barınaklar ve okullar kurmuş, ülkenin dört bir köşesindeki diğer birçoğuna da kaynak sağlamıştı. Afrika, Endonezya ve Güney Amerika'daki mülteci kamplarının müdavimiydi. Amerikan ailelerinin yetimleri evlat edinmelerine imkân tanımak için savaş mağduru birçok ülkenin hükümetleriyle birlikte çalışmıştı.

Küresel Yol, Hakikat ve Hayat Ruhbanlığı milyonlar getiriyordu, ama Dale çifti etrafı duvarlarla

çevrili bir malikânede yaşamıyordu, hizmetkâr ve koruma orduları da yoktu. Gelen paranın çoğu yine ihtiyacı olanlara gidiyordu. Aidan Dale tüm dünyada hakiki bir din adamı olarak tanınıyor ve takdir ediliyordu ve Hannah onun cemaatine mensup olmaktan hep gurur duymuştu. Ama şu anda hissettikleri -onun yakınlığının ve ellerinin temasının içinde tutuşturdukları- gurur ve hayranlığın çok ötesindeydi. Günah olacak kadar ötesinde. İçinden, *Bağışla beni Tanrım,* diye dua etti.

Peder Dale'in eli yerinde soğuk bir boşluk bırakarak omzundan kalktı ve Peder gidip tekrar annesinin önünde durdu. "İhtiyaç duyduğun bir şey var mı, Samantha? Evde herhangi bir yardıma gerek var mı? "

"Hayır, teşekkürler. Peder. Kiliseden aileler ve dostlar sayesinde ihtiyacımızdan çok yardımcımız, ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok güvecimiz var. "

Peder usulca, "Para sıkıntınız yok ya? " diye sordu.

Hannah annesinin yüzünün hafifçe kızardığını gördü. "Yok, Peder. İyiyiz biz. "

"Lütfen bana Aidan deyin. " Annesi tereddüt edince, "Israr ediyorum" dedi. Sonunda kadın gönülsüzce başını öne doğru salladı. Peder Dale ikna ettiğine memnun, gülümsedi. Annesinin bir papaza, hele kendi kilisesinin papazına adıyla hitap etmesinin esrar içmeye başlamasından ya da iç çamaşırı mankenliği yapmasından daha imkânsız olduğunu bildiğinden Hannah da gülümsedi.

Aidan. Hannah adını içinden söyleyip tadına baktı, *ama ben diyebilirim* diye düşündü.

Peder özel irtibat bilgilerini verdikten sonra herhangi bir şeye ihtiyaç duyduklarında her saatte arayacaklarına söz verdirtti. Elini Hannah'nın annesine uzatınca, kadın iki eliyle birden tuttuktan sonra eğilip alnını birkaç saniyeliğine eline yasladı. "Geldiğiniz için Tanrı sizden razı olsun. Peder. Görebilseydi, buraya gelmeniz John için dünyaya bedel olurdu. "

Peder elini beceriksizce çekerken, "Şey, ben... şehirde olduğuma sevindim" dedi. "Bu hafta Meksika'da olmam gerekiyordu ama son dakikada seyahatim ertelendi. "

"Tanrı sizi burada tuttuğuna göre babamızı çok seviyor olmalı" dedi Becca. Annelerinin yüzünde olduğu gibi -ve Hannah'nın tahminine göre kendi yüzünde de- onunkinde de duyduğu hürmetten dolayı sevgi dolu bir ifade vardı.

Aidan başını aman da ne kadar büyümüş diye övülen yeniyetme bir oğlan gibi hızla eğince, Hannah biraz da hayretle, aşırı övgülerden hakikaten mahcup olmakla kalmadığını, aynı zamanda da kendini bunlara layık görmediğini fark etti. O ani, yoğun heyecan geri geldi, bu kez daha şiddetliydi. Bu konumdaki kaç erkek bu kadar alçakgönüllü olabilirdi?

"Evet" dedi Hannah. "Öyle olmalı. "

Aidan'ın erişim cihazı çaldı, bariz bir rahatlamayla cihaza göz attı. "Gitsem iyi olacak" dedi. "Alyssa ve ben, hem John hem de sizler için dua edeceğiz. "

Alyssa ve ben. Kelimeler Hannah'nın beyninde çınladı, Aidan Dale'in başka bir kadının, bir adı olan bir kadının, onu için tıpkı kendi annesinin babası için endişelendiği gibi endişelenen bir kadının kocası olduğunu hatırlattı. Hannah onu arzulamakla, karısına onunla yatmış kadar kesin bir kötülük yapıyordu. Pederin elini sarsılmış ve utanmış halde sıktı, teşekkür etti ve "güle güle" dedi. O gece eve dönünce uzun uzun dua edip Tanrı'dan emirlerine karşı geldiği için bağışlamasını diledi ve nefsine uydurmaması için yalvardı.

Ama Tanrı dualarını kabul edeceği yerde, ertesi gün, daha ertesi gün ve ertesi haftanın hemen her günü Aidan Dale'i tekrar hastaneye gönderdi. Hannah'nın annesiyle ablasının etekleri, pederin ailelerine gösterdiği bu devamlı ilgiden dolayı zil çalıyordu. İlgilenmesi gereken bu kadar büyük cemaati olan, bu kadar önemli bir adamdı ve yine de işte burada, her gün onlarla birlikte dua ediyordu! Hannah'nın duyguları ise kıvanç ve ümitsizlikle karmakarışıktı. Tanrı'nın kendisini sınadığının ve bu sınavı geçemediğinin farkındaydı ama sınav bu kadar hileliyken nasıl geçebilirdi ki? Bütün itirazlarına rağmen Peder Dale demeye büyük özen gösterdiği Aidan, onlara hem ışık hem de umut getirmişti. Becca'yı gülümsetiyor, annesinin gözlerindeki korkuyu kısmen de olsa yok ediyordu. Ve babası ağrı kesicilerin etkisinden kurtulup, zihni başına gelenleri hatırlayacak kadar açılınca, Aidan neredeyse iki saat onunla usul usul konuşmuş, bakmadıklarını sandığı zamanlarda Hannah'nın babasının yüzünde gördüğü dehşet, hiddet ve çaresizliği yenecek kuvveti vermişti.

Sargıların açılacağı gün Aidan erkenden geldi ve onlarla birlikte cerrahın gelmesini bekledi. Bir de dua okudu ama Hannah dinleyemeyecek kadar gergindi. Yatağın yanında durup o anda ne kadar çaresizce korktuğunu bilerek babasının elini okşadı. Her zaman güvenilebilecek, insanların tavsiyelerine ve desteğine başvurdukları türden bir insan olmakla övünürdü. Başkasına bağımlılık ruhunu soldururdu ve bunun düşüncesi bile, babasının güçten düştüğünü ya da çöktüğünü düşünmek bile onu kaybetmek kadar dayanılmazdı.

Cerrah sonunda geldi ve sargıları keserek açarken hep birlikte yatağın etrafına toplandılar. Üç kadın yatağın bir tarafında, doktor diğer tarafında, Aidan da ayakucunda duruyordu. Hannah'nın babası gözlerini açtı. Başta boşluğa bakıyor gibiydi, ama sonra annesinin üzerine odaklandı.

Sonunda, "Çok güzel görünüyorsun" dedi, "ama fena halde zayıflamışsın. " O anda hepsi patladılar, bir yandan onu öpüp kucaklarken, bir yandan da gözlerinden yaşlar gelerek gülüyorlardı.

Aidan, "Tanrı'ya şükür" dedi. Sesinin boğukluğu Hannah'nın bir anlığına yüzüne bakmasına neden oldu. Yüzündeki ifade ciddiydi ve babasına değil ona bakıyordu.

Sonra gözlerini önüne eğdi, gülümsedi ve Hannah'yı, gözlerinde gördüğü ifadeyi, o şiddetli arzu, ihtiyaç ve yakınlık selini hayal mi ettim diye düşünür halde bırakarak "Tebrikler, John" dedi.

İstemeden önce dokuz gün beklemeyi başardı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama ya soracaktı ya da o çığlık atanlardan biri haline gelecekti.

Yemek bölmesinin bulunduğu duvara doğru, "Bir *Kitabı Mukaddes* istiyorum" dedi. Ve ardından bekledi. Öğle yemeği geldi: İki besleyici bar, bir hap. Kitap yoktu. Duvara doğru, fazla bağırmadan "Hey" diye seslendi. "Dinleyen biri var mı? Bir *Kitabı Mukaddes* istiyorum. Müdür, istersem verileceğini söylemişti. " Gönülsüzce ekledi, "Lütfen. "

Kitap akşam yemeğiyle birlikte geldi. Hannah'nın okuyarak yetiştiği Yeni Uluslararası Versiyon değil, orijinal Kral James baskısıydı. Deri cildi çatlamış, sayfalarının uçları kıvrılmıştı. Yeni Ahit, Eski Ahit'e kıyasla daha yıpranmıştı, Mezmurlar hariç. Mezmurlar'ın bulunduğu sayfalar o kadar kirli ve yırtık pırtıktı ki bazı yerleri okunmuyordu bile. Ama aradığı ayetin tamamı okunur durumdaydı: "Ama ben insan değil toprak kurduyum, insanlar beni küçümsüyor, halk hor görüyor. Beni gören herkes alay ediyor. "

Artık annesi de ondan nefret ediyordu; Hannah'yı mahkemenin başlamasından kısa bir süre önce hapishanede görmeye geldiğinde bunu açıkça belli etmişti. O sırada Hannah üç aydır tutukluydu. Babası her cumartesi, Becca ise kaçabildiği her fırsatta gelmişti, ama Hannah tutuklandığı günden

beri annesini hiç görmemişti. Ziyaretçi odasına girip kirli bariyerin arkasında oturan o tanıdık şekli görünce ıstırap ve rahatlamayla, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Annesi, "Zırlamayı kes" demişti. "Hemen kes, yoksa şu kapıdan çıkar giderim, duydun mu? "

Sözleri Hannah'nın başına kaya gibi indi. Gözyaşlarını içine akıttı, dikleşti ve annesinin buz gibi bakışlarına -gözleri ve yüzü nasıl da Hannah'nınkilere benziyordu- pervasızca karşılık verdi. İçinden, bir ressam şu anda ikimizin resmini çizecek olsa, duruşlarımız aynadaki görüntüler gibi birbirinin tıpatıp eşi olurdu, diye geçirdi.

Samantha Payne ellisinde olmasına rağmen, sade bej elbisesiyle bile dikkat çekici bir kadındı. Uzun boylu, balıketindeydi, kimilerince gururlu denebilecek vakur tavırlıydı. Kalın kaşlarının vurguladığı iri siyah gözleri ve tek bir tel bile akı olmayan gür siyah saçları vardı. Hannah hem annesinin güzelliğine hem de ondan daha fazlasına sahipti. Yıllar boyu annesinin dünyevi kibir üzerine sayısız nutkuna katlanmıştı. Becca ile birlikte oturur dinlerlerdi, ama bu paylamaların asıl muhatabının Hannah olduğu ikisi için de gayet açıktı.

"Buraya seni avutmaya gelmedim" dedi annesi. "Sana karşı o masum bebeğe duyduğundan daha fazla anlayış duymuyorum. "

Annesinin sözlerinin ağırlığından nefes alamadı. "Öyleyse neden geldin? "

"Adım öğrenmek istiyorum. Namusunu kirleten ve seni çocuğunu aldırmaya gönderen adamın adını. "

Hannah, Aidan'ın dudaklarının teninde dolaşmasını, dirseğinin içini, ayaklarının ince derisini öpmesinin verdiği hissi, saçlarını ensesinden çeken, kollarını yukarı kaldıran, bütün saklı yerlerine ağzıyla ulaşabilmek için bacaklarım ayıran ellerinin dokunuşunu hatırlayarak farkında olmadan başını iki yana salladı. Hiç de namusu kirleniyor gibi gelmemişti. İbadet gibi gelmişti.

"Beni o göndermedi" dedi Hannah. "Benim kararımdı. "

"Ama parasını o verdi. "

"Hayır. Kendim verdim. "

Annesi kaşlarını çattı. "Nereden buldun o kadar parayı?

"Bir süredir biriktiriyordum. Ben... bir gün kendi giyim mağazamı açmak için kullanırım diye düşünüyordum. "

"Giyim mağazasıymış! Daha doğrusu, ahlaksız kadınlarla fahişelere göre bir dükkân. Ah, evet, yaptığın bütün o günahkâr şeyleri buldum. Hepsini kesip parçaladım, bir tane bile bırakmadım. "

Bir beklenmedik, acımasız taş yağmuru daha. Taşlar Hannah'ya sertçe çarpıp oturduğu yerde arkaya savurdu. Bütün yarattıkları mahvolmuştu. Uluorta giyemeyeceğini bilse de, sırf orada durduklarını, sefih güzelliklerini bilmek bile tutsaklığının uzun, bunaltıcı günlerinde bir teselli olmuştu. Şimdi, geride onun için değer taşıyan hiçbir şey kalmamıştı.

Annesi sertçe sordu. "O giysileri *onun* için mi diktin? "

"Hayır. Kendim için. "

"Neden koruyorsun onu? Seni sevmiyor, orası belli. Sevseydi, seninle evlenirdi. "

Annesi yüzünde bir şey, istemsiz bir acı ifadesi görmüş olacaktı ki, "Zaten evli, değil mi? " dedi.

Bir soru değildi bu, Hannah da cevap vermeye yeltenmedi.

Annesi işaretparmağını kaldırdı. "Zina yapmayacaksın. " İkinci parmak kalktı. "Komşunun kocasına göz koymayacaksın. " Üçüncü parmak. "Öldürmeyeceksin. " Serçeparmak. "Ananı babanı sayacaksın ki... "

Öfkesi Hannah'nınkini de körükledi. "Dikkat et, anne" dedi, "parmakların yetmeyecek. " Bu söz ikisini de şoke etti. Hannah anne babasıyla, hatta başka kimseyle hiç bu kadar alaycı bir tavırla konuşmamıştı ve birkaç saniye kendini çok daha iyi, daha güçlü ve daha korkusuz hissetti. Ama sonra annesinin omuzları çöktü, yüzünün etleri pörsümüşçesine büzülüp kemiklerine yapışır gibi oldu ve Hannah anladı ki dokundurması annesinin içindeki bir şeyi, bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği kızını tamamen kaybetmediğine dair tutunduğu o kırılgan umudu kırmıştı.

Annesi kollarını bedenine dolayıp gözlerini kapadı, oturduğu yerde öne arkaya sallanarak, "Yüce İsa" dedi. "Yüce İsa bana yardım et. "

"Özür dilerim, anne" diye bağırdı Hannah. Kendini kırılıp bulunamayacak, bir daha birleştirilmeyecek kadar küçük parçalara ayrılıyormuş gibi hissetti. "Çok özür dilerim. "

Annesi başını kaldırıp baktı, bakışları şaşkındı. "Neden yaptın bunu, Hannah? Babanla sana da bebeğe de destek olurduk. Bilmiyor muydun bunu? "

Hannah, "Biliyordum" dedi. Annesi kıyameti koparır, babası da kara kara düşünürdü. Azarlarlar, vaazlar verirler, sorguya çekerler, ağlarlar, dualar ederlerdi ama sonunda çocuğu kabullenirlerdi. Severlerdi.

"O zaman anlamıyorum. Anlamama yardım et, Hannah. "

"Çünkü... " *Çünkü ya bebeğin babasının Aidan olduğunu söylemek zorunda kalırdım ya da söyleyinceye kadar mahkemeye itaatsizlikten hapse atılırdım. Çünkü mahkemeye çağrılması için Devlet Babalık Kuruluna bilgi verilirdi, ona testler yaparlardı, Tutuşmuş Söz Kilisesine çocuk nafakası için maaşına haciz konması emredilirdi. Hayatını da bakanlığım da mahvederlerdi. Çünkü onu sevdim, çocuğumuzdan bile daha çok sevdim. Hâlâ da seviyorum.*

Hannah o anda annesinin yüzündeki kederi silmek için her şeyi yapardı, ama gerçeği söylemenin, Aidan'ın adını ağzına almanın, annesinin büyük saygı duyduğu adama olan inancını yok ederek canını daha fazla yakmaktan başka bir şeye yaramayacağını biliyordu. Ve annesi Aidan'ı suçlar ve sırlarını açığa çıkarmaya karar verirse eğer... Hayır. Hannah çocuğunu onu korumak için aldırmıştı. Şimdi onu ele veremezdi.

Başını iki yana salladı. "Söyleyemem. Kusura bakma. " Kendi taşları bütün ağırlığıyla sertçe aralarındaki boşluğa indi. Duvarın saniyeler içinde yükseliverişini, annesinin yüzünün ona kapanışını izledi. "Lütfen anne... "

Samantha Payne ayağa kalktı. "Seni tanımıyorum " Arkasını dönüp kapıya yürüdü. Durdu. Dönüp Hannah'ya baktı. "Benim bir kızım var, adı da Rebecca. "

On dördüncü gün Hannah duvara yaslanmış oturuyor, uyuşuk uyuşuk Yeni Ahit'in sayfalarını karıştırıyordu ki bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Eğilip bakınca beyaz zeminde parlak bir kan lekesi gördü. Kan, gelişiyle bir duygu selini de salıverdi: Rahatlama, çünkü kürtajcı âdetlerinin

eninde sonunda eski düzenine döneceğini söylemiş olmasına rağmen, Tanrı'nın ceza olarak doğurganlığını elinden alacağı fikrini bir türlü kafasından atamamıştı. Sonra hemen peşinden içerleme. Hâlâ doğurgansa bile ne fark ederdi ki? Artık doğru düzgün kimse onunla evlenmek istemezdi, isteyen birini bulsa bile ondan çocuk doğuramazdı; bütün Renklilere takılan implant hamile kalmasını engellerdi. Ardından ümitsizlik. Cezasını tamamlayıp implant çıkarıldığında kırk iki yaşında olacaktı, tabii o kadar yaşarsa. Gençliği gitmiş, yumurtaları yaşlanmış, ona çocuk verecek bir erkeği cezbetme şansı azalmış olacaktı. Ve en sonunda da, kameraların varlığını hatırlayınca, utanç. Yüzünün kızardığını hisseder hissetmez de kimsenin bunu fark edemeyeceğini anladı - küçük bir lütuf.

Yerdeki kana aldırmadan ayağa kalkıp yıkanmaya gitti. Duştan çıktığında panel açıktı. İçinde bir kutu tampon, bir paket steril ıslak mendil ile temiz bir tunik duruyordu. Bunları görünce öyle yoğun bir utanç hissetti ki buna bir saniye daha katlanmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Bacakları ayrılmış masada yatarken ve bir yabancının eli rahminin içinde kımıldarken hiçbir şey ama hiçbir şey bundan daha kötü olamaz diye düşünmüştü. Şimdi onurunun mutlak ve telafi edilmez biçimde kaybolduğunu temsil eden bu günlük malzemelerle karşılaşınca yanıldığını anladı.

Neredeyse kürtaj yaptırmayacaktı. Gebelik testini altıncı haftanın sonunda, ikinci ay da âdet görmeyince almış, sonra harekete geçecek cesareti toplayıncaya kadar bir ay daha kıvranarak beklemişti. Gelinlikçide birlikte çalıştığı, dost olmasa da arasının iyi olduğu tezgâhtar bir kıza sormuştu. Gabrielle hınzır bir mizah anlayışı olan, kendi tabiriyle vahşi bir çocuktu, patron ya da müşteriler duyamayacak kadar uzaklaştıklarında ortaya çıkan bir denizci ağzıyla konuşma huyu vardı. Hiç sevgilisiz kalmaz, hatta çoğu zaman birkaçını birden idare ederdi ve neşeli bir tavırla hafifmeşrepliğini hiç inkâr etmezdi. Tavırları başta Hannah'yı şoke etmiş ve gözünü korkutmuştu ama zamanla Gabrielle'in kendine olan güvenini ve soğukkanlılığını, kendiyle son derece barışık olmasını takdir etmişti. Elbette Hannah tanıdıkları içinde bu konuda başvurabileceği tek kişinin Gabrielle olduğunu biliyordu.

Prova yapmak için dükkâna bir sonraki gidişinde Gabrielle'e işten sonra bir kahve içmek için müsait olup olmadığını sordu. Daha önce hiç yakınlaşıp kaynaşmamışlardı ve kız bu teklifi saklamadığı bir şaşkınlık ve merakla karşıladı.

Gabrielle sonunda, "Tabii" dedi, "ama şunu içki yapalım. "

Birkaç sokak ilerideki bir barda buluştular. Gabrielle bir bira ısmarladı, Hannah da zencefilli gazoz. Bardağını kaldırırken elleri titreyince tekrar masaya bıraktı. Ya Gabrielle onu polise ihbar etmeye karar verirse? Ya patrona söylerse? Hannah bu tehlikeleri göze alamazdı. Onu davet etmesine bir bahane bulmaya çalışırken, Gabrielle sordu, "Başın dertte mi? "

"Benim değil" dedi Hannah. "Bir arkadaşımın. "

"Ne tür bir dert bu? "

Hannah cevap vermedi. Sözler ağzından çıkmıyordu bir türlü.

Gabrielle önce gazoza sonra Hannah'ya baktı. "Şu arkadaşın, hamile mi kaldı? "

Hannah başını salladı, yüreği ağzındaydı.

Gabrielle dikkat kesilip "Ve? " dedi ve bekledi.

"Şey, doğurmak istemiyor. "

"Bana neden anlatıyorsun? "

"Ben... ona yardım edebilecek birilerini tanırsın diye düşündüm de. "

"Ben de böyle şeylerin dininize aykırı olduğunu düşünürdüm. "

"Arkadaşım bu bebeği doğuramaz, Gabrielle. *Doğuramaz. "* Sesi son kelimeyi söylerken çatladı.

Gabrielle bir süre yüzüne bakıp düşündükten sonra, "Belki birini tanıyorumdur" dedi. "Ama arkadaşın eminse. Gerçekten emin olmalı. "

"Emin. " Ve o anda Hannah kesinlikle, kahrolacak kadar emindi. Bu bebeği bu şartlar altında, Aidan'ın ve kendisinin yaşadığı dünyaya getiremezdi. Ağlamaya başladı.

Gabrielle masanın karşı tarafından uzanıp elini sıktı. "Her şey düzelecek. "

Birkaç kişi vardı, aslında hepsi de Hannah için küçük birer dehşet tecrübesi oldu, ama sonunda konuştuğu bir kadın ona bir adres verdi, oraya gittiğinde yapacaklarını titizlikle açıkladı ve bu işi yapacak adamın adım verdi: Raphael.[1] Belli ki bu takma bir isimdi ve yaptığı işe olan aykırılığı Hannah'yı sarstı. Kürtaj yapan bir adam neden kendine şifa veren baş meleğin adını seçerdi ki? Raphael'in gerçekten doktor olup olmadığını sorunca kadın telefonu yüzüne kapadı.

Randevusu akşam saat yedide Kuzey Dallas'taydı. Hannah trenle Royal Lane'e gitti, oradan da bir otobüse binip erkenden siteye vardı. Sitenin park yerinde taş kesilmiş gibi durup gözlerini korkuyla 122 numaralı kapıya dikti. Haber bültenleri kendilerine doktor süsü veren şarlatanların tecavüzüne uğramış ve soyulmuş kadınların, kanamadan ya da enfeksiyondan ölen, anestezi verilip organları çalınan kadınların dehşetli öyküleriyle doluydu. Hannah ilk defa bu haberlerin ne kadarının doğru olduğunu düşündü, acaba ne kadarı caydırıcı olması için devletin yaydığı uydurma haberlerdi?

122 numaranın pencereleri karanlıktı ama hemen bitişiğindeki dairede ışık yanıyordu. Hannah daire sakinlerini göremese de açık pencereden gelen seslerini duyabiliyordu, içeride bir kadın, bir erkek ve birkaç çocuk vardı. Akşam yemeği yiyorlardı. Bardakların şıngırtısını, çatal bıçakların tabaklara değerken çıkardığı sesleri duydu. Çocukların sesleri yükseldi, kavgaya tutuştular, kadın yorgun bir sesle azarladı. Atışma erkek patlayana kadar tüm şiddetiyle devam etti. "Yeter! " Kısa bir sessizlik oldu, sonra konuşma kaldığı yerden devam etti. Bu aile sahnesinin sıradanlığından park yerinin bitimine kadar koştu. Buna hiç sahip olamayacağını, Aidan'la böyle bir sahne yaşayamayacağını biliyordu.

Kapısını çalmadan daireden içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve öğretildiği gibi kilitlemedi. "Kimse yok mu? " diye fısıldadı. Cevap gelmedi. İçerisi zifiri karanlık, insanı boğacak kadar da sıcaktı, ama pencere ve ışık açmaması söylenmişti.

"Kimse var mı? " Yine karşılık gelmedi. Yarı ümit yan çaresizlikle, belki de gelmeyecek diye düşündü. O havasız karanlıkta uzun, tedirgin dakikalar boyunca bekledi, terden bluzunun yavaş yavaş ıslandığını hissetti. Tam dönüp gidecekken kapı açıldı, iri yarı bir adam içeri süzüldü ve kapıyı öyle hızlı kapattı ki Hannah adamın yüzünü göremedi. Kilitten gelen yüksek tıkırtıyla telaşa kapıldı. Kapıya doğru atıldı ve bir el kolundan tuttu.

Adam usulca, "Korkma" dedi. "Ben Raphael. Sana zarar vermeyeceğim. "

Bu yaşlı bir adamın sesiydi, bitkin ve nazik ses tonu onu yatıştırdı. Adam kolunu bıraktı ve Hannah pencereye doğru gittiğini duydu. Perdeyi açınca gümüşi bir ışık belirdi, adam dışarıya, park

yerine baktı. Bir süre pencerenin önünde durup izledi. Sonunda perdeyi kapayıp, "Bu tarafa gel" dedi.

Bir ışık huzmesi belirdi, Hannah ışığı izleyip oturma odasından, ardından da bir koridordan geçip bir yatak odasına girdi. Eşikte durakladı.

"İçeri gel" dedi Raphael. "Bir şey yok. " Hannah odaya girdi, adamın kapıyı arkasından kapattığını duydu. "Işığı açalım. "

O zaman Raphael'in, hiç de Raphael'e benzemediğini gördü. Adam epey kiloluydu, düşük omuzları, dalgın ve pasaklı havasıyla gösterişsiz bir tipti. Hannah altmışlarının ortalarında olduğunu tahmin etti. Ablak yüzü garip denecek kadar düz, yanakları kırmızıydı, gözleri ise yuvarlak, gözkapakları düşüktü. Epeyce açılmış başındaki kıvırcık kır saçları tutam tutam havalanmıştı. Hannah'ya gördüğü baykuş resimlerini hatırlattı.

Adam elini uzattı, Hannah da düşünmeden eli tutup sıktı. *Sanki kiliseden çıkışta tanışmışız gibi,* diye düşündü. *Harika bir vaazdı, değil mi Hannah? Ya, evet Raphael, çok moral vericiydi.*

Odada iki katlanır sandalye, büyük bir masa ve Raphael açınca öksürerek hayata dönen külüstür bir vantilatörden başka bir şey yoktu. Odanın tek penceresi de kalın siyah bir kumaşla örtülüydü. Hannah kararsızca dururken adam yerde duran spor çantasını açtı, içinden bir çarşaf çıkarıp masanın üstüne yaydı. Çarşafın üstündeki, duruma hiç uymayan renkli dinozor resimleri Hannah'yı annesiyle babasının onu Waco'daki Yaradılış Müzesi'ne götürdükleri dokuzuncu yaş gününe götürdü. Dinozorların Cennet'te gösterildiği bir sergi vardı, bir diğerinde de Nuh'un dinozorları zürafalar, penguenler, inekler ve diğer hayvanlarla birlikte gemiye bindirmesi sergileniyordu. Hannah, Tyrannosaurus Rex'in diğer hayvanlan, Âdem'le Havva'yı veya Nuh'la ailesini neden yemediğini sormuştu.

Annesi, "Âdem ile Havva Cennet'ten kovulmadan önce ölüm yoktu, insanlarla hayvanlar da vejetaryendi" demişti.

"Ama Nuh onlar Cennet'ten kovulduktan *sonra* yaşadı" demişti Hannah da.

Annesi babasına bakmıştı. "Nuh akıllı bir adamdı" demişti babası. "Gemisine sadece yavru dinozorları aldı. "

Becca Hannah'nın kolunu sertçe çimdikleyip "Eh, herhalde" demişti. "Bunu herkes bilir. "

Becca annesiyle babasının hoşnutsuzluğunu gösteren bir barometreydi Hannah için; o çimdik tehlikeli bir zeminde gezindiği anlamına geliyordu. Yine de akla yatkın değildi ve Hannah bir şeylerin akla yatkın olmamasından nefret ediyordu. "İyi ama nasıl ol-"

Annesi, "Bu kadar çok soru sormayı kes" diye tersledi onu.

"Çarşaflar için kusura bakma" dedi Raphael, Hannah'nın daldığı hayali bölerek. "İndirim sepetinden aldım, sadece bundan vardı. Ama temizdir. Kendim yıkadım. "

Bir doktor çantası açıp içinden bir çift lastik eldiven bulup çıkardı ve ellerine geçirdi, ardından çantadan tıbbi aletler çıkarıp masanın üstüne dizmeye başladı. Hannah birden sersemlemiş gibi hissedip, aletlerin o uğursuz gümüşi ışıltısından başını çevirdi.

Raphael sandalyelerden birini işaret etti. "Neden oturmuyorsun? "

Hannah hemen soyunmak zorunda kalacağını sanmıştı ama adam hazırlıklarını bitirince öbür

sandalyeyi çekip sorular sormaya başladı: Kaç yaşındaydı? Çocuk doğurmuş muydu? Başka kürtaj olmuş muydu? Son âdetini ne zaman görmüştü? Sabah bulantıları ne zaman başlamıştı? Hiç ciddi bir hastalık geçirmiş miydi? Cinsel yolla bulaşan bir hastalık geçirmiş miydi? Utancından yeri dibine geçen Hannah kelimeleri ağzının içinde geveleyerek cevapladı.

"Bu hamileliği sonlandırmak için başka bir şey denedin mi? " diye sordu Raphael.

Hannah evet der gibi başını salladı. "İki hafta önce birtakım haplar aldım, bilirsiniz işte, içeri yerleştirdim. Ama işe yaramadı. " İlaçlara beş yüz dolar vermiş ve verilen talimatlara dikkatle uymuştu, ama hiçbir şey olmamıştı.

"Sahte ilaçlardı büyük ihtimalle. Piyasadakilerin neredeyse yansı sahtedir. Ne aldığını bilmek mümkün değil. " Raphael durakladı. "Bana bak, çocuğum. "

Hannah yargılanmayı bekleyerek gözlerinin içine baktı, ama bakışlarında şefkatle karşılaşınca şaşırdı. "Bu gebeliği sonlandırmayı istediğinden emin misin? "

Yine o tabir: "doğmamış bebeğini öldürmek" ya da "masum bir hayatı yok etmek" değil, "bu gebeliği sonlandırmak". Raphael yüzünü inceliyordu. Bu kadar yakından bakınca, adamın yanaklarına yayılmış incecik, parça parça damar ağım görebiliyordu.

"Evet" dedi Hannah. "Eminim. "

"İşlemi anlatmamı ister misin? "

Bir tarafi hayır demek istedi ama gelmeden önce bugün burada ne yaptığı gerçeğini kendinden saklamamaya karar vermişti. Ona, asla onun yavrusu olamayacak o yaşam kırıntısına bu kadarını borçluydu. İnternetten işlem hakkında araştırma yapmaya cesaret edememişti; Teksas İnternet Kurumu belli kelime ve konular hakkında yapılan araştırmaları yakından takip ediyordu ve listenin en başında da kürtaj vardı. "Evet, lütfen. "

Raphael cebinden küçük bir cep şişesi çıkardı, kapağını açıp biraz içti -ellerimin titremesini geçirmek için, dedi- ve az sonra yapacaklarını anlattı. Duygusuz ses tonu ve kullandığı spekulum, dilatör, gebelik dokusu gibi tıbbi terimler sayesinde kulağa intizamlı ve kişisel olmayan bir işlem gibi geliyordu. Sonunda Hannah'ya bir sorusu olup olmadığını sordu. Hannah en önemlileri çoktan içinden sormuş ve yanıtlamıştı bile: Bu bir cinayet miydi? (Evet.) Bu yüzden cehenneme mi gidecekti? (Evet.) Başka bir seçeneği var mıydı? (Hayır.) Tek bir soru hariç hepsini sormuştu ve bu işi yapmaya karar verdiğinden beri o soru kendisine azap çektiriyordu. Tırnaklarını sandalyenin altına geçirerek sordu.

"Canı yanacak mı? "

Raphael başını iki yana salladı. "Bana söylediklerini esas alırsak, gebeliğin daha on iki haftalık. Fetüsün acı algısının ne zaman başladığı kanıtlanmış değil ancak yirminci haftadan önce imkânsız olduğunu söyleyebilirim. " İçi rahatlayan Hannah'nın omuzlan çöktü, Raphael'se ekledi, "Ama senin canın yanacak. Kramplar şiddetli olabilir. "

"Ona aldırmam. " Hannah canının yanmasını istiyordu. Bir can almak ve hiç acı çekmemek ona vicdansızlık gibi geliyordu.

Raphael ayağa kalktı ve şişesinden bir yudum daha içti. "Şimdi git ve soyun" dedi. "Sadece belden aşağısı. Sonra başın şu ucuna gelecek şekilde masaya uzan. Üstüne örtmek için şuradaki fazla çarşafı kullanabilirsin.

Raphael -biraz sonra ayrılmış bacaklarının arasına bakacak olan bu adam- bitişikteki banyoya girip, rahatça soyunması için kapıyı kapadı. Hannah yine de bu inceliği için ona minnet duydu. Eteğini düzgünce katladı, sandalyenin üstüne koydu, sonra külotunu altına sıkıştırdı, bunun mevcut şartlar altında saçma bir edeplilik olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Belden aşağısının çıplaklığı nedense çırılçıplak olmaktan daha kirli hissettirmişti. Aceleyle masaya çıkıp üzerini örttü. Kendini zorlayarak, "Hazırım" dedi.

Ceza sinyali çaldı ve onu sertçe hücresine, kanayan bedenine döndürüverdi. Bölmeden tamponlarla ıslak mendilleri alıp kullanırken. *Her şeyin başı kan,* diye düşündü. *Senden çıkan ve çıkmayan kan.* Mekanik hareketlerle yeri sildi, lekeli mendilleri tuvalete atıp sifonu çekti, ellerini yıkadı ve çıplaklığını örtmeye kalkışmadan tuniğini değiştirdi. *Çıkmayınca da, beklesen de, dua da etsen, biraz daha da beklesen, yine çıkmayınca...* Şiltesinin üstüne yatıp yan döndü, kollarıyla dizlerini sardı ve ağladı.

Kaç gündür buradaydı? Yirmi iki mi? Yirmi üç mü? Bilmiyordu, bilmemek de onu endişelendiriyordu. İzah edemediği boşluklar, hiç olmadığından şüphelendiği bir uykudan uyandığını sandığı anlar yaşıyordu. Bu bilinçsizlik dönemlerinden çıktığında ter içinde, sesi boğuk, ağzının içi kupkuru oluyordu. Kendi kendine konuşmuş muydu? Sayıklamış mıydı? Söylememesi gereken şeyler söylemiş miydi?

Bunları okuyarak, volta atarak savuşturmaya çalıştı ama gitgide ikisini de yapacak gücü kendinde bulamamaya başladı. Aynadaki yansıması sıskalaşmıştı. İştahı kesilmiş, ceza sinyalini, kulağının önünden geçen bir sivrisinek sesine benzeyen can sıkıcı ve uzak bir vızıltıymış gibi duymazdan gelme becerisi geliştirmişti. Günlük duşlarını almayı bırakmıştı, şimdi vücudu bayat ter kokuyordu ama bu bile kendine karşı aldırmazlık meselesinden başka bir şey değildi. O alışıldık titizliği enerjisiyle birlikte kaybolup gitmişti.

Aklı başında olduğu zamanlarda en çok korktuğu şey Raphael'i ele verecek bir şey söylemiş olmaktı. Şüphelenen bir komşunun ihbar telefonuyla polis onu otoparkta yakalamıştı, ama Raphael gideli çok olmuştu ve bildiği kadarıyla polisler onu hiç yakalayamamışlardı. Hannah polislere yanlış bir eşkal vermiş, üçüncü sorgusuna kadar bekledikten sonra çözülmüş gibi numara yapıp otuzlu yaşlarda, sarışın ve sağ bileğinde Earth First örgütünün amblemi şeklinde bir dövme olan bir adamı tarif etmişti. Hannah'nın bilmediği ise komşuların daireden yaşlıca iri yapılı bir adamın çıktığını görmüş olmalarıydı. Polisler yalanını yakalayınca acımasızlaştılar. Bazen sertçe bazen de sağlığına ve rahatına birinci sınıfa giden bir çocuğun bile asıl niyeti anlayabileceği kadar yapmacık bir özen göstererek defalarca sorgulamışlardı. Avukatının öğütlerine ve babasının yalvarmalarına rağmen anlattığı hikâyeye bağlı kaldı. Elini samimiyetle sıkan, gözlerinde hüzün olan Raphael'i ele vermeyecekti.

Ama verebilirdi. Raphael, polisin kimliğini tespit etmesine yetecek kadar kendinden bahsetmişti. İşini bitirip ortalığı temizlerken ve Hannah hâlâ ağrı kesicilerin verdiği sersemlikten kurtulamamış haldeyken ona bu işi neden yaptığını sormuştu. *Bunu yapmaya nasıl dayanıyorsun* demek istemiş, ama dememişti. O sırada Raphael şişesinden epey içtiği için konuşkanlığı üzerindeydi. Hannah'ya o büyük belsoğukluğu salgını çıktığında (bu kaba kelime Hannah'yı rahatsız etti; onun dünyasında bundan bahsedildiğinde hep "Büyük Afet" denirdi) ve Utah, *Roe v. Wade davası*[2] kararının bozulmasına yol açan muhafazakâr tepkinin (ya da "Islah"ın) odak noktası haline geldiğinde. Salt Lake City'de kadın doğum uzmanı olduğunu anlattı. Mahkeme kararının bozulması Paynelerin evinde bir kutlama yapılmasına sebep olmuştu ama Raphael bundan kızgınlıkla, hemen ardından Utah'ta kabul

edilen Yaşamın Kutsallığı yasasından ise büyük bir öfkeyle bahsediyordu. Doktor-hasta mahremiyetinin iptali, onu tecavüz, ensest ya da anne sağlığı konularında istisnaların bulunmamasından daha çok çileden çıkarıyordu. Yasal olarak, bir hastanın yakın zamanda kürtaj yaptırdığını gösteren deliller bulursa bunu polise bildirmekle yükümlüydü; ahlaki olaraksa Raphael kendini bunu yapmamaya mecbur hissediyordu. Ahlak kazandı. Pelvis muayenelerinin sonuçlarında tahrifat yapmaktan yakalanınca, eyalet diplomasını elinden aldı, o da Salt Lake City'yi terk edip Dallas'a gitti.

Teksas eyaleti kendi Yaşamın Kutsallığı yasasını çıkardığı zaman Hannah on üç yaşındaydı. Bu yasayı açıkça protesto eden doktorların sayısı çok değildi ama edenlerin sesleri yüksek çıkmıştı. Neredeyse Utah yasalarıyla bire bir aynı olan yasalar yürürlüğe girdiğinde eyalet meclisinin önündeki ateşli beyanatlarıyla öfkeli tepkilerini hâlâ hatırlıyordu. Muhaliflerin çoğu protesto olarak Teksas'ı terk etmişlerdi, sonunda benzer yasalar çıkaran diğer kırk eyaletteki onlarla hemfikir meslektaşları da aynı şeyi yapmışlardı. Annesi, "Çok şükür kurtulduk. New York, California alabilir isterse bunları" demişti, Hannah da hemen hemen aynı fikirdeydi. İnsan, hayat kurtarmaya yemin edip de can almaya ya da alanları korumaya nasıl göz yumabilirdi, hele insan ırkının geleceği tehlikedeyken? Afetin üçüncü senesiydi, Hannah'nın yakınında kimse yakalanmamıştı ama hastalığın korkusuyla dünyada kısırlaşan kadınların sayısı giderek artar, doğum oranları hızla düşerken dünyayı pençesine alan ümitsizlik hepsine bulaşmıştı. Hastalığın hekimleri yanıltan yapısı -erkekler taşıyıcıydı, ancak onlarda çok az belirti ve komplikasyon görülüyordu- tespit etme ve kontrol altına alma çabalarını güçleştiriyordu. Pandeminin dördüncü yılında on iki ile altmış beş yaşlan arasında olan diğer bütün Amerikalılarla birlikte Hannah da yılda iki defa yapılan mecburi taramalardan ilkine tabi tutuldu. Yedinci yılda tedavi bulunduğu zaman, karantinadan ve sağlıklı genç kadınlardan yumurta toplanmasının zorunlu kılınmasından bahsedilmekteydi. Sonradan süperbiyotikler bulunmamış olsaydı. Temsilciler Meclisi bu yasayı kesinlikle çıkarırdı. Beklenti bu denli üzücüyse de Hannah, Çin veya Hindistan gibi bir ülkede yaşıyor olsa çoktan zorla döllenmiş olacağının farkındaydı. İnsanlığın hayatta kalması herkesin maddeten olduğu kadar manen de fedakârlık yapmasını gerektiriyordu. Başkanın kabahatler için uygulanan renklendirme cezasını askıya almasına ve kırk yaş altındaki bütün Sarıları affederek eski cilt renklerine döndürülmelerini ve doğum kontrol implantlarının çıkarılmasını emretmesine, Hannah'nın annesiyle babası bile karşı çıkmamışlardı. Başkan bir çocuk kaçırma davasında idam cezasını onayladığında ise Hannah'nın ailesi inançlarına aykırı olmasına rağmen kararı desteklemişti. Çocuk kaçırma öyle yaygınlaşmıştı ki küçük çocuğu olan varlıklı, hatta orta sınıf aileler bile korumalarla seyahat ediyorlardı. Hannah ile Becca hedef olmayacak kadar büyümüşlerdi, ama anneleri yine de gözleri çocuklarına fazla uzun ya da fazla hevesli bakan her kadına dik dik bakıyordu. Çocuk parklarında, oyuncakçılarda ve müzelerde ümitsiz hayaletler gibi gezinen çocuksuz kadınlardan birine rastadıklarında "Sakın unutmayın, kızlar" diyordu, "evlilik dışı ilişkinin sonu işte budur. "

Hannah şimdi aynadaki kırmızı yansımasını incelerken *ve de budur,* diye düşündü. O günlerde her şeyden o kadar emindi ki; evlenmeden önce cinsel ilişkiye girmeyeceğinden, o kederli kadınlardan olmayacağından, asla ama asla kürtaj yaptırmayacağından. Öyle korkunç bir suç işlemek onun, Hannah'nın, elinden gelmezdi.

Raphael'in bunu böyle görmemesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Raphael'e göre yanlış olan Yaşamın Kutsallığı yasaları, suçlu olanlar da bunları destekleyenlerdi. En hakir gördükleri de diğer doktorlardı, sadece yasaları destekleyen ve uygulayanlar değil, korkudan sessiz kalanlar da. Hannah kürtaja izin verilen eyaletlerden birine gidecek yerde neden Teksas'ta kaldığını sorduğunda, başını iki

yana sallamış ve şişesinden bir fırt daha almıştı. "Aslında gitmeliydim ama gençtim, fevriydim, kendimi bir devrimci gibi görüyordum. Beni burada kalmaya ikna etmelerine izin verdim. "

"Kimlerin? "

Raphael bir an donup kaldı, sonra arkasını döndü, sarsıldığı belliydi. "O, yani karım diyecektim. Buralıdır. Kız kardeşinden ayrılmak istemedi, çok yakınlardır. " Beceriksiz hareketlerle çantasını kapadı. Yalan söylediğini anlaması için Hannah'nın sol elinin yüzük parmağında yüzük olmadığını görmesine gerek yoktu.

Karnında hafif bir sancı hissetti, eli farkında olmadan karnına gitti.

Raphael, "Birkaç gün hafif sancı ve kanama olabilir" dedi. "Sancı için ibuprofen ya da aspirin yerine Tylenol al. Ve mümkün olduğunca ayakta durmaktan kaçın. "

Raphael kapıya gitti, elini kapı koluna koyup durakladı. "Para. Getirdin mi? "

"Ah. Evet, kusura bakmayın. " Hannah çantasının içine baktı, o sabah aldığı nakit kartını çıkarıp ona uzattı. Raphael miktarı kontrol etmeden kartı cebine soktu.

"Işığı söndürüyorum" dedi. Oda kararmıştı. Hannah kapıyı açtığını ve rahatlamaya benzer şekilde nefesini bıraktığını duydu.

"On dakika bekledikten sonra çıkabilirsin. "

"Raphael? "

"Ne? " Şimdi sesinde sabırsızlık vardı.

"Kendini böyle mi görüyorsun sen de? Bir şifacı gibi? "

Raphael hemen cevap vermedi, Hannah adamı gücendirdiğini sandı. Sonunda, "Evet, çoğu zaman" dedi. Hannah dairenin içinde ilerleyen ayak seslerini duydu; sürgü çekildi, ön kapı kapandı.

Hücre ansızın kararmıştı, Hannah yönünü şaşırdı. Sinyal verilmiş miydi? Hiç duymamıştı. El yordamıyla yatağına gidip sırtüstü uzandı, hatıralarına daldı. Raphael ona çok nazik, çok şefkatli davranmıştı. Tutuklandığı gece onu muayene eden polis doktorundan çok farklıydı. Hannah'dan biraz daha büyük, soğuk elli, soğuk bakışlı bir kadındı, bacakları ayrık, ayak bileklerinden ayak desteklerine bağlı halde yatarken vücudunu gaddarca bir beceriklilikle kurcalamıştı. İrkilip kasılınca, "Bir daha kıpırdarsan, seni tutması için nöbetçiyi çağırırım" demişti. Hannah kaskatı kesilmişti. Nöbetçi genç bir erkekti, polisler Hannah'yı onun önünden geçirip muayene odasına sokarken bir şeyler mırıldanmıştı. "Amcık" kelimesini duymuştu, neyse ki geri kalanını anlamamıştı. Dişlerini sıkıp, şiddetli acıya rağmen muayenenin geri kalanında hiç kımıldamadan yatmıştı.

Acı. Koluna keskin bir şey battı; bağırıp gözlerini açtı. Yukarısında iki parlak beyaz şekil geziniyordu. O sersemlik içinde, *melekler* diye düşündü. *İsrafil ile başka bir melek daha, belki de Mikail*. Etrafında döndüler, başta ağır ağır, sonra hızlanıp bulanıklaştılar, birbirlerine karıştılar. Kocaman beyaz kanatlar, çarparak onu cennete yükselttiler.

Işıklar yanınca gözkapakları istemsizce açıldı. Kafatasının içi pamukla doldurulmuş gibi sersemlemişti. Doğrulup oturdu ve sağ bileğinde belli belirsiz bir acı hissetti. Bileğinin iç kısmında etrafı küçük mor bir halkayla çevrili bir iğne izi vardı. Aynada kendini inceleyince güç fark edilen başka değişiklikler gördü. Yüzü birazcık daha dolgundu, elmacık kemikleri eskisi kadar belirgin

değildi. Kilo almıştı, belki bir kilo kadar ve hâlâ uyku sersemi olmasına rağmen o uyuşukluğu geçmişti. Hafızasını yoklayınca gördüğü iki beyaz şekli hatırladı. Yatıştırıcı verip onu damardan beslemiş olacaklardı.

Hücresinde de bir başkalık hissetti ama ne olduğunu bilemiyordu. Her şey tıpkı eskisi gibiydi. Sonra duydu; arkasından tiz, tekdüze bir vızıltı geliyordu. Döndü ve aynalı duvarların birinde yukarıya doğru yürüyen bir sinek gördü. Yirmi küsur gündür ilk defa yalnız değildi. Kolunu salladı, sinek vızıldayarak havalandı, odada uçmaya başladı. Bir yere konunca, sırf hareket ettiğini görme zevkini yaşamak için tekrar kolunu salladı.

Kendini huzursuz hissederek hücreyi adımlamaya başladı. Ne kadar süre bilinçsiz kalmıştı? Ve onu bırakmalarına daha ne kadar zaman vardı? Bu otuz günlük sürenin ötesini düşünme iznini vermemişti kendine. Gelecek derin bir boşluktu, hayal edilmezdi. Tek bildiği aynalı duvarların yakında kayarak açılacağından, bu hücreden çıkıp gardiyanın peşinden giysilerinin verilip üzerini değiştirmesine izin verilecek alana gideceğinden ibaretti. Fotoğrafını çekecek ve ona kırmızı resminin yer aldığı yeni bir Ulusal Kimlik Kartı vereceklerdi, üç yüz dolarlık o yüklü meblağı banka hesabına aktaracak ve çoğunu bildiği ceza koşullarının üstünden geçeceklerdi: Teksas eyaletini terk edemezdi, UKK'si olmadan hiçbir yere gidemezdi, ateşli silah satın alamazdı, federal renklendirme merkezinde dört ayda bir idame enjeksiyonu yaptıracaktı. Sonra içeri girdiği kapıya kadar eşlik edip, kapıyı dış dünyaya açacaklardı.

O eşiği geçme beklentisi içini hem özlem hem de telaşla doldurdu. Özgür olacaktı ama nereye gidecek, ne yapacaktı? Eve gidemezdi, orası kesindi; annesi buna asla izin vermezdi. Babası onu almaya gelir miydi? Nerede oturacaktı? Sonraki haftayı nasıl çıkaracaktı? Ya sonraki on altı yılı?

Giderek artan paniği bastırmaya çalışarak, içinden *bir plan* dedi. *Bir plana ihtiyacım var.* En can alıcı mesele nerede oturacağıydı. Renklilerin, toplandıkları gettoların dışında barınacak bir yer bulmalarının çok zor olduğu söylenirdi. Dallas'ta Hannah'nın bildiği üç Renkliköy vardı, biri batı Dallas'ta, biri güney Dallas'ta ve üçüncüsü de eskiden Lakewood denen yerdeydi. İlk ikisi Renkliler yerleştiğinde çoktan getto haline gelmişti, ama Lakewood bir zamanlar mutena bir orta sınıf semtiydi. Houston, Chicago, New York ve diğer şehirlerdeki emsalleri gibi, dönüşümü tam da bu bölgede önceden ev ya da daire sahibi olmuş bir avuç Renkli ile başlamıştı. Kanunlara saygılı komşular Renklileri taşınmaya zorlayınca, birleşmiş ve direnmişler, semt sakinlerinin önce birer ikişer, sonra emlak değerleri düştükçe gruplar halinde bölgeden ayrılmaya karar vermelerine kadar dayanmışlardı. Hannah'nın teyzesi Jo ile eniştesi Doug da uzun süre kalanlar arasındalardı, sonunda evlerini değerinin üçte biri fiyata bir Renkliye satmışlardı. Doug enişte çok geçmeden kalp krizi geçirmişti. Jo teyze kocasını Renklilerin öldürdüğünü söyleyip dururdu.

Hannah böyle cehennem gibi bir yerde, uyuşturucu satıcıları, hırsızlar ve tecavüzcüler arasında yaşamayı düşününce korkuyla olduğu yerde büzüldü. Fakat başka nereye gidebilirdi ki? Becca'nın evi de söz konusu olamazdı. Kocası Cole, Hannah ile görüşmesini yasaklamıştı (ama Becca, Hannah'yı hapishanede ziyaret ederek bu yasağı birkaç defa delmişti bile.)

Her zamanki gibi, eniştesini düşünmek Hannah'nın moralini bozdu. Cole Crenshaw kasıntı, iri yarı, kaba bir adamdı; istediğini elde edemediği zaman düz ve alçak bir ifadeye dönüşen çarpık sinsi bir sırıtması vardı. Aslen El Pasolu'ydu, emlak komisyonculuğu yapıyordu. Becca onunla iki sene evvel, babalarının yaralanmasından birkaç ay önce kilisede tanışmıştı. Anne babası Cole'u beğenmişlerdi -yoksa Becca onunla görüşmeye devam etmezdi- ama Hannah'nın ta başından beri

kuşkuları vardı.

Bu kuşkular Cole ilk defa akşam yemeğine evlerine geldiğinde su yüzüne çıktı. Hannah, Cole ile birkaç vesileyle karşılaşmış ama hiç uzun uzadıya konuşmamıştı ve onu daha yakından tanımaya istekliydi. Daha sadece altı haftadır çıkmalarına rağmen, Becca Hannah'nın hiç görmediği kadar tutulmuştu ona.

Cole başta çok çekiciydi ve dilinden iltifatlar eksik olmuyordu; Becca'nın elbisesine, Hannah'nın işlemelerine, annelerinin ıspanaklı sosuna, kendisiyle ilgilenen bu kadar hoş üç hanıma sahip olduğu için babasının şansına iltifatlar yağdırdı. Çalışma odasında ordövr yiyorlardı. Televizyon açıktı ve bir son dakika haberinde bölge üniversitesinin görüntüleri verilmeye başlayınca, sesi açıp izlemeye başladılar. Okulun öğrencilerinden olan silahlı şahıs, hocası ile sekiz sınıf arkadaşını Mormon Kitabı'ndan sorular sorarak ve yanlış cevap verenleri başlarına sıktığı tek kurşunla vurarak öldürmüştü. Sınıftaki herkesi birer birer sınav yaptıktan sonra ellerini yukarı kaldırmış halde binadan çıkmış ve polise teslim olmuştu. Polis onu bir devriye aracının arka koltuğuna iterken yüzündeki ifade insanı ürpertecek kadar huzurluydu.

Hannah'nın annesi, "Zavallı insanlar" dedi. "Ne kötü bir ölüm. "

Cole başını tiksintiyle iki yana salladı. "Dokuz masum insan öldürüldü ve bu hayvan yaşayacak. "

Hannah'nın babası, "Eh" dedi, "federal hapishanede pek de güzel bir yaşam süremeyecek. "

"Ne kadar kötü olursa olsun, o kadarı bile fazla bana kalırsa" dedi Cole. "Ölüm cezasını neden kaldırdıklarını hiç anlayamayacağım. "

Becca'nın gözleri Hannah'nın şaşkınlığını yansıtarak irileşti. Annesiyle babası tedirginlikle bakıştılar. Payne ailesi tıpkı Peder Dale gibi idam cezasına karşıydı, ancak bu, kilise içinde de Teslis Partisi içinde de ihtilaflı bir meseleydi. Tutuşmuş Söz Kilisesi'nin kıdemli papazlığına getirilmesinin hemen ardından. Peder Dale Protestan kardeşlerinin şiddetli itirazlarına rağmen, idam cezasının yürürlükten kaldırılmasında, oyları sonucu belirleyen Teslis Partisi grubunu desteklemişti. Bunun üzerine yüzlerce kişi kiliseden ayrılmıştı; en yakın arkadaşının annesiyle babası kızlarının Hannah ile görüşmesini yasaklamışlardı. İhtilaf sonunda yatışmıştı ama Hannah'nın arkadaşı bir daha onunla konuşmamıştı ve sekiz yıl sonra birçok kişi için hâlâ hassas bir konuydu bu.

Odadaki sessizlik giderek tatsızlaştı. Cole'un gözleri yüzlerinde gezindikten sonra Becca'nın üzerine gelip durdu. "Demek Peder Dale ile aynı fikirdesiniz" dedi.

"Rab diyor ki, öç benimdir" dedi Hannah'nın babası. "Biz canı ancak Tanrı'nın vereceğine ve alma hakkının da ona ait olduğuna inanırız. "

Cole, "Masum hayat için evet, ama cinayet başka" dedi. *"Kitabı Mukaddes'te* de böyle yazıyor. 'Kim insan kanı dökerse, kendi kanı da insan tarafından dökülecektir'" Gözlerini Becca'dan ayırmamıştı. Hannah, Cole'un iradesinin ablasının üstünde nasıl bir baskı uyguladığını hissedebiliyordu.

Becca tereddüt etti, gözlerini kararsızca Cole'dan babasına çevirdi. "Yaradılış'ta böyle deniyor" dedi sonunda. "Levililer'de de. "

Hannah "Levililer'de küfreden insanların taşlanması gerektiği de yazar" dedi. "Buna da inanıyor musun? "

Annesi azarladı. "Hannah! Cole'un evimizde misafir olduğunu hatırlatmama gerek var mı? "

"Ben Becca ile konuşuyordum. "

Babası en üzgün ses tonuyla, "Ablanla da bu şekilde konuşma" dedi. Cole'un ağzı ve gözlerindeki ifade sertti ama Becca'nın yüzünde kızgınlıktan çok ıstırap vardı.

Hannah içini çekti. "Haklısınız. Rebecca, Cole, özür dilerim. "

Becca kabul ettiğini göstermek için başını sallayıp Cole'a döndü. Ona bakarken yüzündeki çıplak ümit Hannah'ya bunun basit bir vurulmadan ibaret olmadığını anlattı. Ablası sevdikleri arasındaki anlaşmazlıklara katlanamıyordu.

Cole annesiyle babasına bakarak, "Hayır, benim hatam" dedi. Yüzünde pişmanlık vardı ama Hannah gözlerinin birkaç adım geriden geldiğini fark etti. "Bu konuyu hiç açmamalıydım. Annem hep derdi ki 'Şüphen varsa kendini rüzgârın estiği yöne bırak. ' Tanrı biliyor, babam bunu kafama sokmak için elinden geleni yaptı, ama bazen dilim hâlâ terbiyeme galip gelebiliyor. Özür dilerim. "

Becca neşeyle gülümsedi ve Hannah'ya bir bakış attı: *Gördün mü? Ne harika bir adam, değil mi?*

Hannah dudak bükerek karşılık verdi. Görüyordu ve yanılmış olmayı umuyordu. Eğer haklıysa, Becca'nın da göreceğini ümit ediyordu.

Ne var ki Becca'nın Cole'a olan duygulan giderek güçlenirken Hannah'nın tereddütleri de özellikle babalarının yaralanmasının ardından derinleşti. Babası, on gün hastanede kaldı, bir ay daha yataktan çıkamadı ve onun yokluğu Cole'un adımını hevesle attığı bir boşluk bıraktı. Evin gayrı resmi erkeği haline geldi, sızıntı yapan lavaboyu tamir etmek, paslı rezeleri yağlamak, tavsiyeler ve görüşler vermek için hep oradaydı. Becca durumdan hoşnut, annesi de minnettardı ama Cole'un evdeki sürekli varlığı Hannah'nın sinirine dokunuyordu.

En çok da Becca'ya karşı despotça tavırlarından hoşlanmıyordu. Annesiyle babasının *Kitabı Mukaddes'teki* Mektuplar'a uyan geleneksel bir evlilikleri vardı: Kilisenin Mesih'e bağımlı oluşu gibi kadın da kocasına bağımlıydı. John Payne ailenin tartışılmaz reisiydi. Ama buna rağmen her konuda annelerinin fikrine danışırdı ve tavsiyelerine her zaman uymasa da karısına ve onun can yoldaşlığı ile anneliğine derin bir saygısı vardı.

Cole'un Becca'ya karşı rahatsız edici küçümser imalar içeren tutumu ise bambaşkaydı. Becca hiçbir zaman iradesi sağlam biri olmamıştı ama onunla birlikte zaman geçirdikçe kendine ait fikirleri de azalıyordu. "Cole diyor ki" diline pelesenk olmuştu. Yeşil giymeyi bırakmıştı, çünkü "Cole diyor ki tenimi soluk gösteriyormuş"; roman okumaktan da vazgeçmişti, çünkü "Cole diyor ki zihni saçmalıklarla kirletiyormuş". Yarı zamanlı öğretmen yardımcılığını da bırakmıştı çünkü "Cole diyor ki kadının yeri ailesinin yanıdır. "

Hannah, babası iyileşince Becca'nın ateşinin söneceğini ya da babasının Cole'un gerçek kişiliğini görüp, Becca'yı onunla evlenmekten vazgeçireceğini ümit ederek Cole'a karşı giderek artan antipatisini kendine sakladı. Bu arada da ona karşı sıcak davranmak için elinden geleni yapıyor, ona açıkça meydan okumamaya ya da kuşkularını Becca'ya açmamaya özen gösteriyordu. Onu mağlup etmenin yolu meydan okumak değildi; zamanını bekleyip kendi kendini bitirmesini beklemek en iyisiydi.

Ama rol yapma yeteneğini de sabrını da gözünde fazla büyütmüştü ve bunu da Becca'nın

yaşgününde anladı. Babalan eve geleli iki hafta olmuştu, ama hâlâ gücünü toplayamadığı için yaş günü partisini aile içinde yapıyorlardı ve tabii Cole da gelmişti. Hannah Becca'ya eflatun renkli yumuşacık yünlü bir kumaştan bir elbise dikmiş, annesiyle babası da geçen sene hediye ettikleri haça uyan bir çift opal küpe almıştı.

Kadife kaplı kutuyu açınca, "Ah, ne kadar güzel! " diye bağırdı Becca.

Babası, "Tak da görelim" dedi.

Becca donup kaldı, gözleri suçlu suçlu Cole'a döndü.

Hannah, "Haydi Becca" dedi. "Taksana. "

Köşeye sıkışmış ve perişan görünen Becca küpeleri taktı.

"Çok yakıştı" dedi annesi.

Hannah da onayladı. "Evet, çok yakıştı. Sen ne dersin, Cole? "

Cole yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Becca'ya saniyelerce baktı. Gergin bir gülümsemeyle, "Şahsen ben Becca'nın güzel görünmek için süs eşyasına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum" dedi. "Ama evet, küpeler çok güzel. "

Cole gittikten sonra, Hannah ablasını mutfakta sıkıştırdı. "Neydi o öyle? "

Becca huzursuzlukla omuz silkti. "Cole diyor ki bir kadının haçtan başka takacağı tek mücevher alyanstır. "

Hannah'nın Cole'a duyduğu nefret o anda berraklaştı. Fikirlerinden çok, bu fikirlerin kesinliğinden ve altında yatan iki yüzlülükten nefret ediyordu. 'Ama onun o koca koca parlak kemer tokalarını, firuzeli boyunbağını takmasında hiçbir sorun yok. "

"Erkeklerinki başka" dedi Becca. "Biliyorsun. "

Erkeklerinki *başkaydı* ve sebepleri Hannah'ya gayet güzel belletilmişti. Yine de çifte standartlar onu öteden beri hep rahatsız etmişti. Ve bunlar Cole Crenshaw'a uygulandığında, çileden çıkarıcı oluyordu. "Hayır, bilmiyorum. Ama Cole'un bana bu konuda uzun ve güzel bir nutuk çekebileceğinden eminim. "

"Ondan neden hoşlanmadığını biliyorum" dedi Becca, sesi çok sertti. "Kıskanıyorsun, çünkü benim hayatımda bir erkek var, seninkindeyse yok. "

"Cole böyle mi diyor? "

Becca kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aylardır ona karşı soğukluğunu fark etmediğini sanma. Onu kırıyorsun, beni de. "

"Kusura bakma, Becca. Onu sevmeye çalıştım, ama... "

Becca arkasını dönüp, "Duymak istemiyorum" dedi. "Onu seviyorum ve hayatımı onunla geçirmek istiyorum. Benim için mutlu olamaz mısın? "

Yapacak bir şey yoktu. Becca, babası kilisede onu damada teslim edecek kadar iyileşir iyileşmez Cole ile evlendi. Ablasının gelinliğini Hannah dikti; Becca, Cole Crenshaw'u sonsuza kadar seveceğine, itaat edeceğine ve sayacağına yemin ederken elinde bir buket kalla zambağıyla yanında durdu. Ve sonra da Becca gitti. Cole'la birlikte üç kilometre mesafede oturuyorlardı ama Maine'e de

taşınmış olsalar fark etmezdi. Hannah artık eniştesi olduğu için onunla arasını düzeltmeye çalıştı ama Cole oralı olmuyordu; olan olmuştu. Kız kardeşler çoğunlukla aile toplantılarında birbirlerini görüyorlardı, o zamanlarda bile Cole baş başa kalmamaları için elinden geleni yapıyordu. Hannah Becca'nın yokluğunu şiddetle hissediyordu. Birbirlerinden çok farklı olsalar da her zaman yakın olmuşlardı. Artık Hannah'nın iç dünyasını paylaşabileceği kimsesi kalmamıştı.

İç dünyasının bir kısmını paylaşmaya cesaret edemezdi zaten. Aidan Dale'i iki aydan uzun zamandır görmemesine rağmen, düşüncelerinde ısrarlı varlığını hâlâ sürdürüyordu. Duvaklara inciler, korsajlara güller işlerken ailesine yaptığı birçok iyiliği, babası için ettiği şevkli duaları, omzuna koyduğu elinin avutan sıcaklığını hatırlıyordu. Gözlerinin içine baktığı ve kendi duygularının da oradan yansıdığını gördüğü -ya da gördüğünü sandığı- anı tekrar tekrar yaşıyordu. Bunu hüsnükuruntu saymaktan onu alıkoyan iki şey vardı: O günden sonra Peder Dale bir daha hastaneye gelmemişti. Ama Alyssa Dale gelmişti.

Kadın hemen ertesi sabah ziyarete gelmişti. Babalarının başında yalnızca Hannah ile Becca vardı; anneleri evde dinleniyordu. Önceki günün heyecanı ile uzun gergin birikimi hepsini bitkin düşürmüştü. Hannah babasının başucundaki sandalyede kestiriyordu. Becca ile bir kadının mırıltıyla konuştuklarının hayal meyal farkındaydı ama onu uykusundan çekip çıkaran bu olmadı. Aslında onu uyandıran şey karıncalanmaya benzeyen bir izlenme hissiydi. Gözlerini açtı ve yatağın ayakucunda, tam Aidan'ın durduğu yerde Alyssa Dale'in durmuş kendisine baktığını gördü. Hannah telaşla etrafına bakındı, ama Becca odada değildi.

Alyssa usulca, "Ablanıza bir telefon geldi, görüşmek için dışarı çıktı" dedi. "Babanızı uyandırmak istemedi"

"Ah" dedi Hannah. Kendini aptal ve yavaş hissetti. Ayağa kalkıp ziyaretçisini selamlaması gerektiğinin farkındaydı ama Alyssa'nın içten ve değer biçen bakışı onu sandalyeye mıhlamış gibiydi. Halkın gözünde Alyssa Dale mükemmel papazın karısıydı: Mütevazı ve nazik, içerlemeye sebep olacak kadar güzel değilse de hoş, soğuk olmadan vakurdu. Şimdi Hannah ilk defa kadının yumuşak ela gözlerine yerleşmiş zekânın farkına varıyordu. Orada zekâ görmeyi ummadığı için mi yoksa Alyssa genellikle saklı tuttuğu için mi o güne dek gözden kaçırmıştı?

"Babanızın iyi haberini almışsınız, gözünüz aydın. Çok rahatlamışsınızdır. "

"Öyle, teşekkür ederiz. " Hannah kendini zorlayıp ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben Hannah "

Alyssa başını öne doğru salladı ama elini uzatmadı. "Evet, kocam sizden bahsetti. Dualarında. "

Hannah'nın eli yanına düştü. "Gelmeniz büyük incelik. " "Aidan bana dün Tanrı'nın bir mucize gösterdiğini söyledi. Gelip kendi gözlerimle görmek istedim. "

Alyssa gözlerini Hannah'nınkilerden ayırmadı. Kadının inceleyen bakışları altında Hannah utançtan kıvranmak istedi. "Şey" dedi, "hepimiz ilgisine son derecede minnettarız "

"Tanrı'nın mı yoksa kocamın mı? İnsanlar genellikle ikisini karıştırırlar da. " Alyssa'nın ses tonu nazik ama iğneleyiciydi. "Elbette karıştırırlar, çünkü onu sabah kahvesini içmeden önce hiç görmediler. "

Aidan'ın pijamalı, saçları karmakarışık, gözleri mahmur görüntüsü birden gözünde canlanınca şaşkına döndü, sesini çıkarmadı. Alyssa içinde ikaz iması barındıran bilmiş bir ifadeyle onu izledi; yıllardır kim bilir kaç kadının kendisini Aidan Dale'e âşık zannetmiş olacağı aklına gelince

Hannah'nın yanakları yanmaya başladı. Kendisi de onun hayalini kuran onlarca, hatta yüzlerce kadından biriydi herhalde. Onun şu açıkgöz, kendine son derece hâkim kadınla evlenmemiş olmasını dileyen kadınlardan.

Becca yüksek perdeden bir fısıltıyla, "Hannah" dedi. Telefonunu havaya kaldırmış eşikte duruyordu. "Annem konuşmak istiyor. "

Hannah oh çekmemek için kendini tuttu. "Affedersiniz, Mrs. Dale. "

"Hayır, ben de gidiyordum" dedi Alyssa. "Bu gece Meksika'ya gidiyoruz, oradan da Güney Amerika ile Kaliforniya'ya, ve daha tam anlamıyla toplanamadım bile. "

Hannah, "Uzun bir seyahahat olacak demek" dedi.

"Üç hafta. Yeterince uzun. " *Seni unutmasına yetecek kadar,* diye eklemeye gerek duymadı.

Bir süre için unutmuş gibiydi de. Yaz sonbahara dönmeye yüz tuttu ve sıcaklık sonunda yirmili derecelere indi; komşuların ön bahçelerinde tek tük hoplayıp zıplayan iskeletler, süpürgeli cadılar görünmeye başlarken Hannah'nın Aidan'a ait anıları da keskinliğini yitirmeye, şeffaf bir tülün arkasından bakılan şeyler gibi bulanıklaşmaya başladı. Aidan ona karşı bir şeyler hissetmişse eğer - ve Hannah hissettiğinden giderek daha fazla şüpheye düşüyordu- şimdiye dek tıpkı onun da yapması gerektiği gibi aklını başına toplamış olmalıydı. Onunla, evli bir erkekle, bir din adamıyla birlikte olmayı düşünmek bile büyük bir günahtı. *Kitabı Mukaddes* kursunda da, haftalardır onun tarafına doğru arzulu bakışlar atan Will adında utangaç genç delikanlının yanına oturmayı ihmal etmedi ve Will nihayet cesaretini toplayıp çıkma teklif edince de kabul etti.

İki ciddi ilişkisi olmuştu, biri lise son sınıfta, biri de yirmili yaşlarının başında. İkisi de hoş delikanlılardı; arkadaşlıklarından ve ilgilerinden hoşlanmıştı ama hiçbiri içinde yakınlıktan ve keşfetmeye, onlarla keşfetmeye hiç niyetinin olmadığı, seyrek beliren cinsel bir meraktan daha derin bir duygu uyandırmamıştı. O kadarı yeterli değildi. Yeterli *değillerdi.*

Çok geçmeden anladı ki, tüm makul ölçülere göre yeterli olması gerekirken, Will de yetmiyordu. Veterinerdi, tatlı, mahcup ve kendini küçümser tarzıyla eğlenceliydi de. Ekim ayının ortalarında çıkmaya başladılar ve Kasım'ın ortasında, meşe yaprakları sivri kahverengi buklelere dönüşüp yerlerde sürüklenmeye başladığında, Hannah Will'in de o yapraklar gibi aşka düştüğünü ama kendisinin ona âşık olmadığını anlamıştı. Annesi, "Lütfen Hannah, ona bir şans ver" diye ısrar edince onunla görüşmeye devam etti. Will ateşli bir sevgili haline geldi; aşktan söz ediyor, evlilik imaları yapıyordu. Hannah onun hareketli ellerini durduruyor, evlenme konusunu geçiştiriyordu. Sonunda Will'in hayal kırıklığı kızgınlığa dönünce, Hannah onu acıdan perişan ve şaşkın halde bırakıverdi, kalbi hiç sızlamadı.

Aidan olsa kalbini sızlatırdı, bunu ta başından beri biliyordu. Sevgili olmalarından çok daha önce bunun bir sonrasının da olacağını ve bunun her ikisini de mahvedeceğini tahmin edebiliyordu.

Yine de, Aidan hayatına ve görevine devam ederken, İnanç Bakanı olarak yeni görevine başlamak için Alyssa'yla Washington'a taşınırken, kişiliği ve sözleriyle milyonlara ilham vermeyi sürdürürken, kendisinin bir Kırmızı, bir parya olacağını hiç düşünmemişti. Hannah, Aidan'ın onu düşündüğünü, özlediğini, kaybettikleri bebeklerinin yasını tıpkı kendisi gibi tuttuğunu biliyordu. Kendini suçladığını ve keşkelerle kendine işkence ettiğini. Belki de ortaya çıkmadığı için kendinden nefret ediyordu.

Yine de.

Hücrede vızıldayarak uçan sineği izledi. Yerde yakınma konunca şiddetli bir tokat indirip öldürüverdi.

Artık bir Kırmızıyım.

Her gün, aklından ilk geçen düşünce buydu; o sisli, mutlu bilinçsizliğin birkaç saniye sonrasında yüzeye çıkıyor, bir dalga gibi hızla her yerine yayılıyor, sessiz bir gürlemeyle göğsünde kırılıyordu. Hemen peşinden ikinci dalga geliyor, ilkinin bıraktığı enkaza vuruyordu: O *gitti*. İlki eninde sonunda çekiliyor, yatışıp hafif bir sızıya dönüşüyordu, ama İkincisi insafsız bir hiddetle hücum ediyor, on saniyede, yirmi saniyede bir, *gitti, gitti, gitti* diye vurup taptaze bir kedere boğuyordu. O kaybetme hissi hiç hafiflemedi. Aksine tahliye günü yaklaştıkça tazeleniyordu. Kalbinin bunca acıya nasıl dayandığına, ölçülü, ısrarlı vuruşlarına nasıl devam ettiğine şaşıyordu.

Keşke burada olsaydı, ona gidebilirdim. Saçma bir fikirdi, çocukça bir hayaldi; kafasından hemen kovup atsa da hayaleti gitmedi, düşüncelerinin kıyılarında uçuşup. San Antonio'daki otelde ona ilk gittiği günün anlarını canlandırdı. Arzunun o kaçınılmaz sızısı da anılarla birlikte geldi. Şu anda bile, onca olandan sonra, hâlâ o arzuyu hissediyordu.

Noel'den iki hafta önce, bir çağrı ile başlamıştı. Will ile geçirdiği son haftalarda kurşun bir önlük gibi ağırlık yapan o bunalım kalkmıştı, artık derin bir aşktan daha azma razı olmamaya kararlıydı. Bu duyguyu ya da ilk kıvılcımlarını bir kere hissetmişti; tekrar hissedebilirdi ve hissedecekti de. Aidan Dale'i zorla da olsa aklından çıkaracaktı. Onu arzuladığı için Tanrı'dan bağışlanmayı diledi; hem Tanrı'ya hem de kendine bir daha bu kadar zayıf olmayacağına yemin etti.

Kilise yönetiminden aradıklarında işte bu ruh halindeydi. 1. Korintliler Papazlığı yarı zamanlı bir koordinatörlük kadrosu açmıştı. Hannah hâlâ işle ilgileniyor muydu?

Bir an için cevap veremeyecek kadar afalladı. Birkaç sene önce Tutuşmuş Söz Kilisesi'ne iş başvurusunda bulunmuştu ama ücretli pozisyonlar çok az sayıda ve talipleri de çok olduğundan bir sonuç çıkmamıştı. 1. Korintliler Papazlığı ya da daha bilinen adıyla 1K, kilisenin cemaatin en yoksul ve en sorunlu üyelerine yardımla görevli hayır koluydu. Aynı zamanda Peder Dale'in de gözde projesiydi. Onu sık sık parlak beyaz kamyonlarının direksiyonunda, fakirlere yemek dağıtırken, bağımlılıları rehabilitasyon, homoseksüelleri de dönüşüm terapisi merkezlerine götürürken görmek mümkündü. Projeye *Kitabı Mukaddes'te* en sevdiği bölüm olan 1. Korintliler'in adını vermişti; on üçüncü babın ikinci ayetini sık sık vaazlarında ve röportajlarında, "merhamet" kelimesinin "sevgi" kelimesiyle değiştirildiği Yeni Uluslararası Versiyon yerine her zaman orijinal Kral James Versiyonu'nu kullanarak tekrarlardı; "Peygamberlik etme yeteneğim olsa, tüm gizleri ve bilgileri bilsem, üstelik dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa ama *merhametim* olmasa, bir hiçim. " Peder Dale, sevginin sonsuz çeşidi vardır, derdi, ama en saf olanı merhamettir çünkü bir tek o *benim için ne var* diye sormaz.

Bu kadro için Hannah'nın adını Aidan mı teklif etmişti? Ettiyse -yoksa bunca zamandan sonra neden arasınlardı ki- iyiliğinden miydi, yoksa başka bir sebepten mi?

Kadın, "Mrs. Payne" diyerek Hannah'nın dikkatini tekrar konuşmaya çekti. "Mülakat için gelebilir misiniz? "

Randevu zamanım belirlerken içinden, iyiliktendir diye geçirdi. Sadece iyilik, başka bir şey değil.

Mülakatını, merhametli ve anaç mizacı derin çizgili aksi suratı tarafından gizlenmiş orta yaşlı bir kadın olan büro müdürü Mrs. Bunten yaptı. Hannah sonradan kadının yüzüne o çizgilerin kederden yerleştiğini öğrendi; Mrs. Bunten eşini ve iki oğlunu afet ayaklanmalarında kaybetmiş ama çok geçmeden yeniden doğmuştu. On yıl sonra bugün, bütün evreni Tutuşmuş Söz Kilisesi'ydi ve Peder Dale de bu evrenin merkezinde parlayan muhteşem güneşti. Hannah bu kadarını başında anlamıştı. Mrs. Bunten Tanrı'dan ve oğlundan sevgiyle bahsediyor, ama konu Aidan'a gelince yüzü hakiki bir huşuyla kızarıyordu.

Mülakatın en can alıcı anı Hannah'nın babasının iyileşmesini konuştukları anda geldi. Mrs. Bunten, "Bir mucize" dedi.

"Evet" dedi Hannah. "Her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Hem Tanrı'ya hem de Peder Dale'e. "

Mrs. Bunten ona pürneşe bir gülümsemeyle baktı. "Buraya mükemmel uyum sağlayacağınızı görebiliyorum. "

İş haftada yirmi saatti, Hannah'dan ara sıra aşevinde çalışması ya da teslimat yapması istense de çoğu 1K'nin ofisinde büro işleri yapmakla geçiyordu. İşteki ilk haftasında Aidan'ı bir kere bile görmedi. Ama ertesi hafta pazartesi günü kucağında oyuncak dolu parlak renkli kutulardan devrilecek gibi duran bir kule taşıyarak ofise girdi. Biraz nefes nefese, "Ho, ho, ho" diye gürledi.

Mrs. Bunten yardımına koştu. Hannah can atmayla isteksizlik arasında kaldı, biraz daha ağırdan alarak kadını izledi.

Mrs. Bunten üstteki birkaç kutuyu alıp pederin yüzünü ortaya çıkardı. "Teşekkür ederim, Brenda" dedi. Sonra Hannah'yı gördü. "Ah, Hannah. Merhaba. "

Gülümsemesi içten, hoş ve şaşkıncaydı. Nazikti. Hannah hemen atladı. "Merhaba, Peder Dale. "

Mrs. Bunten elindeki kutuları Hannah'ya verip geri kalanları da Dale'in elinden alırken gıdaklar gibi gülüp, "Bakın, Peder" dedi, "bunların hepsini birden taşımamanız gerektiğini biliyorsunuz. Sırtınızı yeniden sakatlarsanız Mrs. Dale bize çok kızar. "

"Alyssa fazla endişeleniyor. "

Mrs. *Dale. Alyssa.* Hannah arkasını dönüp kutuları yere koydu. *Karısı.*

"Baban nasıl? " diye sordu.

"Babam iyi. İşinin başına döndü. Sol gözü hâlâ biraz bulanık görüyor, ama zamanla düzelmesini umuyoruz. " *Hissetmiyor.*

"Düzelmesi için dua ederim. Babana ve annene selamlarımı ilet lütfen. "

"İletirim. " *Hissetmiyor, en iyisi de hu zaten.*

Şimdi Hannah'ya burayı sevip sevmediğini soruyordu. Hannah çok sevdiğini söyleyip teşekkür etti. Sonra Becca'yı sordu, evlendiği için tebriklerini iletmesini istedi. Mrs. Bunten söze karıştı, bir kere dua ettiği kişinin ismini asla unutmamasına hayret ettiğini söyledi. Peder kadının erdemlerini abartma eğilimine itiraz etti. Hannah uygun karşılıklar verdi. Kendini uyuşuk ve aptal hissetti.

Aidan'ın yardımcısı araya girdi, seslenerek saat dörtte Kongre Üyesi Drabyak ile olan görüşmesini hatırlattı. Aidan elini pişmanlıkla alnına vurup yola çıkması gerektiğini söyledi. Hannah'ya 1K'ye hoş geldin deyip izin istedi.

Tam kapıdayken arkasına döndü. "Brenda, söylemeyi unuttum, kamyonette birkaç kutu daha oyuncak var. Yarma kadar paketlenmesi gerek. Saat üçte barınağa götüreceğim."

"Hallederiz, Peder" dedi Mrs. Bunten.

Aidan Hannah'ya döndü. "Sen de gelmek ister misin? Barınağa? Çocukların yüzlerinin sevinçle parladığını görmek harika oluyor."

Aidan'ın yüzünde dostça bir ilgi ve hevesten -çocukları görme hevesinden- başka bir şey yoktu. Belki de Hannah'nın adını teklif etmemişti, iyilik için bile. Belki burada olması Tanrı'nın takdiriydi, onun yüzünü görmek, sesini duymak ve hiçbir zaman kendisinin olamayacağını bilmek ona duyduğu arzunun kefaretiydi.

"Çok isterim" dedi.

İşte böyle başladı uzun, eziyetli çiftleşme dansları; ama Hannah bunu aslında aylar önce fark etmişti. Biri fark edecek korkusu ve suçluluk duygusu patlamalarıyla bölünen sessiz bir özlem hali içinde yaşıyordu. Aidan ona herkese davrandığı gibi davranıyordu, bir din adamının mesleki sıcaklığıyla.

Kilisede çalışmaya başlayalı altı hafta olmuştu ki Alyssa Aidan'la birlikte ofise geldi. Hannah'yı görünce zınk diye durdu ve Hannah Aidan'ın ona söylemediğini anladı. Sözünü etmeye değmeyecek kadar önemsiz olduğundan mı, yoksa?..

"Merhaba, Mrs. Dale."

"Merhaba" dedi Alyssa. "Becca'ydı değil mi?"

Tanımamış numarası yaptığını anlayan Hannah, "Becca benim ablam" dedi. "Ben Hannah."

Aidan, "Hannah Noel'den hemen önce aramıza katıldı dedi. "Harika bir iş çıkarıyor."

Zorlama ve münasebetsiz bir söz söylemiş gibi oldu. Hannah'nın kalbi ağzına geldi.

Alyssa, "Elbette öyledir, sevgilim" dedi. Kolunu Aidan'ın beline sarıp buz gibi bir gülümsemeyle Hannah'ya baktı. "Kocam insanların içinde çok çalışma isteği uyandırır. Onu hayal kırıklığına uğratmayı hiç sevmezler."

Aidan'ın huzursuzluğu aşikârdı, Hannah Alyssa'nın ona bilerek iltifat ettiğinden neredeyse emindi çünkü övülmekten ne kadar rahatsız olduğunu biliyordu. Belki de evlilikleri herkesin sandığı kadar mükemmel değildi.

Aidan, "Ah, eminim Hannah nerede çalışsa iyi iş çıkarır" dedi.

"Eh" dedi Alyssa, "onu işinden alıkoymayalım."

Dale çifti ofise geliş sebepleri olan kamyonetlerden birinin anahtarını alıp gittiler. Alyssa kocasının önünden çıktı. Aidan son anda başını çevirip Hannah'ya baktı ve Hannah sanki kendisi Aidan'ın başını bir iple çekmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Gözleri buluştu, bakıştılar ve aynı anda gözlerini kaçırdılar.

Demek ki diye düşündü. *Demek ki.*

Asıl işkence bundan sonra başladı. Aidan'ın Hannah'ya karşı davranışları değişmedi ama etkileşimlerinde daha önce olmayan bir heyecan vardı ve Hannah acı çekenin bir tek kendisi

olmadığını biliyordu. Aralarındaki çekim yavaş yavaş, tereddütle, kabul edilmeden ama apaçık biçimde büyüdü. Bu, Hannah'ya çok kere aralarında yarattıkları yeni bir şeyin kaçınılmaz doğumunu hem heyecan hem de endişeyle bekledikleri bir hamilelikmiş gibi geliyordu. Nadiren baş başa kalıyorlardı, bunlar da sadece tesadüfen ve çok kısa oluyordu - merdivenlerde karşılaşmak, Mrs. Bunten tuvalete gittiğinde beş dakika yalnız kalmak. Aidan'ın etrafı sürekli insanlarla çevriliydi, hepsi de ondan bir şey bekliyordu: İlgisi, duası, görüşü, elinin omuzlarına dokunması. "Lütfen Peder, sadece birkaç dakika ayırmanızı rica ediyorum." Hannah açlıklarının benzerini kendi içinde hissetmesine rağmen, giderek hepsine içerlemeye başladı.

En çok Alyssa Dale'e içerliyor, onu kıskanıyordu. Aidan'ın karısı 1K'nin ofisine sık sık gelir olmuştu, yardım gereken her yerde bitip işe koyuluyordu. Mrs. Bunten bir gün Mrs. Dale'in işlerine böyle ilgi göstermeye başlamasının ne hoş olduğunu söylemişti. Alyssa, Hannah'ya karşı soğuk bir nezaket gösteriyor, Aidan yanlarında olduğunda ise dikkat kesiliyordu. Etrafta yalnızca kadınlar olduğunda daha rahattı ama her zaman soğuk tavrını ve mesafesini koruyordu. Yine de herkes kadar sıkı çalışıyordu, övgülerinde cömertti ve müstehzi mizah anlayışıyla herkesi eğlendiriyordu. Mrs. Bunten ile diğer kadınlar ona tapıyorlardı, Hannah bile ona hayranlık duymaya başlamıştı. Birçok kez, başka şartlar altında Alyssa Dale ile arkadaş olabilirdik diye düşünmüştü.

Bu arada Aidan ile aralarındaki gerilim tırmanmaya devam ediyordu. Zaman zaman öyle elle tutulur hale geliyordu ki adeta cisimlenmesini, aralarında kıvrımlı ve pırıltılı bir şey halinde belirmesini bekliyordu. Her gece yatmadan önce bağışlaması için Tanrı'ya yakarıyor, her gece gözünü kırpmadan yatıp Aidan'ın yanında uzandığını hayal ediyordu. 1K'den ayrılması ve kendini onun yakınında olmanın getirdiği baştan çıkma hissinden kurtarması gerektiğini biliyordu. Hatta Mrs. Bunten'a hitaben bir istifa mektubu bile yazmıştı ama nasıl bir türlü "Gönder" demeye dili varmıyorsa, Tanrı'dan da Aidan'ı sevmekten vazgeçmesi için yardım isteyemiyordu.

Haziran'da Hannah yirmi beş yaşına girdi. Doğum gününün sabahı ofise girdiğinde masasının üzerinde büyük bir saksı orkide gördü. Çiçek 1K'nin sade döşenmiş ofisinde zebra postu ya da bir Ming vazosu kadar egzotik ve aykırı görünüyordu. Çiçeklerin kırmızı benekli yaprakları sarıydı ve kıvrılıp kusursuz bir U harfi çizmişti.

Mrs. Bunten'a "Nereden geldi bu?" diye sordu. Neyse ki Alyssa orada değildi; Afrika'daki uzatmalı bir iş gezisinde Aidan'a refakat ediyordu.

"Az önce getirdiler. Sana gönderilmiş."

Telaşlanan Hannah ofisteki kadınlara arkasını dönüp olmadığını bilmesine rağmen bir kart arar gibi yaptı. Çiçeğin yapraklarından birine işaretparmağıyla dokununca ten gibi yumuşacık, titreşimli canlılığını hissetti.

Mrs. Bunten mahcup, çocukça bir tavırla, "Bir hayranının olduğunu bize söylememiştin" dedi.

Hannah yalan söyledi. "Babamdan. Doğumgünlerimde bana hep orkide gönderir."

Mrs. Bunten düş kırıklığıyla, "Ya" dedi. "Eh, mutlu yıllar canım. Bu güzellikle çok yakında biriyle tanışacağına eminim."

Hannah günün geri kalanında dikkatini işine veremedi. Aidan'ın bu abartılı, erotik şeyi göndermesi ne anlama geliyordu? Elbette çiçeği o göndermişti; içinde kart olmaması bunun deliliydi. Sonunda duygularına teslim mi oluyordu? Bundan sonra ne olacaktı?

Bu soruların cevaplarına kafa yorarak ıstırap dolu üç hafta geçirdi. Hiç bu kadar uzun süre onu görmediği olmamıştı; sinirliydi, dikkati dağınıktı. Onun vaazlarını seyrederek kendini rahatlatıyor -ve kendine işkence ediyordu-, genellikle annesiyle babası da ona katılıyorlardı. Başta gergindi, yüzünden anlaşılmasından korkuyordu, ama sonunda Aidan'ı izleyenlerin hepsinin yüzünde aynı ifadenin olduğunu fark etti. Dünya Aidan Dale'i seviyordu.

Aidan, Hannah'nın izin gününde yani bir cuma günü döndü, üstelik geçirilmesi gereken bir hafta sonu vardı. Pazar günü her zamanki gibi anne babasıyla kiliseye gitti. Aidan'ın vaazı o gün alışılmadık ölçüde ateşliydi, cemaati coşturup neredeyse çılgınlığa varan bir vecde getiriyordu. Vaazı 1. Yuhanna'dan bir alıntı yaparak sakince bitirdi: "Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim, çünkü sevgi Tanrı'dandır; seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır." Onun göremeyeceği kadar geride oturmasına rağmen, Hannah bunları kendisine söylediğini biliyordu.

Pazartesi günü, sade modeli vücut hatlarını ortaya çıkardığı için hep annesinin kaşlarının çatılmasına neden olan koyu yeşil elbisesini giydi. Günü gergin bir beklenti içinde geçirdi, hatta mesai bitiminden sonra yarım saat daha kaldı ama o ortada görünmedi. Ümitsiz ve aklı karışmış halde ofisten çıktı. Aidan ona tek bir yakışıksız kelime bile etmemişti. Onunla yalnız kalmak zahmetine hiç girmemiş, ona hiç dokunmamıştı. Peki, Hannah hepsini hayal mi etmişti?

Ertesi sabah kilise ofisinden aradılar: San Antonio'daki Gerçek Sevgi Bekler izci toplantısının gönüllü gözetmenlerinden biri acil bir aile meselesi yüzünden gelemiyordu. Hannah onun yerini alabilir miydi?

"Tabii" dedi. Aidan'ın da geleceğini biliyordu; Mrs. Bunten dün bahsetmişti. Hannah'nın adını o mu önermişti yoksa?

Haftayı bekleyerek, şüpheler arasında gidip gelerek hırçınlık içinde geçirdi: Önerdi, önermedi, önerdi, önermedi. Aidan yine uzaklardaydı, Beumont'ta yeni bir barınağın açılmasına nezaret ediyordu. Hannah'nın elinden cuma gününün gelip çatmasını, karavanın San Antonio'ya varmasını, sorumluluğuna verilecek ergenlerin otele yerleştirilmesini, hoş geldiniz paketlerinin dağıtılmasını, kavgaların ve karışıklıkların -"Benim Emily ile aynı odada olmam gerekiyordu!"- halledilmesini, açılış yemeğinin bitmesini beklemekten başka bir şey gelmezdi. İzci toplantısının başkanlığını Aidan yapacaktı, fakat Doğu Teksas'ta fırtına çıkmış ve uçağı rötar yapmıştı. Bu haberle salonu dolduran iki bin beş yüz izciden çıkan hayal kırıklığı iniltileri Hannah'nın alçak hüsran feryadını boğdu.

Akşam yemeğinden sonra erişim cihazının çalmasını bekleyerek odasını arşınlıyor, eldeki gerçeklerin üzerinden geçiyordu. Gerçek: Kilise ofisinin aralarından seçim yapacağı yüzlerce gönüllü vardı, ama tıpkı mülakata çağırdıkları gibi onu, Hannah'yı aramışlardı. Gerçek: Aidan yalnız geliyordu. Alyssa annesiyle babasını görmek için bir haftalığına Houston'a gitmişti. Gerçek: Diğer gönüllüler odalarda iki kişi kalırken, Hannah tek başına kalıyordu. Bunlar sadece tesadüf olabilir miydi?

Hem aranmayı bekliyordu hem de ümidini kesmiş gibiydi, bu yüzden saat on biri henüz geçmişken kapının tıklatıldığını duyunca irkildi. Ses koridora açılan kapıdan değil, bitişikteki odaya açılan kapıdan gelmişti: Üç alçak sesli tıklama. Yüreği ağzına geldi ama acele etmedi. Mihraba doğru yürüyen bir gelinin ölçülü vakur adımlarıyla kapıya doğru ilerledi.

Derin bir nefes aldı, sürgüyü çekti ve kapıyı açtı. Başta ikisi de kımıldamadı, bir şey söylemedi. Burada, birlikte ve yalnız oldukları gerçeğini sindirerek sadece bakıştılar.

Aidan'ın ince kemikli yüzünde ıstırap ve özlem yer etmişti.

Hannah yüzünü inceledi, hatlarının hem çekici hem de sıradan olduğunu ve bu kadar çarpıcı kılan şeyin tezatlar olduğunu ilk kez gördü: Çocuksuluk ve şehevilik; kendinden eminlik ve tevazu; inanç ve vehim - bir tek Aidan'ın kendisinin sezer göründüğü, henüz inmemiş müthiş bir darbenin vehmi.

"Ben sandığın gibi bir erkek değilim" dedi. "Ben bir günahkârım. Zayıfım, inançsızım."

"Sen istediğim erkeksin" dedi Hannah. Artık o an geldiği, kafasının dışında da cereyan ettiği için kendini tuhaf biçimde sakin hissediyordu. Artık şüphesi kalmamıştı, sadece mutlak bir kaçınılmazlık hissi yaşıyordu ve biliyordu ki bu ancak Tanrı'dan gelmiş olabilirdi.

"Ben riyakârların en beteriyim."

"Hayır, bunda riyakâr değilsin" dedi Hannah. "Bu sahi. Bu *doğru.* Hissetmiyor musun?"

"Evet" dedi, "ömrümde hiçbir şeyi bu kadar hissetmedim. Ama onurun, Hannah. Ruhun."

Hannah, Aidan'ın elini tutup göğsüne götürdü, kalbinin üzerine koyduktan sonra kendi elini de Aidan'ın kendisinin kuvvetli düzgün ritmine karşılık çılgınca bir tempoyla çarpan kalbinin üstüne koydu. Bekledi ve sonunda Aidan onu kendine çekip öptü.

İlkinde Aidan gözlerini kapalı tuttu, Hannah acısından bağırdığı zaman bile açmadı. Sesi duyunca canı yanan kendisiymiş gibi yüzünü buruşturdu. Ona bakire olduğunu söylememişti, gerçeği saklama arzusundan değildi, apaçık ortada gibi gelmişti çünkü. Beklediği erkek oydu.

"Önemli değil" diye fısıldadı.

Aidan başını iki yana salladı. "Hayır, önemli." Kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladı. Vücudu titredi. Ve ardından kendi de bağırdı, ama can acısından değil.

Şimdi Hannah da gözlerini kapadı onu yeniden görmenin nasıl olacağını hayal etti. Başını Aidan'ın omuz çukuruna yaslamanın, o saçlarını okşarken gelişi güzel anlattıklarını -dün gece gördüğü rüya, uğraştığı bir vaaz, kimseyle paylaşmadığı bir düşünce- dinlemenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Ama bu düş, tıpkı konuşmalarının, sık sık farkında olmadan ağızlarından yanlış bir kelime çıktığında onları dış dünyadan koruyan o narin zarın delinmesiyle kesildiği gibi tekleyip kesildi. "Ev" sözcüğü sihir gibi Alyssa'yı çağırıp yatakta aralarına sokuverdi. "Kilise" yakalanma ve rezalet hortlağını canlandırıverdi. "Yarın" veya "gelecek hafta" birlikte yaşamaları mümkün olmayan bir geleceğin düşüncelerine yol açtı.

Çünkü Aidan'ın, karısından ayrılması söz konusu değildi. O ilk gece giyinirken Hannah'ya gayet açıkça söylemişti. Elini dağınık yatağa, o sıradan odaya doğru sallayıp "Sana bundan fazlasını vaat edemem" dedi. "Seni seviyorum ama Alyssa'yı asla bırakamam. Böyle bir utancı ona yaşatamam. Anlıyor musun? Birbirimizi asla açık açık sevemeyeceğiz."

"Anlıyorum."

"Bunu başka biriyle yaşamayı hak ediyorsun" dedi. "Bir aile, bir eş."

Teninde onun kokusuyla, sevişmekten bedeni sızlayarak o nemli yatakta yatarken başka bir erkekle birlikte olmayı aklından geçiremezdi. Düşüncesi bile iğrençti.

"Başka kimseyi istemiyorum" dedi ona.

II. TÖVBE

Güneş ışığı betondan yansıyor, dikenli tel ve çeliğin üstünde ışıldıyor, yüzünü ısıtıyordu. Serin rüzgâr tenine vuruyor, saçlarını karıştırıyor, canlı mavi gök gözlerine batıyordu. Hızla geçen arabaların sesleri, bir radyoda çalan şarkıdan kulağına çalınan bir parça, kuş cıvıltıları, ağustosböceklerinin ötüşleri, iki çift ayağın çakılın üstündeki çıtırtısı. Duyularıyla algıladıkları baş döndürücü, eziciydi. Hannah sendeleyince yanında yürüyen nöbetçi düşmemesi için kolundan tuttu. Bu sırada parmakları göğsünün dış kıvrımına süründü. Bilerek mi yapmıştı? Yan gözle nöbetçiye baktı, ama adamın geniş esmer yüzü ifadesizdi, gözleri de karşıya dikilmişti.

Altı katlı, büyük, penceresiz bir binaya yaklaştılar; hapishaneydi burası. Gölgesinin altından geçerken Hannah havayla hiç ilgisi olmayan bir ürperti geçirdi. Sadece en şiddetli suçları işleyenler parmaklıklar altında tutuluyordu - birinci dereceden cinayet hükümlüleri, seri tecavüzcüler, kürtajcılar ve devletin ıslah olmayacağına hükmettiği diğer suçlular. Çoğu müebbet hapse mahkûmdu. İçeri bir kere girdikten sonra, bir daha neredeyse hiç çıkamazlardı.

Yaklaşınca, ana kapı mekanik bir iniltiyle hareket etti, duvarın içine doğru kaymaya başladı.

Nöbetçi, "Gitmekte serbestsin" dedi. Hannah eşikte durakladı. "Ne var, küçük kuş, yuvadan uçmaya korkuyor musun?"

Hannah onu duyduğunu belli eden hiçbir hareket yapmadı, omuzlarını dikleştirdi ve aralıktan geçip adımını dünyaya attı.

Bir otoparka çıkan kısa bir araba yolunda durdu. Yolun kenarına yürüdü, elini sabah güneşine siper edip park yerini taradı. Ne bir hareket ne de babasının mavi otomobilinden bir iz vardı. Gözlerini girişe dikip arabanın belirmesi için dua etti, içinden sadece gecikti diyordu.

"Hey, kız!" Arkasından bir erkek seslendi. Dönünce kapının yan tarafında daha önce fark etmediği küçük bir kabin olduğunu gördü. Bir nöbetçi kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. "Galiba arkadaşların gelmeyecek" dedi.

"Babam" dedi Hannah. "Gelecek."

"Bunu her duyduğumda bir dolar alsaydım, şimdi bir Arap kadar zengindim." Uzun boylu ve zayıftı, kendini beğenmiş ifadeli, sivilceli bir suratı, yutkunduğu zaman kasılarak inip çıkan firlak bir âdemelması vardı. On altısında görünüyordu ama Hannah eyalet hapishanesinde çalışabilmesi için en az yirmi bir yaşında olması gerektiğini biliyordu.

Bir araç sesi duydu. Döndü ve park yerine bir arabanın girdiğini gördü, ama mavi değil gümüş rengindeydi. Omuzları çöktü. Araba durdu, geri geri gidip çıktı.

Nöbetçi, "Anlaşılan biri yanlış yola girmiş" dedi. Hannah, iğnelemesinin maksatlı olup olmadığını anlamak için arkaya dönüp ona göz attı, ama bunun için fazla aptal olduğuna karar verdi. "Babacığın gelmezse ne yapacaksın, ha? Nereye gideceksin?"

Hannah kelimelerin üstüne biraz fazla basarak, "Babam gelecek" dedi.

"Gidecek başka yerin yoksa biraz benim evde kalabilirsin Gerçekten hoş bir evim var. İki kişiye rahat rahat yeter." Dudakları hafif bir tebessümle büküldü. Gözleri vücudunda gezinirken Hannah cildinin tiksintiden karıncalandığını hissetti. Kaç kadına böyle tekliflerde bulunmuştu, kaçı çaresizlikten kabul etmişti? Kasten sırtını döndü.

Nöbetçi, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum" dedi. "Dünyanın bir Renkli için pek de yardımsever bir yer olmadığını göreceksin."

Hannah göz ucuyla tekrar kabine girdiğini gördü. Kaldırımın kenarına oturup bekledi. İncecik yazlık bluzu ve eteğiyle üşüyordu, ama aldırmadı. Temiz hava harikaydı. Minnetle içine çekip yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Güneşin konumuna bakılırsa vakit öğlene yakın olmalıydı. Babası neden bu kadar gecikmişti?

Belki yirmi dakikadır bekliyordu ki park yerine sarı bir araç girdi ve kapıya yönelip tam önünde durdu. Kapısında CRAW-FORD TAKSİ HİZMETLERİ, SİZİ HER YERE ULAŞTIRIRIZ yazıyordu. Yolcu kapısının camı indi ve orta yaşlı, yağlı kır saçlarını atkuyruğu yapmış şoför eğilip "Taksiye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Hannah ayağa kalktı "Belki." Crawford'da yiyecek bir şeyler alabilir, babasını arayacağı bir ağ girişi bulabilirdi. "Şehir ne kadar uzakta?"

"Aşağı yukarı on beş dakika."

"Ücret ne kadar?"

Şoför, "Şey, bir bakalım" dedi. "Tahminen üç yüz tutar. Bahşiş dahil."

"Çok fazla!"

Adam omuz silkti. "Çoğu taksi Renklileri almaz bile."

Nöbetçi arkadan ağzını yayarak "Neden bahsettiğimi anladın mı?" dedi. "Hayat bir Kırmızı için zordur." Şimdi kabinin önünde durmuş sırıtıyordu, Hannah taksiyi onun çağırdığını anladı. Hiç kuşkusuz şoför arkadaşıyla bu senaryoyu birçok kez oynamış, sonra da adi kazançlarını bölüşmüşlerdi.

"Ee?" dedi şoför. "Bütün gün bekleyemem."

Ne kadar parası kalmıştı? Fazla olamazdı; biriktirdiklerinin neredeyse hepsi kürtaja gitmişti. Tutuklandığında hesabında belki bir dolar para vardı, ama faturaları otomatik olarak oradan ödenirdi. Şu anda bütün parası Teksas eyaletinden aldığı üç yüz dolar olabilirdi. "Yürürüm" dedi.

"Kendin bilirsin." Adam camı kapatıp uzaklaştı.

Nöbetçi, "Fikrini değiştirmedin mi daha?" dedi. Yavaş yavaş ona doğru gelmeye başladı. Hannah gerildi ama nöbetçi sadece eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üzerine Billy Sikes diye bir isimle bir de telefon numarası yazılmıştı. "Bu benim numaram" dedi. "Yerinde olsam, saklarım. Günün birinde bir dosta ihtiyacın olduğuna karar verebilirsin."

Hannah kâğıdı avcunda buruşturdu ve yere bıraktı. "Yeteri kadar dostum var." Döndü ve yola doğru yürüdü.

Girişe giden yolu yarılamıştı ki tanıdık bir mavi otomobil göründü. Hannah koşmaya başladı.

Araba bir metre kadar önünde durdu ve Hannah direksiyonda oturan babasını gördü, yalnızdı. Annesinin ya da Becca'nın geleceğini beklemeyecek kadar tecrübeliydi ama yine de yoklukları derinden yaraladı. Bir süre babası da Hannah da kıpırdamadı. Ön camdan, ayrı dünyalardan birbirlerine baktılar. Ağzı korkudan kupkuruydu. Ya babası onun bu haline dayanamazsa? Ya onu çok itici bulup çekip gider ve onu burada bırakırsa? Daha şimdiden çok şey kaybetmişti, babasının sevgisi olmadan yaşamaya katlanabileceğini sanmıyordu. Renkliler bölümüne girdiğinden beri ilk defa dua etti. Tanrı'ya değil, yapayalnız ölümlü bir bedene hapsolmanın ne olduğunu bilen, terk edilmenin dehşetini tatmış olan oğluna dua etti. *Yalvarırım, Yüce İsa. Lütfen babamı benden ayırma.*

Sürücü tarafındaki kapı ardına kadar açıldı ve John Payne arabadan inip kapıyı Hannah ile arasında tuttu. Hannah babasına ürkütüp kaçırmaktan korktuğu bir kuşmuş gibi ağır ağır, dikkatle yaklaştı. Aralarında bir metre kalınca kararsızca durdu. Babası konuşmadan ona baktı. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu.

"Baba?"

Babasının göğsü şişti ve ağzından boğuk bir hıçkırık çıkardı. Ses Hannah'nın içini parçaladı. Hannah babasının ağladığını yalnızca bir defa, büyükannesinin cenazesinde görmüştü. Babası araba kapısının arkasından çıkıp kollarını ona uzatınca onun da gözleri doldu. Kollarının arasına girdi, vücudunu sardığını hissetti. Ömründe hiçbir şey için bu şefkatten, bu basit insan sıcaklığından daha fazla minnet duymamıştı. En son kendisine kimlerin dokunduğunu düşündü: Nöbetçi, kayışla bağlayıp vücuduna virüs zerk eden sağlık memuru, mahkemedeki mübaşir, o korkunç polis doktoru. Sevgiyle dokunulmak bir mucize gibiydi.

Babası saçlarını okşayarak, "Güzel Hannah'm benim" dedi. "Ah benim tatlı, güzel kızım."

Babası bir soğutucu dolusu yiyecek getirmişti: Hindili sandviçler, patates cipsi, bir elma, bir termos kahve. Basit bir yemekti ama otuz günü besleyici barla geçirdikten sonra, cennet taamı gibi geldi. Hannah yerken babası hiç konuşmadı, gözlerini yoldan ayırmıyordu. 1-35 otobanından kuzeye, Dallas'a doğru gidiyorlardı. *Eve doğru.* Zihninde bir umut filizi belirdi. Belki de annesi onu affetmişti, hiç olmazsa onu tekrar eve almasına yetecek kadar.

Babası aklını okumuş gibi, "Seni eve götüremem" dedi. "Biliyorsun, değil mi?"

Filiz karardı, kuruyup toza dönüştü. "Şimdi biliyorum."

"Bizimle konuşsan, Hannah. Bize söylesen..."

Babasının sözünü kesiverdi. "Söyleyemem. Söylemeyeceğim." Sesi tiz ve asice çıktı. Daha yumuşak bir sesle, "Size söylemenin hiçbir şeye faydası olmazdı zaten" dedi.

Babası direksiyonu daha sıkı kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı "O alçak herifin izini bulmama yarardı ki dayaktan canını çıkartabileyim."

Bilgisayarın tatlı sesi, "Ayarlama. Şeridinizden çıktınız" dedi. Direksiyon elinin altında hafifçe sola çekilince, babası sinirli bir ses çıkardı.

Hannah kucağında duran yarısı yenmiş sandviçe baktı, iştahı kaçmıştı. "Üzgünüm, baba." Özrü kulağına fazla tekrarlanmaktan neredeyse bütün anlamını yitirmiş basmakalıp bir söz, asıl kaynağından fazla uzağa gitmiş sönmekte olan bir yankı gibi geldi. Bu kelimeleri yeterli olmadığını ve asla olmayacağını bile bile; yine de söylemeye devam etmeye mecbur hissedeceğini bile bile - babasına, Becca'ya, annesine, çocuğunun hayaletine, Tanrı'ya- sayısız kez söylemişti. Hayatı bir özür

çekimi halini almıştı: *Üzgündüm, üzgünüm, üzüleceğim,* geleceğe ümitsiz bakarak *üzülmüş olacağım.*

Babası derin derin içini çektikten sonra vücudu biraz gevşedi. "Biliyorum."

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Richardson'da Dirilen Rab Kilisesi'nin işlettiği bir yer var. Doğru Yol Merkezi diyorlar." Hannah başını iki yana salladı; bu adları ilk defa duyuyordu. "Senin gibi kadınlara hizmet veren bir tür rehabilitasyon merkezi. İşe yararsa, altı aya kadar kalabilirsin orada. Bu da sana bir işle kalacak güvenli bir yer buluncaya kadar bize zaman kazandırır."

Biz demesi ve merkezin Plano'nun hemen güneyinde, Richardson'da olması içini rahatlattı. "Benim gibi kadınlar, derken..."

"Şiddete karışmamış Kırmızılarla birlikte Sarılar ve Turuncular. Mavileri, Yeşilleri ya da Morları kabul etmiyorlar. Etselerdi, seni oraya yollamazdım."

"Sen gördün mü orayı?"

"Hayır ama yöneticisi Peder Henley ile görüştüm, samimi ve merhametli bir adama benziyor. Çok kadının yeniden Tanrı'ya dönmelerine yardım ettiğini biliyorum."

Tanrı'ya dönmek. Bu sözler içinde parlak bir özlem alevi tutuşturdu, ümitsizlik neredeyse anında bu alevi söndürüverdi. Hapishanede her gün mahkemesinden önce ve duruşmalar sırasında hücrenin sert zemininde dizleri zonklayıncaya kadar diz çöküp O'na dua etmiş, bağışlaması ve merhamet etmesi için yakarmıştı. Ama O sessiz kalmıştı, yokluğu hiç olmadığı kadar hissediliyordu. Her geçen gün kendini daha çok kimsesiz hissetmişti, yarıklarının arasından soğuk rüzgârın uğuldadığı harap, metruk bir ev gibi. Nihayet hüküm giyip Renkliler kısmına götürüldüğü gün, o kaçınılmaz gerçeği kabullenmişti: Ona ne bağışlanma, ne merhamet vardı ne de Tanrı'ya dönüş. Yaptıklarından sonra, nasıl olabilirdi ki zaten?

Babası "Ama bunun yazın gittiğin *Kitabı Mukaddes* kursu olmadığını anlamalısın" diye devam etti. "Katı kuralları var. Uymazsan kovulursun. O zaman da Tanrı yardımcın olsun, Hannah. Annen izin verse bile, senin için bir ev tutmaya gücüm yetmez."

"Biliyorum, baba. Senden böyle bir şey beklemiyorum zaten." Babası zengin bir aileden gelmiyordu, maaşı da düşüktü. Kendi maaşı eklenmeden annesiyle babasının çok daha idareli yaşamak zorunda kalacakları şimdi aklına geldi - kendini suçlayabileceği bir şey daha. "Bu merkezin parasını kim veriyor?"

"İK karşılıyor masraflarını. Kurula Peder Dale bizzat başvurdu."

Utançla cayır cayır yandı ve babasının yüzünden de utancın yansıdığını gördü. Hannah ve dolayısıyla Payne ailesi artık bir bağış vakasıydı. Aşevinde çalışırken, paçavralar içindeki, yoksulluk ve çaresizlik kokan, gözlerini gözlerinden kaçıran insanların ellerine yemek tepsilerini koyarken neler hissettiğini hatırladı. O fakir insanlara nasıl da acırdı. Onlara yardım etmekle kendini ne kadar cömert, ne kadar *erdemli* hissederdi. *Onlar* - kendisine ve ailesine hiç mi hiç benzemeyen insanlar, onun asla ama asla gitmeyeceği bir yere düşmüş insanlar.

Babası, "Oraya kabul edilmenin sebebi de Peder Dale" diye devam etti. "Merkezin uzun bir bekleme listesi var." Hannah karşılık vermeyince, "Peder Dale durumuna bu kadar ilgi gösterdiği için

şanslıyız" dedi.

Aidan'm o telefon görüşmelerini yaparken neler hissetmiş olabileceğini düşündü. Ona acımış mıydı? Kendini yüce gönüllü mü hissetmişti? *Onlardan* biri gibi mi düşünmüştü onu?

Ruhsuz bir sesle, "Evet" dedi. "Çok şanslıyız."

Ekspres karayolu her zamanki gibi sıkışıktı, Hannah ile babası Richardson'a kadarki on beş kilometre boyunca adeta yürüyüş hızında ilerleyebildiler. Babası uydu radyosunu açıp bir haber kanalına ayarladı. Hannah yarım kulak dinledi. Senato, Bilgi Muafiyeti Kanunu'nu seksene karşı sekiz oyla kabul etmişti. Sağcı militanlar Brezilya devlet başkanı Napoleon Cifuentes'e suikast yaparak Güney Amerika'daki son demokratik hükümeti de devirmişlerdi. Endonezya'da devam eden su baskınları Ekim ayında iki yüz bin kişinin daha evlerini terk etmesine sebep olmuştu. Suriye, Lübnan ve Ürdün, İslam karşıtlığını gerekçe göstererek Birleşmiş Milletler'den ayrılmıştı. Miami Dolphins takımının oyun kurucusu nano-doping kullanmaktan dolayı takımından uzaklaştırılmıştı. Hannah radyoyu kapattı. Bunların onunla ne ilgisi vardı artık?

Yanlarına üç kişilik bir aile yanaştı, aynı hızda ilerlemeye başladılar. Arka koltuktaki küçük oğlan çocuğunun gözleri Hannah'yı görünce fal taşı gibi açıldı. Hannah eliyle yüzünün yan tarafını örttü, ama oğlanın çocuklara has utanmazlıkla gözlerini dikip doğruca kendisine baktığını hissedebiliyordu. Sonunda korkutmak için oğlana dönüp suratını buruşturdu, dişlerini gösterdi. Çocuğun ağzı ve gözleri ardına kadar açıldı, annesiyle babasına bir şey söyledi. Başları hızla döndü; kötü kötü baktılar. Hannah vicdan azabının bıçak gibi içine saplandığını hissetti. Çocuk elbette bakacaktı, o bir ucubeydi. Kendi bile kabalık olduğunu bilmesine rağmen kendini tutamayıp kaç defa gözlerini dikip bir Renkliye marazi bir merakla büyülenmişcesine bakmıştı. Renkliler, özellikle de Sarıların sıradan bir manzara olmasına rağmen, yine de şehirde bakışları karşı konulmaz biçimde üzerlerine çekiyorlardı. Hannah buna nasıl dayandıklarını merak etti. Kendisi nasıl dayanacaktı?

Babası Belt Line çıkışına girdi, eskiden Becca'yla kilisenin gençlik grubuyla birlikte tebliğe gittikleri alışveriş merkezinin, *Fındıkkıran* ve *Kuğu Gölü'nü* izledikleri Eisemann Merkezi'nin, liseler arası futbol maçlarına gittikleri stadyumun önünden geçtiler. Eski hayatının görüntüleri artık bir diyoramadaki görüntüler kadar tuhaf ve sahte geliyordu.

Bir trafik ışığında dururken, bir şey ansızın Hannah'nın tarafındaki cama küt diye çarptı. Hannah irkilip bağırdı. Cama bir surat yapışmıştı. Geri çekilince, Hannah ergenlik çağında bir oğlan olduğunu gördü. Arkasında saçı gökkuşağı renklerine boyanmış, dudağına halka geçirmiş, yaşıtı bir kız duruyordu. İkisi de Hannah'nın ürkmesiyle alay edip gülüyorlardı.

"Hey, rahat bırakın onu!" Babası arabanın kapısını sertçe açıp inince çocuklar koşarak sokağın ilerisine doğru kaçtılar. Arkalarından bağırdı. "Serseriler! Kendinizden utanın!" Oğlan ona ortaparmağını gösterdi. Arkalarındaki arabadan yüksek bir korna sesi çıkınca Hannah yine sıçradı - trafik lambası yeşile dönmüştü.

Babası arabaya binip hareket etti. Dişlerini sıkıyordu. Yan gözle Hannah'ya baktı. "İyi misin?"

Yalan söyledi. "Evet, baba." Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu Bundan sonrası nasıl olacaktı? Korkmadan, alay edilmeden geçen bir günü olabilecek miydi?

Babası arabayı işyerlerinin bulunduğu bir sokakta, dört katlı alelade bir binanın önünde durdurdu. "Burası" dedi. Tıp merkezine ya da bir iş hanına benziyordu. Kapısının üstündeki gösterişsiz tabelada DOĞRU YOL MERKEZİ yazıyordu. Girişin iki yanında birer saksı gül

duruyordu. Üstlerinde gelip geçenlere narin güzelliklerini sergileyen birkaç geç açmış çiçek vardı hâlâ. Kırmızıydı güller; bir zamanlar en çok kırmızı gülleri severdi. Şimdiyse canlı renkleri onunla alay ediyor gibiydi.

Motoru durdurmasını bekleyerek babasına döndü, ama babası kımıldamadan oturmuş, gözlerini ileriye dikmişti, parmakları hâlâ direksiyonu sıkı sıkı kavrıyordu.

"Sen benimle gelmiyor musun?" diye sordu.

"Gelemem. İçeri tek başına, kendi rızanla girmek zorundasın. Kurallardan biri de bu."

"Anladım." Sesi gergin ve tiz çıktı. Yutkunup, korkusuz bir sesle konuşmaya çalıştı. "Ne sıklıkla ziyaretime gelebilirsin?"

Babası başını iki yana sallayınca, içindeki o boşluk duygusu genişledi. "Ziyarete izin vermiyorlar, telefona da. Dış dünyayla sadece mektupla iletişim kurmaya izin veriliyor."

Başka bir hapishane daha, demek. Babasını, Becca'yı görmeden, seslerini bile duymadan geçirilecek altı aya daha nasıl dayanacaktı?

Babası ona doğru döndü, yüzünde ıstırap vardı. "Bu durum senin kadar benim de hoşuma gitmiyor, ama şu anda elimizdeki en iyi seçenek bu. Yaşayacağın bir yer ayarlayıncaya kadar, seni koruyabilmek için bildiğim tek yol bu. Elimden geldiğince çabuk gelip alacağım seni buradan."

"Annemin haberi var mı? Burada, yanımda olduğunu biliyor mu?"

"Tabii. Burayı bulan da oydu. Seni buraya göndermek onun fikriydi."

İçerlemiş bir tavırla, "Beni gözünün önünden uzaklaştırmak için" dedi Hannah.

"Sana yardım etmek için, Hannah. Şimdi kızgın, ama seni hâlâ seviyor."

Hannah, hapishanenin ziyaretçi odasından çıkarken annesinin yüzündeki ifadeyi hatırladı. Yüzünde tiksinti vardı, iğrenç bir şey koklamış gibi. "Evet, beni o kadar seviyor ki, evlatlıktan reddetti."

"Mahkûm edilmenden sonra günlerce ağladı. Yemedi, evden dışarı çıkmadı."

Hannah etkilenmemişti. "Kızının hükümlü bir suçlu olması onun için büyük bir rezalet olmalı. Komşular neler dedi?"

Babası bileğini yakaladı. "Beni dinle. Annen utançtan değil, üzüntüsünden evden çıkamadı. Üzüntüsünden, Hannah." Parmakları Hannah'nın kemiklerini eziyordu, ama kolunu çekmeye kalkışmadı. Acının başının üstünde yeri vardı, hissizliği uzak tutuyordu çünkü. "Onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin. Hepimiz için."

Zor olan, asla sahip olamayacağın bir erkeği sevmektir, diye geçirdi içinden. *Zor olan binlerinden çocuğunu öldürmelerini istemek ve onlar işlerini yaparken kımıldamadan durmaktır.* Ama bunların hiçbirini babasına söyleyemezdi; onu yeterince yaralamıştı zaten. Onun yerine Becca'yı sordu.

Babası içini çekerek bileğini bıraktı. "Sana sevgilerini gönderdi. Seni özlüyor." Durakladıktan sonra, "Hamile" dedi. "İkizlere, bir oğlan, bir de kız."

"Ah! Harika bir şey bu!" Ve bir an için öyleydi de, Hannah'nın içini saf bir sevinç kapladı;

herhalde ümitleri doğrulandığı zaman Becca da tıpkı böyle sevinmiş olmalıydı. Hannah bu mucizeyle coşup kendini kucaklayışını gözünde canlandırabiliyordu. Annesini aramak istemiştir, ama haberi önce ona vermek için, yüzü mahcup bir gururla yanarak Cole'un işten dönmesini beklemiştir. Birlikte Payne'lerin evine gidip müjdeyi vermişlerdir; haberi babası büyük bir şaşkınlıkla karışık bir sevinçle, bir süredir şüphelenmekte olan annesi de bilmiş bir gülümsemeyle karşılamıştır. Hannah hepsini görebiliyordu, ablasının şişkinleşen karnına koyduğu, sonra da bebeğin narin, yumuşacık tüylerle kaplı başını tutan elini gözünde canlandırabiliyordu. Becca anne olmak için doğmuştu. Karanlıkta birbirlerine fısıltıyla hayallerini anlattıkları küçüklüklerinden beri hep bunun hayalini kurardı. *Neşeli Günler'*deki gibi yedi çocuğu olsun isterdi. Ve doğacak ilk kızının adını Hannah koyacağına söz vermişti.

Bu hatıra, şimdiki ana zalim bir kayıtsızlıkla indirilen bir sopa gibiydi. Artık Hannah'nın bir adaş, olmayacaktı. Yeğenlerinin hayatlarının bir parçası olmayacak, vaftiz törenlerine çağrılmayacak, onlara masallar anlatmayacak, onları salıncakta sallamayacaktı. "Hannah Teyze" Becca'nın çocukları için utanılacak bir söz olacaktı, tabii ağızlarına alırlarsa eğer. Yaşasaydı, onunkiyle birlikte büyüyeceklerdi.

"Nisan'da doğuracak" dedi babası. "O da, Cole da mutluluktan uçuyor."

Hannah duygularını yoklayıp ablasına verebileceği lekesiz bir şey, bütünüyle iletebileceği bir şey aradı. Tek bir şey bulabildi. "Ona sevgilerimi ilet" dedi.

"İletirim." Babası uzanıp yanağına dokundu. "O da sana sevgilerini yolladı, sana yazacağını söyledi. Cevap yazınca mektuplarım bana gönder, ona ulaştırırım." Durakladı. "Korktuğunu biliyorum, ama bir hal çaresi bulacağım, söz veriyorum. Bu arada sen de burada güvende olacaksın, iyi bakılacaksın. Hem belki biraz inayet bulmana da yardımcı olurlar. Sana yardım etmeleri için dua ediyorum, Hannah. Her gün senin için dua edeceğim."

Babasına duyduğu sevgi boğazına kadar yükseldi, kesif bir top şeklini aldı. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim, baba. Sen olmasaydın..."

Hannah cümlesini aklında tamamlayamadan, "Sen benim kızımsın" dedi babası. "Bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Hannah uzanıp ona sıkı sıkı sarıldı, onu sevdiğini söyledikten sonra arabadan indi. Güllerin yanından geçip içeri girdi. Kapının sağ tarafında pirinç bir levha vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

KÖRLERE BİLMEDİKLERİ YOLDA REHBERLİK EDECEĞİM,

ONLARA KILAVUZ OLACAĞIM BİLMEDİKLERİ YOLLARDA,

KARANLIĞI ÖNLERİNDE IŞIĞA,

ENGEBELERİ DÜZLÜĞE ÇEVİRECEĞİM.

YERİNE GETİRECEĞİM SÖZLER BUNLARDIR.

ONLARDAN GERİ DÖNMEM.

Son üç kelimeyi fısıldayarak bir daha okudu. Kendi kendine, *burası hapishane değil,* dedi, *ibadethane.*

Babasının, duran arabanın içinden kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Veda etmek için elini

kaldırdı, ama arkasına dönmedi. Dikleşti ve kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi, ama birkaç saniye sonra bir tıkırtı duyuldu. Kapıyı itip açtı ve adımını eşikten içeri attı.

Hannah'yı bizzat Mecdelli Meryem karşıladı. Normal boyutundan üç misli büyük, sadece uzun, dalga dalga inen kızıl saçlarıyla örtünmüş Meryem gözlerini hayranlıkla gökyüzüne kaldırmıştı. Solgun, tombul kolunu iki taraftan taşmış, pembe uçlu memelerinin üstüne koymuştu. Hannah göğüslere bakmaktan alamadı kendini. Bu resmi biliyordu -Tutuşmuş Söz'deki şapellerden birinde asılıydı- ama o tabloda Mecdelli Meryem'in saçlarının çıplaklığını tamamen örttüğünden emindi. Pespembe etin bu kadar çok, bu kadar körpe ve erotik biçimde, hem de böyle bir yerde gözler önüne serilmesi, insanın kafasını karıştırıyor, tedirgin ediyordu.

Tiz bir ses, sesli harfleri genizden çıkaran koyu bir aksanla, "Mecdelli Meryem o" dedi.

Irkilen Hannah gözlerini resimden ayırıp sol tarafında duran genç kadının yüzüne çevirdi. Kadın uzun boylu ve sıskaydı, vücudunu boynundan ayaklarına kadar örten taşralı işi soluk bir elbise giymişti. Saçlarını topuz yapmış, plili uzun bağcıklı beyaz bir bone takmıştı: Boynunda gümüş bir haç asılıydı ve elinde de hasır bir süpürge tutuyordu. Cildi limon sarısı renginde olmasaydı, 19. yüzyıldan çıkıp geldiği zannedilebilirdi. Hannah korkuyla bakakaldı. Belli ki bu insanlar aşırı köktenciydiler. Onu buraya göndermeye karar verdikleri zaman annesiyle babasının bundan haberleri var mıydı? Ya Aidan'ın?

Kız, "O da bizim gibi bir paryaydı" dedi. "Sonra İsa onun içindeki şeytanların kuyruklarını kıstırıp kaçmalarını sağladı. Doğruca cehenneme yolladı onları, işte böyle." Parmaklarını şaklattı. Elbisesinin kolundan kemikli bilekleri birkaç santim dışarı çıktı.

"Kim olduğunu biliyorum." Hannah kızın ne suç işlediğini merak etti. Çok ciddi bir şey olamazdı, yoksa Sarı olmazdı. Uyuşturucu bulundurmak mı? Küçük çaplı hırsızlık mı?

Kız başını dikleştirdi. "Ya, öyle mi? Çok zekisin, o zaman söyle bakalım neden çıplak."

Hannah omuz silkti. "Tanrı'nın önünde hepimiz çıplağız."

"Doğru" dedi kız. "Ama yanlış." Belirgin olmayan bir çenesi ve silik bir siması vardı, üstelik üst çenesi talihsizlik eseri daha fırlaktı. Gözleri olmasa, akılda kalmayacak türden bir kızdı. Yoğun amber rengindelerdi ve içlerinde yüzünü canlandıran ve nobranlığına rağmen, Hannah'nın kızdan hoşlanmasına neden olan asi bir ışıltı vardı.

Hannah içinden, keşke elbisesinin kollarını genişletmeme izin verse diye geçirirken, "Neden peki?" diye sordu. Daha çocuktu bu kız; en fazla on yedi, on sekiz yaşındaydı.

"Anlarsın." Kurnazca gülümsedikten sonra süpürmeye devam etti.

Hannah bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Gözleri sürekli Mecdelli Meryem'e -belli ki asıl maksat da buydu- dönüp duruyordu; bu çıplak odadaki tek eşya, bu resimle basit bir tahta banktan ibaretti. Duvarlar beyazdı, zeminse sırsız toprak seramik kaplıydı. Tavana yakın yüksek yatay pencerelerden içeri incecik ışık huzmeleri giriyordu. Üç kapı vardı: Biri içeri girdiği kapıydı, İkincisi kızın yanında, diğeri de resmin hemen altındaydı. Resmin altındaki dar ve uzundu, koyu renkli, ince oymalarla kaplı tahta kapı ovulup pırıl pırıl yapılmıştı. Avrupa'daki harap bir şatoya aitmiş gibi eski ve yabancı görünüyordu. Daha yakından incelemek için kapıya gitti.

Kız, "Daha içeri giremezsin" dedi.

"Açmayacaktım ki. Sadece bakmak istedim." Ana gövde üzerindeki, sürüsünü güden bir çobanı resmeden oymalar çok güzeldi. Altında Latince kelimeler vardı. Parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirdi.

"Luka'dan" dedi kız. "Diyor ki dar kapıdan girmeye gayret edin..

"Çünkü, size şunu söyleyeyim ki, çok kişi içeri girmek isteyecek ama giremeyecek" diye tamamladı Hannah. "O bölümü biliyorum."

Kızın yüzü düşmanlıkla aydınlandı. "Bir şey bildiğin *yok*. Bildiğini zannediyorsun, ama bilmiyorsun. Üç ay sonra konuşalım, o zaman ne bildiğini görürüz." Eğilip topladığı döküntüleri faraşın içine süpürdükten sonra yan taraftaki kapıya gitti ve çekip açtı.

Kız dışarı çıkacak fırsatı bulamadan Hannah, "Sen ne kadardır buradasın?" diye sordu. "Üç aydır mı?"

Kız asık suratla ve aksi bir tavırla, "Aynen" dedi.

"Ben Hannah. Senin adın ne?"

Kız alay edilmeyi bekliyormuş gibi temkinli bir sesle "Eve" dedi.

"Asıl adın mı, yoksa burada mı verdiler?

"Asıl adım."

"Güzel isim" dedi Hannah.

Kızın gözlerinde bir şey titreşti. "Tutmana izin verdikleri tek şey budur." Çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve el ele tutuşmuş bir çift girdi. Başı vücuduna göre biraz büyük olan adam orta boyluydu, sırım gibi ve dinçti. Giysileri sadeydi; beyaz yakası düğmeli bir gömlekle koyu gri bir pantolon giymiş, siyah pantolon askısı takmıştı. Kırklarının ortalarındaydı. Hannah, adamın köşeli çenesi, gür koyu sarı saçları ve gözlerinin kenarındaki kırışıklarla, yaşlanmaya başlamış bir Ken bebeği tarzında yakışıklı olduğunu düşündü. Kadın kız kardeşi olacak kadar çok benziyordu adama, ama ondan epeyce genç ve daha ufak tefekti. O da sarışındı ve etrafına zindelik ve sıhhat yayıyordu. Pembe yanaklarının üzerine yayılmış çiller de bu etkiyi kuvvetlendiriyordu. Kadının kıyafeti Eve'inkine benziyordu, ama elbisesinin kumaşı çok daha kaliteliydi ve canlı mavi renkteydi. İkisi de boynuna Eve gibi haç asmışlardı, ama onlarınki daha büyüktü. Hannah çekicilikleri ve yüzlerindeki ciddi ama dost canlısı olmayan iradeden dolayı kendini rahatlamış hissetti. Gelip karşısında durdular, adam konuştu.

"Ben Peder Ponder Henley. Doğru Yol Merkezi'nin yöneticisiyim; bu da Mrs. Henley." Yuvarlak kahverengi gözlerinde şaşkın, belli belirsiz boş bir bakış vardı. Kadınınkilerse elbisesi gibi parlak maviydi.

Hannah içinde beliren anlamsız reverans yapma dürtüsünü bastırıp "Nasılsınız?" dedi. "Ben Hannah Payne."

Mrs. Henley, "Neden buradasın, Hannah?" diye sordu. Sesi tatlı ve bir genç kızınki gibiydi, ama Hannah bu sorunun bir sınav olduğunu biliyordu. Yüzlerine bakıp ne duymak istediklerini anlamaya çalıştı. "Günahlarıma tövbe etmek için" belki, ya da "Daha doğru, daha dindarca bir yol nasıl izlenir,

öğrenmek için."

Ama sonunda omuz silkip, "Gidecek başka yerim yok" dedi.

Peder ile Mrs. Henley çabucak bakıştılar, ağızları beyaz düzgün dişlerini ortaya çıkaran onaylayıcı tebessümlerle yayıldı. Mrs. Henley'nin yanaklarında çok güzel gamzeleri vardı.

Peder Henley, "Bu doğru cevap, Hannah" dedi. "Biliyor musun neden?" Hannah başını iki yana sallayınca, Peder, "Çünkü samimi olan cevap bu. Hakikat olmadan, kurtuluş olamaz."

"Kurtarılmak istiyor musun, Hannah?" diye sordu Mrs. Henley.

"Evet."

Peder Henley sordu. "Kurtarılmanın *mümkün* olduğuna inanıyor musun, peki?"

Hannah yine yalan söylemeyi düşündü. Ya Tanrı'nın bağışlayıcılığına inanmak şartsa? Ya kalmasına izin vermemeye karar verirlerse? İkinci kez başını iki yana salladı. Pederle karısının gülümsemeleri daha da genişledi.

"Bu hem doğru hem de yanlış cevap" dedi Peder Henley. "Doğru cevap, çünkü dürüstçe konuştun, ama aynı zamanda da yanlış çünkü sen *kurtarılabilirsin.* Sadece şu an bunu göremeyecek kadar körsün, ama *kurtarılacaksın,* Hannah, eğer doğru yolda yürürsen. Kurtuluşa giden yola ilk adımını attın zaten."

Belki Tanrı'dan biraz inayet görmene yardım edebilirler. Hannah merak etti, acaba Tanrı'dan tamamen uzaklaşmamış olması mümkün müydü? Henleyler'in Hannah'yı, Tanrı'nın onu bağışlayacağı bir yere ulaştırmaları mümkün müydü? O dingin ve tereddütsüz güvenleri öyle söylüyordu.

Peder Henley, "'Körlere bilmedikleri yolda rehberlik edeceğim... onlardan geri dönmem'" dedi. "Yeşaya'da Tanrı'nın bize vaadi böyledir. Bizim de sana vaadimiz bu Hannah, iki şartla, kurallarımıza uyman ve bize asla yalan söylememen şartıyla. Bunun için yemin eder misin?"

Hannah evet demek için ağzını açtı, ama konuşma fırsatını bulamadan Mrs. Henley işaretparmağını azarlar gibi kaldırdı. "Bu yemini hafife alma, Hannah. 'Hilekâr evimde oturmayacak.'"

Karı koca ona vakur bir sabırla bakarak beklediler. Hannah yalan söylemek isteyeceği nasıl bir soru sorabileceklerini düşünmeye çalıştı. Akıma tek bir tane geldi -"Çocuğunun babası Aidan Dale miydi?"- ama bunu sormak akıllarına asla gelmezdi. Saklayacağı başka bir şeyi, saklamak isteyecek kadar umursadığı başka hiçbir şeyi yoktu.

"Yemin ederim" dedi.

Henley çifti Hannah'nın yanma geldiler. Ponder Henley sol elini, Mrs. Henley de sağ elini tutarak bir daire oluşturdular. Hannah'nın avuçları ıslaktı, ama onların avuçları sıcak ve kuruydu. Pederden birkaç santim uzundu, Mrs. Henley'nin de tepesinden bakıyordu; yanlarında kendini hantal ve kıpkırmızı hissetti. Başlarını önlerine eğdiler. Peder Henley duaya başladı. "Kutsal İsa, bu kuluna kurtuluşa giden yolu gösterdin. Adımlarına yol göster, Rabbim, ve Şeytan saptırmak için onu ayarttığında yolundan ayrılmaması için ona yardım et. Yolunu aydınlat Rabbim, onun gözlerini İradene aç ve ruhunu hakiki tövbeye ulaştır. Âmin."

Henleyler ellerini bırakınca tuhaf bir yoksunluk hissetti. Mrs. Henley cebinden Eve'inkinin tıpatıp

aynısı olan bir haç çıkardı ve Hannah'ya takmasını söyledi.

Peder Henley, "Bizden ayrılmaya hazır oluncaya kadar bunu hiç çıkarmamalısın, yatarken bile" dedi. "Bu haç merkeze ve sana ayrılmış alanlara girebilmen için bir anahtardır. Burada pek fazla teknoloji bulamayacaksın. Ne ağ girişleri, ne servbot, ne akıllı odalar bulunur burada; Tanrı ile aramıza girecek hiçbir şey yoktur."

Mrs. Henley, "UKK'ni getirdin mi?" diye sordu. Hannah evet der gibi başını salladı. "Ver bana. Ben saklarım." .

Hannah tereddüt edince, Peder Henley, "Kimse burada kalmaya mecbur değildir, Hannah" dedi. "Ne zaman istersen gitmekte özgürsün. Tek yapman gereken istemek, kartını hemen geri veririz. Ama bir kez buradan ayrılıp dünyaya döndükten sonra, geri dönüş yoktur, anlıyor musun?"

"Peki, ya yenileme?" Hannah, Ocak ayının sonunda bu iş için merkezden çıkmak zorundaydı. Yenilemelerin dört ayda bir yapılması zorunluydu, geciktirmenin sonuçlan ise çok sertti. Enjeksiyonunu son gününe kadar yaptırmazsa, virüsün yarılanma süresi gerilemeye başlar; rengi de yavaş yavaş solup cildi eski rengine dönerdi. Ne yazık ki, o zamana kadar bunu umursamayacak kadar dağılmış halde olurdu.

Devletin, Renklilerin renkli olarak kalmalarını sağlama alma yoluydu bu. Deri renklendirme, bilim adamlarının bütün çabalarına rağmen geçici bir işlemdi; deri mutasyonuna yol açan bileşik on altı haftadan sonra etkisini yitirmeye başlıyordu. Renklilerin yenileme için geri gelmelerini garantiye almak amacıyla bilim adamları ilkinin arka planında çalışacak ikinci bir bileşik veriyorlardı; bu ikinci bileşen faaliyete geçmeden önce altı hafta pasif kalıyordu. Etkisini gösterdiği zaman, dağılma süreci başlıyordu. Hannah'nın ya da Federal Renklendirme Dairesi çalışanlarının dışındaki herkesin bildikleri bundan ibaretti; dağılmanın ardındaki asıl teknik çok sıkı korunan bir sırdı. Fakat on iki yaşından büyük diğer bütün Amerikalılar gibi, Hannah'ya da etkileri gayet güzel öğretilmişti.

Seyrek ve belirsiz, zayıf fısıltılarla başlıyordu. Dağılma süreci beyni etkiledikçe fısıltılar yükseliyor, yerini tam işitsel sanrılara bırakıyordu. Dünyanın ve içindeki herkesin kötü niyetli olduğundan şüpheniz kalmıyordu. Cildinizin normal haline döndüğünün farkına bile varmıyordunuz çünkü paranoya sizi fiziksel benliğinizden kopacak raddeye gelinceye kadar tüketiyordu; banyo yapmayı, dişlerinizi fırçalamayı, üstünüzü değiştirmeyi, yiyip içmeyi unutuyordunuz. Konuşmanız mantıksızlaşıyor, düşünceleriniz gibi tutarsız ve dağınık hale geliyordu. Sonunda sesler sizi harekete geçiriyordu veya kendinizi yaralıyor ya da intihar ediyordunuz. Bu süreci ancak yenileme enjeksiyonu durduruyordu. Yüzlerce Renkli bunu yenmeyi, diğer tarafa geçecek kadar dayanmayı denemişti. Hiçbiri başarılı olamamıştı. Diğer taraf diye bir şey yoktu.

"Elbette zamanı gelince seni götüreceğiz" dedi Mrs. Henley. "Bütün kızları götürürüz. Garland'da bir Renkli merkezi var." Kartı almak için elini uzattı. Hannah etekliğinin cebinden kartını çıkarıp kadına verdi.

"Teşekkür ederim. Ve şimdi de" dedi, mavi gözleri ışıldıyordu, "soyunman için seni yalnız bırakalım."

"Ne?"

Peder Henley, "Yola hiçbir şeyin olmadan, kendin olarak adım atmak zorundasın" dedi. "Bütün giysileri çıkarıp bankın üstüne bırak, hazır olduğun zaman dar kapıdan geç." Uzanıp elini Hannah'nın başının üstüne koydu. "Korkma, Tanrı seninledir."

Henley çifti yan kapıdan çıktı. Onlar gidince, Hannah gözlerini Mecdelli Meryem'in nurlu yüzüne kaldırdı. Bluzunu, etekliğini, sutyenini ve külodunu çıkardı ve odanın serin havasında ürpererek birer birer bankın üstüne koydu. Kendini uyuşmuş ve bomboş, içinde küçük bir ümit kıvılcımından başka hiçbir şey kalmamış gibi hissetti. Zihninde o kıvılcımı avuçlarının arasına aldı ve Meryem'in yukarıya dönük gözlerinin baktığı resmin sınırlarının ötesindeki yere baktı. *Benden istediğin buysa, Sana dönmenin yolu buysa, bu yola gireceğim.*

Ayakkabılarını çıkarıp kapıya doğru yürüdü; çıplak tabanlarının altındaki fayanslar soğuktu. Kapıda kol ya da kulp yoktu. Avcunu dayayıp itti, ama kapı zayıf çabasına direndi. Bütün vücuduyla kapıya yüklenip var gücüyle itti. Kapı gıcırtıyla içeri doğru açıldı, Hannah sendeledi, içeriye doğru düştü.

"'Anamın rahminden çıplak çıktım ve oraya dönüşüm de çıplak olacaktır.'" Kadınlar gözlerini Hannah'dan ayırmadan, bir ağızdan söylediler.

Basamaklı koro platformu gibi bir yerde duruyorlardı, yetmiş kişi kadardılar. Renklerine göre gruplara ayrılmışlardı. Alt sıralarda Kırmızılar, orta sırada Turuncular ve en üstte de sayıca hepsinden fazla olan Sarılar. Bu görüntünün etkisi gerçeküstüydü; renk tayfının soğuk tonları eksik olan bir kutu pastel boyaya benziyorlardı. Kırmızıların yarısının ellerinde oyuncak bebekler vardı ve Hannah içlerinden birinin Renkli olmadığını görünce irkildi. Diğerlerinin arasında kızın beyaz teni tam bir tezatla kendini belli ediyordu.

Mrs. Henley basamaklı platformun önünde yüzü Hannah'ya dönük biçimde durdu. Hannah Peder Henley'nin orada olmadığını görünce rahatladı.

Mrs. Henley Hannah'yı göstererek, "Nedir bu kadın?" diye sordu.

Kadınlar, "Bir günahkâr" dediler.

"Nasıl kurtarılacak?"

"Doğru yolda yürüyerek."

"Onunla kim yürüyecek?"

"Biz yürüyeceğiz."

"Önünde kim yürüyecek?"

Ön sıradan tek bir ses, "Ben" dedi. Hannah'dan on yaş kadar büyük bir Kırmızı öne çıktı ve elinde katlanmış kahverengi bir elbiseyle yaklaştı. "Giy bunu." Hannah elbiseyi minnetle alıp başından geçirdi, beceriksiz ellerle üst kısmındaki düğmeleri ilikledi.

Hannah işini bitirince, Mrs. Henley, "Yol bizden ne talep eder?" diye sordu.

Kadınlar cevap verdiler. "Pişmanlık. Kefaret. Hakikat. Ve tevazu."

Hannah'nın solunda bir kapı savrularak açıldı ve Peder Henley yanakları pembe pembe, şevkle içeri girdi. "Yol bizi nereye götürür?" diye bağırdı.

"Kurtuluşa."

Peder, Hannah'ya bakıp ellerini kutsar gibi iki yana açtı. "'Rab'da ruhum sevinç bulacak; çünkü o bana kurtuluş giysisini giydirdi, beni doğruluk kaftanıyla örttü.'" Dönüp kadınlara, "Yürüyenler, dua edelim" dedi.

Hannah diğerleriyle birlikte başını eğdi, ama ne pederin sözlerini ne de kadınların ezberlenmiş karşılıklarını duydu. Zihni yorgunluktan bulanmış, dikkati sadece dik durmaya odaklanmıştı. Dua bitmek bilmedi. Sonunda Peder Henley amin dedi ve kadınları serbest bıraktı. Kadınlar sessizce pederin geldiği kapıdan tek sıra halinde çıktılar. Yalnızca Eve ayrılırken Hannah'ya baktı. Sempatiden mi, yoksa garezden mi bakmıştı, Hannah ayırt edemeyecek kadar uzaklardaydı.

Hannah'ya elbise veren kadın Henleyler'le birlikte geride kaldı. Peder Henley, "Hannah, bu Bridget" dedi. "Onunla git, sana yolu gösterecek." Kapıyı işaret etti. Bridget itaatkâr bir tavırla dönüp kapıya yürüdü, ama Hannah çiftin yanından ayrılmaya isteksiz, durakladı.

Mrs. Henley rahatlatan bir tebessümle ona baktı. "Haydi git"

Hannah sözünü dinledi, Bridget'in peşinden kurtuluşa doğru gitti.

Bridget konuşmadan Hannah'yı iki kat yukarı çıkarıp hiçbir özelliği olmayan bir koridordan geçirdi ve çift kanatlı çarpma bir kapının önüne getirdi. Bir duvarındaki yüksek uzunlamasına bölmelere ayrılmış pencerelerle aydınlanan uzun bir odaya girdiler. Pencerelerin hemen altında PİŞMANLIK, KEFARET, HAKİKAT VE TEVAZU kelimeleri aralıksız bir ilmek halinde odanın dört duvarını çevreliyordu. Hannah bunun bir akronim olduğunu ancak o zaman anladı. *İTAATİ unutmuşlar, ama ISTIRAP bu kadar cazip olmazdı.*[3]

Bridget kelimelerin üstüne basa basa "Burası Kırmızıların yatakhanesi" dedi. Odaya düzgünce yapılmış, yanlarında küçük birer komodin duran ve tavandaki kornişe takılı beyaz hastane tarzı perdeleri olan ikiz yataklar sıralanmıştı. Biri hariç bütün yatakların yanlarındaki çivilere uzun beyaz gecelikler ve beyaz havlular asılmıştı. Bridget, Hannah'yı bu yatağa götürdü. "Sen burada yatacaksın. Her sabah yatağını yapacaksın. Üstünü değiştirirken perdeyi çekeceksin. Diğer zamanlarda perdeyi açık bırakacaksın." Bridget komodinin tek çekmecesini açıp içindeki tarağı, bir kutu saç tokasını, törpüyü ve bir diş fırçasıyla diş macununu gösterdi. "Şahsi eşyalarını buraya koyacaksın."

Hannah, "Ne kadardır buradasın?" diye sordu.

Bridget bariz bir hoşnutsuzlukla Hannah'nın uzamış ve tutukluluğunda çatlayıp kırılmış tırnaklarına göz attı. "Bakımına özen göstereceksin."

Utanan ama utandığını göstermemeye kararlı olan Hannah -neden bu kadın bu kadar kaba olmak zorundaydı ki?- bir o kadar bariz biçimde kadını inceledi. Alnını kaplayan kırışıklıkları ve ağzının iki yanındaki paranteze benzeyen çizgileri fark edince kadının yaşı konusundaki ilk tahminini bir on yıl kadar artırdı. Bu kadın rahat rahat kırk beş vardı.

Bridget bir asker gibi dimdik yürüyerek odanın diğer ucuna gitti ve büyük bir dolabın kapılarını açtı. İçinde ortaklaşa kullanılan malzemeler vardı: İstiflenmiş beyaz çarşaf ve havlular; kahverenginin, mavinin ve grinin yumuşak tonlarında bedenlerine göre ayrılmış elbiselerle beyaz gecelikler; çekmeceler dolusu beyaz pamuklu iç çamaşırı, sutyenlerle kalın siyah külotlu çoraplar; sepetler içinde boneler ve âdet pedleri; dolabın alt kısmında küçükten büyüğe doğru dizilmiş bir sıra birbirinin eşi siyah, topuksuz ayakkabılar. "İç çamaşırlarını her gün, elbiseni de günaşırı değiştireceksin" dedi Bridget. "Geceliğini, boneni, havlunu ve çarşaflarını da her cumartesi."

Kadının peşinden bir kapı aralığından geçip içinde çok sayıda duş ünitesi, lavabo ve tuvalet bölmesi bulunan büyük bir banyoya girdi. Genç bir kadın yere diz çökmüş yer fayansları ovuyordu. Bridget'ı görünce yüzünü buruşturduktan sonra saklamak için hemen başını eğdi. Somurtmasına ve

kıpkırmızı derisine rağmen, Afrikalılara has, kapakları kırışıksız, badem biçimindeki gözleri, dolgun dudakları, yuvarlak delikli basık burnu ve uzun zarif boynuyla çok çarpıcı bir kızdı. Hannah kızın güzelliğini tatlı bir sızı, hayretle sessizce çekilen bir "of" gibi içinde duydu. İnsanda ya da eşyada, güzellik onu hep bu şekilde etkilerdi; anne babasının attıkları sert nutuklara rağmen içindeki inatçı bir yer, güzelliğin yanlış olduğuna inanmayı hep reddetmişti. Güzelliği Tanrı yaratmamış mıydı, öyleyse güzelliği sevmek, O'nu sevmek değil miydi?

Bridget, Hannah'ya karşı kullandığından çok daha nazik bir sesle, "Tünaydın, Yürüyen" dedi. Hatta kıza tebessüme benzeyen bir yüz ifadesi bile lütfetti.

Kız Hannah'nın zoraki olduğunu anladığı, gülümsemeye benzer bir ifadeyle "Tünaydın" diye karşılık verdi.

Bridget, Hannah'ya döndü. "Her gün kahvaltıdan önce, üç dakikadan uzun sürmemek kaydıyla duş alacaksın. Dişlerini günde iki kere fırçalayacaksın. Tuvaleti kullandıktan sonra da ellerini yıkayacaksın."

Hannah ters ters, "Her zaman yıkarım" dedi.

Bridget sanki hiç konuşmamış gibi devam etti. "Saçlarını daima tokalarla toplayacaksın ve yatmadığın zamanlarda düzgünce örteceksin."

Bu insanı küçümseyen teraneden sıkılan Hannah, "Yoksa ne olur?" dedi.

"Yoldan bir kez ayrılırsan, uyarılırsın. İkincisinde kovulursun." Geniş adımlarla yürüyüp banyodan çıktı. Hannah boğuk bir *öf* sesi duydu ve aşağıya doğru baktı. Yerdeki kız dudaklarını oynatarak sessizce "kaltak" dedi. Hannah aylardır ilk defa gülümsedi.

Bridget, Hannah'nın yatağının başında başka talimatlarla bekliyordu. "İbadetler sabah altı buçukta ve akşam saat yedide şapelde yapılır. Yemek saatleri, altı, on iki ve yine altıdır. Dua başladıktan sonra gelirsen, yemek verilmez. Hafta içi sabahları aydınlatılmayla geçireceksin, öğleden sonraları da faydalı işler yapacaksın. Akşam ibadetinden sonra tefekkür için iki saatin olacak. Işıklar akşam onda kapanır."

"Ya hafta sonları?

"Cumartesi sabahlarını bağımsız *Kitabı Mukaddes* çalışmasına vakfedeceksin. Öğleden sonralarını istediğin gibi geçirebilirsin. Pazar günleri sadece ibadete ayrılır." Bridget duvardaki saate göz attı. "Saat beş buçuk. Giyin, seni akşam yemeğine götüreceğim."

Hannah hasretle yatağa baktı. "Aç değilim" dedi. "Hem çok da yorgunum."

"Hasta olmadıkça, yemekler ve ibadetlere gelmemezlik edilmez."

"Kendimi *rahatsız* hissediyorum."

"'Hilekâr evimde oturmayacak'" dedi Bridget.

Hannah ömründe kimseye vurmamıştı, vurma isteği de duymuş değildi ama o an eli kadının kendini beğenmiş kırmızı suratını tokatlama dürtüsüyle kıpırdanıyordu.

Bridget, "Yirmi dakika sonra seni almaya geleceğim" dedi. "Hazır ol, Yürüyen."

Kadın gidince, Hannah dolaptan ihtiyacı olanları aldı, perdeyi yatağının etrafına çekip giyindi. Çamaşırlar yabancı ve sıkıydı, kumaşları da kabaydı ama iç çamaşırı ve ayakkabı giyince kendini

daha iyi, daha az savunmasız hissetti.

Elini yüzünü yıkamak, saçlarını toplamak için banyoya gitti. O kız şimdi ayaktaydı. Lavaboların üstündeki büyük aynayı siliyordu. Hannah'yı çabucak, dostça bir tavırla tarttı. "Frijit canını sıkmasın" dedi. "Zamanı neredeyse dolduğu için kabarıyor sadece, bir ay içinde onu buradan gönderiyorlar. Çatlak kadın aslında seviyor burayı." Kızın, güneydoğu kesimini hatırlatan tokluğuyla, kalın tatlı bir sesi vardı. "Bu arada, ben Kay la."

Herkesin Bridget kadar düşmanca davranmadığını görünce rahatlayan Hannah kendini tanıttı. Kayla'ya, "Nerelisin?" diye sordu.

"Savannah. Ben sekiz yaşındayken Dallas'a taşındık, ama aksanımı korumayı başardım."

"Ne kadar zamandır merkezdesin?"

"Yirmi beş gündür ve inan bana ömrümün en uzun üç buçuk haftasını geçirdim. Bugün yarın çıkacağım, sevgilim beni almaya gelir gelmez. Ev arıyor bizim için."

Masumca söylenmiş sözleri, Aidan'ın onu almaya gelmeyeceğini zalimce hatırlattı Hannah'ya. "Demek umursamıyor... yaptığın şeyi yani?" deyiverdi. Sonra kendi kabalığından utanarak gözlerini kaçırdı. "Affedersin. Beni ilgilendirmez."

Kayla elini kayıtsızca sallayarak, "Özre gerek yok" dedi. "Zaten sır değil. Üvey babamı vurdum ben." Ses tonu ile yüz ifadesi sanki ezdiği sivrisinekten bahsediyormuş gibi acımasızdı. "Annem benimle konuşmuyor, o yüzden eve gidemem."

Telaşlanan Hannah elinde olmadan biraz geriledi. Merkeze şiddet suçu işleyen Kırmızılar alınmıyorsa, Kayla'nın buraya alınmasına neden izin vermişlerdi? Onun gibi başkaları da var mıydı?

Kayla duygusuz bir tavırla, "Korkma" dedi, "Senin gibi ürkek küçük elmaları vurmam."

"Elma mı?"

"Bilirsin, dışı kırmızı, içi beyaz olur." Sırıttı. "Bunu şimdi uydurdum."

Bu kızda bir şey vardı, tam olarak masumiyet değil de -belli ki Kayla hiç de masum değildi- Hannah'nın tedirginliğini yatıştıran bir açık sözlülük ve riyasızlık. "Benimki de benimle konuşmuyor" dedi.

"Ya? Sen ne yaptın?"

Hannah'nın gözlerinin önüne annesinin hapishanedeki çılgına dönmüş, sersemlemiş hali geldi. *Bana öğrettiği bütün değerlere ihanet ettim. Bir din adamıyla zina yaptım. Annemin doğmamış torununu katlettim.*

"Hey" dedi Kayla, "ne yaptıysan yaptın, bana anlatmak zorunda değilsin."

Bu beklenmedik şefkatten dolayı Hannah'nın boğazına bir yumru oturdu ve onu biraz yüreklendirdi. Bu kadar zavallı duruma ne zaman düşmüştü, önüne atılan her iyilik kırıntısına minnet duyar hale ne zaman gelmişti? Kendini Kayla'nın gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Kürtaj yaptırdım."

O kaçınılmaz irkilmeyi bekledi -altı ay önce biri itiraf etse kendinin de vereceği tepki bu olurdu- ama Kayla gerçekçi bir tavırla başını öne doğru salladı. "Bazen yapman gerekeni yapmak zorunda kalırsın."

Hannah durakladıktan sonra sordu. "Üvey babanı öldürmek konusunda da böyle mi düşünüyorsun? Yapmak zorunda olduğun bir şey miydi?"

"Ah, onu öldürmedim." Pişman gibiydi.

"Peki nasıl oluyor da Yeşil yerine Kırmızısın şimdi?"

"Üvey babam hem zengindir hem de beyaz. Bu bileşim her zaman galip gelir." Hannah'nın kaşları çatılınca, "Ah, haydi ama, bana sözde ırkçılık-sonrası toplum zırvalarına inandığını söyleme. Renkliler bugünün zencileri olabilirler, ama inan bana eski zenciler hâlâ fena halde boku yemiş durumdalar."

Hannah ne diyeceğini bilemedi. Irkçılığın hâlâ devam ettiğini elbette biliyordu -o kadar saf değildi- ama fazla kafa yorduğu bir konu değildi bu. Büyürken kimsenin ağzından Afro-Amerikalılar ya da başka etnik kökenden insanlar hakkında aşağılayıcı sözler duymamıştı, birisi söylediği zaman da annesiyle babası bunları hemen cahilce ve Hıristiyanlık'a yakışmayan sözler diye yererlerdi. Tutuşmuş Söz Kilisesi'nde her ırktan insan ibadet ederdi ve Payne ailesi -ve de kilise- bununla gurur duyardı. Evet ama, diye düşünüyordu şimdi Hannah, aslında cemaatte beyaz olmayan kaç kişi vardı? Siyahı, Latin ya da Asya kökenli kaç aileyi şimdiye dek evlerine yemeğe davet etmişlerdi? Cevaplar rahatsız ediciydi: Oldukça az ve hiç.

Kayla, "Neyse, şık avukatı jüriyi bunun adam öldürmeye teşebbüs olduğuna ikna etti" dedi. "Sanki ben içine ettiğimin parasının peşindeymişim gibi, yalancı pezevenk. Keşke ölseydi."

"Neden? Ne yaptı ki sana?"

Kayla'nın kırmızı eli havluyu aynaya hırsla, daireler çizerek sürttü. "Orospu çocuğu, küçük kız kardeşime sataşıyordu. Kız daha on üçünde."

Hannah başını iki yana salladı, zihni o akıl almaz ama bir o kadar da inkâr edilmez gerçek karşısında, insanların çocuklara bunu yaptıkları ve kendilerine rağmen yine de yaşamaya devam edebildikleri gerçeği karşısında irkildi. Barınakta, istismara uğramış, annesinin, babasının, akrabasının, aile dostunun, papazın ya da yabancıların tacizine uğramış küçücük çocuklarla karşılaşmıştı. Gözlerinin içine bakmış ve ne kendisinin ne de bir başkasının göstereceği sevginin ya da şefkatin -ne kadar büyük olursa olsun- o çocukları tam manasıyla iyileştirebileceğini anlamıştı. Bu karşılaşmalar onu çok üzüyordu, Aidan'ı ise öfkeden deliye döndürüyordu. Mavilerin yanlarında atanmış bir refakatçi olsa bile ayinlerine katılmalarına izin vermiyordu (ama diğer tüm Renkliler kendilerine ayrılmış alanda oturmaları şartıyla hoş karşılanırdı). Hannah bir keresinde ona Tanrı'nın çocuk tacizcilerini bağışlayacağına inanıp inanmadığını sormuştu. Epeyce bir süre sessiz kalmıştı. Sonunda, *"Kitabı Mukaddes* bize gerçekten pişman olup tövbe ederlerse, bağışlayacağını söyler" demişti. "Ama Yüce Kurtarıcımızın kanının bile onların günahlarını temizlemeye yetecek kadar güçlü olduğunu sanmam." Aidan'ın ağzından bir tek o zaman böyle bir söz duymuştu.

Kayla, "Ben hayalarına nişan almıştım" dedi, "ama karnından vurdum. Aslında yapılması gerekeni yapmak için bıçak kullanmalıydım."

"Kuzenim hemşiredir" dedi Hannah. "Karın yaralanmalarının en acı veren yaralanma türü olduğunu söyler. Hem iyileşmesi çok uzun zaman alırmış, kimileri hiç iyileşemezmiş. Kelimenin tam anlamıyla kendi pisliklerivle zehirlenirlermiş."

Kayla'nın eli hareketsiz kaldı ve dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. En kötü ölüm şekillerinden biri olmalı."

Yeni arkadaşı parlak dişlerini göstererek acımasızca gülümsedi. "Bunu öğrendiğim çok iyi oldu."

Hannah'nın aklına saat geliverdi. "Hazırlansam iyi olacak. Bridget biraz sonra gelir." Uzun saçlarını topladı, büküp topuz yaptı ve tokalarla tutturmaya çalıştı ama topuzu çok ağırdı, çabalarına karşı koyarak, açılıp sırtına dökülüverdi.

Kayla Hannah'nın arkasına geçti. "Dur da yardım edeyim." Ve kolayca Hannah'nın saçlarını toplayıp örmeye başladı. "Buradaki kadınların çoğu iyidir ama Frijit'in yanında kendine dikkat et, duydun mu? Kaltağın tekidir, üstelik de ispiyoncudur. Yanlış bir adım atacak olursan seni Henleyler'e kötüler. İyi bir muhbir olursa altı aydan daha fazla kalmasına izin vereceklerini sanıyor, ama öyle olmayacak. Amcam, beni buraya yerleştiren de odur, hemen hiç istisna yapmadıklarını söyledi."

"Senin için yaptılar" dedi Hannah. "Seni başından kabul ederek yaptılar."

"Evet, şey, Walt Amca Savannah'da önemli bir vaizdir. Torpil yaptırdı."

Kayla'nın elleri marifetliydi, Hannah'nın saçları kısa sürede uysallaştı ve bir topuz halinde toplandı. "Bu işte iyisin" dedi Hannah.

"Eskiden bir kuaför salonunda çalışırdım. Baylor'a da bu sayede girebildim. Sen nereye gidiyordun?"

Hannah, "Benim seçeneklerim arasında üniversite yoktu" dedi. Buna ayıracak paraları yoktu, ama burs almayı başarabilseydi bile annesiyle babası gitmesine karşı çıkarlardı. Ona bir kadın olarak, yaradılış sebebi olan en yüce amacının evlenmek, kocasına can yoldaşı olmak ve bir aile kurmak olduğunu öğretmişlerdi. Hannah buna inanarak büyümüştü, ama bazen öğrenmekten başka bir işi olmadan geçirilecek dört yıl nasıl bir şey olurdu diye özlemle düşünmekten de kendini alamazdı. Lise son sınıfa başlayacağı yaz, bir gün annesine alışveriş merkezine gideceğini söyleyip bir trenle Dallas'a gitti. Mockingbird istasyonunda indi ve yürüyerek üniversiteye gitti, kırk derece sıcakta ağır ağır yürüyor, ağzından sığ nefesler alıyordu. Kampus, Hannah'nın tahmin ettiği gibi, neredeyse tamamen boşalmıştı, ülkenin sıcak kesimlerindeki çoğu üniversite gibi SMU da uzun zaman önce yaz ayları boyunca kapılarını kapamıştı. Klimaların maliyeti karşılanamayacak kadar yüksekti, sıcaklık çok yoğundu ve havanın kalitesi klimasız ders yapılamayacak kadar düşüktü.

Boş yürüyüş yollarının kenarına görkemli meşeler sıralanmıştı. Ağaçların gölgeleri için şükreden Hannah, kaldırımların öğrencilerle dolup taştığını, kendinin de aralarında olduğunu hayal ederek kampusun içinde dolaştı. Girişini iki yüksek beyaz sütunun cüceleştirdiği büyük bir binadan bir adamın çıktığını gördü. Merdivenlerden çıkıp içeri girdi, güzel güzel kitap kokan sessiz ve serin bir havanın içine adım attı: Kütüphane. Elbette burada kitapların sıcaktan ve nemden korunması için yıl boyunca iklimlendirme yapılması şarttı. Tarayıcıdan ve güvenlik görevlisinin önünden geçtikten sonra çift kanatlı büyük bir kapıdan ana okuma odasına girdi. Burası devasa büyüklükte olduğu kadar kalabalıktı da, uzun ahşap masalardaki sandalyelerin çoğu doluydu. İçerdekilerin en az yarısı sıcaktan kaçan yaşlılardan oluşuyordu. Ah, o kitaplar! Bu kadar çok kitabı bir arada hiç görmemişti.

Ödünç verme masasının arkasında duran delikanlı, "Selam" dedi. Ustaca dağınık bırakılmış saçları ve uzun favorileriyle bakımsız tarzda, hoş bir gençti. Hiç kuşkusuz burada öğrenciydi. "Öğrenci kimliğin yok mu?"

Öğrenci kimliği olmadan girmesi alarmı harekete geçirmiş olmalıydı. Hannah başını eğip bluzuna

baktıktan sonra çantasını karıştırıyormuş gibi yaptı; buraya, bu güzel, huzurlu, kitap dolu yere ait olmadığını anlasın istemedi. "Galiba evde bırakmışım" dedi.

Delikanlı özür diler gibi, "İçeri girmene izin vermemem gerekiyor, altmış beş yaşından büyük değilsen. Ki olmadığın belli."

Beğeni dolu çarpık bir gülümsemeyle yüzüne baktı. Flört ediyordu. "Ama sanırım senin için bir istisna yapabilirim."

Hannah da, bu okulda okusaydı, muhtemelen çıkacağı bu çocuğa baktı, sonra gözlerini salonda, içlerinde sayısız soruya sayısız cevap bulunan binlerce kitabın üzerinde gezdirdi. Burada, bu yerde "Neden?" diye sormak yakışıksız ya da günah sayılmazdı. Burada, isterse-

Erişim cihazı vızıldadı: Annesinden gelen mesaj saat dörtteki dikiş grubunu hatırlatıyordu. Kendini diğer kadınlarla birlikte işlerinin üzerine eğilmiş, denedikleri zencefilli çörek tarifinden, önceki gece izledikleri filmden, kelepir bahçe mobilyası bulabilecekleri en iyi mağazadan konuşurken hayal etti ve bu görüntüyü zihninde karşısındaki manzarayla kıyasladı: Öğrenciler sessizce kitapların üzerine eğilmişler, formülleri, memelilerin sıralanışını, eski kralların isimlerini ezberlerken dudakları kıpırdıyor, zihinleri felsefe, edebiyat, kuantum fiziği, uluslararası hukukla boğuşuyor. Onlar Hannah'nın yabancısı olduğu ve hep de olacağı başka bir ülkenin sakinleriydiler.

"Teşekkür ederim" dedi, "ama ben buraya ait değilim." Salondan, binadan ve kampustan çıktı ve bir kez bile dönüp arkasına bakmadan istasyona gitti.

Kayla, "Eğitim fakültesinde yüksek lisans yapacaktım" diyerek Hannah'yı geçmişten bugüne döndürdü. "Eylülde burslu olarak Teksas Üniversitesi'ne başlayacaktım, sonra başıma bu geldi." Kırmızı yüzünü işaret etti.

"Çok şey kaybetmişsin" dedi Hannah.

"Öyle. Ya sen?"

"Ben sadece bir terziyim. Yani eskiden terziydim."

Kayla ısrarlı bir tavırla, "Hâlâ öylesin" dedi. "Kırmızı olman, sadace bundan ibaret olduğun anlamına gelmez." Hannah'nın bonesini alıp gösterişli bir hareketle başına yerleştirdi. "Aah, şimdi çok hoş oldun kızım. Tek eksiğin elinde bir tahta fırçası, o zaman neredeyse benim kadar seksi olursun."

Hannah, Kayla'nın gülümsemesine karşılık vermek istediyse de dudakları donmuştu. Sarsılmış halde aynadaki yansımasına baktı. Oradan bir yabancı bakıyordu.

"Haydi" dedi Kayla. "Neşelen bakalım. Bunu atlatacaksın."

"Ya atlatamazsam?"

Kayla gözlerinin içine baktı. "Atlatmak zorundasın, yoksa onlar kazanırlar."

Yaklaşan ayak seslerini duydular. Kayla, "İşte Frijit geliyor" dedi. "Sana söylediklerimi unutma."

Bridget kapıda belirdi. Hannah'yı soğuk, kusur arayan bakışlarla inceledi ve sonunda başını gönülsüzce öne doğru salladı. "Beni takip et."

Kayla, "Hemen arkandayım" diye mırıldandı.

Yolda, renklerine göre ayrılmış gruplar halinde kapı aralıklarında ve merdivenlerde ortaya çıkan diğer kadınlarla karşılaştılar. Hannah'nın kulağına alçak sesle konuşmalar çalındı ama çoğunlukla kadınlar sessizce ilerliyorlardı. Ellerinde oyuncak bebeklerle bir grup Kırmızı koridora girdi. Solgun yüzlü kız da aralarındaydı.

Hannah Bridget'a, "O neden renkli değil?" diye sordu.

"Gebe."

"Haa." Virüs vücutta, fetüsünkiler de dahil tüm deri hücrelerini mutasyona uğrattığı için, hamile kadınlar bebekleri doğuncaya kadar deri renklendirme işleminden muaf tutuluyorlardı. "Peki ya bebekler ne için?"

Bridget, "Yakında öğrenirsin" dedi.

Hannah yemek salonunda epeyce meraklı bakışı üzerine çekti. Hissettiği utanç çok şiddetliydi - daha bir saat kadar önce bu kadınlar onu çıplak görmüşlerdi- başı önünde ve omuzları hafifçe çökük halde kimseyle göz göze gelmeden yürüdü. Yemekhanede, her birinde on iki sandalye bulunan altı uzun masa vardı. Masaların üçü şimdiden dolmuştu. Bridget yarı yarıya dolu olan dördüncü masaya geçip oturdu. Hannah onun yanına oturdu ve Kayla da Hannah'nın diğer yanına geçti.

Bridget, "Boş olan ilk yere oturacaksın" dedi. "Oturulmuş masalar tamamen doluncaya kadar boş bir masaya oturamazsın. Kimseye yer ayıramazsın."

Ne var ki Hannah içeri giren diğer kadınları gözlemlerken, oturma sürecinin hiç de Bridget'ın söylediği kadar despotça olmadığını görebiliyordu. Zor fark edilen manevralar gerçekleşiyordu: Yan gözle bakışmalar ve küçük baş hareketleriyle işaretleşmeler; bir arkadaşın yetişmesini beklemek ya da hoşlanılmayan birinin yanma oturmamak için kasten duraklamalar. Hannah, Eve'in, beraber geldiği bir grup Sarı geçip gidinceye kadar ayakkabısıyla oynadıktan sonra bir sonraki masaya oturduğunu gördü. Çok az olmasına rağmen, Hannah gördüğü bu isyan ve yoldaşlık işaretleriyle yüreklendiğini hissetti.

Çarpmalı bir kapının kanatları açıldı ve su sürahileriyle servis tabakları taşıyan renkli kadınlar içeri girdi. "Dört günde bir masaya yemek servisini sen yapacaksın ve öğleden sonraları sana verilen diğer görevleri yerine getireceksin" dedi Bridget. Duvardaki mantar levhayı işaret etti. "Haftalık iş programı pazartesi sabahları duyurulur."

"Görevler sürekli mi, yoksa dönüşümlü mü?"

"Değişiyor. İşe yarar bir maharetin var mı?" Bridget'ın yüzündeki ifade kuşkuluydu.

"Evet, usta bir terziyim."

Nahoş, silik bir tebessümle "Pek münasip" dedi. Hannah ne demek istediğini soramadan, "Mrs. Henley cumartesi günü için seni dairesine çay içmeye davet edecek. Becerilerini o zaman söylersin. Ama becerilerini abartmaktan kaçınacaksın."

"Sen de kırmızı kıçımı öpeceksin" dedi Kayla fısıltıyla.

Hannah'nın dudakları gülecekmiş gibi birden kıpırdadı. Bridget öne eğildi, Hannah ile Kayla'ya baktı. "Bir şey mi dedin, Yürüyen?"

Kayla yüzünde samimi, dinibütün bir ifadeyle, "Dedim, Yürüyen" diye karşılık verdi. "İsa'dan

yolda ilerlerken hepimizi korumasını istedim."

Hannah ellerini birleştirip başını eğdi. "Evet, Rabbimiz bize, özellikle de yakında bizden ayrılacak ve dış dünyaya dönecek olan Bridget kardeşimize yol göster ve onu koru."

Kayla, "Amin" dedi. Alçak seslerdexi oluşan bir koro da peşinden tekrarladı.

Hannah başını kaldırınca Bridget'ın şüpheyle yüzüne baktığını, birkaç kadının da sırıttığını gördü. Bridget'ın gözleri hızla masada dolaştı. Masanın ucunda, kucağında oyuncak bebeğiyle oturan hamile kız gülüşünü eliyle kapatmakta geç kaldı ve Bridget ölümcül bir bakışla dik dik kıza baktı. Henleyler'in içeri girmesiyle kız -hiç olmazsa o an için- kurtulmuş oldu. Çift son masadaki, boş kalmış son iki sandalyeye doğru yürürken sesler kesildi. Peder Henley karısının sandalyesini tutup onu rahatça yerine oturttuktan sonra epeyce uzun ve dolambaçlı bir şükran duasına girişti. Sonunda duayı bitirip yerine oturdu ve kadınlar tabaklarına yemek almaya başladılar. Boğuk bir konuşma uğultusu yükseldi. Hannah uğultuyu duyunca rahatladı; yemeklerin sessizlik içinde yenmesinden korkmuştu.

Yemekler basit ve bir o kadar da hesaplıydı -güveçte tofulu makarnayla donmuş taze fasulye- ama yanında ev yapımı ekmekle hakiki tereyağı da vardı. O tanıdık maya kokusu harikaydı; Hannah her şeye rağmen acıkmış olduğunu fark etti. Bridget, "Kendi payından fazlasını almayacaksın" dedi ve Hannah servis tabağı geldiği zaman nedenini anladı; tabakta on ikisine zar zor yetecek kadar yemek vardı ve ancak herkes çok az almaya özen gösterirse yeterdi. Tabağına yemek koyup servis tabağını Kayla'ya verdi. Tabak hamile kıza ulaştığı zaman, kız herkesin aldığının iki misli yemek aldı. Hannah birkaç içerleyen yüz ifadesi fark ettiyse de kimse itiraz etmedi.

Kayla alçak sesle, "Hamileler çift porsiyon alırlar" dedi. "Kimse Megan'ın masasına oturmak istemez."

Kayla, Hannah'yı en yakınlarında oturan kadına tanıttı, ama "Memnun oldum" girizgâhından sonra Hannah fazla konuşmadı. Diğerlerinin kendi aralarında alçak sesle konuşmalarını dinledi; çoğunlukla konu, burada bir tür para birimi olduğunu anladığı, evden gelen haberlerdi; en büyük itibar da eşlerden ve sevgililerden gelen mektuplara veriliyordu. Bridget'ın sohbetlere katılmakla kalmayıp aslında Hannah ile Megan dışında herkese cana yakın davrandığını görmek onu şaşırttı. Öbür kadınlar nezaketle, içten karşılıklar veriyorlardı ama Hannah daha önce Kayla'da olduğu gibi ihtiyatlı yaklaştıklarını ve kadından hoşlanmadıklarını hissedebiliyordu.

Yemeğini yerken masanın öbür ucundan bir turuncunun kendisine belli etmeden baktığını fark etti. Kadının yüzü Hannah'ya çocukken sevdiği iki boyutlu filmlerdeki karakterleri hatırlattı; zeytin yeşili saçlı, mandalina renkli tenli, badi badi yürüyen aptal yaratıklardı. Becca korkardı bunlardan, ama Hannah'yı güldürürlerdi. Gülünç bir isimleri vardı - neydi? Ve bu kadın neden bakıp duruyordu?

Turuncu sonunda Hannah'nın sorar gibi bakmasına karşılık olarak "Seni haberlerde gördüm" dedi. Masadakiler sustular; Hannah on bir çift gözün üzerine çevrildiğini hissetti. "Adını söylemediğine göre, onu çok sevmiş olmalısın."

Keskin, beklenmedik bir acı içinde çiçek gibi açtı; bu acıyı başkaları da görüyor olmalıydı.

Kayla kadına, "Sen de kabahatten hüküm giymediğine göre epey marihuana çekmiş olacaksın" dedi. "Marihuana mı, amfetamin mi? Hangisiydi, Yürüyen?"

Bozulan kadın gözlerini tabağına çevirmeden önce Hannah gözlerindeki açlığı, bir bağımlının

kendini mahvedeceğini bildiği şeye duyduğu marazi, ümitsiz hasreti gördü.

Hannah Kayla'ya, "Önemli değil" dedi. Kadına döndü. "Evet, onu sevdim. Sevmemek elimde değildi."

Kadın başını kaldırıp baktı ve Hannah o filmdeki yaratıkların adını hatırladı: Umpa Lumpalar. İnsana benzemeyen, tuhaf, hoplayıp zıplayan eğlence malzemeleri.

Akşam ibadeti uzundu, vaaz da yavandı -Peder Henley'nin pek de öyle parlak zekâlı olmadığını anlamaya başlıyordu, üstelik adam kendini dinlemeye de bayılıyordu- ama Hannah cemaatin içinde huzur buldu ve dua zamanı gelince de sığınacak bu yeri verdiği için samimiyetle şükredip yoldan ayrılmamak için Tanrı'dan yardım diledi. Dualarına karşılık verdiğini hissetmese de, bir ay süren utanç dolu sessizlikten sonra Tanrı'yla yeniden konuşmak güzeldi.

Duadan sonra Bridget Hannah'ya merkezin geri kalanını; rafları Hıristiyanlık kitapları ve dergilerle dolu olan okuma odasını; çamaşırhane ile temizlik malzemeleri dolabını; mutfağı; dikiş odasını ("Büyük ihtimalle burada çalışacaksın - dediğin kadar iyiysen tabii"); Mrs. Henley'nin oturma odasına ve Peder Henley'nin çalışma odasına açılan kapalı girişleri ("Çalışırken Peder Henley'yi rahatsız etmeyeceksin, hiçbir sebeple onunla yalnız görüşmeye çalışmayacaksın. Bir sorunun olursa, Mrs. Henley'ye gideceksin") gezdirdi. Hannah turun sonunda bekleyen yatağın düşüncesiyle ayakta kalmaya çalışarak bıkkınlıkla rehberinin peşinden yürüdü.

Bridget, içinde daire şeklinde dizilmiş dik arkalıklı on sandalye olan penceresiz bir odanın kapısını açtı. Bir duvarın tamamı ekranla kaplıydı. Demek biraz teknolojiye izin veriliyordu.

"Burası senin aydınlanma yerin" dedi. "Yarın sabah ibadetinden hemen sonra buraya geleceksin."

"Sen yanımda olmayacak mısın?"

"Hayır, benimki başka bir yerde." Hannah'nın bu haberle yaşadığı kısa sevinç Bridget'ın "Sonra yanına gelip öğle yemeğine kadar sana eşlik edeceğim" demesiyle yıkılıverdi.

"Senin yerin neresi?"

"Üst katta, benim gibilerin yanında."

Yine o küçümseyen ses tonu. Hannah'yı sinirlendirdi, bitkinliğini yarıp geçti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Bana rehberlik yapmayı ya da her ne ise."

Bridget, "Yol göstericilik" diye düzeltti. "Burada en uzun süre bulunan Kırmızı olarak vazifem bu."

"Bence hoşuna gidiyor" dedi Hannah. "Yetki sahibi olmak, insanlara ne yapacaklarını söylemek hoşuna gidiyor. Bahse girerim gönüllü olmuşsundur."

Kadının burun delikleri genişledi ve Hannah doğru tahmin ettiğini anladı. Bridget tükürür gibi "Yanılıyorsun" dedi, *"senin* yanında tek bir dakika bile geçirmeye bayıldığımı düşünüyorsan, yanılıyorsun."

O gün gördüğü, küçük büyük bütün hakaretler Hannah'nın göğsünde birleşti, kızgın bir hiddet topu haline geldi. Bridget tam dönüp gidecekken, Hannah kadının elini yakaladı ve kendi eliyle

birlikte göz hizasına kaldırdı. İki el de kıpkırmızıydı. "Ben aramızda bir fark göremiyorum" dedi. "İkimiz de katiliz, değil mi? Sen kimi öldürdün, Bridget?"

Bridget elini Hannah'nın elinden kurtarıp ona vuracakmış gibi geriye attı. Hannah kadının yüzünde birbirini kovalayan aşikâr duygulara dikkat ederek kımıldamadan durdu ve kadın ona sırlarını açmışçasına, hiddetinin altındaki müthiş acıyı açıkça gördü. Birden bu sinir bozucu, acılı orta yaşlı kadına acıdı. Daha birkaç saat önce, babasının güvenli arabasında otururken, o oğlan sataştığı anda ne kadar korktuğunu hatırladı ve bir Renkli olarak dış dünyaya dönmek zorunda kalacağı zaman daha çok korkacağını düşündü.

Ama tam özür dileyecekti ki, Bridget kendini topladı, elini indirdi ve insana ürperti veren o kayıtsızlık maskesi yüzüne geri geldi. "Az önce yoldan çıktın, Yürüyen. Ne yazık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir başka yürüyene bilerek dokunamazsın. Kurallardan biri de budur."

"Bunu bana söylememiştin."

Bridget'ın kaşları sahte bir telaşla yukarı kalktı. "Ah, ben söylediğimden eminim. Korkarım ki seni Mrs. Henley'ye rapor etmek zorundayım."

Bu hiç de iyi bir başlangıç olmazdı. Hannah gönül almak ister gibi, "Bak" dedi. "Seninle ters konuştuğum için üzgünüm. Zor bir gün geçirdim."

"Sen bunun zor olduğunu mu zannediyorsun? Dışarıda bir başına olmanın yanında bu hiç sayılır. *Hiç."* Bridget'ın sesi son kelimeyi söylerken çatladı. Ansızın Hannah'ya arkasını döndü ve koridorda yürüyüp gitti.

Hannah usulca arkasından seslendi. "Başına ne geldi?"

Bridget durmadı, arkasına da dönmedi. "Seni kapı dışarı ettikleri zaman zor neymiş görürsün." Yatakhaneye giden merdivenden aşağı indi. Hannah, peşinden gitmekten başka seçeneği olmadığını bilerek arkasından bakıp öylece durdu.

Bitkinlik çevrenin yabancılığına galip geldi; Hannah ilk gecesinde derin bir uyku uyudu ve saat beş buçukta, ışıkların yanmasıyla uyandı. Yoğun ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Birkaç korkunç saniye boyunca cezaevinde, Renkliler bölümünde olduğunu sandı ama iki yanından gelen hareketliliğin sesini, yatak yaylarının gıcırtısını, gönülsüzce uyanan kadınların alçak sesle esneyip inlemelerini duyunca hafızası yerine geldi. Kalkması gerektiğini biliyordu ama kollarıyla bacakları çok ağırdı. Akan suyun tıslaması ve kadınların alçak seslerinden oluşan mırıltı hoş ve yatıştırıcıydı. Tam gözleri yeniden kapanacaktı ki yatağının sallandığını hissetti.

Biri yüksek perdeden fısıldayarak, "Uyan" dedi. Hannah gözlerini açınca ayak ucunda duran Kayla'yı gördü. "Frijit bakıyor. Haydi." Dönüp banyoya gitti.

Hannah kendini zorlayıp doğruldu, yataktan kalkıp az sayıdaki tuvalet malzemesini topladı.

Banyo kalabalıktı. Kadınların kırmızı suratları, duvarların, geceliklerinin ve bonelerinin beyazlığında capcanlı biçimde ortaya çıkıyordu. İki kadın başlarını hafifçe eğerek ona selam verdiler, Megan da mahcupça gülümsedi, ama çoğu dikkatlerini temizliklerine verip onu görmezden geldiler. Hannah dişlerini fırçaladı ve örgüsünü dolayıp topuz haline getirdi, tokalarla elinden geldiği kadar tutturdu. Tuvaletlerin, duşların önünde kuyruk vardı. Sıra ona geldiğinde su ılınmıştı, kahvaltıya

zamanında yetişebilmek için acele etmesi gerekti. Yine de temizlenmek, Renkliler bölümünün kalıntılarını yıkayıp üstünden atmak iyi geldi.

Bridget kapının yanında onu bekliyordu. Tam peşinden gitmek üzereyken arkasında gürültülü bir öksürük sesi duydu. Arkasına dönünce Kayla'nın alnını kırıştırarak başının tepesine vurduğunu gördü. Hannah bir an için şaşırdı, ama ardından hatırladı: *Saçlarını yatmadığın zamanlarda düzgünce örteceksin.* Bonesini çividen kapıp Bridget'ın hoşnutsuzca dudak büküşünün keyfini çıkararak hemen başına geçirdi.

Kayla hemen arkalarında, yemekhaneye doğru gittiler. Hannah önceki günden beri yeni arkadaşıyla konuşma fırsatı bulamamıştı, yine onunla yan yana oturmayı umuyordu. Ama yemekhaneye varınca Bridget hızlı hareket edip müsait masadaki son iki sandalyeyi tutup Kayla'yı başka yere oturmaya mecbur bıraktı.

Herkes toplanınca Mrs. Henley içeri tek başına girdi ve ko-casmmki kadar uzun olmayan bir şükran duası okudu. Kahvaltı zayıftı: Küçük bir kâse yulaf ezmesi, bir bardak süt ve bir elma. Kahvaltıdan sonra hâlâ aç olan Hannah, Bridget'la birlikte iş programına bakmaya gitti. Ertesi günün öğle yemeği ve cuma günü kahvaltısı için mutfak hizmeti başlığı altında isimlerini buldular. Bridget'ın ayrıca bütün hafta boyunca şapel hizmeti vardı. Hannah banyo, çamaşırhane, orta işi ve dikiş hizmetini de içeren görev listesine göz gezdirdi ama kendi adını bulamadı.

"Görünüşe göre burada yokum" dedi.

"Bu hafta öğleden sonraları yapacağın başka işler var."

Listede altında tek bir isim yazılı olan Zilpa diye bir başlık daha olduğunu gördü. Ne olduğunu sormak istedi ama sorusunu yuttu. Bilgisizliğini göstermek, zayıflığını göstermek demekti. Bridget'a elini belli etmeyecekti.

Tatlı, melodik bir ses "Hannah?" diye seslendi. Mrs. Henley eliyle onu masasına çağırıyordu.

Bridget sırıttı. "Seninle konuşmak istiyor galiba."

Kaltak. Azar işitmeye hazırlanarak Mrs. Henley'nin yanına gitti.

Mrs. Henley gamzeli bir tebessümle, "Günaydın, Yürüyen" dedi. "Nasıl, yerleşebildin mi?"

"Gayet iyiyim, teşekkür ederim."

"Memnun oldum." Mrs. Henley'nin yanakları banyodan yeni çıkmış gibi biraz kızarmıştı. Bonesinin kenarından dışarı sarı saç tutamları çıkmıştı. "Yeni yürüyenleri çay içmek için odama çağırmak âdetimdir. Bridget sana odamın yerini gösterdi mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Cumartesi saat üçte gel. Papatya çayı içer, tatlı, sıcak bir sohbet ederiz." Hannah dağılma zilini duyunca gitmeye davrandı.

Mrs. Henley, "Bir şey daha" dedi. "Yürüyen, Bridget bana dün gece yoldan saptığını söyledi."

Hannah arkasına döndü. "Evet, hanımefendi. Ama isteyerek yapmadım."

"Yani ona yanlışlıkla mı dokundun?"

"Hayır, hanımefendi."

Mrs. Henley'nin alnında küçük çizgiler belirdi. "Anlamıyorum. Ya bilerek olmuştur ya da bilmeyerek."

"Kurallara aykırı olduğunu bilmiyordum" dedi Hannah. "Bridget bana kendisine dokunduktan sonra söyledi."

"Tuhaf, çünkü bana söyledim dedi."

"Söylemedi."

"Pekâlâ, o zaman kabahat sende değil. Bridget sana dokunmama kuralını söylediği konusunda yalan söylediyse, yoldan sapan odur, sen değil." Mrs. Henley'nin sesinde anlayış vardı. Hannah biraz gevşedi. "Elbette, Bridget yoldan bir kez sapmıştı. Bu onun ikinci yanlış adımı olacaktır ki bu da onu kovmak zorunda olduğumuz anlamına gelir. Zavallı kadın, çok zor zamanlar geçirdi." Mrs. Henley öne doğru eğilip sesini sır verir gibi alçalttı. "Şu musibet hastalığa yakalanmış. Çocuk sahibi olmayı çok istiyormuş ama süperbiyotikler çıktığında onun için artık çok geçmiş. Tedavi bulunduktan sonra, kocası onu doğurgan ve daha genç bir kadın uğruna terk etmiş."

Hannah bir şey söylemedi, Mrs. Henley'nin bir yürüyenin böyle mahrem sırlarını ifşa etmesi karşısında afallamış, güveni sarsılmıştı. Hannah hakkında Bridget'a ya da başkalarına kim bilir neler söylerdi?

Mrs. Henley devam etti. "Bunca üzüntü çektikten sonra, sonunda bir kadının bebeğini öldürmüş..."

"Kasten mi?"

"Hayır, kazaymış. Ama başını kendisi derde sokmuş."

Demek, Bridget benden bu yüzden nefret ediyor, diye düşündü Hannah. *Ben bilerek yaptığım için.*

"Peki, sana kuralı söylemediğinden emin misin?" Mrs. Henley'nin dudakları aralandı, pembe diliyle ön dişlerinin beyaz uçları göründü.

Hannah içinden, Bridget'ın bunu hak ettiğini; burada kalırsa, hayatını zindana çevireceğini; nasıl olsa bir ay içinde gideceğini geçirdi. Sonra Bridget'ın söylediği bir şeyi -"dışarıda, bir başına"- ve söylerken gözlerindeki dehşeti hatırladı. En azından Hannah'nın yardım eden bir babası vardı. Buradan ayrıldığı zaman, dünyada bir başına kalmayacaktı.

Gözlerini yere çevirip, "Unutmuş olabilirim" dedi. "Dün gece çok yorgundum."

Mrs. Henley çok nazikti. "Elbette, öyleydin. Dün senin için çok uzun sürmüş olmalı. Fakat yorgunluk ve unutkanlık itaatsizliğin mazereti değildir. Herhalde Sina Dağı'ndan indiğinde Musa da çok yorgundu, ama Tanrı'nın emirlerini unutmadı, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

Mrs. Henley üzgün üzgün başını iki yana salladı. "Hem de ilk gününde. Bize kurallara uyacağına dair yemin ettikten daha birkaç saat sonra."

"Özür dilerim, Mrs. Henley."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Hannah; Peder Henley de hayal kırıklığına uğrayacak, biliyorum. Böyle şeylere çok üzülür."

Mrs. Henley'nin kederli, mavi gözlerinin içine bakınca Hannah kendini suçlu hissetti - kurallara uymamakla suçlanmaktan değilse de azim zaafi göstermekten, ki bu temel bir ruhsal başarısızlıktı. O kadar çok insana hayal kırıklığı yaşatmıştı ki: Ailesine ve arkadaşlarına, işverenlerine, Aidan'a. Ve şimdi de onu merkeze kabul edecek ve ona kurtulma fırsatı tanıyacak kadar yardımsever olan Henleyler'e. Bu fırsata layık olmadığını ispatlamıştı.

"Ve tabii ailene ve Bakan Dale'e de bildirilmesi gerekiyor" dedi Mrs. Henley.

Hannah, paniğin içinde yükseldiğini hissetti. Öğrenmemeleri gerekiyordu, onlara daha fazla utanç yaşatamazdı. Ağzında bir şeyler gevelediğini, yalvardığını fark etti. "Çok üzgünüm, Mrs. Henley, lütfen onlara söylemeyin. Söz veriyorum, daha fazla gayret edeceğim..."

Mrs. Henley, "Üzgün olman iyi bir şey, Hannah" diyerek onu susturdu. "Yolun bizden istediği ilk şey pişmanlıktır. Yaptığın şeyin üstünde düşünmeni ve dua etmeni istiyorum, cumartesi günü sohbetimizi yaparken bu konuyu daha ayrıntılı konuşacağız." Hannah daha çok şey söylemek istedi, ama Mrs. Henley küçük solgun elini kaldırdı.

"Git şimdi ve aydınlanmana başla."

Hannah yemekhanenin hemen dışında durup duvara yaslandı, çılgınca atan kalbine yavaşlaması için zaman tanıdı. Düşünceleri dağınık, karmakarışıktı. Başına neler gelmişti böyle? Bu aşağılık yaratık kimdi? Sakinleştikçe mantığı geri geldi ve beraberinde de öfkeyi getirdi. Mrs. Henley bu konuşmadan zevk almıştı, bundan kuşkusu yoktu. Kadın onu arp gibi çalmış, o da kadının duymak istediği bütün sesleri seve seve çıkarmıştı. Peder Henley gerçekten insanların Tanrı'ya ulaştıracak yolu bulmalarına yardım etmekle ilgilenen, yardımsever bir insan olabilirdi, ama karısı besbelli başka bir şeydi.

Koridorun sessizliği Hannah'ya aydınlanmaya geç kaldığını haber verdi. Telaşla Bridget'ın dün akşam gösterdiği odaya yürüdü. Kapı açıktı, eşikte durakladı. Megan hariç hepsi kırmızı sekiz kadın, ellerinde oyuncak bebeklerle, daire şeklinde dizilmiş sandalyelere, kırk yaşlarında, başı pırıl pırıl tıraşlı, uzun boylu kuru, otoriter tavırlı bir adamla birlikte oturmuşlardı - aydınlatıcı olacaktı bu. Dairenin ortasında boş bir tabure vardı. Tabureyi görünce Hannah karşısındaki bu acayip sahneye bakarken içinde yoğunlaşan bir kaygının depreştiğini hissetti. Bir kadın bebeği kollarında sallıyor, alçak sesle şarkı söylüyordu; bir başkası bebeği dizlerinde hoplatıyordu; biri omzuna yatırmış gazını Çıkarır gibi sırtına vuruyordu.

Hannah kapının çerçevesine tutundu. *Yüce Tanrım. Bana yardım et.*

Aydınlatıcı sert, buyurgan bir sesle, "İçeri gel, Yürüyen" dedi, "ve kapıyı kapat." Kaçma isteğiyle savaşan Hannah adamın dediğini yaptı.

Aydınlatıcı, tabureyi işaret etti. "Otur." Her nasılsa bacakları bedenini tabureye kadar taşıdı. Otururken, tabure döndü. Aydınlatıcı, havada parmağıyla bir yay çizdi. "Bak onlara, Yürüyen. Çünkü onlara bakmak, kendi günahına bakmaktır."

Hannah saat yönünde yavaş yavaş döndü; bakışları oyuncak bebeklere çekiliyordu. Hepsi doğal boyuttaydı -yeni doğmuş bebek boyundaydılar- ama birbirlerinden farklıydılar. Bazıları başlarında göz yerine düğme, saç yerine yün olan, kırmızı çapraz dikişten çirkin ağızlı, kaba saba şeylerken, bazıları da daha iyi yapılmıştı. İki tanesi kahverengiydi, geri kalanı soluk kayısı rengindeydi.

Odadaki tek ses bebeğini sallayan kadının ürpertici, tiz mırıltısıydı. Kadın bebeğin orasına

burasına dokunarak şarkı söylemeye başladı: "*İşte BAŞIM, bu da BURNUM. Bunlar PARMAKLARIM, bunlar AYAK PARMAKLARIM. İşte KARNIM, bu da DİZİM. BENİ yaptığı için Tanrı'ya şükrederim. İşte...*" Kadın şarkıyı ansızın kesti, bebeği sallayarak, "Hişş, hişş. Ağlama bebeğim, lütfen ağlama. Annen burada. İşte buradayım" diyordu.

Hannah izlemek zorunda kalmamak için taburenin üstünde döndü ama bu delice bebek konuşması sürüp gidiyordu. Aydınlatıcı duymazdan geldi, onun dikkati Hannah'nın üzerine çevrilmişti; gözleri Hannah'nın adlandıramadığı bir duyguyla yanıyordu. Her ne ise derisini karıncalandırdı. Hannah, sağ tarafında oturan, diğer kadınlardan epeyce yaşlı olan -hamile kalamayacak kadar yaşlı- kadına doğru döndü. Kadın bezgin bir merhametle yüzüne baktı.

Aydınlatıcı, kadına "Sonia, neden sen başlamıyorsun?" dedi ve sandalyesinde öne doğru eğilip parmak uçlarını birleştirdi.

Yaşlıca kadın bebeğini kaldırıp Hannah'ya ve diğerlerine gösterdi. İspanyol aksanıyla, "Bu benim oğlum, Octavio" dedi. "Sekizinci çocuğum olacaktı, ama ben Tanrı'nın emirlerine ve kocamın isteğine karşı gelip onu öldürdüm." Bebeği kendine çevirdi ve ona bakarak, "Değerli hayatını aldığım için affet beni, Octavio" dedi.

Onun yanında oturan kadın konuştu. "Bu benim küçük oğlum, Matthew. Onu öldürdüm çünkü babası bizi terk ettikten sonra Rabbin onun rızkını vereceğine inanmadım. Değerli hayatını aldığım için affet beni, Matthew."

"Bu benim bebeğim, Aisha. Babası bana tecavüz etti, ama bu bebeğimizin suçu değildi. O masumdu ve ben onu öldürdüm. Affet beni, Aisha."

Megan kaba bebeğini kaldırdı. "Bu benim doğmamış bebeğim, oğlan olursa John Wyatt, kız olursa Gemma Dawn. Onu öldürmeye çalıştım, ama Tanrı ilacın işe yaramasını engelledi." Sesi kasvetliydi. Hannah, *pişman değil,* diye düşündü.

"Onu öldürmeye çalıştım" dedi Megan, "ama Tanrı onu kurtardı. Özür dilerim, bebeğim." Bunu hafifçe şişkin karnına bakarak söylemişti. Hannah beş aylık hamile olduğunu tahmin etti.

Merkezinde Hannah'nın olduğu bu acınası tur, etrafında olan bitenden tamamıyla habersiz görünen deli kadın hariç bütün kadınlar itiraf edip özür dileyinceye kadar devam etti. Sonunda aydınlatıcı Hannah'ya döndü.

"Ya sen, Yürüyen? Sen neden buradasın?"

Hannah sözü dolandırmadan cevap verdi. "Doğmamış çocuğumu öldürdüm."

"Neden yaptın bunu?"

"Çünkü korkuyordum" Ve Hannah birdenbire, yalnızca Aidan için değil, kendisi için de korktuğunu kavrayıverdi. Aidan onun için karısını terk etmezdi; bunu açıkça belirtmişti. Ve çocuğunu tek başına doğurup büyütme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Aylarca gömülü kalan bu gerçek Hannah'yı derinden sarstı: Bunu bencilliğinden ve aşkından yaptığını düşünmüştü.

"Korkuyor muydun? Neden? Evlenmeden anne olmanın utancından mı?" Aydınlatıcı ayağa kalkıp yanına geldi ve tepesinden Hannah'ya baktı. Yüzü öfkeliydi, alacalı pembe renkteydi. "Tanrı'nın gazabından korkun nerede kaldı, kadın? Karşı geldiğin O'ydu. Bedenini zinayla, arkasından da kürtajla kirlettiğin zaman, Tanrı'yı kirlettin sen. Masum çocuğunun hayatını çaldığın zaman, Tanrı'ya

ait olanı çaldın sen." Şimdi adeta bağırıyor, Hannah'nın yukarı çevrilmiş yüzüne küçük tükürük zerrecikleri sıçratıyordu. "Ne zaman bir kadının zayıflığı onu Tanrı'nın emirlerine karşı gelmeye sürüklese, Şeytan güler. Havva ağaçtan yasak meyveyi kopardığında da gülüyordu Şeytan, Büyük Afet'te, kadınların zinasıyla rahimlerini kısırlaştıran o iğrenç hastalık yayılırken de gülüyordu. Tanrı'ya çocuk için yalvarıp, gebe kalamadıklarında da gülüyordu, ah evet, ümitsizlikle akan gözyaşlarını şarap gibi içiyordu. Seni dölleyen adama bacaklarını ayırırken, kıymetli bebeğini rahminden kazıyan kasaba bacaklarını ayırırken onun kahkahalarını duyabildin mi, Yürüyen? Tanrı'nın gazabının başına yağmur gibi indiğini hissedebildin mi?" Parmaklarını açıp elini tavana doğru kaldırdı ve indirmeden önce birkaç saniye öyle tuttu. Sesi yumuşadı. "Ama Tanrı merhametlidir. Tek evladı İsa'yı seni günahlarından kurtarmak için gönderdi ve sana pişmanlık ve kefaretle, hakikat ve alçak gönüllülükle kurtuluşa giden bir yol gösterdi. Tanrı'ya karşı işlediğin günahına âcizlikle tövbe eder misin, Hannah Payne? Çocuğunu öldürmenin kefaretini bütün ruhunla ödemeye hazır mısın?"

Hannah başını önüne eğdi. "Hazırım." Bunları - kürtaja başlamasından hemen önce Raphael'e de söylediği sözleri söylerken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Öyleyse dikiş odasına git ve çocuğunun şeklinde bir bebek dik. Ona sadece bez ve iplikle değil, ruhundaki bütün ıstırap ve pişmanlıkla biçim ver. Her dikişte, söndürdüğün o kıymetli hayatı düşün; Tanrı'nın yarattığı harikaları hiç göremeyecek olan gözleri; göğsünü hiç ememeyecek, Tanrı'yı hiç övemeyecek olan ağzı; parmaklarını hiç kavrayamayacak, hiç alyans takamayacak olan elleri düşün. İstediğin kadar zamanın var, bitirince tekrar aramıza, daireye katıl."

Hannah ayağa kalkıp kapıya gitti. Tam çıkacakken aydınlatıcı, "Bebeğine bir isim vermeyi unutma" dedi.

Bebeği yapmak için dört gün harcadı; her gün sabahları, öğleden sonraları, ayrıca geceleri boş vakitlerinde iki saat boyunca çalıştı. Dikiş makinesi vardı ama kullanmadı. Bebeğin tamamen kendi ellerinden çıkmasını istiyordu. Transın eşiğinde, derin bir konsantrasyon hali içinde çalıştı. Oyuncak bebek iğnenin her saplanışıyla ruhundan sökülen bir duaydı; onu ağır ağır ve titizlikle dikti. Her gece yatağına devrildiği zaman parmakları öyle kasılmış oluyordu ki geceliğinin düğmelerini güçbela ilikleyebiliyordu.

Sabahları dikiş odasında tek başınaydı, ama öğle yemeğinin ardından yanma, öğleden sonraki saatlerini elbise, bone yapmakla, yorgan dikmekle, yoksullar için kullanılmış giysileri onarmakla geçiren iki Sarı geliyordu. Kadınlar alçak sesle konuşup Hannah'yı kendi haline bırakıyorlardı. Mrs. Henley arada bir işlerini kontrol etmek için uğruyor, yapılacaklar yığınına yeni parçalar ekliyordu. Çoğunlukla Hannah'yı görmezden geliyordu, en azından üçüncü güne kadar.

Hannah'nın bebeğine dikkatle bakarak, "Kesinlikle zaman ayırıyorsun bu işe" dedi. "Daha ne kadar zamana ihtiyacın var? "

Hannah, "Yarın öğleden sonra bitireceğimi umuyorum" dedi. Sonra da ekledi. "Aydınlatıcı, gerektiği kadar zaman ayırabileceğimi söyledi. "

Mrs. Henley'nin mavi gözleri kısıldı. "Aydınlanmadan kaçmaya çalışmıyorsun ya? Çünkü bu, yoldan çok ciddi bir sapma olur. "

"Hayır, hanımefendi. "

"Bir bakayım. " Mrs. Henley buyurgan bir tavırla elini uzattı.

Hannah garip bir isteksizlikle bebeğini kadına verdi. Mrs. Henley sessizce inceledi. Sonunda, "Evet, Hannah" dedi, "bu son derece ince bir iş. Çok gurur duyuyor olmalısın. "

Tuzağı anlayan Hannah başını eğdi. "Hayır, hanımefendi. Ben yalnızca elimden geldiğince güzel yapmak istiyorum. Bebeğin... hakkını vermek için. "

Mrs. Henley bebeği geri verdi. "Kefaretinden fazla zevk almamaya dikkat et. Yürüyen. "

Hannah bebeği cuma günü akşamüstü, yemekten hemen önce bitirdi. Son bir kez inceleyip, kusurlarını bulmak için dikkatle baktı ama bulamadı. Mükemmel bir adaktı. Başını dikleştirdi, bebeği önünde tutarak dikiş odasından çıktı, yolda yanından geçen bütün kadınların hayret dolu bakışlarıyla karşılaştı. Yemekhaneye girince herkesten şaşkınlık mırıltıları yükseldi, peşinden dalga dalga salona yayıldı ve yerine oturduğunda da kesilip yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Bebek öyle savurganca ve incelikle işlenmişti ki -inanılmayacak kadar ince kirpikli gözleri o kadar parlak, pembe goncaya benzeyen ağzı öyle körpe, minicik yarım ay biçimli el ve ayak tırnakları öyle dolgun ve tatlıydı ki- cansız değil de sadece uyuyormuş gibi görünüyordu. Ama yemekhanedeki her bir kadının dikkatini üstüne çeken yalnızca elinde tuttuğu nesne değil, Hannah'nın kendisiydi. Yarattığı şey onu değiştirmiş, ümitsizliğini gidermişti. Kendini yeniden hayat dolu, tutuklandığından beri hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu ve bunun kadınların gözlerinden yansıdığını görebiliyordu.

Kadınların gözleri üzerine öyle sabitlenmişti ki Henleyler'in her zamanki görkemli girişlerini Hannah'dan başka kimse fark etmedi. Ponder Henley'nin yüzünde sahneye çıkıp da bütün izleyicilerin tam aksi yöne dönmüş olduklarını gören bir başrol oyuncusunun afallamış ifadesi belirdi. Ancak Mrs. Henley, özellikle de kadınlarının dikkatlerinin odak noktasını seçtiğinde, düpedüz sinirlendi. Hannah'ya bakışı zehir saçıyordu.

Hannah çenesini kaldırıp sakince kadının bakışına karşılık verdi. Bu kadının karşısında tekrar sinecek değildi.

Akşam ibadetinden sonra Kayla'yı buldu. Birlikte Hannah'nın gecenin bu saatinde boş olduğunu bildiği dikiş odasına gittiler. Kapıyı arkalarından kapayınca Kayla bebeği işaret etti. "Basit bir terzi, ha? İsa'nın basit bir marangoz olması gibi. "

Hannah biraz mahcup, omuz silkti. İsyankârlığı akıp gitmiş, geride yalnızca bitkinlik ve Mrs. Henley ile yarınki görüşmesinin endişesi kalmıştı.

Kayla devam etti. "Hanımefendinin sinir krizi geçireceğini sandım. Frijit'in yüzünü gördün mü? Beş litre ekşimiş süt içmiş gibiydi. "

Hannah da suratını buruşturdu.

"Aranız nasıl, bu arada? " diye sordu Kayla.

"Pek iyi değil. Geçen gece tartıştık, ben de sinirlendim. Sonra gidip Mrs. Henley'ye ona bilerek dokunduğumu söylemiş. "

"Dokundun mu peki? "

"Tek yaptığım elini tutmaktı. Kurallara aykırı olduğunu bilmiyordum. "

"Dur tahmin edeyim, sana söylememişti bunu. "

"Söylemedi. Neden yasak ki? "

"Bizim maddeye değil, manaya odaklanmamızı sağladığını söylüyorlar, ama bence bunu kendimizi mümkün olduğunca dışlanmış hissetmemiz için yapıyorlar. Hem bu hem de muhtemelen buranın toy lezzolarla dolu bir merkeze dönmesinden korkuyorlar. "

Hannah Kayla'ya bakakaldı. Herhalde kastettiği...

"Bilirsin işte, taze lezbiyenler. "

Bozulan Hannah, "Burada kimse öyle bir şey yapmaz, eminim. "

"Şimdi böyle söylüyorsun ama beş hafta sonra yine konuşalım. Bazen TJ'i o kadar çok özlüyorum ki Frijit bile gözüme seksi görünmeye başlıyor. " Hannah'nın tedirginliği dışa vurmuş olacaktı ki Kayla kahkaha attı ve "Rahatla, sen tipim değilsin" dedi.

Hannah konuyu değiştirdi. "Mrs. Henley, Bridget'ın bir çocuğu öldürdüğünü söyledi. Sen nasıl olduğunu biliyor musun? "

"Sarhoş araç kullanmaktan. Karşıdan karşıya geçen hamile bir kadına çarpmış. Kadın ölmemiş ama belden aşağısı felç olmuş, bebeğini de kaybetmiş. Bütün haberlerde çıkmıştı. "

"Aman! İnsan böyle bir şeyle nasıl yaşar? " Bu tepkiyi düşünmeden vermişti. Bunu söyler söylemez aklından şu geçti: *Ama ben de bir şekilde yaşıyorum.*

Kayla, "Ah, Frijit gayet iyi idare ediyor" dedi. "Onunla aydınlanmada birlikteyiz. Eziği ve pişmanı oynuyor ama hepsi numara. Kadın bir buzdağı. "

Ama Hannah Kayla'nın yanıldığını, asıl numaranın buzdağı olduğunu, bunun o korkunç, birini öldürmüş olma gerçeğine karşı kurulmuş bir barikat olduğunu biliyordu. Tam anlamıyla kabullenirse, bu gerçek onu yok ederdi. Bu Hannah'nın sezgisi değil, bundan daha kesin bir şeydi; nasıl ki Mrs. Henley'nin üzüntüsünden zevk aldığını biliyorsa bunu da adı gibi biliyordu. Öteden beri insandan anlardı, ama hiç bu raddede değil. Bu yeni içgörüsü de nereden geliyordu? Aklına ikinci ve daha rahatsız edici bir soru gelince başını iki yana salladı: Bridget'ın aksine kendisinin yaptığı şeyle yaşayabilmesi ne anlama geliyordu? Belki de Bridget aslında kendisinden daha iyi bir insandı.

"Her neyse" dedi Kayla, "birkaç gün içinde ondan kurtulursun. Her zaman olmasa da genellikle bir hafta sonra seni rahat bırakırlar. Mrs. Henley'nin keyfine kalmış. "

"Neden Peder Henley değil de o? "

Kayla alaycı bir kahkaha attı. "Adamın adı yönetici olabilir ama emin ol burada karısının borusu öter. Adam yemek ve vaaz dışında çalışma odasından hiç çıkmaz. Bütün gün oraya kapanır, bitmek bilmez vaazları üstünde çalışır. Bence Mrs. Henley ayağının altında dolaşmasından hoşlanmıyor. "

"Yarın onunla çay içmem gerekiyor. Sana onu soracaktım. "

Kayla birden değişiverdi, bakışlarını Hannah'dan kaçırdı, "Nesini soracaksın? "

"Neyle karşılaşacağım? Seninle ne konuşmuştu? "

"Bunu konuşmamamız gerekiyor. "

"Hiçbir şey söylemem, söz" dedi Hannah.

"Bak, söyleyemem. Öğrenecek olursa... "

"Nereden bilecek? Ben söyleyecek değilim. "

"Söyleyemem, Hannah" diye kestirip attı Kayla. "Kusura bakma. Geri dönsek iyi olacak. "

Sıkıntılı bir sessizlik içinde yatakhaneye gittiler. Mrs. Henley'nin odasının önünden geçerken Hannah Kayla'nın irkildiğini görmediyse de hissetti.

Ertesi sabah Hannah *Kitabı Mukaddes* dersinde huzursuzdu, bir türlü dikkatini derse veremedi. Öğle yemeğinden sonra okuma odasına gidip saat üçe kadar vakit geçirmek için kitaplara göz gezdirdi. *Şarlatan Darwin* ve *Kocasının Baştacı: Faziletli Eş İçin 365 Dua* gibi kitapların yanında, Aidan'ın daha Tutuşmuş Söz Kilisesi'nde genç bir papazken basılmış eski bir kitabını buldu; *Amaçlı Bir Hayat, İsa ile Yaşamak.* Kitabın arka kapağındaki fotoğraf papaz okulundan mezun olduğu gün çekilmişti, yüzü mutluluk ve ümitle parlıyordu. Hannah böyle göründüğü dönemde onu birkaç kere gördüğünü düşünerek, dağlanmış gibi, resme uzun uzun baktı. Hemen hepsinde barınakta çocuklarla birlikteydi. Sadece tek bir kez böyle neşeyle dolmuş ve Hannah'yla birlikte kendini duygularına bırakmıştı.

Bir cumartesi günü her zaman buluştukları otellerden birinde buluşmayı istemişti ama hiç görülmemiş bir saatte, sabahın yedisinde. Ekim ayının sonlarıydı. Önceki gece seyrek görülen bir soğuk hava dalgası gelmiş, sıcaklık yirmili derecelere düşmüştü. Hannah otele bisikletiyle gitti. Aidan'm, arabasının içinde beklediğini gördü.

"Arabaya bin" diyerek onu şaşırttı; başbaşa bir yere gitmemişlerdi hiç.

"Nereye gidiyoruz? "

"Sır. "

Şehrin merkezine doğru yönelip, I-20 yoluyla doğuya doğru gittiler. Aidan elini tutup başparmağıyla elinin üstünü okşadı ve bir saat sonra Hannah'nın içi geçmeye başladı. Uykuya teslim olmadan önce aklından geçen son düşünce, kendini tamamen onun iradesine bırakmanın, çelişkili de olsa, ne kadar özgürleştirici, ne kadar hoş bir his olduğuydu.

Bir süre sonra, asfalt yol yerini tekerlek izi çıkmış toprak bir yola bırakınca Hannah uyandı ve kendini uzun çam ağaçlarıyla dolu bir ormanın ortasında buldu. İnsanı çarpan keskin çam kokusu arabanın içine doldu. Hayatı boyunca bu kadar temiz bir havayı hiç koklamadığını düşünerek derin derin içine çekti. "Neredeyiz? "

"Büyülü ormanda" dedi Aidan. "Ekmek kırıntılarını yere dökmeyi unutmuşsun, o yüzden bir prens gelip de öpücüğüyle büyüyü bozuncaya dek bu ormanda dolaşıp durmaya mahkûmsun. "

Onun bu haline şaşıran Hannah -Aidan pek çok şey olabilirdi, ama keyfine göre hareket eden biri asla olmamıştı- sordu: "Ya prensin büyüyü bozmasını istemiyorsam? O da benimle birlikte sonsuza kadar dolaşacak mı? "

"Evet ama o zaman seni hiç öpemez ki. Hüsrana uğramış huysuz bir adamla burada ebediyete kadar sıkışıp kalırsın. "

Hannah gülümsedi. "Zavallı prens de aksi bir cadalozla başbaşa kalır. "

Basit bir ahşap kulübenin önünde durdular. Hannah ağaçların arasından, kulübenin ötesinde davetkâr, mavi bir pırıltı gördü. Aidan "Ve bu da" dedi, "sihirli göl. Güneşin ufka değdiği anda göle dalarsan, dileğinin gerçekleşeceğini söylerler. "

İhtiyaçları olan her şeyi getirmişti. Bir soğutucu dolusu yiyecek, mayo, güneş kremi, şişme

simitler. Hannah tecrübeli bir yüzücü değildi -kuraklık yüzünden çocukluğunda bütün havuzları kapatmışlardı, o zamandan beri plaja gidişi bir elin parmaklarını geçmezdi- ama çabucak hatırladı. Günü yeniyetme gençler gibi birbirlerine su sıçratarak, verandada tembellik yaparak, birbirlerine turşu ve portakal dilimleri yedirerek, gülüşüp öpüşerek geçirdiler. Aidan Hannah'nın saçlarını, yüzünü okşuyordu ama elleri aşağılara hiç inmedi ve Hannah elini mayosunun belinin altına kaydırınca, elini tutup başını iki yana salladı. "Yapmayalım. "

Hannah nedenini sormadı. Ne zaman döneceklerini, kulübenin kime ait olduğunu, Aidan'ın yokluğu için karısına ne mazeret uydurduğunu da sormadı. Onunla birlikte, çabucak geçiveren sevinç anlarının tadını çıkardı. Güneş gökte alçalırken Aidan elini tutup onu iskeleye götürdü. Güneş erimiş kızıl bir küreydi, kocaman, alev alev yanan bir kalbe benziyordu. Birlikte durup, ufuk çizgisine değinceye kadar batışını izlediler.

Aidan, "Şimdi! " diye bağırıp koşmaya başladı. Hannah da çıplak ayaklarını iskelenin tahtalarına güm güm vurarak koştu ve iskelenin ucuna gelince kendini boşluğa atıverdi. Göz kırpışı kadar kısacık bir an için havada asılı kaldıktan sonra elleri ayrıldı ve suya daldılar. Suyun üstüne önce Hannah çıktı. Nefes nefese bacaklarını oynatarak onun ortaya çıkmasını bekledi. Endişeye kapılmak üzereydi ki, Aidan tam önünde sudan fırlayıp ona çığlık attırdı. Aidan kahkahalarla gülüyor, yüzü mutluluktan yanıyordu. Hannah bir an onun çocukken nasıl göründüğünü görür gibi oldu. Güzelliği ve masumiyeti yüreğini kavrayıp acımasız bir el gibi sıktı.

Hannah şimdi içinden, *on üç ay önce* diye geçiriyordu. *Bir ömür önce.* Kitabı raftaki yerine yerleştirdi.

Saat tamı tamına üçte Mrs. Henley'nin kapısını çaldı.

Kadın, "Gir" diye seslendi. Hannah kapıyı açıp içeri girdi. Mavi ve sarının neşeli tonlarıyla döşenmiş, sıcak, kadınsı bir yerdi burası. Merkezde gördüğü diğer tüm odaların aksine, oturma odasının ışığı geçirecek kadar ince ama içeriyi göstermeyecek kadar da mat beyaz dantel perdeler asılmış, göz hizasında iki penceresi vardı. Elini uzatıp perdeleri aralamak, bu duvarların ötesindeki dünyayı bir an görebilmek için büyük bir arzu duydu.

"Yeni perdelerimi beğendin mi? " diye sordu Mrs. Henley. "Kendim yaptım. " Sırtı pencerelere dönük, rahat bir koltuğa oturmuştu. Önündeki sehpada, üzerinde bir çaydanlık, iki porselen fincan ve bir tabak kurabiye olan bir tepsi duruyordu.

"Çok güzeller. "

"Teşekkür ederim. Senin gibi yetenekli bir terziden gelince çok kıymetli bir iltifat bu. " Mrs. Henley'nin alnı kırıştı. "İyi ama o güzel bebeğin nerede? Biliyorsun, her zaman yanında taşıman gerekiyor. "

Hannah'nın içine telaştan bir mızrak saplanıverdi; hayallere daldığı sırada bebeği okuma odasında bırakmıştı. “Unutmuşum. İsterseniz hemen gidip alabilirim. "

Mrs. Henley bir an durup düşündükten sonra yüzü gevşedi. "Pekâlâ" dedi, "sanırım bu seferlik görmezden gelebiliriz. "

Hannah nefesini işitilecek şekilde koyuverince, Mrs. Henley gülümsedi. "Aman, görgü kurallarını unutuverdim! " Karşısındaki kanepeyi gösterdi. "Lütfen, otur. Bir fincan çay ister miydin? "

"Evet, teşekkür ederim. "

Hannah'nın karşısındaki duvar çoğu amatörce yapılmış büyük bir el işi koleksiyonuyla kaplıydı. O her yerde olan PİŞMANLIK, KEFARET, HAKİKAT VE TEVAZU sözlerinin oya işi, kanaviçe, oyma, boyama ve kapitone çeşitlerinin yanı sıra, birkaç kabataslak İsa resmi, suluboya *Kitabı Mukaddes* sahneleri, ince dallar ve kuru güllerden yapılmış çelenkler, ahşap oyma haçlar ve diğer basit el işi örnekleri vardı.

Mrs. Henley, "Ne tatlı şeyler, değil mi? " dedi. "Yıllar içinde kızların bana ve Peder Henley'ye verdikleri hediyeler. Bir yürüyenin hayatını böyle derinden etkilemek bizi hiç kibirlendirmez. "

Çay koydu. Fincanı alırken Hannah'nın eli titredi ve fincan tabağına çarpıp tabağı biraz şıngırdattı. "Gergin olmana hiç gerek yok, Hannah. Bu birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için gayrı resmi bir sohbet sadece. Kurabiye alır mısın? Bu sabah pişirdim. "

Hannah bir tane aldı. Ağzı öyle kuruydu ki kurabiye boğazına takıldı; öksürmeye başladı. Çayla ıslatıp boğazından aşağı indirdi. Kendini topladığı zaman Mrs. Henley, "Demek profesyonel bir terziydin" dedi.

"Evet, hanımefendi. "

"Ne tür işler yapıyordun? "

"Çoğunlukla gelinlik. Plano'da bir modaevinde çalışıyordum. "

"Vah, yazık. Bundan sonra seni işe geri alacaklarını sanmam. Ne de olsa bir gelin, gelinliği dikenin... " Mrs. Henley birden kabalık ettiğini fark etmiş gibi sustu, sonra yapmacık bir neşeyle, "Şey, belki de bir fabrikada ya da aldırmayan insanların olduğu başka bir yerde falan iş bulabilirsin. "

"Evet, herhalde bulabilirim. " Hannah kadına hafif ve nazik bir tebessümle baktı ve koruma kalkanlarını kaldırıp zihnini yatıştırdı.

Mrs. Henley fincanını sehpaya bıraktı, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlayıp öne doğru eğildi. Hannah içinden, *işte başlıyoruz,* dedi.

"Ne zaman kürtaj oldun? "

"Haziran'da. "

"Kaç aylık hamileydin? "

"Üç aylık. "

"Yani Mart ayı içinde hamile kaldığın anlamına geliyor. Hamile kaldığın... günü tam olarak bilebiliyor muydun? "

Hannah gözlerini kapayıp Grand Prairie'deki oteli hatırladı. Altı haftadır birlikte olmamışlardı ve o gün azgın, çılgın gibiydiler.

"Hannah? Soruma cevap vermedin. "

"Evet. "

"Kürtaj olacağından haberi var mıydı? "

"Hayır. "

"Hamile olduğunu biliyor muydu? "

"Hayır. "

"Bu babalık haklarını ihlaldir. Aleyhinde dava açmadığı için şanslısın. "

Hannah konuşacak hali olmadığı için başını öne doğru salladı. Nabzının hızlandığını, düzensizleştiğini hissediyordu.

"Tabii" dedi Mrs. Henley, "dava açsaydı, kimliği açığa çıkardı. Ve sen de bebeği doğursaydın, babasının adını vermeye mecbur kalırdın. " Gözlerini hafifçe kısıp Hannah'yı bir müzedeki çok ilginç bir objeymiş gibi inceledi. "Kürtajcının adını vermemeni de anlıyorum. "

Hannah, "Adını hiç öğrenmedim" dedi.

Mrs. Henley elini şöyle bir sallayarak, "Senden ne onun ne de bebeğinin babasının adını söylemeni isteyecek değilim" dedi. "Kim oldukları beni ilgilendirmiyor. Ama senin için anlatması, benim için de dinlemesi tatsız olsa da günahının ayrıntılarını öğrenmem *gerekecek.* Soyunup masaya uzandığın andan başlayalım - masa mıydı? "

Hannah, ne dediğini kavramadan kadına bakakaldı.

Mrs. Henley, granitin üstüne incecik akan bal gibi bir sesle, "Yolun bizden talep ettiği üçüncü şey de hakikattir" dedi. "Bize geldiğin zaman pederle sana söylediğimiz gibi, gerçek burada isteğe bağlı değildir ve gerçeği saklamak da bir yalandır. O yüzden bir daha soruyorum, masa mıydı? "

"Evet. "

"Nasıl uzandığını, pozisyonunu göster bana. Kanepeye ya da yere yatabilirsin, hangisini tercih edersen. "

Korkuyla olduğu yere mıhlanan Hannah ne kıpırdayabildi ne de gözlerini kaçırabildi. Mrs. Henley'nin hırslı gözleri gözlerine kilitlenmiş, utancını emiyordu; Hannah o gözlerin mavi derinliklerinin dibi, bitimi olmadığını gördü, orada sadece sınırsız, doymak bilmez bir açlık vardı.

"Bridget ile yaşadığın olayla yoldan ilk çıkışını affetmeye hazırdım, Hannah" dedi, "ne de olsa burada yeniydin ve usullerimize alışık değildin. Ama bana karşı dürüst olmazsan, Hannah, isyankârlık ve sahtekârlığın sende alışkanlık haline geldiği sonucuna varmak zorunda kalacağım. "

Hannah gözlerini yumdu. Başka nereye gidebilirdi? Gidecek hiçbir yeri yoktu. Ağır ve mekanik hareketlerle sırtüstü uzandı ve dizlerini büktü.

Kadın sabırsızlıktan usanmış bir sesle, *"Tam* pozisyonunu görmek istiyorum, Hannah" dedi.

Hannah bacaklarını açtı ve her şey sel gibi geri geldi: O sıcak oda, içine giren soğuk metal, acı. Kendi inleyen sesini duydu - o zaman ve şimdi.

"Bana bak, Hannah. " Başını çevirdi. Mrs. Henley başını yana yatırıp öne eğilmişti. "Orada yatmış kürtajcının başlamasını beklerken ne hissettin? "

"Ölmek istedim" dedi Hannah. O aç maviliğin içine düştü, düştü.

Sorgulama sürüp gitti. "Ne kadar sürdü? " "Çok canın yandı mı? " "Sonrasında, alınan cenini gördün mü? " "Ailen ne tepki verdi? " "Renkliler bölümünde uyanıp kendini ilk kez görmek nasıl bir hisli? " "İnsanların evlerinde oturup seni izlediklerini düşündün mü? " Ve tekrar tekrar hep aynı soru:

"Bu sana ne hissettirdi? " On dakika sonra Hannah ketumluğunun sonuna geldiğini hissetti; bir saat sonra, kürtaj olduktan sonraki gibi taze bir acı hissediyordu. Oda havasız ve sıcaktı; kendi vücudunun keskin kokusunu alabiliyordu. Mrs. Henley'nin yüzü pembeleşmişti ve dudağının üstünde belli belirsiz bir parlama vardı ama bunun haricinde son derece rahat görünüyordu. Hannah, *kadın doğal ortamında* diye düşündü, *kayanın üstünde güneşlenen bir çıngıraklı yılan gibi.*

Mrs. Henley sonunda, "Artık kalkabilirsin, Hannah" dedi.

Hannah doğruldu, başı hafifçe döndü.

"Biraz daha papatya çayı ister misin, canım? "

"Hayır, teşekkürler. " Arsenik içmeyi yeğlerdi.

"Söylemek zorundayım ki beni şaşırtan bir husus da Bakan Dale'in vaziyetine gösterdiği ilginin derecesi oldu. Seninle ilgili görüşmek için Peder Henley'yi şahsen aradığını biliyor musun? E tabii duruşmanda yaptığı rica da var. Çok etkili, çok ateşliydi. " Mrs. Henley çayından bir yudum aldı. Mavi gözleri fincanın ağzının üzerinde neşeyle dans ediyordu.

Hannah sesinin titrememesi için çaba sarf ederek, "Evet, hepimiz, ailem de ben de ona gösterdiği iyilikseverlik için çok müteşekkiriz. Ama Peder Dale böyledir işte. Kendini cemaatinin her bir üyesinden sorumlu hisseder. "

Mrs. Henley'nin soluk kaşları iki kuşkulu yay şeklini aldı. "Eski cemaatinden birileri ne zaman doğru yoldan çıkacak olsa ta Washington'dan arayacak kadar mı? "

"Ben gerçekten bilemiyorum. " Hannah elbisesinin altından, gövdesinden akan teri hissetti ve dışarıdan belli olmadığını umdu.

"Tabii sen onun yanında çalışıyordun, değil mi? Peder Dale'i sık sık görür müydün? "

Tam o sırada yandaki kapı açıldı ve Ponder Henley içeri girdi. Elinde bir not defteri vardı ve gözleri çocukça bir sabırsızlıkla parlıyordu. Hannah'yı fark etmemiş gibiydi; bütün dikkati, sözünün kesilmesi yüzünden duyduğu rahatsızlığı sevinçli bir gülümsemeyle çabucak izleyiveren karısına yönelmişti.

Peder, "Haklıymışsın" diye bağırdı. "Levililer'den aldığım o bölümler büyük fark yaratıyor. Şunu bir dinle... "

"Misafirim var, Ponder. Hannah çay içmeye gelmişti. "

Peder Henley önce irkildi, sonra karısının meşgul olduğunu anlayınca mahsunlaşmış göründü. "Ah! Sohbetinizi bölmeyeyim ben. Siz kızların küçük gevezelikleri ne kadar sevdiğinizi bilirim. "

Mrs. Henley, "Doğru, severiz" dedi. "Ama elbette vaazın *çok* daha önemli, hem provalarını dinlemeyi ne kadar severim, bilirsin. " Peder Henley karısının hayran bakışları altında adeta kızardı. "Hannah ile konuşmamıza başka zaman devam ederiz. Onu geçireyim, hemen geliyorum. "

Peder odadan çıkıp kapıyı kapayınca Mrs. Henley duvardaki ahşap saate göz attı. "Aman Yarabbi, saat neredeyse dört buçuk olmuş. " Hannah'ya bakıp burnunu belli belirsiz kırıştırdı. "Herhalde akşam yemeğinden önce duş alıp üstünü değiştirmek istersin. Hemen git, eğer Bridget ya da başka biri bir şey söyleyecek olursa, sana özel izin verdiğimi söylersin. "

Hannah sarsakça ayağa kalktı, Mrs. Henley onu kapıya kadar geçirdi. "Bu konuşmayı yaptığımız

için çok memnunum, Hannah. Senden kesinlikle aramızda kalmasını istemek zorundayım. Bu konuşmayı diğer yürüyenlerden biriyle paylaştığını öğrenirsem çok üzülürüm. "

Kayla'nın suskunluğunun ve tedirginliğinin nedenini şimdi anlayan Hannah, "Paylaşmam" dedi. Böyle bir aşağılanmayı başkasıyla paylaşmayı kim isterdi?

Yatakhaneye dönerken, koridorda birkaç kadının yanından geçti. Kadınlar yüzünün halini görünce, acıyarak bakıp ona yol verdiler.

Hannah haftasonunu Mrs. Henley ile yaptığı konuşmayı kara kara düşünmekle geçirdi. Sonunda utancı yerini içerlemeye, ardından da tam bir öfkeye bıraktı; hem kadının zalimliğine hem de kendisinin bu zalimlik karşısında felç olmuş gibi tepkisiz kalmasına ve suç ortaklığı yapmasına kızıyordu. Neden polis sorgusundaki gibi yalan söylememişti ki? Neden o odadan, merkezden çıkıp gitmemişti? Dışarıdaki dünya bundan daha beter olabilir miydi?

Onu buraya göndermeyi öne sürerken annesinin bu yer hakkında bilgisi olup olmadığını da çok düşündü. Annesi Henleyler'in aydınlanma yöntemlerinden haberdar mıydı? Peki ya Aidan, onun haberi var mıydı? Hannah, kendi kendine haberi olması mümkün değil, diye düşündü, ama şüphe beyninden bir türlü çıkmıyordu.

Pazartesi günü, Bridget kahvaltıda Hannah'ya artık rehberi olmadığını bildirdi. "Çarşamba günü yeni bir yürüyen geliyor, Mrs. Henley ona yol göstermemi istedi benden. Bugünden itibaren kendi başınasın. "

"Çok üzüldüm" dedi Hannah. "Birlikte geçirdiğimiz onca güzel günden sonra. "

Karşılarında oturan Kayla yulaf ezmesini boğazına kaçırdı.

Kahvaltıdan sonra, ikisi birlikte görev listesinin önüne toplanmış kadınların yanma gittiler. Kayla memnundu; şapel hizmetine verilmişti - kolay iş. Hannah kendi adını dikiş görevinde görmeyi bekliyordu ama arkadaşının banyo temizliği görevini devralmıştı.

"Kötü şans" dedi Kayla. "Ama banyo köleliği o kadar da kötü değildir. En azından kafanı dinlersin. Çamaşırhane hizmeti pestilini çıkarır - sauna gibi yerde pis kokan, üç asabi kadınla tıkılıp kalırsın. "

Bridget'ın adı o esrarengiz Zilpa başlığının altına yazılmıştı. Hannah başlığı işaret edip sordu. "Bu nedir?

"Mrs. Henley'nin özel uşaklığı. Ben hiç yapmadım -bu işi sadece gözdelerine verir- ama duyduğuma göre çoğunlukla mektup yazmak, kadının odasını ve çalışma odasını derleyip toplamak ve şehirde şoförlüğünü yapmak gibi işlermiş. "

"Merkezden dışarı mı çıkıyorlar? "

"Evet, bununla bize nasıl hava attıklarını duymalısın. " Kayla pofurdadı. "Bildiğim kadarıyla, bu işe bayılıyorlar. O kadından ne kadar uzak kalırsam o kadar iyi. "

Hannah istediğinden daha hevesli bir tavırla, "Al benden de o kadar" dedi.

Kayla, "Cumartesinden sonra nasılsın? " diye sordu. "Biraz... çamaşır gibi sıkılmışa benziyorsun. Ama herkes öyle görünür" diye çabucak ekledi.

"İyiyim ben. " Ezberlenmiş kelimelerdi ama Kayla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa pek inandırıcı

olmamıştı. Bunu içinden gelerek söyleyebilecek miydi bir daha acaba?

Birkaç dakika sonra aydınlanma odasına girince taburenin kaldırılmış olduğunu görüp rahatladı; şimdi dairede on sandalye vardı. Gözleri bebeğine ilişince aydınlatıcının gözleri biraz irileşti ama hiçbir şey söylemedi. Herkes yerine geçince, sol tarafındaki kadına döndü.

"Monica, neden bugün sen başlamıyorsun? "

"Bu benim kızım, Shiloh. Babası kürtaj olmazsam beni terk etmekle tehdit etti, ama ben kızımı kocamdan daha çok önemsemeliydim. Değerli hayatını aldığım için affet beni Shiloh. "

"Bu benim küçük oğlum, Christopher. Hamile olduğumu öğrenirlerse annemle babamın beni evden kovmalarından korktum. Değerli hayatını aldığım için beni affet, Christopher. "

"Bu benim kızım, Aisha... "

"Bu benim tatlı Octavio'm... "

Sonunda sıra Hannah'ya geldi. Hiç tereddüt etmedi. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri ona ne ad vereceğini biliyordu. Onun ve Aidan'ın çocuğu küçücük bir zerre olarak başlamış ve rahminin denizinde beslenip büyümüştü. Saklı, harikulade ve bilinmeyen. İstenmeyen.

"Bu benim kızım, Pearl" dedi.[4]

Çarşamba günü öğleden sonra yeni yürüyeni "karşılamak için" Hannah diğerleriyle birlikte basamaklı platformda yerini aldı. Yeni gelenin gelişini beklerken odayı nabız gibi atan bariz bir heyecan akımı kapladı. Koklayarak av izi süren bir sürüydüler ve Hannah da onlardan biriydi Ama kadın -sarkık göğüslü, saçları kırlaşmaya başlamış orta yaşlı bir Kırmızı- dar kapıyı açıp, adımını içeri atıp da seslerinden korkarak irkilince ve bakışları karşısında büzülüp vücudunu örtmeye çalışınca, Hannah'nın heyecanı uçup gitti ve yerini vicdan azabıyla acıma aldı.

Sonrasında tepkilerinin cinsel arzu ya da zalimlikten çok can sıkıntısından kaynaklandığını anladı. Merkezde günler dayanılmaz bir yavaşlıkla geçiyor, kullanılmış fırçalarla dolu bir kavanozda birleşip kurşuni bir griye dönüşen renkler gibi birbirine karışıyordu. Vaazlar, yemekler, aydınlanma, iş, yeni baştan hep aynı şeyler. O ve buradaki her kadın değişikliğe hasretti.

Hannah cumartesi öğleden sonraları kendine ait zaman ve babasından ve Becca'dan gelen okuması hem acı hem de tatlı mektuplar için yaşıyordu. Mektuplar açılmış olarak geliyordu, muhtemelen Mrs. Henley açıyordu. Babasının mektupları havadan, mahalleden ve aileden haberler veren, beceriksizce yazılmış, ısrarlı bir neşeyle dolu bilgilendirmelerdi:

Sevgili Hannah,

Umarım iyisindir, birkaç arkadaş edinmişsindir. Biz hepimiz iyiyiz, hava bugün güneşli ve 18° ama yarın buz fırtınası bekliyoruz. Yani başka bir deyişle tipik Teksas havası.

Peder Maynard başpapaz oluyor, ama oldukça güçlü birinin yerini doldurması gerekecek. Peder Dale gittiğinden beri katılım bir hayli azaldı. Onu çok özlesek de Washington'da çıkardığı işle hepimiz gurur duyuyoruz. Bence onunla bunca zaman geçirdiğimiz için çok şanslıydık. Şükran Günü için Alyssa'yla birlikle eve dönüyorlarmış, söylentilere göre çarşamba gece ayinini o idare edecekmiş. Bizim takım için iyi şeyler söylemesini umuyorum. Şükran Günü Giants takımıyla maça çıkacaklar ve kazanabilmek için herkesin duasına ihtiyaçları var Walton iki hafta önce bileğini burktu, savunma onsuz hiçbir şey yapamıyor. Bu sene playoff'lara kalmamız mucize olur.

Becca nihayet sabah bulantılarını atlattı ve karnı belli olmaya başladı. Bebekler için beşik yapıyorum, annen de büyük bir hevesle örgü örüyor. Evin içini görme, her yerde pembe mavi yumaklar var.

Tatillerin yaklaşmasıyla mağazada epeyce fazla mesaiye kalmam gerekti, bu yüzden de sana iş ve daire arayacak zamanım olmadı. Ama yılbaşından hemen sonra aramaya devam edeceğim, sana söz. Bu arada bil ki dualarım ve aklım hep seninle. Seni çok özledim. Hepimiz özlüyoruz.

Sevgiler

Baban

Becca daha iyisini beceriyordu. Hamileliğinden, günlük hayatından, kiliseden tanıdıkları insanlardan mizahi bir dille bahsediyordu. Arada bir Cole'dan söz ettiğinde Hannah sözcüklerinin altında bir huzursuzluk algılıyordu:

Sevgili Hannah,

Burada olmanı ne kadar da isterdim! Bütün eteklerimin bel kısımlarını YİNE genişletmek zorundayım ve dikişi ne çok sevdiğimi bilirsin. Parmaklarım iğne yastıklarına döndü.

Artık karnım belli olmaya başladığından Çok her zamankinden daha fazla korumacı davranmaya başladı. Yemin ederim, kiliseye gitmek haricinde evden dışarı çıkmama neredeyse hiç izin vermiyor! Şu yeni Hıristiyan erkekler grubuna katıldı, haftada iki akşam toplantıları oluyor. Bana ne grubun adını ne de nerede toplandıklarını söylüyor -Tutuşmuş Söz bünyesinde olmadığını hepimiz biliyoruz- ama Sözünde Duranlar'a benzer bir grup olduğunu söylüyor.

Umarım iyisindir ve orada birkaç arkadaş edinmişsindir. Seni sürekli meşgul ettiklerini biliyorum ama mümkünse bana daha sık yaz lütfen. Seni çok özlüyorum. Annem hâlâ kızgın, ama yumuşatmaya çalışıyorum.

Artık cheesecake aramak için yazmaya son vermeliyim. Ve de zeytin. Geçen hafta da JMM sandviçe aşeriyordum (jambon, marul ve maraska kirazı).

Sevgilerimle,

Becca

Hannah babası ve ablası için endişeleniyordu ama onlara yardım edecek gücü yoktu. Hiç kuşkusuz onlar da aynı şekilde hissediyorlardı. İkisinin de iyi olduğunu umduklarını söylemesine rağmen, nasılsın diye sormamaları dikkatinden kaçmamıştı. Belki de, diye düşündü, cevabını duymaya dayanamıyorlardı. Hannah gerçeklere değinmeyerek cevaplarım kısa ve neşeli tuttu; tam aksine, gitgide cehenneme doğru gidiyormuş gibi hissettiğinden bahsetmedi.

En kötüsü aydınlanmaydı ve her geçen gün daha fazla yılıyordu. Neyle karşılaşacağını asla bilemiyordu: Ziyaretçi bir doktorun işlemin kanlı ve korkunç ayrıntıları hakkındaki konferansı ile birlikte formaldehit dolu kavanozlar içinde kürtajla alınmış ceninler; yürüyenlerin kürtajla alınmış çocukları için farklı gelecekler hayal ettikleri "tasavvur" seansları; kürtaj sırasında annelerinin rahimlerinden çıkmaya çalışan kanlı ceninleri gösteren üç boyutlu görüntüler. Ama en beteri bizzat gelen kürtajzedelerdi: Yirmi altı haftalık hamileyken annesinin almaya çalıştığı sırada kolu kopan genç bir kız; ömrü boyunca beyin felci ve şiddetli depresyondan mustarip olup ikiz kardeşinin kürtajla alındığını ve kendi beyninin de operasyon sırasında delindiğini ancak kırklı yaşlarında

öğrenmiş bir adam. Bu seanslar Hannah'yı o kadar perişan ve moralsiz kılıyordu ki Kayla bile ona ulaşamıyordu. Merkeze ilk geldiğinde hissettiği ümit yavaş yavaş tükendi ve kendini, inancını korumak için mücadele içinde buluverdi. Tanrı ile konuşmaları önce kuşkulu, sonra da suçlar bir havaya büründü. Tanrı, Henleyler'in burada yaptıklarını nasıl onaylayabilirdi? O'na giden yol gerçekten de bu olabilir miydi?

Akıl sağlığını birazcık koruyabiliyorsa, bunu merkezin sert ikliminin moralini fazla solduramadığı Kayla'ya borçluydu. Kayla her şey hakkında espri yapıyordu: Yemekler, giysiler, kırmızı derileri, Bridget ve özellikle de Şeref'le Şirret diye isim taktığı Henley çifti hakkında. Henleyler için açık saçık şiirler uyduruyor, Hannah'nın keyifsiz olduğu zamanlar için saklayıp berbat bir İrlanda aksanıyla okuyordu:

Bir zamanlar Şeref diye bir papaz varmış Karısıyla tek şey için hırgür yaparmış Her gece yalvarıp yakarırmış ama Bir türlü razı edemezmiş Şirret'i orala

Hannah böyle müstehcenliklere alışık değildi ama ilk mahcubiyeti yavaş yavaş silinince her kelimesine Kayla kadar çok güldüğünü fark etti. Konu Henleyler olduğunda, ne kadar ayıpsa, o kadar iyiydi.

Ancak Hannah'nın merkezdeki birinci ayının sonlarına doğru, Kayla'nın ruh hali karamsarlaştı, huzursuz ve asabi bir insan haline geldi. Hannah birkaç kez ne sıkıntısı olduğunu sorduysa da Kayla söylemedi. Sonunda bir süredir erkek arkadaşından haber alamadığını itiraf etti.

"Buradaki ilk ayımda TJ'den birkaç günde bir mektup gelirdi. Ama şimdi, iki haftadır hiç haber yok. Başına bir şey geldiğinden endişe ediyorum. "

Hannah, "Son mektubunda ne diyordu? " diye sordu.

"Daha ev bulamadığını ama var gücüyle aradığını yazmıştı. "

"Yakında haber alırsın, merak etme. "

Ama Kayla hiç haber alamadı ve tedirginliği giderek arttı. Bir hafta sonra, bir pazartesi günü Hannah'yı öğle yemeğinden sonra bir kenara çekti.

"Kararımı verdim" dedi. "Cuma gününe kadar ondan bir haber alamazsam, buradan gidiyorum. Hiç böyle yapmaz o. Mutlaka bir terslik var. "

Bir ümitsizlik dalgası Hannah'nın içinde kabarıp kırıldı. Buraya arkadaşsız nasıl katlanacaktı? "Yazmamasının başka bir nedeni olabilir" dedi.

"Ne gibi? "

Hannah kendinden nefret etse de kendini tutamadı. "Ya... fikrini değiştirdiyse ve bunu sana söyleyecek cesareti yoksa?

Kayla başını sertçe iki yana salladı. "O böyle bir şey yapmaz" dedi. "Mektup yazmıyorsa, yazamadığındandır. "

"Ya yanılıyorsan? O zaman nereye gidersin? "

"Yanılmıyorum" dedi Kayla. Ama sesi artık o kadar kendinden emin çıkmıyordu.

Salı ve çarşamba gelip geçti, TJ'den tek bir kelime haber gelmedi. Hannah'nın hem dostu hem de kendisi için duyduğu endişe şiddetliydi; o iki gece iyi uyuyamadı. Perşembe günü de dayanılmaz bir

yavaşlıkla geçti. Peder Henley o gün aydınlanmanın özel konuğuydu ve üç boğucu saat boyunca Tanrı'nın kürtaja bakışı konusunda aydınlatıcının bile konuşma fırsatı bulamadığı bir "tartışma" yönetti. Akşam yemeği zamanı geldiğinde Hannah yorgunluktan artık donuk donuk bakıyordu. Kayla ile farklı masalara düştüler ama şapelde yan yana oturmayı başardılar. Kayla yerinde duramıyordu, hatta Peder Henley'nin kızgın bakışını bile kazandı. Hannah onun yatakhaneye gidip TJ'den mektup gelip gelmediğini görmek için sabırsızlandığını biliyordu. Yatakhaneye hiç konuşmadan birlikte gittiler. Kayla'nın komodininin üstünde bekleyen bir mektup yoktu. Kızın omuzlan düşüverdi.

"Bir gün daha var" dedi Hannah.

"Hayır. " Kayla başını kaldırdı ve sert bir hareketle koridoru işaret etti. Ağzı dümdüz, kararlı bir çizgiydi. Hannah peşinden dikiş odasına gitti ve kapıyı kapadı.

Kayla, "Bir gün daha beklemeyeceğim" dedi. "Sabah ilk iş gidiyorum. "

Hannah konuşamadı; sanki boğazına bir taş oturmuştu.

Kayla elini tuttu. "Bak, neden sen de benimle gelmiyorsun? Birbirimize yardım edebiliriz. "

Hannah durup düşündü bunu; aslında hafta boyunca kafasını buna yorup durmuştu. Ama nasıl yaşardı? Ve babasına ne derdi? Bu sığınak hediyesini, bu kurtulma şansını heba ettiği için babası büyük hayal kırıklığı yaşayacaktı. Ya annesi, o ne düşünecekti? Hannah bu yerde altı ay geçirirse - pişmanlığının ne kadar samimi olduğunu ispatlarsa- yalnızca Tanrı'nın değil, annesinin de onu bağışlayacağı ümidine tutunduğunu ilk defa kabullendi. Zayıf bir ümitti bu ve eğer şimdi gidecek olursa, o da yok olacaktı.

"Yapamam" dedi. "Çok üzgünüm. "

"Anlıyorum. Burada çok eğleniyorsun. " Kayla'nın tebessümü zoraki, bakışları da kaygılıydı.

"Onu bulacaksın. "

"Ya bulamazsam? Tek başıma başarabileceğimi sanmıyorum. "

"Mecbursun, yoksa onlar kazanır, unuttun mu? "

Kayla başını öne doğru salladı. Hannah onu çabucak kucakladı, sıkıca sarıldı.

"Unutmadan, al şunu. " Kayla cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Bu benim numaram. "

Hannah kâğıdı alırken aklına Billy Sikes ve yaptığı çirkin teklif geldi, gözleri yaşardı. Altı hafta önce o gün, yüzüne bakıp adi bir suçludan ibaret olmadığını görebilecek gerçek bir dostu olacağını kim tahmin edebilirdi?

Kayla, "Sakın başlama, beni de ağlatacaksın" dedi. "Ya gitmeden önce ezberle ya da bir yere yaz, çünkü yanında bir şey götürmene izin vermeyecekler. Buradan çıkar çıkmaz beni arayacağına söz vermeni istiyorum. "

"Arayacağım. " Hannah numarayı cebine koydu; bir daha, bu kez uzun uzun kucaklaştılar. Fiziksel temas dayanılmaz derecede tatlıydı. Hannah'nın annesiyle babası çocuklarını kucaklama ve öpme konusunda hep cömerttiler, Becca'yla sık sık birbirlerinin yatağına girip koyun koyuna yatarlardı. Ve bir de dokunuşları cennet gibi gelen Aidan vardı. Ne kadar özlemişti, ne çok özlemişti onları.

Geri çekilen Kayla oldu. "Kendine dikkat et, duydun mu? Buranın sinirini bozmasına izin verme. "

Kapı aniden açılınca irkildiler, Mrs. Henley başını içeri uzattı. İnandırıcı olmayan şaşkın bir tavırla, "Ah, işte buradasın, Hannah" dedi. Parmağıyla boynundaki haça dokununca Hannah birden yürüyenlerin haçlarının birer verici olduğunu kavradı. Endişeyle acaba aynı zamanda da birer mikrofon mu diye düşündü ama sonra öyle olmadığına karar verdi. Öyle olsaydı, Kayla ile buradan uzun zaman önce kovulurlardı.

"Büyük miktarda kumaş bağışı aldık" dedi. "Seni yarından itibaren dikiş hizmetine geçiriyorum. Merkez için elbise dikeceksin. "

"Peki, hanımefendi. "

Mrs. Henley azarlarcasına kaşlarını çatıp "Tefekkür saati, boş boş dedikodu yapmak için değildir" dedi. "Size gidip *Kitabı Mukaddes'inizi* okumanızı öneririm. "

O gece Hannah tekrar tekrar rüyasında düştüğünü görüp sarsılarak uyandı. Sabah geç vakit bitkin halde kalktığında Kayla çoktan gitmişti. Yatağını son bir küçük isyankârlık eylemi olarak dağınık bırakmıştı. Boş yatağın hali Hannah'nın içini ümitsizlikle doldurdu. Aklını veremeden aceleyle yıkandı. Parmakları beceriksizdi, saçlarını topladığında banyoda ondan başka kimse kalmamıştı. Yemekhaneye Mrs. Henley şükran duasını bitirdiği anda girdi. *Harika.* Şimdi hem aç kalmıştı hem de kadınla aynı masada oturmak zorundaydı.

Hannah yerine oturunca, Mrs. Henley, "Bir duyurum var" dedi. "Yürüyenlerden Kayla bu sabah bilerek yoldan çıktı, Peder Henley de onu kovmak zorunda kaldı. "

Bu küçük yalan Hannah'nın içinde ani ve şiddetli bir öfkenin alevlenmesine neden oldu. Arkadaşının kişiliğine atılan bu iftiraya izin veremezdi, vermeyecekti. "Çok tuhaf" dedi.

Mrs. Henley kaşığını ağzına götürürken duruverdi. "Nedenmiş o? "

Hannah incinmiş gibi başını çevirdi. "Ah, ben yanıldım herhalde. "

"Hangi konuda? "

Hannah karşılık vermek yerine başını hafifçe iki yana salladı.

"Hangi konuda yanıldın. Yürüyen? "

"Şey, ben dün gece Kayla'nın sabah buradan gideceğini *söylediğini* duyduğuma yemin edebilirdim. "

Masa sessizliğe büründü. Hannah masaya göz gezdirdi ve hayretten donup kalmış on, öfkesinden mosmor kesilmiş bir yüz gördü. Mrs. Henley kaşığını elinden bıraktı.

"Söylediklerimden şüphen mi var? "

Kadının sözleri suya düşen taşlar gibiydiler. Onlardan yayılan sessizlik saniyeler içinde bütün yemekhaneyi kuşattı.

Hannah gözlerini açarak, "Ah, hayır hanımefendi" dedi. "Hele ki sizin gerçek olmayan bir şeyi *asla* söylemeyeceğinizi biliyorum. Belli ki Kayla'nın dediklerini yanlış duymuşum. "

"Belli ki öyle olmuş" dedi Mrs. Henley. "Senin yerinde olsam ileride daha dikkatli dinlerim. Yanlış söylentiler yaymak yoldan ciddi bir sapmadır. "

Hannah başını önüne eğip yüzündeki küçük memnun tebessümü sakladı. "Evet, hanımefendi. "

Sabah ibadetine aç ve bitkin halde gitti. Vaaz her zamankinden daha sıkıcıydı, içi geçti ama Peder Henley'nin gürleyen sesiyle kendine geldi.

"Hannah Payne! Uyan! " Adam, kürsüsünden kaşlarını çatarak baktı, yüzü öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. "Dizlerinin üstüne. Yürüyen! " Hannah kayarak yere indi. "Tıpkı İzebel'in Rabbin peygamberlerini öldürdüğünde yaptığı gibi sen de Tanrı'nın değil, Şeytan'ın yolundan gittin. Bana saygısızlık ettin ve Tanrı'nın evinde Tanrı'ya hakaret ve saygısızlık ettin. Kendinden utanmalısın. "

Bir noktadan sonra Hannah adamın azarlarını dinlemeyi bıraktı. Kürtaj olduğundan beri ayrılmaz arkadaşı olan utancı düşünüyordu. Taşıdığı bunca suçluluk duygusu, kendinden nefret etmesi neye yaramıştı? Kendine olan güvenini yıkmaktan ve onu zayıf düşürmekten başka hiçbir şeye. Eğer hayatta kalmak istiyorsa zayıflığı göze alamazdı. Kararını vermişti, artık yeterdi. Utançla işi bitmişti.

Peder Henley'nin hızı kesilinceye, adam ayini bitirip hışımla şapelden çıkıncaya kadar dizlerinin üstünden kalkmadı. Kadınlar tek sıra halinde dışarı çıkarken Mrs. Henley yanına geldi.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum, Hannah" dedi. "Önce kahvaltıda yaptıkların, şimdi de vaaz sırasında uyuyakalman. Söyleyeceğin bir şey var mı? "

"Hayır, hanımefendi. "

"Peder Henley bunun yoldan ilk sapman olduğunu sanıyor, ama sen ve ben öyle olmadığını biliyoruz, değil mi? "

"Evet, hanımefendi. " *Buraya kadar. Kovuldum.*

"Bence bir konuşma daha yapmamız gerekiyor. Yarın saat üçte benim odamda diyelim mi? " Mrs. Henley'nin bakışları Hannah'nın gözlerini maden gibi oyuyor, oradan anlamlar çıkarıyordu. Kadın, Hannah'nın korkusuyla besleniyordu.

Hannah kendini zorlayıp başını salladı.

"Mükemmel! " dedi Mrs. Henley. "Limonlu çörek yaparım. "

Hannah birkaç dakika sonra aydınlanma odasına girdiğinde, tabure yine dairenin ortasındaydı ve üstünde zavallı, deli Anne-Marie oturuyordu; bütün dikkati her zamanki gibi bebeğindeydi. Bugün bebeğine yemek yediriyormuş gibi yapıyor, hayali kaşığı ağzına götürürken uçak yaklaşıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Her lokmadan sonra, "Aferin benim oğluma! " diye bağırıyordu.

Aydınlatıcı ayağa kalkıp yanına gitti. "Bu, Yürüyen Cafferty'nin aramızdaki son günü" dedi. "Bugün öğleden sonra buradan gidiyor ve dünyaya dönüyor. "

Hannah elinde olmadan rahatladığını hissetti. Etrafına, diğerlerinin yüzlerine bakınca rahatlayan tek kişi olmadığını anladı.

Aydınlatıcı, "Anne-Marie Cafferty" dedi, "altı ay boyunca pişmanlık, kefaret, hakikat ve tevazu yolunda yürüdün. İşlediğin günahın kötülüğü hakkında aydınlandın ve tövbe ettin. Yürüyenler, bu kadının yolundan ayrılmaması ve bir gün kurtuluşa ermesi için sessizce dua edelim. "

Hannah günlerdir dua etmemişti, ama şimdi ediyordu: *Lütfen Tanrım, eğer oradaysan, eğer dinliyorsan, bu kadım koru.*

"Mmm! Ne nefis havuç! " dedi Anne-Marie. "Bir lokma daha, sonra annen sana elma püresi verecek. "

Aydınlatıcı, Anne-Marie'ye, "Bütün yürüyenler gibi" dedi, "buradan geldiğin gibi ayrılmak zorundasın, yanında hiçbir şey olmadan. " Hannah başını hızla kaldırdığı anda Anne-Marie'nin kaşığı götüren elinin havada kalakaldığını gördü.

Aydınlatıcı elini uzattı. "Bebeği bana ver. "

Kadın ona aldırmadı, bebeği yüzüstü omzuna yatırdı. "Şimdi annen için gaz çıkar. "

Adam tekrar, "Bebeği bana ver. Yürüyen" dedi.

Anne-Marie'nin yüzü buruştu. "Hayır" dedi. "Hayır, hayır, hayır. Bebeği korkutuyorsun. Ağlama, tatlım. Annen burada, sana bir şey olmasına izin vermeyecek. "

Aydınlatıcı, bebeği kolundan tutup çekti. Anne-Marie'nin yüzündeki ifade vahşileşti. Bebeği adamın elinden çekip alırken ayağa fırladı ve kapıya doğru koştu. Aydınlatıcı onun yolunu kesip bebeği yeniden yakaladı. Kadın vahşi bir hayvan gibi adamla mücadele ederken bebeği aksi yöne çekti.

"Haaayıır! " diye haykırdı. "Onu alamazsın! "

Bir yırtılma sesi çıktı ve bebeğin bacakları aydınlatıcının elinde kaldı. Bacak deliklerinden dışarı beyaz kırpıntılar çıktı. Anne-Marie dehşetle bebeğe baktıktan sonra yere çöküp can çekişen bir hayvanın iniltilerine benzeyen, genizden gelen boğuk feryatlarla ağıda başladı. Hannah'nın o güne dek duyduğu en korkunç sesti bu. Çaresizlik içinde ağlamaya başlamıştı. Şimdi hepsi ağlıyordu, yüzünde amansız bir zafer ifadesiyle tepeden Anne-Marie'ye bakan aydınlatıcı hariç.

Aydınlatıcı, suçlayan parmağını kadına uzattı. Gözleri, daire şeklinde oturan kadınların üzerinde gezindi. "Sevgili çocuklarından birini rahminizden koparıp aldığınızda Tanrı da *işte böyle* hisseder. "

Hannah'nın zihninde ömründe hiç olmadığı kadar canlı ve kanlı fanteziler canlandı. Adamın işkence gördüğünü, çılgın bir Renkliler güruhu tarafından Anne-Marie'nin bebeğine yaptığı gibi kollarının bacaklarının koparıldığını, dev bir formaldehit küpünde boğulduğunu, diri diri yakıldığını, çarmıha gerildiğini, bıçaklandığını, vurulduğunu hayal etti. Birden ayağa fırladı.

"Sen nasıl bir canavarsın, kadıncağıza böyle davranıyorsun? " diye bağırdı. "Sen Tanrı'nın gerçekten biraz önce yaptıklarını beğendiğine inanıyor musun? Şu anda Cennet'te 'Aferin, şu zavallı kadına pek güzel eziyet ettin' dediğini mi sanıyorsun? "

Adam uzun bacaklarıyla odada öyle hızla hareket etti ki Hannah'nın geri çekilecek zamanı bile olmadı. Hannah'yı omuzlarından yakalayıp öyle sertçe salladı ki başı arkaya savruldu "Arsız fahişe! Ne cüretle benimle böyle konuşursun? "

Hannah adamın gözlerinin içine baktı. "Dilerim kendi kafanda kurduğun cehennemde yanarsın, seni hasta, sadist orospu çocuğu. "

Adamın elinin tersi Hannah'nın yanağına inip onu yere devirdi. Biri çığlık attı. Oda deli gibi dönüyordu. Aydınlatıcı ona kükrüyordu, ama yalnızca bir gürültüydü bu. Hannah'nın en net duyduğu ses kendi kalbinin yüksek, inatçı atışıydı. Bu ses ona sağ olduğunu, hâlâ kendisi olduğunu hatırlattı. Elleriyle dizlerinin üstünde doğrulup, odanın dönmesi kesilinceye kadar dinlendi, sonra sallanarak ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Aydınlatıcı da bağırarak peşinden koridora çıktı. "'Ve senin dilini damağına yapıştıracağım ve dilsiz olacaksın! '"

Kapılar açıldı, öbür aydınlatıcıların pembe erkek suratları merakla dışarı uzandı. Hannah hemen ardında çılgına dönmüş aydınlatıcıyla sendeleyerek koridordan geçti, merdivenlerden inip Peder Henley'nin bürosuna doğru gitti.

"'Rab seni veremle, sıtmayla, iltihapla, yakıcı sıcaklıkla, kuraklıkla, samyeliyle, küfle cezalandıracak. '"

Hannah tam ulaşmak üzereyken Peder Henley'nin kapısı açıldı ve peder, hemen arkasında karısıyla koridora çıktı. Yüzlerinde neredeyse gülünç bir şok ifadesi vardı.

Peder Henley, "Neler oluyor burada? " diye sordu.

Şaşkınlıkla bir Hannah'ya, bir hâlâ intikam yeminleri eden aydınlatıcıya baktı. "'Sen yok oluncaya dek bunlar seni kovalayacak. '"

Hannah'nın üzerine tuhaf bir sakinlik geldi. Henleyler'e usulca, "Ben gidiyorum" dedi.

Peder susmaları için elini kaldırınca aydınlatıcı bir motor gibi tekleyip sustu. "Ne dedin, Yürüyen? "

"Gidiyorum, dedim. " Hannah haçı boynundan çekip kopardı ve pedere uzattı. "UKK'mi geri verin, hemen. Ve de giysilerimi. "

Peder Henley'nin yüzünde telaş belirdi. "Yoldan kasten çıkıyorsan, ruhunu ebedi lanete teslim edersin. "

Aydınlatıcı, "Bu kadın çoktan lanetlendi" dedi. "O Tanrı'dan isteyerek yüz çeviren ve Şeytan'a tabi olan bir cadı. "

"'Büyücü kadını yaşatmayacaksınız'" dedi Mrs. Henley. Gözleri bıçak gibiydi. Bir Hannah'ya, bir arka tarafındaki bir şeye atılıp duruyorlardı.

Hannah arkasına baktı ve koridorda büyük bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördü. Aydınlatıcıların, kadınların gökkuşağı renkli yüzleriyle çevrili suratları solgun ve hastalıklı görünüyordu.

Hannah tekrar Peder Henley'ye döndü ve herkesin işitebileceği bir sesle, "Ne zaman istersem buradan ayrılabileceğime ve eşyalarımı geri vereceğinize dair söz vermiştiniz. Sözünüzü tutacak mısınız? "

Pederin yüzü karardı. Haçı Hannah'nın elinden kaptı. "Sen ne cüretle benim dürüstlüğümü sorgularsın? " dedi. "Kovuyorum seni! Git, girişte bekle. Biri eşyalarını getirecek. "

Ancak Mrs. Henley'nin gözlerindeki hain pırıltı tam aksini söylüyordu. UKK'si olmadan Hannah banka hesabına, sağlık sigortasına, tıbbi kayıtlarına, hiçbir şeye erişemezdi. Polis durduracak olursa, üzerinde kimliği olmadığı için cezasını bir yıl kadar uzatabilirlerdi. İzleyen kalabalık için şükrederek, "Burada bekleyeceğim" dedi.

"Utanmaz fahişe! Seni buradan çıplak göndermeliyiz" dedi Mrs. Henley.

"'Çıplaklığın sergilenecek, mahrem yerlerin görünecek'" dedi aydınlatıcı. Gözleri Hannah'nın yüzünden göğüslerine indi.

Peder Henley başını iki yana salladı. "Hayır, Bob. "

Hannah kulaklarına inanamadı. *Bob mu? Bu canavarın adı Bob muymuş?*

Aydınlatıcı, "Neden olmasın? " dedi. "Daha beterini hak etti. "

"Çünkü" dedi Peder Henley, "söz verdim. " Karısına bakarak, "Eşyalarını getir" dedi.

Hannah bir an Mrs. Henley'nin kocasına karşı geleceğini sandı, ama kadın sonunda başını sertçe öne sallayıp odasına gitti. Hannah koridorun gergin sessizliğinde bekledi. Birkaç dakika sonra Mrs. Henley elinde Hannah'nın giysileriyle tekrar ortaya çıktı. Hannah en üstte kimliğinin durduğunu görünce rahatladı. Henleyler'in hemen oracıkta soyunup üstünü değiştirmesini buyurmalarından korkarak yığını aldı.

Peder Henley sert, çınlayan bir sesle, "Defedin şu tahkirciyi! " dedi "Git şimdi, Hannah Payne, acımasız ve vahşi dünyaya git de günahlarının hasadını topla. "

Hannah dönüp gidecekken, aydınlatıcı -yine *Bob* diye düşündü ve çılgınca gülme dürtüsünü bastırdı- tısladı; "İzebel. Cadı. " Kadınların bir kısmı Hannah aralarından geçerken onu saldırgan tavırlarla itip kakarak aydınlatıcının söylediklerini tekrarladılar, ama çoğu sessizce yolundan çekildiler. Eve de çekilenler arasındaydı. Kızın sarı yüzündeki hayranlık ifadesi Hannah'nın daha dik durmasını sağladı.

Ve kadınlar arkasında kaldılar, şimdi girişin kapısını açıyordu, kapıdan geçti ve çok şükür artık tek başınaydı. Koridorun bunaltıcı sıkışıklığından sonra hava insanı canlandırıyordu; bir an için durdu ve sırtını kapıya yaslayıp ciğerlerini havayla doldurdu. Ansızın elbisesinin dik yakası dayanılmaz, nefesini kesen bir ilmik gibi geldi. Üzerinden sıyırıp çıkardı, sonra gerisini de çıkarıp -o ucuz, çirkin iç çamaşırlarını, siyah ayakkabıları, kalın çorapları, o iğrenç boneyi- yerde düzensiz bir yığın halinde bıraktı. Kendi giysilerini giydi. Eskiden yüksek belli olan eteği kalçalarına iniyor. Renkliler bölümünden çıktığında bol olan bluzu artık üstünden sarkıyordu. Son olarak saçlarını açtı. Saçları omuzlarına, sırtından aşağıya döküldü. Ve saçlarının ağırlığını hissetmeyi ne kadar özlediğini, saçlarının koruması olmayınca ne kadar çıplak kaldığını fark etti. Bunu düşününce gözleri günah kardeşi Mecdelli Meryem'in sadece saçlarıyla örtünmüş resmine doğru çevrildi.

Fısıltıyla, “Bana şans dile" dedi.

Yağmurun çiselediği soğuk Aralık havasına çıktı. Kapı arkasından kapandı, kilidin tıkırtıyla -kesin bir bitişin sesi- yerine oturduğunu duydu. Başını gökyüzüne kaldırıp insanı canlandıran havanın tadını çıkardı, cildini incecik zerrelerle kaplayan yağmuru hissetti. *Özgürüm,* dedi içinden ama bu düşüncenin saçma olduğunu biliyordu; hiç mi hiç özgür değildi. Bu çirkin kırmızı bedenin içine hapsolmuş durumdaydı, eyaletten ayrılması da yasaktı. Nereye giderse gitsin, bir hedef olacaktı. Ama yine de içini bir neşe ve canlılık selinin kapladığını hissetti. Acaba Kayla da sabah burada durmuş ve böyle mi hissetmişti? Aynı mantıksız özgürlük ve olabilirlik hissine kapılmış mıydı? Bu düşünce endişelerini giderdi. Becca'lara gidecekti -Cole daha birkaç saat işten dönmezdi- ve oradan Kayla'yı arayacaktı. Eğer TJ'i bulduysa, ikisi birlikte ona yardım ederlerdi. Eğer bulamadıysa, Kayla ile birlikte bir çare bulurlardı.

Kayla'nın numarasının yazılı olduğu kâğıdı bulmak için elini cebine soktu. Üstünde o elbisenin olmadığını, o elbisenin merkezin girişinde yerde durduğunu ancak parmaklarına bir şey gelmeyince hatırladı. Numarayı ezberlememişti; vakti olmamıştı. Kayla'nın soyadını bile bilmiyordu.

Hızla dönüp kapının koluna uzandı ama daha çekmeden bile kapının kendisine açılmayacağını biliyordu.

III. BÜYÜ HALKASI

Becca'nın evine yaptığı uzun, yağmurlu yürüyüş sırasında Hannah'nın coşkusu giderek azaldı ve sonunda tamamen kayboldu. Kadın Kırmızılar oldukça nadir olduğundan meraklı bakışların hedefi olmuştu. İnsanlar arabalardan, dükkânlardan gözlerini dikip ona bakıyorlardı. Yaşlı bir çift onun geldiğini görünce yolun karşı tarafına geçti. Bisikletli bir adam öyle dikkatle baktı ki neredeyse bir otobüsün altında kalıyordu. Hannah "Dikkat et" diye bağırdı ama otobüs şoförünün aynı anda çaldığı korna, sesini bastırdı. Bisikletli gidonu kırdı ve otobüsten kıl payı kurtuldu. Park edilmiş bir arabaya çarpıp kaldırıma yuvarlandı.

"Kahrolası kırmızı kaltak! " diye haykırdı. Nabzı hızlanan Hannah adımlarını sıklaştırdı. Serpinti yağmura döndü. Çok geçmeden bluzuyla eteği sırılsıklam olmuş, saçları da soğuk ve ıslak bir kitle halinde sırtına yapışmıştı. Ayakları ince, topuksuz ayakkabılarının içinde her adımında vıcık vıcık sesler çıkarıyordu.

Biri yüksek perdeden bir ıslık çaldı. "Hey, Kızıl, binip dolaşmak ister misin? " Hannah bakınca kendisiyle aynı hızda ilerleyen arabayı gördü. Yaşı yirmiyi bile bulmayan bir oğlan, yolcu tarafındaki pencereden dışarı sarkmış, şehvetle ona bakıyordu. Aniden ıslak giysilerinin vücuduna yapıştığını fark edip kollarını göğüslerinin üstünde çaprazladı. Oğlan, "Bahse girerim epeydir sana kimse binmemiştir" dedi.

Sürücü koltuğundaki arkadaşı, "Senin gibi fıstıklar düzenli olarak sıkıştırılmak ister" diye seslendi.

"Sıkıp suyunu çıkaracağım senin, tatlı şey. "

Hannah gözlerini ileriye dikip duymazdan geldi, korktuğunu belli etmemeye çalıştı. Onu arabaya çekecek olurlarsa, kimsenin engel olmaya kalkışmayacağını çok iyi biliyordu. Onu istedikleri yere götürebilir, canlarının istediğini yapabilirlerdi.

"Haydi, Kızıl, daha önce hiç Kırmızı götürmemiştim, ama etimi hep az pişmiş severim. "

"Evet yavrum, seni aramıza alıp güzel bir rozbifli sandviç yaparız. "

Hannah koşmak istedi, ama içgüdüleriyle bunun kendisini bir ava dönüştüreceğini bildiği için, kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Sonunda oğlanlar oyunlarından sıkılıp gittiler.

Becca'nın evinin yolunu yarılamıştı ki gökyüzü kardardı, sonra açıldı ve bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Hannah soğuktan titreyerek bir rehin dükkânının tentesinin altına sığındı. Vitrin, insanların hayatlarının hüzünlü ve eskimiş döküntüleriyle doluydu; Altın alyanslar ve saatler, eski kablolu cihazlar ve iki boyutlu ekranlar. Bu tozlu, sahipleri tarafından bırakılmış, bir zamanlar sevilen eşyalarla kendisi arasında, terk edilmişlik açısından bir akrabalık olduğunu hissetti.

Dükkânın kapısı açıldı ve orta yaşlı bir kadın başını dışarı uzattı. "Rehin bırakacak bir şeyin mi var, tatlım? " Kadın cilalanmış gibiydi; koyu kızıla boyalı saçlarına sert bir arı kovanı biçimi

verilmişti, yüzü kalın ve parlak bir makyajla kaplıydı.

"Hayır, sadece birkaç dakikalığına yağmurdan korunmaya çalışıyorum. "

Kadın çenesinin sert bir hareketiyle, "Başka yerde çalış. Renkliler müşteriyi kesiyor. " İçeri girmek üzere döndü.

"Satılık yağmurluğunuz var mı? " dedi Hannah. "Ya da şemsiye? Parasını veririm. " Sesindeki titremeden çok bir an kadının kurnaz bakışlarını yumuşatan o acıma pırıltısından nefret etti.

"Bir saniye bekle. " Kadın içeri girdi, çok geçmeden elinde ucuz, naylon bir yağmurlukla kapıda belirdi. Pançoyu Hannah'ya uzatıp, "Al şunu" dedi.

"Borcum ne kadar? " Hannah ceplerini yoklayıp UKK'sini aradı.

Yüzüklerle kaplı elini önemsemez bir tavırla sallayarak "Boş ver" dedi kadın. Tırnaklarında minyatür Elvis hologramları parlıyordu. "Şimdi, polis çağırmadan kaybol buradan. "

Verdiği erkek yağmurluğuydu. Hannah içinde kayboldu. Sanki yıkanmamış bir köpeğe yatak vazifesi görmüş gibi miski andırır kötü bir kokusu vardı. Ama vücudunu tepeden tırnağa örtmüştü ve çok şükür kapüşonluydu. Fırtınanın kayıtsız hiddetine adımını atmadan önce Hannah kapüşonu başına çekti.

Yağmurluk onu sıradanlaştırmış, yağmurda evine koşan herhangi birine dönüştürmüştü; Becca'nın evine başka bir olay yaşamadan ulaşmayı başardı. 1990'lardaki ekonomik canlılık günlerinde çabucak ve ucuz yollu dikilivermiş, İkinci Büyük Buhran'dan sonra yenilenmiş ve şimdi komşularının çoğu gibi yine elden geçirilmeye fena halde ihtiyaç duyan, üç odalı birörnek binalardan olan evin önündeki kaldırımda durakladı. Kapısında çakılı kırmızı kurdeleli, kozalaklı bir çelenk asılıydı. Hannah Noel'i tamamen unutmuştu ve varlığı mevcut koşullar altında abes, kötü bir şaka gibiydi. Kendini o kırmızı haliyle hediyeleri paketlerken, Noel şarkıları söylerken, zencefilli kurabiye adamları süslerken hayal etti. Ne şen bir manzara olurdu.

Evin bahçe yolunda yürürken ayakları geri geri gitti; verandaya çıkan basamakların dibinde durdu. Ya Cole evdeyse, ya Becca'nın misafiri varsa? Belki de önce bir ağ girişi bulup Becca'yı aramalıydı. Ama artık çok geçti; evin sensörleri onu algılamıştı. Hannah yaklaşan ayak seslerini duydu, şimdi kapı açılıyordu. Tam yüzünü saklamak için başını eğeceği anda sinekliğin arkasında ablasını görüverdi.

Becca herkese, hatta kapısındaki üstü başı çamur içinde olan bir yabancıya bile gösterdiği tipik tatlılığıyla, "Buyurun? " dedi.

Hannah donup kaldı. Başını kaldıramıyordu, ablasının yüzünde o kaçınılmaz şok, tiksinti ve en kötüsü de acıma ifadesini görmeye katlanamazdı. Ama o sırada hışırtıyla nefesini içine çektiğini, ardından da sinekliğin gıcırtıyla açıldığını ve Becca'nın ayaklarının basamaklara hafifçe sürtündüğünü duydu. Sonra yağmurluğunun kapüşonunu nazikçe arkaya itti ve çıplak başına damlaların sertçe vurduğunu hissetti.

"Hannah. " Yalnızca bunu, yalnızca adını söylemesi içine hem keder hem de öyle büyük bir sevgi ve inanç aşıladı ki hiçbir şey olmayacağını, Becca'nın onu horlamayacağını, kapısından geri çevirmeyeceğini anladı.

Başını kaldırdı ve hayretle içini çeken kendisi oldu çünkü ablasının gözleri ağlamaktan şişmişti,

bir gözü de mosmor bir halkayla çevriliydi. Cole'a duyduğu öfkeyi kusmak için ağzını açtı; o aşağılık, o yüreksiz, o zavallı...

Becca kaldırdığı eliyle ondan erken davrandı. "Lütfen Hannah, yapma. " *Beni yargılama. Bana acıma.*

Hannah çok iyi anladı ve kızgınlığını değilse de söyleyeceklerini yuttu; başını hafifçe eğip davet eder gibi öne doğru eğildi. Birkaç saniye sonra alnında ablasının alnının yumuşak temasını hissetti - kavga ettikten ya da okulda hırpalandıktan (genellikle Becca'yı hırpalarlardı) ya da anne babası ev cezası verdikten (genellikle Hannah ceza alırdı) sonra yaptıkları çocukluk töreni. Bir süre böyle kaldılar, birbirlerini sessizce avuttular ve her zamanki gibi aynı anda geri çekildiler.

Becca Hannah'yı kolundan tutup merdivenlerden çıkarırken, "Haydi gel" dedi. "Seni kurutalım. "

İçeride Becca Hannah'nın acıklı haline cık cık diyerek onu duşa kışkışladı. Hannah çok üşümüştü, sıcak su harika geldi. Su freni devreye girince kurutucuların püskürttüğü sıcak havanın altında durdu, cildi ve saçları kuruduktan epey sonra duştan çıktı.

Sonra kendini aynada inceledi. Bir deri bir kemik kalmıştı. Kaburgaları sayılıyor, kalça kemiklerinin sivri çıkıntıları belli oluyordu. Başının yan tarafında bir şişlik oluşmuştu, sağ kulağı da berelenmiş, acıyordu, ama derisi sağlamdı. İçinde titreşen bir hoşnutluk hissiyle, ben de öyleyim, diye geçirdi. Bob ile Henley-1er ellerinden geleni artlarına koymamışlardı, ama o ellerinden kurtulmuştu - darbe almışsa da hiç olmazsa tek parçaydı.

Becca'dan yumuşacık bir yün kazakla ona on sekizinci yaş günü için diktiği, annesinin çok kısa diyerek eteğini uzatması için ısrar ettiği eski etekliği ödünç aldı. İpliği öfkeyle söken parmakları hâlâ gözlerinin önündeydi; Becca'nın, aldırmamasını ve etekliğin hâlâ çok güzel olduğunu söyleyişini, kendisinin de boş bir çabayla ona neden yanıldığını, bütün güzelliği o iki **santimlik** farkın yarattığını anlatmaya çalışmasını hâlâ hatırlıyordu. **Şimdi,** yeniyetmeliğinde bu kadar küçük meselelere içerleyişi, bir daha ele geçmez masumiyetin ulaşılması imkânsız yeşil kıyısı gibiydi.

Mutfağa, Becca'nın yanına gitti; onu oturma odasındaki Noel ağacının keskin aromasının bastırdığı kahveyle etli yahninin evi hatırlatan kokuları karşıladı. Açlıktan ölüyordu, acelesinden ağzım yaka yaka bir kâse yahniyi hızla midesine indirdi. Becca kâseyi aldı, tekrar doldurmak için ocağın başına gitti.

"Merkezde ne oldu, Hannah? Babam seni kovduklarını söyledi"

"Aslında onlara fırsat bırakmadan ben ayrıldım. "

"Kötü müydü? "

"Anlatılacak gibi değildi. "

Becca kâseyi Hannah'nın önüne koyduktan sonra karşısına oturup endişeli bir ifadeyle kardeşini inceledi. "Endişe ediyordum. Mektuplarında hiç kendin gibi değildin. " Masanın üstünden uzanıp Hannah'nın elini sıktı. "Çok zayıflamışsın. "

Hannah, biçimleri birbirine çok benzeyen, ama şimdi bariz biçimde uyumsuz ellerine baktı. "Ve de kırmızı, kırmızıyı unutma" dedi.

Becca usulca sordu. "Dayanabiliyor musun? "

Hannah elini ablasının elinden çekip gözünü işaret etti. "Ya sen? Sakın bana takılıp düştüğünü söyleme. "

"Sandığın gibi değil" dedi Becca. "Cole daha önce hiç vurmadı bana, öyle biri değildir o. " Başını iki yana salladı. "Mesele şu katıldığı erkekler grubu; onu çok değiştirdi. Sürekli kızgın ve geceleri geç saatte sürekli dışarı çıkıyor. İki kere giysisinde kan buldum. "

Hannah ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. "Peki, ne diyor bunlara? "

"Hiç. Bu konuda konuşmuyor, ben de sormaya cesaret edemiyorum. " Becca susup dudağını ısırdı.

"Anlat bana, Becca. "

"Geçen hafta ceketinin cebinde bir şey buldum. "

"Ne? "

"Bir yüzük. Taktığını hiç görmedim, dışarı çıktıktan sonra takıyor olmalı. "

"Ne yüzüğü bu? Üstünde ne var? "

Becca korku ve ümitsizlik dolu gözlerini kaldırıp Hannah'nın gözlerinin içine baktı. Fısıltıyla, "Kanlı bir çivinin deldiği bir el" dedi. "Sanırım Cole Yumruk'a katılmış. "

Hannah'nın vücudu buz gibi oldu. İsa'nın Yumruğu, onlarca Renkli'nin ölümünden, yüzlercesinin de dövülmesinden ve işkence edilmesinden sorumlu olduğu bilinen, Teksas'ın en acımasız ve en korkulan örgütüydü. Yumruk örgütü, El adı verilen beş bağımsız hücreden oluşuyordu. Üyeleri ten rengi lastik maskeler takıyorlardı. Her üye kendi seçtiği silahla, bot ya da muştayla, copla, bıçakla ya da tabancayla tek bir vuruş yapıyordu. Her üyenin, sırası gelince kendi inisiyatifine göre sakatlama, öldürme ya da sağ bırakma hakkı vardı. Geride bıraktıkları tek delil kurbanlarının etine damgalayarak ya da lazerle kazıdıkları sembolleriydi. Şimdiye dek örgütün çok az üyesi yakalanmış, çok daha azı hüküm giymişti. Liderleri, Ellerin özerkliği ve üyelerinin bağnaz sadakati sayesinde korunduğundan yakalanmamıştı.

Hannah'nın annesiyle babası, tıpkı Aidan gibi Yumruk örgütünü kâfir caniler olarak görüyorlardı; Aidan birçok kez kürsüden aleyhlerinde konuşmuştu. Ama Hannah kilisede pek çok kişinin örgütün eylemlerini, "Birinin çöpü atması gerek" gibi tezlerle savunduklarını, hatta desteklediklerim işitmişti.

Hannah, "Onu terk etmelisin" dedi, bunu söylerken bile Becca'nın reddedeceğini, kabul etse bile Cole'un onu asla bırakmayacağını biliyordu.

"Edemem. " Becca'nın elleri şişkin karnının üstüne kapandı. "O çocuklarımın babası, Hannah. Ve onu hâlâ seviyorum. "

"Dışarıda yaptıklarını bile bile nasıl sevebiliyorsun? Gömleklerindeki kanı yıkamaya daha ne kadar devam edeceksin? "

"Örgüte katılalı daha iki ay oldu. Onu terk edersem, asla durmaz. "

"Yumruk işkence yapıyor, öldürüyor, Becca. Benim gibi insanları. "

"Cole kimseyi öldürmedi. "

"Bunu bilemezsin. "

"Bilebilirim ve de biliyorum. " Becca'nın yüzünde meydan okuma ifadesi belirdi. "Onun için ne düşündüğünü biliyorum, ama benim kocam katil değil. Cole yaşamın kutsallığına inanır.

Onunla kalırsam, durmasına yardım edebilirim. Ona gerçekten de yardım ediyorum. Bazı geceler, dışarı çıkacağını söylüyor ve ben de... fikrini değiştiriyorum. " Yüzü kızardı ve Hannah içinden *evet, nasıl yapıyorsun biliyorum* dedi ve hemen pişman oldu. Ablasına ve bütün insanlara karşı ne zaman bu kadar çiğ ve alaycı bir insan haline gelmişti?

Becca devam etti. "Ve küçük Cole ile kardeşi doğunca, Cole artık o çirkinliğin bir parçası olmak istemeyecek. Evde oğlu ve kızı varken, artık buna ihtiyaç duymayacak. "

Becca'yı aksine ikna edemeyeceğini anlayan Hannah yöntem değiştirdi. "Annemle babama söyledin mi? "

"Hayır. Babamı bilirsin, kendini bir şey söylemeye mecbur hisseder, ben de olabileceklerden korkuyorum. Cole ona asla zarar vermez ama diğerleri babamın bildiğini öğrenirlerse... " Becca'nın sesi alçalıp kesildi, gözlerini masaya dikti.

"Cole *sana* zarar verdi ama. Bir daha yapmasına kim mani olacak? "

"Bir daha yapmayacağına yemin etti. "

"Aman, çok rahatladım. "

"Hannah, sonra da ağladı, ağladığını hiç görmemiştim. O geceden beri her akşam birlikte bunun için dua ediyoruz. "

"Dua mı ediyorsunuz? Çözümün *bu mu* yani? "

Bu ağır söz ikisini de sarstı. Becca Hannah'ya bir sürü anteni olan bir yaratıkmış gibi bakakaldı ki Hannah'ya göre gerçek bundan pek de farklı değildi. Daha yakın zamanda Hannah da doğal olarak yardım istemek için Tanrı'ya yönelirdi; Tanrı'nın, küçücük hayatına müdahale edecek kadar ona ilgi gösterdiğine tartışmasız inanırdı. İçinde bir zamanlar O'na ait olan yeri yokladı ve boş, kenarları çentikli bir yuva buldu. Yalnızca O'nun sevgisine değil, O'nun varlığına olan inancı da yok olmuştu.

"Ah, Hannah sana ne oldu böyle? " Becca'nın yüzü ıslaktı ama Hannah'nın ne gözleri yaşarabildi ne de ablasına bir açıklama yapabildi. Ne bunun için ne de bütün olanlar için.

Ev bilgisayarının o hoş bariton sesiyle irkildiler; "Cole eve geldi" diye duyurdu. Araba kapısının çarparak kapandığını duydular.

Becca ellerini kanat çırpan kırlangıçlar gibi sallayarak yerinden fırladı. "Gitmek zorundasın. Buraya geldiğini anlarsa ne yapar bilmiyorum. Arka kapıdan çık, bahçe kulübesine saklan, fırsat bulunca yanma gelirim. "

Hannah koridorun yarısına kadar ilerlemişti ki ön kapının güm diye çarparak açıldığını duydu. Cole, "Nerede o? " diye bağırdı. "Burada, biliyorum. " Kısa bir sessizlik oldu. "Cevap ver, Becca! "

Hannah durdu, "Buradayım, Cole" dedi. Şaşırtıcı derecede sakin çıkan sesi cesaretini artırmıştı. Oturma odasının kapısına gidip Cole'un hiddetli bakışlarının karşısına geçti. Cole davar güdecek ya da silahlı çatışmaya girecek gibi giyinmişti, siyah bir kovboy şapkasıyla tokası jant kapağı büyüklüğünde bir kemer takmıştı, ayaklarında da lezar çizmeler vardı.

Aşağılayıcı bakışlarla dikkatle Hannah'yı inceledi, sonra dikkatini Becca'ya yöneltti. "Sana kız

kardeşin konusunda ne söylemiştim, ha? Ne söylemiştim? "

Becca kekeleyerek, "Burada, burada istenmediğini" dedi.

"Bunda anlaşılmayacak bir şey var mıydı? "

"Yoktu, Cole. "

"Öyleyse neden içeri aldın? Neden bana karşı geldin? "

"Ben kendim girdim" dedi Hannah. "Arka kapı açıktı. "

"Siz ikiniz de beni aptal sanıyorsunuz herhalde. "

Becca, Hannah'nın hiç duymadığı çatlak, çaresiz bir sesle, "Hayır, tatlım, elbette sanmıyoruz" dedi. Bu ses tonu Hannah'nın içini hiddetle doldurdu. İnsanın konuşması bir gecede bu hale gelmez, diye düşündü. Hayır, insanın tedirginliği, telaşı ve üzüntüyü atlayıp bu kadar hızla rezil bir korkuya geçmesini sağlamak için bir müddet birinin onun üstünde ısrarla çalışması gerekirdi. Ablasının sesini tanınmaz hale getiren adama bakarken şiddete başvurmak için birkaç saat içinde ikinci kez güçlü bir dürtü hissetti.

"Buraya geleceğini tahmin ettim" dedi Cole. "Ve senin de onu hemen içeri alacağını düşündüm. Renkliler bölümünden çıktığı gün bir uydu alarmı kurdum. "

Hannah içinden kendine verip veriştirdi. **Nano-vericile**ri unutmuştu. Bütün Renklilere kamu güvenliği tedbiri **olarak** bunlardan yerleştirilirdi. Adıyla basit bir arama yaptıran herkes yerini tespit edebilir ve hareketlerini Geosat uydusundan **takip** edebilirdi. Ama Cole'un ya da tanıdığı herhangi birinin kendisini izleyeceği, hele alarm kuracağı hiç aklına gelmemişti. Ama gelmeliydi.

Buraya gelmekle Becca'yı tehlikeye atmıştı.

Çabalayarak, ılımlı ve içten bir sesle konuştu. "Ben sadece ablamdan özür dilemeye geldim. Onu ve ailemi utandırdığım için beni bağışlamasını istemek için. Bunu ona borçlu olduğumu düşündüm. "

"Benden af dilemedin" dedi Cole. Şapkasını kenarları yukarı bakacak şekilde özenle sehpanın üzerine yerleştirdi, sonra Becca'nın arkasına geçip onu kendine doğru çekti, Becca'nın sırtını göğsüne yaslayıp kollarıyla korumak ister gibi karnını sardı.

Kelimeler Hannah'nın ağzından zorla çıktı. "Yaptıklarımla sana yaşattığım utanç için özür dilerim, Cole. Lütfen bağışla beni. "

Cole gözlerini Hannah'dan ayırmadan ağzını karısının kulağına dayadı. "Onu affettin mi, Becca? "

Becca'nın irileşmiş gözleri kararsızdı: Doğru cevap, onu sakinleştirecek cevap neydi? Sonunda, "Evet, Cole, affettim" dedi.

Cole'un yüzünde müşfik bir ifade belirdi, karısının başının tepesini öptü. Kalın parmaklarıyla saçlarını okşayarak "Elbette affettin, bebeğim" dedi. "Senden başka bir şey de beklemezdim zaten. " Becca'nın gözleri rahatlayarak kapandı, kendini hafifçe kocasının göğsüne bıraktı.

"Karım tanıdığım en bağışlayıcı insandır. " Cole duygulanmıştı, sesi kısık çıktı, Hannah bunun kısmen kendini suçlama olduğunu fark etti. "İşte ona bu yüzden âşık oldum. " Elleri aşağı inip Becca'nın çürük gözüne gitti. Başparmağıyla gözünün altını nazikçe okşadı, sonra eli yanına düştü.

Becca'nın arkasından çekildi. Yüzü sertleşti. "Ama ben, tam tersiyim. Affedemeyeceğim bazı

şeyler var. Bazı şeyler bağışlanmayı hak etmiyor. "

Becca'nın gözleri açılıverdi. "Lütfen, Cole... "

"Git öbür odada bekle, Becca. Kız kardeşinle yalnız konuşmak istiyorum. " Becca kımıldamayınca, "Dediğimi yap" dedi.

Becca Hannah'ya acı dolu bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Hannah soluğunu bıraktı ve beraberinde korkusunun büyük bir kısmının da gittiğini hissetti. Cole'un öfkesi kendi üstüne yönelmiş olduğu sürece Becca güvendeydi. Kendisine gelince, bu adam ona dert edeceği hiçbir şey yapamazdı. Cole ağzını açtı -hiç şüphesiz tehdit etmek için- ama Hannah ondan önce davrandı.

"Bana söylemek istediğin nedir, Cole? Bir daha Becca'nın yanına yaklaşacak olursam, beni pişman edeceğini mi söyleyeceksin? Mecbur kalırsan beni öldüreceğini mi? "

Cole'un alnı bir sihirbazlık numarasını çözmeye çalışan bir çocuk gibi kırıştı. "Doğru. Karımı korumak için ne gerekirse yaparım. "

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Ne zaman taşınmayı düşünüyorsun? "

"Sen neden söz ediyorsun be? "

"Becca'nın morarmış gözünden. Bana düştüğünü söyledi ama bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz. "

Yine o vicdan azabı, Cole kızgınlıkla perdelemeden önce gözlerinde parlayıverdi. Bir çentik, ama pek de önemsiz sayılmazdı. Hannah, *pekâlâ,* diye geçirdi içinden, *bakalım ne kadar genişletebileceğiz.*

"Gerçekten o adam olmak istiyor musun, Cole? Hamile karısını döven adam? "

Cole'un suratı koyu, çirkin bir kırmızıya dönüştü. "Dinle beni bakalım... "

"Eskiden gönüllü çalıştığım barınakta bize, bir adam karısına bir kez vurursa büyük olasılıkla bunu tekrarlar diye öğretmişlerdi. Ve ikinci seferden sonra asla durmaz. Tadım alır, gücünün yettiği herkesi -karısını, çocuklarını- döver. Küçük Cole ile kız kardeşini de dövecek misin? "

"Kapa o pis ağzını" dedi Cole ama Hannah onu **sarstığını,** atıp tutmasının utancını saklamak için taktığı bir maskeden başka bir şey olmadığını görebiliyordu. "Sen kimsin ki benimle böyle konuşabiliyorsun? "

"Ben kendiminki de dahil iki canı mahveden bir kadınım. Ve sana, bu yoldan gitmek istemezsin, diyorum. "

Bir hataydı bu - ağzından çıkar çıkmaz anladı. Cole aralarındaki mesafeyi kapayıp, tepesine dikildi. "Şunu açığa kavuşturalım. Sen, Tanrı'nın emirlerine karşı gelmiş ve ailesinin adını lekelemiş katil bir orospu, beni kendinle kıyaslıyorsun. Seninle benzediğimizi söylüyorsun. Eh, konuş bakalım da ne kadar farklı olduğumuzu gör. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun sen. "

"Haklısın, bilmiyorum" dedi Hannah. "Kiminle uğraşıyorum ben? Sevecen, koruyup gözeten koca Cole ile mi, yoksa karısını döven Cole ile mi? "

"Kapa çeneni. "

Hannah'ya vurmasına ramak kalmıştı; bunu vücudunun gerginliğinden, terinin keskin kokusundan

anlayabiliyordu. Ama korkusunun da kokusunu alıyordu. Hannah'dan değil, kendinden, sevdiği kadını incitmiş ve tekrar incitebilecek olan adamdan korkuyordu.

Hannah usulca, "Kendine sorman gereken asıl soru şu: Sonunda hangi Cole galip gelecek? "

Cole boğuk bir sesle, "Evimden defol" dedi. "Ve bir daha karımın yanına bile yaklaşayım deme. "

Hannah antreye gitti, pis kokan yağmurluğunu askıdan alıp giydi. Kapıyı açarken Cole, "Gözüm üstünde" dedi.

Hannah gözlerini gözlerine dikti. Kasten üstüne basa basa, "Benim de. *Yumruğunu* ablamdan uzak tutmazsan, polise gitmekte hiç tereddüt etmem" dedi.

Yağmura aldırmadan bir saate yakın amaçsızca yürüdü. Kafası hızla çalışıyor, Cole ile arasında geçen sahneyi tekrar tekrar canlandırıyor, ona karşı doğru bir tutum takınıp takınmadığını, oynadığı kumarın sonuç verip vermeyeceğini düşünüyordu. Çünkü vermezse, ceremesini Becca'nın çekeceğini biliyordu. Becca ona nasıl dayandığını sormuştu; dayanabiliyordu, ablasının hayatta ve iyi olduğunu bildiği sürece hepsine -Kırmızı olmaya, Aidan'ı kaybetmeye, inancını yitirmeye- dayanabilirdi. Güvende olması için gereken buysa eğer, Becca'yı bir daha görmemeye bile katlanabilirdi. Ama ona bir şey olacak olursa...

Ayağı kaldırımın çıkıntılı bir yerine takıldı ve düşüncelerinden sıyrılıp kendine geldi. Bacakları ağrıyordu, Becca'nın, ayağına çok küçük gelen makosenleri beş altı yerinden vurmuş, ayağı su toplamıştı. Üşümüş, susamış, yorgun düşmüştü. Dinleneceği ve kafasını toplayacağı bir yere ihtiyacı vardı. Daha da önemlisi, bu gece yatacak bir yer bulması gerekiyordu. Ama nereye gidebilirdi? Eve gidemezdi. 1K barınağı da olmazdı; gururu buna izin verse bile Henleyler çoktan ofisi arayıp rezaleti haber vermiş olmalıydı. Cazip bir fikir olsa da Gabrielle'e de gidemezdi. Polis olayla ilişkisine dair bir şey bilmiyordu, Hannah da iyiliğinin karşılığını onu çağrışım yoluyla tehlikeye atarak ödemeyecekti. Liseden bir iki arkadaşı vardı, işyerinden ve kiliseden de birkaç kişi daha. Kapılan açıp karşılarında onu gördükleri anı gözünde canlandırdı: Rachel soğuk ve resmi, ağzını kınar bir tavırla büzmüş; Melody tedirgin, biri onları birlikte görecek diye gergin; Deb mahcup ve çok çok üzgün. Hayır, onu samimiyetle buyur edecek tek dostu Kayla'ydı. Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Neyse ki Cole ona çözümü vermişti: Renkli takip sistemi. Soyadını bilmesine bile gerek yoktu; bir aramayla Teksas eyaletindeki Kayla adındaki bütün Renklilerin fotoğraflarını önüne getirirdi. Geosat da gerisini hallederdi. Kayla dışarıdaysa, Hannah onun sokakta yürüdüğünü görebilecekti.

Erişim cihazına ihtiyacı vardı ama babasındaydı cihaz; hem bugün katlandığı onca şeyden sonra babasını aramak, onun korkusunu, hüsranını ve merkezden ayrıldığı için duyduğu kaygıyı savuşturmayı düşünmek bile bunaltıcıydı. Annesinden çok babasını hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyordu. Annesi, Hannah'nın kendisini hayal kırıklığına uğratmasını hep beklemişti zaten, ama babasının ona adeta çocukça bir inancı olmuştu. Başarısızlıkları babasını şaşırtır, isyankârlıkları kızdırmaktan çok üzerdi. On iki yaşındayken yasak olduğu halde bir bisiklet gezisi için Angeles Günü'nde evden kaçmıştı. Günün resmiyetinden; bütün sabah ailesiyle birlikte diz çöküp masum ölülerin ruhları için dua etmekten; akreple yelkovanın o meşum anı, 11.37'yi göstermesini ve semtteki kilisenin matem çanlarını çalmasını beklemekten; sonrasında ekranda o bildik görüntü kurgusunu, Pasifik'in üstünde yükselen mantar bulutunu, yanmış kurbanların cesetlerinden oluşan kilometrelerce uzunluktaki moloz yığınlarını, toplu cenazeleri, bombaların Tahran'a düşmesini izlemekten sıkılmış,

yerinde duramaz haldeydi. Ve öğleden sonra yatak odasının penceresinden dışarı çıkıp olağanüstü geçen yarım saat boyunca bisikletiyle mahallede dolaşmıştı. Eve nefes nefese ve capcanlı döndüğü zaman, babası onu verandanın basamaklarında bekliyordu.

Usulca, "Gel bir dakika yanıma otur" dedi. Yüzünde kederli bir ifade vardı. Hannah içinden, keşke babamın yerine burada kızgın ve suçlayıcı annem otursaydı, diye geçirdi. "Bisiklet gezintinde güzel vakit geçirdin mi? "

Hayır demeyi düşündü, ama babasına yalan söylemekten nefret ederdi. "Evet. "

"Nesinden hoşlandın? " Hannah şaşkın şaşkın omuz silkti ve basamaktaki soyulmuş boyayı kaldırdı. Babası bastırdı. "Nesinden hoşlandın? "

Boğazındaki yumru yüzünden kısık ve gergin çıkan bir sesle, "Dışarıda olmaktan, sanırım" dedi.

"Başka? "

"McSherry'lerin köpeğinin kovalamasından. Maple'dan yokuş aşağı hızla inmekten. "

"Ne düşünüyordun? " Hannah baktığı yeri görmeden gözlerini basamağa dikip başını iki yana salladı. Gözleri yanıyordu. "Anlat" dedi babası.

"Rüzgâr yüzüme vuruyor, ıslık çalıyordu ve ben de... ne kadar güzel bir his diye düşündüm. " Ağlamaya başladı. Hıçkırıklar içini parçalarken ve Hannah, kendisine çok benzeyen on iki yaşında kaygısız bir kız çocuğunun Los Angeles'ta tıpkı böyle bir günde bisikletiyle yokuş aşağı gittiğini, yüzünü rüzgâra, kendisini, ailesini ve yedi yüz bin kişiyi yakıp kül edecek bombanın kavurucu akımına karşı kaldırışını gözünde canlandırırken babası yanında sessizce oturdu.

Ağlaması kesilince, babasının kolunun kendisini sardığını hissetti. Ona yaslanıp, "Çok üzgünüm, baba" dedi.

"Biliyorum. "

Yakınlarda acı acı çalan bir sirenle irkildi. Etrafına bakındığı zaman Harrington Kütüphanesi'nin yakınında olduğunu anladı. Önünde Amerika ve Teksas bayraklarının gururla dalgalandığı o tanıdık krem renkli taş binayı görünce moralinin biraz düzeldiğini hissedip oraya doğru gitti. Çocukken bile, Plano'nun aralarından seçim yapabileceğiniz birkaç halk kütüphanesi olduğu zamanlarda, Harrington onun en sevdiği kütüphaneydi, çünkü en çok kitabın ve yaptığı seçimlere ayıplar ifadeyle kaş kaldırmayan en iyi kütüphanecilerin bulunduğu kütüphane orasıydı. On altı yaşına kadar yanında annesi ya da babası olmadan kütüphaneye gitmesine izin yoktu, bulduğu her fırsatta deldiği bir yasaktı bu. Ödünç aldığı kitapları yatağının altına, annesi zulasını keşfettikten sonra da eski pelüş aslanının içine saklardı. Annesiyle babası yasak şeyler indirip indirmediğini anlamak için erişim cihazını kontrol etmezlerdi ama o yine de gerçek kitapları okumayı tercih ederdi. Kitapların kokusunu, elindeki ağırlığını, kendisinden önce başka ellerin çevirdiği sayfaları çevirmeyi ve okuyan yüzleri hayal etmeyi seviyordu.

Hannah'nın gittiği Hıristiyan lisesindeki, koleksiyonu genç dimağlar üzerinde faydalı etkisi olduğu düşünülen kitaplar ve görüntülerle sınırlı olan kütüphanenin aksine, Harrington baştan çıkarıcı uygunsuz materyal konusunda bir hâzineydi. Okulunun dağıttığı Şeytan'ın Kalemi listesi Hannah'nın okunacaklar listesi olmuştu. Hogwarts'ı ve *Lyra's Oxford'u* keşfetmiş, şehvetli maceraları Hannah'nın vücudunu alışılmadık şekillerde sızlatan Holden Caulfield, Sevilen ve Lady Chatterley ile tanışmıştı. Ve elbette moda dergileri vardı: *Vogue* ve *Avant* ile daha onlarcası hayal gücünü zaman zaman öyle

tahrik ederdi ki kalkıp volta atmak zorunda kalırdı. Azarlamak şöyle dursun, kimse fark etmezdi bile. Kütüphanede ne okuduğunu ya da ne düşündüğünü kimse umursamıyordu; onların keşfedecekleri kendi tutkuları vardı.

Harrington en çok da Hannah'nın her zaman kendini güvende ve hoş karşılandığını hissettiği bir yer olmuştu, bu yüzden de kapısını biraz endişeyle açıp içeri girdi. Görünüşe göre girişini engelleyemiyorlardı; Belediye'ye ait binalarda Renklilere karşı ayrımcılık uygulamak yasalara aykırıydı. Aslında halka açık bütün binalarda yasaktı ama özel işletmelerde yasa nadiren uygulanıyordu ve **RENKLİLER GİREMEZ** yazılarına her yerde rastlanıyordu.

Koruma görevlisi genç, sert görünüşlü, Latin kökenli bir kadındı; Hannah'yı görünce yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Ama bu profesyonelce bir ihtiyattı; düşmanca değil soğuk ve tartan bir ifadeydi. Hannah'nın kimliğini yorum yapmadan taradı ve ekranında çıkan bilgileri okudu. Gözlerini yüzüne doğru kaldırınca ihtiyatın yerini merhamet aldı. Utancından yerin dibine giren Hannah, görevlinin kürtaj yaptırdığını bildiğini, bundan sonra kimlik kartım taratan herkesin öğreneceğini anladı. *Aptal, aptal.* Elbette öğreneceklerdi. Bunu neden tahmin edememişti?

Görevli, "Arka tarafta özel bölmeli bir salon var" dedi.

Nezaket dayanılmaz derecedeydi. Tersçe, "Kütüphaneye yabancı değilim" dedi.

Ana okuma salonu son derece sessizdi ya da içeride oturanlar onu görünceye kadar Hannah öyle zannetti. Varlığı salonun her yerinde fark edilirken sessizlik de öyle bunaltıcı bir kin ve nefretle derinleşip kesifleşti ki Hannah nefes alamadı. Salonu telaşla geçip minnetle arka salondaki ekranlı boş bölmeye girdi. Gizlilik modunu çalıştırıp UKK'sini tarattı ve PIP'ini okudu: "İsa'nın bana verdiği güçle her şeyi yapabilirim. " Bir zamanlar hayatının kılavuz ilkesiydi bu; şimdi ise sadece içi boş bir sözcük dizisinden ibaretti.

Posta kutusunu açınca bilgisayar 1963 adet mesajı olduğunu bildirdi. Sayının yüksekliği şaşırttı. Beş aylık yokluğu için bile çok fazlaydı. Mesajları gözden geçirdi. Her zamanki pazarlama gönderileri vardı ama isimlerini bilmediği şahıslardan gelen çok sayıda mesaj da vardı. Ekrana dokunup görüntülü mesajlardan rastgele bir tanesini açtı. Alevli kıpkırmızı harfler hızla üzerine doğru gelerek, CEHENNEMDE YAN, KATİL! diyordu. Sadece bir hologramdı ama Hannah vurulmuş gibi geri çekildi. Başka bir mesajı açtı ve bir bebek ağlaması duydu. Üzerine bir kadın sesi konuştu: "Dilerim ömrünün geri kalanında her gece öldürdüğün bebeğin ağlamasını duyarsın. "

"Tanınmayan kişilerden gelen bütün mesajları sil" dedi.

"Siliniyor. "

Altı tane mesajı kalmıştı. *Ne kadar az,* diye düşündü. Ama bir tanesi Edward Ferrars'tan gelmişti. Mesaja bakarken kalbi acıyla büzüldü. Ferrars, Aidan'la otellere kayıt yaptırırken kullandıkları isimdi. Hannah kendi seçmişti bu adı; Jane Austen'ın canayakın papazlarının içinde en çok Edward Ferrars'ı severdi. *Ama ben Elinor değilim,* diye geçirdi içinden. Onun Elinor'u Alyssa'ydi: Yumuşakbaşlı, erdemli ve mantıklı.

Mesajın görüntülü olduğunu anlayınca şaşırdı. Gerçekten güvenli net sohbeti diye bir şey yoktu, bu yüzden de Aidan ile nadiren mesajlaşırlardı, o da sadece metin mesajlarıyla. Görüntülü mesaj 20 Ağustos tarihliydi - mahkemeden önce, daha hapishanedeyken gönderilmişti. Tutuklandığından beri onunla hiç haberleşmemiş, karar duruşmasında onun adına konuşmasına kadar onu hiç görmemişti. O gün Aidan sert ve kederliydi ama başka her ne hissediyorsa çok iyi saklamıştı. Yaptığı şeye

öfkelenmiş miydi? Hayalleri mi yıkılmıştı? Artık onu sevmeyecek kadar tiksinmiş miydi Hannah'dan? Yalnızca dini rehberi olarak, merhametinden mi şahitlik etmişti?

Öğrenmek zorundaydı. Öğrenmeye dayanamazdı. Bu yüzden de önce diğer beş mesajı açtı. İkisi göz yaşartıcı mesajlardı, biri teyzesi Jo'dan, diğeri de Mrs. Bunten'dan gelmişti, onun için dua edeceklerini söylüyorlardı. Salonun patronundan gelen kaba ve kısa mesajda, artık hizmetlerine ihtiyaç kalmadığı bildirilmişti. Belli ki rezaletini duymamış olan eski erkek arkadaşı Will, gönderdiği bariz biçimde özlem dolu mesajda Florida'ya taşındığını ve nişanladığını söylüyordu, bilmek isteyeceğini düşünmüştü. Deb mesajında olanlara ne kadar üzüldüğünü, korkunç bir durum olduğunu söylemişti; elinden gelecek bir şey olup olmadığını soruyordu.

Artık daha fazla ertelemeyecekti. Hannah sertçe yutkundu ve "Edward Ferrars'tan gelen mesajı oynat" dedi.

Ve işte sevgilisi, üç boyutlu görüntüsüyle karşısındaydı. Hannah'nın tanımadığı, tek bir lambayla aydınlatılmış karanlık bir ofiste oturuyordu. Hüzünlü görünüyordu ve her zamanki gibi hüzün o olmuş, ona yakıcı bir güzellik vermişti.

"Bu mesajı alman için dua ediyorum, Hannah. Şu anda hapishanede neler çektiğini hayal bile edemiyorum. Bu işte yapayalnız olmandan, günahımızın ceremesini tek başına çekiyor olmandan nefret ediyorum. Ve bunu benim için yapmış olmandan nefret ediyorum. Çocuğumuzu-" Sesi çatladı. Gözlerini kapadı ve soluk, uzun parmaklı elleriyle ovuşturdu. Hannah'nın kollan başını kucağına çekmek, parmakları da alnını okşayıp üzüntüsünü gidermek arzusuyla sızladı.

"Sen bunu izlediğinde, mahkeme sona ermiş olacak. Umarım doğruyu söylemişsindir. Umarım polisle işbirliği yapmış, kürtajcının ismini vermişsindir. Ve umarım bebeğinin babası olduğumu söylemiş, ne kadar riyakâr olduğumu ortaya çıkarmışsındır. Tanrı yardımcım olsun, ortaya çıkmam gerektiğini biliyorum. Alyssa için sessiz kalmam gerektiğini söyleyip duruyorum kendime ama belki de gerçeği söylemeye cesaretim yok. Dar kapıdan kendim geçemezken ulusumu Tanrı'ya nasıl ulaştırabilirim ki? " Doğru Yol Merkezi'ndeki karşılanmasını hatırlayınca Hannah'nın içini bir tiksinti kapladı.

"Bana hamile olduğunu söyleseydin, bebeği kabul ederdim. Umarım bunu biliyorsundur, Hannah. Bence mutlaka biliyorsun, yoksa böyle yapmazdın. Ne mükemmel bir ironi, sahip olup olabileceğim tek çocuğu kaybetmek. Ne ilahi bir cilve! Tanrı gerçekten de muhteşem bir öğretmen. " Acı acı gülümsedi.

"Herhalde neden Alyssa ile çocuğumuzun olmadığını merak etmişsindir. Herkes ediyor ama hiç sormazlar. Benim yüzümden, benim zayıflığım, mağrurluğum ve bencilliğim yüzünden. Alyssa ile tanışmamdan kısa bir süre önce bir görevle Kolombiya'ya gittim ve orada bir kadınla yattım. Tek bir kez ama o musibet hastalığı kapmama yetti. İlk dönemlerde oldu bu, tahlillere başlamalarından önce, hem bende hiç belirti yoktu. Hastalık kapmış olabileceğim aklıma bile gelmedi; böyle bir şey *benim* başıma nasıl gelebilirdi ki? Sonra Alyssa ile tanıştım, âşık olduk, nişanlandık ve beklemek istemedim. Tatlı sözlerle kandırdım onu, yalvardım, sıkıştırdım ve sonunda düğünden bir ay kadar önce yumuşadı ve onunla yatmama izin verdi. Onu cömertçe ödüllendirdim. " Aidan çirkin bir kahkaha attı. "Nikâh için yaptırdığımız kan tahlili sonuçlarını alınca öğrendik. Sabırlı olsaydım, onun isteklerine saygı gösterseydim, Tanrı'nın emirlerine uysaydım, hastalığı ona bulaştırmayacaktım. Tedavi bulununcaya kadar, neredeyse beş yıl çok sıkıntı çekti. Ama tabii, tedavi bulunduğunda artık kısırdı. "

Hannah'nın Aidan ile ilgili anlam veremediği pek çok şey şimdi korkunç bir şekilde anlam kazandı: Karamsar dönemleri, çocuklara olan düşkünlüğü, karısına karşı tahammülü: *Alyssa'yı asla bırakamam. Böyle bir utancı ona yaşatamam.* Dile dökmediği kelime şuydu: *Yine.*

"Beni her nedense affetti ve hayatımıza, görevimize devam ettik. Görevimiz hayatımız haline geldi. Çok defa onu evlat edinmeye ikna etmeye çalıştım ama o hep reddetti. Bence ona yaptığımı asla unutmamasını garantileme yolu bu. Tanrı biliyor ya, intikam almak hakkıdır. " Başını önüne eğdi. "Bir zamanlar nasıl bir adamı sevdiğini biliyorsun artık. "

Geçmiş zaman kullanmasından içi sızlayan Hannah, "Hâlâ seviyorum" dedi.

Aidan onu duymuş gibi, "Sana yaşattığım onca şeyden sonra beni nasıl sevebilirsin? " dedi. "Beni sevdiğin için kendinden nefret etmek zorunda kalacaksın. Ve ben kendinden nefret etmeni istemiyorum, Hannah. Bu senin suçun değil, benim suçum. Hatırlıyor musun, bana aşkımız Tanrı'dan geliyor olmalı, O bizi bir amaç için bir araya getirdi, demiştin? O zaman günahımızı temize çıkarmaya çalıştığını düşünmüştüm ama şimdi haklı olduğunu biliyorum. O'nun amacı *buydu:* Alyssa'ya yaptıklarım için beni cezalandırmak. "

Hannah öfkenin içinde kızgın bir nabız gibi attığını hissetti. Demek onu böyle görüyordu: Sadece bir ceza vesilesi, bir kamçı ya da kendine ait hiçbir iradesi olmayan bir sopa olarak mı?

"Acı çekmeyi hak ediyorum ben ama senin buna mecbur kalmana dayanamıyorum. Seni mahkûm ederlerse... " Birden durdu, yutkundu. "Sana yardım etmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım. Valinin seni affedeceğinden kuşkuluyum ama herhalde tanışıklığımız ilerlediğinde Başkan Morales'i ikna edebilirim. Bu arada, serbest bırakıldığın zaman yeni bir başlangıç yapmana yardım etmek için hesabına biraz para aktardım. Ne kadar gururlusundur bilirim ama kullanmamak için direnmemelisin. Güvenliğin buna bağlı. Daha fazlasına ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsan, bu adrese mesaj yolla. "

"Senin için dua edeceğim, aşkım" dedi. "Beni affetmeni istemeyeceğim senden, ama bütün olanlar için gerçekten üzgünüm. " Hannah'ya dokunacakmış gibi elini uzattı; hologram çöktü ve görüntü ilk pencereye geri döndü.

Hannah Aidan'ın pişmanlık içindeki donmuş yüzüne uzun uzun baktı ve içindeki öfkenin yoğunlaştığını hissetti. *Bütün olanlar için gerçekten üzgünüm.* Onunla tanıştığı için, onu sevdiği için mi üzgündü? Aidan'ı sevdiği süre boyunca bir kez bile pişmanlık duymamıştı. Kürtajcının masasında yatarken bile. Muayene edildiği, sorgulandığı, hapsedildiğinde de. Annesi onu evlatlıktan reddettiğinde, cinayetten hüküm giydiğinde, onu bir parya haline getirecek virüsü enjekte ettiklerinde de. Kendini ilk defa kırmızı gördüğünde de. Babasının arabasında, Mrs. Henley'nin odasında ya da Becca'nın mutfağında otururken de. Bunca şeye onu sevdiği için, hiç pişmanlık duymadan katlanmıştı. İçinde büyüyen hiddet patladı.

Ekrana, "Ne *cüretle* üzülüyorsun sen? " diye bağırdı. Ekrana vurmak, ona vurmak, yüzünün acıyla ya da kendisininkine denk bir hiddetle -pişmanlıkla olmasın da neyle olursa olsun- buruşturmasını istedi.

Banka hesabına girdi ve ekrandaki rakamı gördü: 100, 465. 75 dolar. "Tanrı belanı versin" dedi. Bu parayı alma düşüncesi ne kadar tatsız olsa da Aidan'ın haklı olduğunu biliyordu; hayatta kalmak için bu paraya ihtiyacı vardı. Bu parayla bile hayat belirsizliklerle ve tehlikelerle dolu olacaktı, hele ki tek başına kalırsa. Yapayalnız olduğu gerçeği o zaman kafasına dank etti, mutlaklığıyla onu ezdi.

Onu sevmiş olan herkesi kaybetmişti, herkes de onu.

Kayla hariç. Arkadaşının düşüncesi bir direkti ve Hannah buna sıkı sıkı tutundu.

"Teksas eyaletindeki, adı K-A-Y-L-A olan bütün Kırmızıları araştır. " Yalnızca bir tane vardı: Cinayete teşebbüsten beş yıla mahkûm olan Kayla Mariko Ray. Renkliler bölümündeki, sırlarını ele veren haliyle karşısındaydı: Sıska yüzü, donuk gözleriyle.

"Yerini sapta" dedi. Doğu Dallas'ın uydu görüntüsü ekranda belirdi, yakınlaşarak Skillman ile Mockingbird kavşağına, ardından karşıdan karşıya geçen bir şekle odaklandı. Tepeden görünen şekil netleşirken, Hannah Kayla'yı tanıdı. Koşuyordu. Başını çevirip arkasına baktı ve Hannah arkasından birinin koştuğunu gördü.

Bir erkekti, onu kovalıyordu.

Kayla hızlıydı ama peşindeki daha hızlıydı. Hannah'nın elinden, giderek artan bir korkuyla, adamın aradaki mesafeyi kapamasını ve sonunda Kayla'yı yakalamasını izlemekten başka bir şey gelmedi. Adam kızı iki kolundan tuttu. Mücadele ettiler. Adam bir şey söyledi ve Kayla ansızın direnmeyi bıraktı; kolları iki yanına düştü. Adam Kayla'yı bir kolundan tutarak geri döndürüp geldikleri istikamete doğru götürdü. Birkaç sokak yürüdükten sonra Kenwood Caddesi'nde bir binaya girdiler.

Hannah on dakika daha izledi ama dışarı çıkan olmadı. Adresi ezberledi ve kendini telaşla dışarı attı. Trenle Mockingbird'e gidecek, oradan da birkaç saat yürüyecekti. Oraya vardığında Kayla gitmişse ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Kütüphaneden çıktığı zaman hava kararıyordu ve yağmur durmuştu. Karanlığın hızlı bastırmasına memnun oldu; daha az dikkat çekiyordu. Tren istasyonu üç kilometre mesafedeydi ve Hannah istasyona vardığı zaman açlıktan ve susuzluktan bitkin düşmüştü. Sokağın karşı tarafında bir McDonald's vardı. Girişe gitti ve tam kapıyı açacakken tabelayı gördü: RENKLİLERİN ARABAYA SERVİS KISMINI KULLANMALARI MECBURİDİR. Araç yolundan arka tarafa dolaşıp dokunmatik ekrana siparişini girdi ve UKK ile ödeme yaptı. *Bir Happy Meal, mutluluk verir,* diye geçirdi içinden. Siparişlerin verildiği bankoda duran sivilceli ergen ona dokunmamaya özen göstererek kâğıt torbayı dikkatle eline verdi. Ama teşekkür etmeyi ve McHarika bir gün dilemeyi unutmadı.

Hannah torbayla tren istasyonuna gitti, perondaki banklardan birine oturup yedi. Tuzlu, yağlı hamburgerin tadı ömrü boyunca yediği her şeyden güzel geldi. Ayak sesleri duydu ve fiyakalı bir kanun kaçağı edasıyla bir Renklinin -genç, erkek bir Sarının- kurumlu adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Bir tehdit oluşturmadığına karar verdi. Adam önünden geçerken Hannah'yı ağır ağır, küstahça bir tavırla süzdükten sonra bir de göz kırptı. Aşağıdan, sokaktan büyük bir gümbürtü geldi. Hannah hafifçe irkildi ama Sarı vurulmuş gibi havaya sıçradı, hızla girişe doğru döndü, adaleleri kavgaya ya da kaçmaya hazırmış gibi gergin, korkuyla yere çöktü. Yanıldığını anlaması birkaç saniye aldı. Ayağa kalktı, sanki onun suçuymuş gibi Hannah'ya ters ters baktıktan sonra yüzüne yeniden o umursamazlık maskesini takıp peronda gezinmeye başladı. Ucuz yemek Hannah'nın midesini yakıp boğazına doğru yükseldi. Geleceği bu muydu; banklarda oturup aç bir hayvan gibi ağzına yemek tıkıştırmak ve başına kötü bir şey gelmesini beklemek miydi?

Tren geldi. İş çıkışı yoğunluğu bitmişti, şehirden ayrılanlar, şehre gelenlerden daha fazlaydı, bu yüzden de Hannah'nın bindiği vagonun ancak üçte biri doluydu. Diğer yolculardan uzak bir yere oturdu ama yine de en yakınında oturan kişi yerinden kalktı ve sıranın daha uzağındaki bir yere geçti;

kucağında bebeği olan bir anne de kalkıp bir sonraki vagona geçti. Hannah kendini bir tür sihirli utanç halkası içinde buluverdi. İçinden gelen ilk şey kendini görünmez kılmaya çalışmak olduysa da sonra içinde ansızın bir başkaldırma arzusu yükseldi ve yolcuların, kendisinden kaçan ve ahlaken ondan üstün olduklarını sanan bu insanların yüzlerine baktı. Çoğu gözlerini kaçırdı ama bir ikisi kendilerine bakma cüretini göstermesine içerleyerek bakışlarına aynen karşılık verdi. Acaba içlerinden kaçı yalancıydı, dışlarındaki namusluluk kaç tanesinde onunki kadar kötü, belki de daha beter suçları örtüyordu? Kalplerinin içindeki gerçek açığa çıkacak olsa acaba kaçı Renkli olurdu?

Mockingbird istasyonunda trenden indi, merdivenlerden çıkarken uzun zaman önce üniversitenin kütüphanesine gidişini içi sızlayarak hatırladı. Anıyı bir kenara itip aksi yöne, Greenville'e yöneldi. Sonra da sola dönüp Kayla ile onu kaçıran adamın -eğer kaçırdıysa- izlediği yoldan gitti ve ardından sola, Kenwood'a döndü.

Görüntüde gördüğü küçük tuğla binanın önündeki kaldırımda durdu. Ön verandaya çıkan basamakların iki yanındaki eski moda demir apliklerden bakımlı bahçeye sıcak bir aydınlık vuruyordu. Ön kapının iki yanında duran saksılarda kasımpatları açmıştı. Pencerelerde panjur vardı ama Hannah'ya arkalarında kötü bir şeylerin olduğunu düşünmek neredeyse imkânsız geldi. Ama yine de. Mrs. Henley'nin tatlı, gamzeli gülümsemesini düşündü ve içinden tetikte ol, diye geçirdi.

Kapıyı yirmili yaşların başında, üstünde Dallas Cowboys süveteri olan bir genç açtı. Hannah'ya melekleri anımsattı, 195 cm boyunda melek olabilirse tabii; açık kumral, karmakarışık bukleleri, uzun kirpikli mavi gözleri ve Hannah'yı görünce şaşkınlıkla şok arasında bir ifadeye bürünen yürek biçimli bir yüzü vardı.

Hannah girizgâh yapmadan, "Kayla'yı görmeye geldim" dedi.

"Ah." Delikanlı, omzunun üzerinden arkaya çabuk, kaçamak bir bakış attı. "Sen... arkadaşı mısın?"

Dışarıdan belli olan tedirginliği Hannah'nın huzursuzluğunu derinleştirdi. "Evet, burada mı?" Delikanlının arkasından içeriye bakmaya çalıştı ama gövdesi engel oluyordu.

Delikanlı, Hannah'ya bir an durup baktıktan sonra, "Kayla" diye seslendi. İçeriden karşılık gelmedi. "Kayla, burada seni görmek isteyen biri var." Hannah'ya, "İçeri gel. Ben TJ" dedi.

Sevgilisi. Hannah biraz rahatladı ve içeri girdi. "Ben Hannah. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kayla içeriden seslendi. "Kimmiş?" Sesi ağlıyormuş gibi, titrek ve hımhım çıkıyordu.

Hannah TJ'e, "Bir şeyi yok ya?" diye sordu. TJ omuz silkip gözlerini ayaklarına dikti. Hannah tam gözleriyle görmek için koridora dalmak üzereyken Kayla ortaya çıktı. Gözleri şişmişti, elinde de bir tomar kâğıt mendil vardı. Hannah'yı görünce gözlerinden yaşlar boşandı. Hannah TJ'e ters bir bakış atıp Kayla'nın yanına gitti.

"Eh, ben gidip akşam yemeği için bir şeyler alayım" dedi TJ. Ön taraftaki dolaptan ceketini alıp aceleyle dışarı çıktı.

Kayla hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, ince gövdesi Hannah'nın vücuduna çarpıyor, rüzgârla iyice yükselmiş bir uçurtmanın ipi gibi çekiliyordu. Hannah çoktan tahmin ettiği şeyi doğrulayacak kadar sakinleşinceye dek ona sarıldı. "Haklıymışsın. Alçak herif beni terk ediyor, üç gün sonra Chicago'ya taşmıyor. Bana yazıp haber veremeyecek kadar tabansızmış."

Hannah onu kanepeye götürdü. Kayla yeni gözyaşı sağanakları arasında kesik kesik son on iki saatte olanları anlattı. Merkezden çıkıp doğruca *TJ'in* yanına gitmişti ama evde kimse yoktu, o da arka verandada beklemişti. TJ birkaç saat sonra bir kucak eşya taşıma kutusuyla çıkagelmiş, Kayla'nın evin arkasından çıktığını görünce kutuları elinden bırakıvermişti.

Hannah "Burası onun evi mi?" diye sordu. Evde Hannah'nın kafasındaki bekâr evi imajının aksine kadınsı bir ince zevk havası vardı.

"Hayır, annesinin. Annesiyle birlikte oturuyor. Kadın hostes. Evde az bulunur."

"Şimdi de uçuşta mı?"

"Evet ama öbür gün dönecek. Onu yolcu etmek için." Yine gözyaşları aktı. "TJ bir biyoteknoloji firmasında çalışıyor, sözde tayini çıkmış. İş bulmak çok zor, biliyorum ama bence, beni gerçekten sevseydi burada, Teksas'ta bir iş arardı."

Hannah da aynı fikirdeydi ama Kayla çok üzgündü. "Belki aramış, ama bir şey bulamamıştır" dedi Hannah.

Kayla eski havasını hatırlatan bir tavırla, "Yapma" dedi. "Daha fazla boş ümide hiç ihtiyacım yok."

"Seni hâlâ önemsiyor olmalı, yoksa peşinden öyle koşmazdı."

"Sen nereden biliyorsun?"

Kayla'yı Geosat'ta nasıl bulduğunu anlattı. "Neredeyse felç geçiriyordum. Kaçırıldın sandım."

"Bana gideceğini söyleyince o kadar üzüldüm ki evden koşarak çıktım. Beni hiç olmazsa bugün ve yarın kalmaya ikna etti." Kayla gürültüyle burnunu temizledi. "Sen neden merkezden ayrıldın? Hani dişini sıkacaktın?"

Hannah'yı gün boyu ayakta tutan öfke ve kararlılık bir anda onu terk etti. Kemikleri çıkarılmış, geride yalnızca şekilsiz, hareketsiz, bir et çuvalı kalmış gibi hissetti. "Sonra anlatsam, olmaz mı? Şu anda geçmişe dönemeyeceğim."

"Sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz, hayır. Ama yaşıyorum. Bizim gibiler için olduğu kadar, diye düşünmeye başlıyorum artık."

"Ah, Hannah. Ne yapacağız?"

Hannah Kayla'nın sesindeki korkuyu çok uzaktan geliyormuş gibi işitti. Arkadaşının şüphelerinin giderilmesine ihtiyaç duyduğunu biliyordu, ama bunu yapamayacak kadar, hatta korkamayacak kadar yorgundu, ama sonradan korkacağını da biliyordu. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Yemek yiyeceğiz, sonra da uyuyacağız. Bundan daha ilerisini düşünemiyorum."

TJ on ikilik bira kolisi ve Campisi'den aldığı pizza ve salatayla geri döndü. Hannah birayı geri çevirdi ama Kayla gergin bir sessizlik içinde yenilen yemek boyunca birkaç kutu bira devirdi. Hannah birkaç kez TJ'in Kayla'ya Becca'nın bir zamanlar kendisine baktığı gibi, onda bir zamanlar sevdiği kadını bulmaya çalışıyor ama bunu başaramıyormuş gibi bakarken yakaladı. Hannah'yı görecek olsa, Aidan'ın yüzü de böyle mi olurdu? Onu tanır mıydı ki? Düşünce zincirini kopardı. Cevapları bulmaya tahammül edebilse bile, asla gerçekleşmeyecek bir şeye kafa yormanın anlamı yoktu.

Yemeklerini bitirmek üzereyken Kayla birden ayağa kalktı. "Hannah bu gece burada kalacak" dedi.

"Ah, tabii" dedi TJ. Hannah'ya baktı. "İstersen yarın gece de kalabilirsin."

Hannah rahatladı. "Teşekkür ederim."

Kayla, "Annenin odasında benimle yatabilir" dedi.

"Oldu. Nasıl istersen."

Kayla'nın gözleri alevlendi. "Sahi mi, TJ? *Nasıl* istersem, öyle mi?"

"Kayla-"

Hannah ayağa kalktı. Bugün kaldırabileceği kadar yüzleşme yaşamıştı. "Çok yorgunum. Yatmaya gidiyorum."

"İyi fikir" dedi Kayla. Sert adımlarla odadan çıktı.

Hannah, TJ'e döndü. "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Geldiğine memnun oldum. Birine ihtiyacı var."

"Onun *sana* ihtiyacı var. Sana güveniyordu."

TJ başını iki yana salladı. Tatlı yüzüne mutsuzluk yakışmıyordu. "Yapamam" dedi. Ve Hannah, onun bu durumun üstesinden gelebilmek için çabaladığını, gerçekten de çabaladığını ama başaramadığını anladı. Kişiliğindeki, başarısızlığını kaçınılmaz kılan küçük çatlakları görebiliyordu; bir süre içinden atamayacaksa da eninde sonunda atlatacağını, suçluluk duygusunu üstünden silkip atacağını, arada bir kendini gösteriveren ama çabucak bastıracağı anıların haricinde Kayla'yı aklımdan çıkaracağını görebiliyordu. Kötü bir insan olduğundan değil, özünde böyle biri olduğundan. Meleklerin kaderinde tasalı ya da mutsuz olmak yoktu.

Hannah yatak odasında Kayla'yı çekmeceleri karıştırıp gecelik ararken buldu. TJ'in annesinin zevki erotiğe kaçıyordu; arama çeşitli renklerde altı tane küçücük ipek gecelik ve sırf bakmakla bile Hannah'nın yüzünü kızartan siyah dantel bir *teddy* ile sonuçlandı. Kayla çamaşırı havaya kaldırıp imalı bir tavırla salladı. "Merkezde üzerinde bununla kahvaltıya inmek istemez miydin? Peder Henley'nin gözleri yuvalarından dışarı uğrardı." Gülüştüler, günün çirkinliğini biraz olsun gideren sakınmasız bir sesti bu.

Hannah geceliklerin en kapalısını seçip üstünü değişmek için banyoya girdi. Geceliği başının üstünden kaydırdı, aylarca kaba pamuklu giydikten sonra tenine değen ipeğin tadını çıkardı. Kaçınılmaz olarak aklına Aidan için eflatun ipek giydiği zaman aklına geldi; kalçalarına bastıran parmaklarının, sırtının yaslandığı -tıpkı Aidan gibi sert ve inatçı- duvarın verdiği hissi hatırladı. Aidan sadece o zaman ona karşı sert davranmıştı. Arkasından pişman olmuştu: Canını yakmış mıydı? Korkutmuş muydu? Yalan söylemiş, hayır demişti. Can acısı *vardı* ama daha önce hiç almadığı karanlık bir hazza karışmıştı. Derin uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey, acıyla hazzın bir arada bulunmasının ve hatta birinin diğerini şiddetlendirmesinin ne kadar tuhaf ve ne kadar tedirgin edici olduğuydu.

Uyandığında Aidan'ı düşünceli gözlerle kendisine dalmış halde bulmuştu. "Ne var?" diye sordu Hannah.

"Bunu sen mi yaptın?" Aidan başıyla yerde buruşmuş duran elbiseyi işaret etti.

"Evet."

"Benim için mi?"

"Hayır. Kendim için. Yıllardır yaptığım bir şey. Kimse bilmiyor."

"Diktiklerinin hepsi... bunun gibi mi?"

Hannah durakladı. Bu kadar seksi, inançlarına bu kadar aykırı şeyler yaptığı için hakkında kötü düşünür müydü acaba? İtiraf etti. "Evet."

"Neden yapıyorsun?"

Hannah huzursuzlukla omuz silkti. "Anlayacağından emin değilim."

Aidan tuhaf bir ısrarla, "Bir dene bakalım" dedi.

"Sanki bunları yapmazsam patlayacağım. Sanki..." İfade etmeye çabalarken elini göğsüne koyup hafifçe vurdu.

"Bunlar senin önemli bir parçan sanki. Başka türlü ifade edemediğin bir yanın."

Şaşkınlıkla, "Aynen öyle" dedi Hannah.

"Benim için de suç aletleri ve cinayet romanları."

"Ne?"

"Çocukluğumdan beri cinai hikâyeler yazıyorum" dedi.

"Okulda bırakmaya çalıştım ama çok özledim." Yüz ifadesi mahcup, hatta çocuksuydu. Hannah içinde ona karşı bir şefkat hissetti.

"Hiç yayımlattın mı?"

"Hayır. Kimseye göstermedim."

Alyssa'ya bile mi? Hannah sorusunu yüksek sesle sormadı, ama cevabının hayır olmasını umdu. Aidan'ın kimsede olmayan bir şeyine sahip olmak istiyordu. Onun yerine, "Neden?" diye sordu.

"O kadar iyi değildi hikâyelerim."

"Bahse girerim iyidir. Kelimelerde üstüne yoktur."

"Hem bir din adamının cinayet hakkında yazması hiç uygun olmaz."

Ya da cemaatinden biriyle gayrı meşru bir aşk ilişkisi yaşaması. "Birini okumama izin verir misin?" Aidan durakladı. Hannah, "Haydi" dedi. "Ben sana benimkini gösterdim."

Aidan'ın gözleri kısıldı ve dudakları tembel, mahrem bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elleri Hannah'nın göğüslerine gitti. Uçlarında işaretparmağıyla daireler çizerek, "Evet gösterdin" dedi. "Ama seni elbisesiz daha çok seviyorum."

Anı o kadar canlıydı ki Aidan'ın ellerini nerdeyse üstünde hissedebiliyordu. Gözkapakları kapandı, meme uçlarını hafifçe okşayıp onun yaptığı gibi çekiştirdi. Bir heyecan sızısı, Aidan ile hissettiklerinin içi boş, mekanik bir yansımasını hissetti. Gözlerini açtı. O çirkin kırmızı suratı gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Işığı söndür" dedi.

Yatak odasına döndü, örtünün altına girdi. Kayla "İyi geceler" diye mırıldanmasına karşılık vermedi ve Hannah onun uyuduğunu düşündü. Gözlerini kapadı; bitkindi ama aylardır ilk defa güvendeydi. Ama yine de, yorgunluğuna karşın uykusu kaçtı. Bugün gördüğü yüzler gözlerinin önünden geçiyordu: Aydınlatıcı, Henleyler, arabadaki iki çocuk, rehin dükkânındaki kadın, Becca, Cole, kütüphanedeki güvenlik görevlisi, Jo Teyze, Mrs. Bunten, Aidan, McDonald's'taki gençler, TJ, Kayla, Aidan. Öfke ve art niyet, şok ve tiksinti, acıma ve keder. Aman vermez bir geçit alayı. Artık insanlarda uyandırdığı duygular bunlardı.

Kayla iç geçirip yanından kalktı. Parkeler ağırlığının altında gıcırdadı. Hannah bir fısıltı gibi yere düşen kumaşın alçak hışırtısını duydu. Çıplak ayaklar tahtaya süründü. Yatak yaylan gıcırdadı. Sessizliğin içinde sönen, başta aralıklı, sonra ritmik ve ısrarlı iniltilerle kesilen mırıltılar duydu. Bir kadın sesi, bir erkeğin soluması. Sessizlik. Sonunda da ağlama sesleri, önce bir kadının, sonra iki kişinin ağlaması.

Hannah vakit öğleyi epey geçinceye kadar uyudu, kızarmış jambonun o nefis kokusuyla uyandı. Bu koku ona hemen artık merkezde olmadığını; alelacele ve soğuk bir duşa, yavan kahvaltıya, Peder Henley'nin uyku getiren vaazlarından birine, Bob'la bir dehşetli aydınlanma seansına daha katlanmak zorunda olmadığını haber verdi. Duş aldı ve Kayla'nın onun için bıraktığı kot pantolonu, pamuklu süveteri, iç çamaşırlarını, çorapları ve spor ayakkabıları giydi. Hannah daha önce hiç pantolon giymemişti, bacaklarının ve kalçasının bu kadar sıkıca sarılma hissi utandırıyordu onu. Ona, pantolonların kızlar için uygun olmadığı öğretilmişti, çünkü pantolonlar edebe aykırıydı; yere kadar uzun etekler hariç bütün eteklerin aksine pantolon kadının bacaklarını tamamen örttüğü için bu açıklama Hannah'ya anlamsız gelmişti. Bir keresinde, on altı yaşma girmesinden kısa bir süre sonra pantolon giymenin neden edepsizlik olduğunu açıklaması için annesini sıkıştırmıştı. "Çünkü erkeklere bacaklarını ve arasındakini hatırlatır" dedi annesi. "İstediğin bu mu yani?" Cevap Hannah'yı o kadar rahatsız etti ki o andan sonra giyim kuşam âdetlerini bir daha asla sorgulamadı.

Şimdi aynada kendine bakarken annesinin ne kastettiğini anlayabiliyordu. Kot pantolon biraz kısaydı ama onun haricinde vücuduna mükemmel uymuş, bacaklarının uzunluğunu, belinin inceliğini, kalçalarının yuvarlaklığını ortaya çıkarmıştı. Bacaklarını bitiştirip durunca kasığının hemen altında, baldırlarının yukarısında ve bitiminde üçgen biçiminde üç boşluk oluştu. Boşluklar adeta birer davetiyeye benziyordu.

Ama Hannah başını eğip yeni bir fikrin tadını çıkardı. Kadın pantolonu müstehcense, erkek pantolonu da bir o kadar müstehcendi ve altındakini çok daha fazla belli ediyordu. Hemen hemen her zaman bir şişkinlik olurdu -fark etmemek imkânsızdı- ve pantolon darsa neredeyse her şeyi görebiliyordunuz. Ya erkeklerin her zaman dikkatleri oraya çekmeleri! Tam bir utanmazlıkla, insan içinde değillermiş gibi dokunup kaşınmaları. Aidan'ın bile dalgınlıkla birkaç defa yaptığını görmüştü. Ama kimse erkekleri uygunsuz davranmakla ya da bacaklarının arasından sallanan şeyi hatırlatarak kadınları günaha teşvik etmekle suçlamıyordu. Aynada kendisine bakarken, bu çifte standart onu birden sinirlendirdi. Onun vücudu böyle yaratılmıştı. Güzel olması ve bir kot pantolonun içine sokması bir şeyi davet ettiği anlamına gelmiyordu.

Kayla, "Yaşıyor musun?" diye seslendi.

Hannah mutfağa, onun yanına gitti. "Günaydın."

Kayla neşeyle karşılık verdi. "Günaydın." Neşesi biraz zorlamaydı ama Hannah dünkü ümitsizliğin geçtiğini gördüğüne memnun oldu.

"TJ nerede?"

Kayla omuz silkti. "Ben kalktığımda gitmişti. Bana bir not bırakıp saat üçte döneceğini söylemiş. O gelmeden buradan çıkmak istiyorum."

"Yani, temelli mi?"

"Evvet." Kayla'nın sesinde kuşkunun zerresi bile yoktu.

"Nereye?"

Kahvaltı boyunca seçeneklerini tartıştılar. Dallas'ta kalmayı ikisi de istemiyordu; çağrıştırdıkları çok acıtıcıydı. Ama kimseyi tanımadıkları bir yere gitme fikri de gözlerini korkutuyordu. Kayla, "Austin'de bir kuzenim var" dedi. "Kaçığın tekidir ama ailedendir ne de olsa. Ayaklarımızın üstünde durmamıza yardım edecektir. Bir de Annie var, üniversiteden en yakın arkadaşım, Corpus'ta." Beklentiyle Hannah'ya baktı.

"Bütün arkadaşlarım ve ailem burada." Hayatının ne kadar küçük ve dar olduğunu o zaman anladı: İçinde kar olmayan bir kar küresi gibi. "Kuzenin yardım edecekse, ben oyumu Austin'den yana kullanıyorum. Ama bir arabaya ihtiyacımız var."

"Benim var. Eski evimin önünde duruyor, tabii çekip götürmedilerse. Benim sorunum mangır. Meteliğe kurşun atıyorum."

"Bende çok para var" dedi Hannah. "Bizi epey bir süre idare edecek kadar." Kayla merakla yüzüne baktı ama bir şey sormayınca Hannah ona karşı büyük bir minnet duydu. "Neyse, bir yere gitmeden önce, evden giysilerimi ve diğer eşyalarımı almalıyım. Yani babamı aramam gerekiyor. Annemin beni eve alacağından kuşkuluyum."

"Anlıyorum. Tutuklanmamdan sonra TJ daireme gidip erişim cihazımla, diğer eşyalarımı almış olmasaydı eminim annem hepsini kaldırıp atardı."

"Babam işten altıda çıkıyor. Herhalde bizimle saat yedi gibi bir yerde buluşabilir." *Tabii eğer hâlâ benimle konuşuyorsa.*

Görüşmek için yatak odasındaki görüntülü telefonu kullandı. Neyse ki babası telefonu hemen açtı.

Hannah'nın yüzünü görünce, "Tanrı'ya şükür" dedi. "Meraktan öldüm, Becca da öyle. İyisin ya?" Üzüntüden bitkin, endişeli görünüyordu - Hannah kendi suçu olduğunun farkındaydı.

"İyiyim. Doğu Dallas'ta bir arkadaşımın yanındayım."

"Biliyorum, seni Geosat'tan buldum. Ben de oraya gelmek üzereydim. Peki, ama Hannah, neden merkezden ayrıldın? Sana bir yer arayacak zamanım olmadı, hiç iş de-"

"Önemli değil, baba. Benden sorumlu değilsin ki."

"Senin de kızın olsaydı, anlardın."

Bu sözler gözlerinin önüne Pearl'ün hayalini getirdi; yatağında sırtüstü yatmış, tombul kollarını sallayarak Hannah'ya gülümsüyordu.

"Özür dilerim, düşüncesizlik ettim." Babası üzüntüyle göğüs geçirdi. "Bir yolunu bulacağız,

Hannah. İşten çıkar çıkmaz seni almaya geleceğim."

Hannah'nın teslim olmaya can attığı, cazip bir çağrı. Kendini babasının şefkatli kılavuzluğuna bırakmak, gelip onu atmaca gibi kapmasına, idareyi ele almasına, bundan sonra ne yapılacağına karar vermesine izin vermek ne harika olurdu. İmdada yetişen baba.

Hayır, artık çocuk değildi ve babasını dertlerinin içine yeterince çekmişti; hem onu, hem Becca'yı. Hannah başını iki yana sallayıp kararlı bir sesle konuştu. "Şehirden ayrılıyorum. Yalnızca evden birkaç şey getirmen gerekiyor."

"Saçmalama. Nereye gideceksin? Ne bir tanıdığın ne de paran var."

"Arkadaşımın parası var" diye yalan söyledi. "Ve kararımı da verdim. Olanlardan sonra burada kalamam. Herhalde bunu anlayabilirsin."

"Şu arkadaşın, o da..." Durakladı.

"Suçlu mu? Dışlanmışlardan mı? Evet, tıpkı benim gibi." Babası bu söz üzerine irkildi ama Hannah vicdan azabını bastırdı. Onu incitmekten ne kadar nefret etse de, kalırsa babasına daha fazla acı vermekten başka bir şey yapmayacağını biliyordu.

Babası yenik düştü. "Pekâlâ" dedi. "Neye ihtiyacın var, söyle."

Babasına bir liste verdi - erişim cihazı, birkaç parça giysi, kişisel eşyalar. Evlerinin yakınındaki küçük çarşının park yerinde, saat yedide buluşmaya karar verdiler. Hannah telefonu kapadıktan sonra, içindeki isteğe karşı koyamadı ve sistemde Aidan'ı arattı. Yüz binin üzerinde başlık vardı. En yakın tarihlileri gözden geçirdi ve inanç bakanı yemin töreninin haber görüntüsünü buldu. Alyssa, annesi, babası, Başkan Morales ve birkaç yetkiliyle birlikte bir platformun üzerinde duruyordu. Başkan, Aidan'ın çocuklar ve yoksullar için yaptığı çalışmaları, bakanlığının dünya üzerindeki milyonlara verdiği umudu, Tanrı'nın sevgisiyle birleşmiş bir Amerika ve bir gezegen tasavvurunun gücünü övdü. Aidan görev yeminini eder, Anayasa'yı iç ve dış tüm düşmanlara karşı savunacağına ve destekleyeceğine ant içerken, Alyssa elinde *Kitabı Mukaddes* tutuyordu. Ardından, orada toplanmış konukların coşkulu alkışlarıyla Aidan kürsüye çıktı. Yakın plan çekimde yüzü yorgun, morali gözle görülür ölçüde bozuktu. Konuşmaya teşekkürle başladı; Tanrı'ya ve kutsal oğlu İsa Mesih'e, başkanla başkan yardımcısına, seleflerine, falanca senatöre, filanca kongre üyesine, anne babasına ve son olarak da kendisini sadece daha iyi bir din adamı yaptığı için değil, aynı zamanda da sevgi dolu ve şefkatli bir örnek olarak daha iyi bir insan haline getirdiği için övdüğü karısına teşekkür etti. Bu övgü Alyssa'nın yüzünde mahcup bir gülümsemeye, konukların koro halinde takdir mırıltıları çıkarmalarına sebep oldu ama söyledikleri -hem de hepsi-Hannah'ya ezberlenmiş, ruhsuz sözler gibi geldi; çünkü biliyordu ki Aidan onun yasını tutuyordu. Acaba kendisi onu daha iyi bir adam mı yapmıştı, yoksa daha kötü bir adam mı? Hiç üstünde öyle bir gücü olmuş muydu, yoksa sadece olduğu kişi, hem iyi hem de kötü, olmasına imkân mı vermişti?

Konuşma devam ediyordu ama Hannah görüntüyü kapayıp mutfağa, Kayla'nın yanına döndü. Kayla'nın iyi haberleri vardı: Çılgın kuzenine ulaşmıştı, kendilerine ait bir yer buluncaya kadar onları seve seve misafir edecekti. O eşyalarını toplarken, Hannah da kahvaltı bulaşığını yıkadı, yatağı yaptı. On beş dakika sonra gitmek için hazırdılar.

Kapıdan çıkmak üzereyken Hannah, "Bir not bile bırakmayacak mısın ona?" diye sordu.

"Hayır. Hoşça kal demekten başka söyleyecek sözüm yok."

Greenville'e, tren istasyonuna doğru gittiler. Kaldırım dar olduğundan tek sıra halinde yürüyorlardı, Hannah öndeydi. Konuşmuyorlardı ama Hannah arkasından, her zamankinden biraz farklı bir tempoyla yürüyen Kayla'nın alçak ayak seslerini duyabiliyordu. Bu basit, arkadaşça ses sayesinde, dün aynı kaldırımda yürüdüğünden ne kadar farklı hissediyordu şimdi. Sokağa bir araba girdi ve onlara yaklaştı. Kapüşonunu başına çekmek için elini uzatırken durdu, parlak öğle sonrası güneşinin çıplak, kırmızı yüzüne vurmasına izin verdi.

Kayla'nın eski dairesi Oak Lawn'daydı. Trenle Lemmon'a, oradan da otobüsle Wycliff'e gittiler. Şoför onlara karşı kayıtsızdı ama yolcuların sert ve düşmanca bakışları onları otobüsün arka tarafına sürükledi. Arkada, koridorun iki tarafında oturan iki renkli daha vardı; bir Kırmızı, bir de Yeşil, ikisi de erkekti. Kırmızı olan bir serseriydi, muhtemelen evsizdi ve epeydir yıkanmadığı belliydi. Horultusu içki kokuyordu, açık ağzından çürük dişleri görünüyordu. Ancak Yeşil, yoğun rengi ve çılgın bakışlı gözleriyle genç ve yakışıklıydı. Hannah ile Kayla bakıştılar ve gürültücü, pis kokulu serseriyi seçtiler. Onun iki sıra, yanından geçerken onları izleyen Yeşil'in de dört sıra arkasına oturdular. Dün tren istasyonundaki Sarı ile yaşadıklarından sonra, Hannah farkında olmadan adamı tarttığını, yüzünün ve vücudunun verdiği bilgileri deşip niyetinin kötü olup olmadığını ölçmeye çalıştığını fark etti. Eğer bir kundakçı ya da silahlı bir soyguncuysa, en azından onlar için bir tehlike oluşturmuyordu. Ama gasp ve saldırıdan hüküm giymişse...

Yeşil, başını çevirip onlara baktı. Kayla fısıltıyla, "TJ'in av bıçağı yanımda" dedi. Spor çantasını açıp bıçağı Hannah'ya gösterdi. "Bu sabah odasından aldım."

"İyi, ihtiyacımız olabilir" dedi Hannah. "Ama bu adam için değil." Bir kez daha eminliğine hayret etti. Kırmızı olmak ona fazladan bir sezgi, başkalarının kalplerindeki saklı arzularla kötülükleri bilme yeteneği mi vermişti? Aklına daha olası ve bu kadar romantik olmayan bir açıklama gelince başını iki yana salladı: Kırmızı olmak onu hayatında ilk defa gerçekten etrafına dikkat etmeye zorlamıştı.

Kayla, "Otobüs şoförü bize yardım etmek için parmağını bile kımıldatmaz, o kadarını söyleyebilirim" dedi. "Ön taraftaki namuslu vatandaşlar da öyle."

"Fark etmez. Onlara ihtiyacımız yok." Hannah şimdi dikkatini erişim cihazında oynattığı hologramа vermiş olan Yeşili işaret etti. "Bak, bize olan ilgisini çoktan kaybetti."

Kayla beğeniyle yüzüne baktı. "Tanrı sana benim frekansımın almadığı bilgiler gönderiyor herhalde. Aşk olsun diyorum, başka bir şey demiyorum."

"Tanrı'nın bununla bir ilgisi yok."

"Ben seni koyu Hıristiyan sanıyordum."

"Bir zamanlar, öyleydim. Ya sen?"

"Yok, dindar değilim ben. Yani bize kilisede öğrettikleri gibi değilim. Bence bir tanrı varsa, aşağıdaki vaziyetten dolayı kafası bayağı güzeldir."

Hannah ani bir parlamayla *küfür bu,* diye düşündü; hemen ardından, tepkisinin şiddetine hayret etti. Artık inanmıyorsa eğer, neden böyle tepki veriyordu ki? Anladı ki bu sadece bir refleksti. Nasıl taze pişmiş ekmek karşısında tükürük bezlerinin verdiği tepkiyi kontrol edemiyorsa bunu da edemiyordu. Neydi o tüm dini inancı öyleyse, otomatikleşecek, hatta içgüdüsel hale gelecek kadar derine işlenmiş kural ve ilkeler dizisi mi? *Tanrı* sözcüğünü duyunca, O'nu bir erkek olarak düşün. İnsanlığın perişanlığını gör, Havva'yı suçla. Ana babana itaat et, iyi kız ol, Teslis Partisi'ne oy ver,

asla bacaklarını ayırarak oturma. Sorgulama, sadece sana söyleneni yap.

"Hey, nereye gittin?" dedi Kayla.

Hannah, "Geçmişe" dedi. "Başka nereye gideceğim?"

"Seni anlıyorum. Son zamanlarda ben de orada epey zaman geçirdim ve nedense geriye hep daha kötü hissederek dönüyorum. Sanırım onu ait olduğu yerde, dikiz aynasında bıraksam daha iyi olacak."

Hannah şehir ışıklarının trenin kirli camından uçarak geçişini izlerken aniden bir hüzne kapıldı. Çocukken ona hep manzara hareket ediyor, o yerinde dururken hızla yanından geçiyor gibi gelirdi. Artık o aldanış geçmişti. Her şeyi geride bırakan kendisiydi.

Apartmana güneş battıktan az sonra vardılar ve Kayla'nın arabasını buldular. Dönüştürülmüş bir Honda Duo'ydu ve öyle eskiydi ki akıllı donanımları yoktu, hatta yol bilgisayarı bile yoktu ama güneş panelleri iş görüyordu ve motoru çalıştırıp onları yola çıkaracak kadar şarjı vardı.

Kayla arabanın tozlu gösterge paneline vurarak, "Aferin kızıma" dedi. "Bu Ella. Çok kahrımı çekmiştir."

"Neden Ella?"

"Cazın *First Lady*'sinin adını verdim tabii ki." Hannah boş boş bakınca, "Ah, haydi ama. Ella Fitzgerald'ı ilk defa duydum deme bana" dedi.

"Hayır." Payne'lerin evinde yalnızca annesiyle babasının ilham verici olduğunu düşündükleri türlere izin verilirdi: Klasik müzik, gospel müziği ve annesinin müsahamakâr olduğu zamanlarda Hıristiyan rock.

Kayla erişim cihazını yuvaya soktu. *"Bu trajediyi* hemen şimdi düzelteceğiz."

Plano yolu boyunca Ella onlar için söyledi. Sesi Hannah'ya ışığın açısıyla değişen beklenmedik nüanslarıyla pırıl pırıl ve dalgalanan sateni hatırlattı, ama aynı zamanda beyaz tüllerin saflığı ve hafifliğine de sahipti. "Sanki acıyı hiç tatmamış gibi" dedi.

“Ah, hem de çok tatmıştır. Yetim kaldı, ıslahevine gitti, iki kere boşandı ve de şeker hastasıydı. Hayatının son döneminde iki bacağını da kesmek zorunda kaldılar."

“Vay. Sen nereden biliyorsun bunları?"

Kayla sakin bir gururla, "Birkaç kuşak öncesinden akrabamdır" dedi. "Onun müziğini dinleyerek büyüdüm."

Trafik alışılmadık ölçüde açıktı, Plano'ya yarım saat erken ulaştılar. Bir DuraShell'de durdular. Ödemeyi UKK'siyle Hannah yaptı ve hesabındaki altı haneli rakam onu yine afallattı - ömründe hiç bu kadar parası olmamıştı. *Ve bu paraya sahip olmak için tek yapmam gereken bir parya olmakmış.* Harcadığı hâlâ kendi parasıydı ama fazla sürmeyeceğini de biliyordu. Çok yakında bir gün bakiye yüz binin altına inecek ve resmen Aidan'a borçlanmış olacaktı. Aidan'ın zengin olduğu ve parayı ona hiç düşünmeden sevgisinden -*ya da suçluluk duygusundan*- verdiği gerçeği bunu hazmetmesini hiç kolaylaştırmıyordu.

Alışveriş merkezine gittiklerinde, park yerinin araçlarla ve tatil için alışverişe çıkanlarla tıklım tıklım dolu olduğunu gördüler. Mağaza vitrinlerinin ışıkları robot cin ordusunu, trampetçi çocukları ve biyoplastik karda hoplayıp zıplayan ren geyiklerini aydınlatıyordu. Dickensvari kostümler içinde

bir noel korosu "Good King Wenceslas"ı söylerken, yakınlarında Noel Baba kıyafetli bir Kurtuluş Ordusu gönüllüsü elindeki çanı çalıyordu. İki kadın bu mutlu curcunayı alanın arka tarafındaki bir park yerinden seyrettiler. Ella da onlara eşlik ediyordu. *"Bir gün çıkıp gelecek, sevdiğim erkek..*

Hannah, "Gerçeküstü, değil mi?" dedi. Telaşla yanlarından gelip geçen, günlük işlerine ve düşüncelerine -*John Amca'ya bir hediye bulmam lazım. Belki bir kravat*, *yoksa ona geçen yıl da mı kravat almıştım?*- dalmış bu insanlardan kendini çok uzak hissetti. Onları aydan da seyrediyor olabilirdi pekâlâ. Üstünde üç boyutlu Kardan Adam Frosty resmi olan bir kazak giymiş, eli kolu alışveriş poşetleriyle dolu bir kadını işaret etti. "Bir yıl önceki halim. Şey, şu rüküş kazak hariç."

Kayla boğuk bir sesle, "Oraya dönmek istediğimi hiç sanmıyorum" dedi.

"Hey, belki istersin. Cezan sadece beş yıl."

Ella söylüyordu. *"Küçük bir ev yapacak, sadece ikimiz için."*

"Bu şarkıyı dinlemeye beş dakika daha dayanamayacağım, orası kesin." Kayla elinin tersiyle gözlerini sildi. "Dokuzuncu şarkı. Sesini iyice aç." Ella "Anything Goes" şarkısına başladı ve Kayla da eşlik etti. İlk kuplelerde sesi titrek çıktı ama müziğe kendini kaptırdıkça sesi de giderek güçlendi.

Sözlerdeki masumiyet Hannah'yı hüzünlendirdi. İnsanlar o zamanlar dünyanın çılgın bir yer olduğu fikrindeyseler gelip bir de şimdi görmeliler, diye düşünürken arabanın iki kapısı da birden açılıverdi ve koyu renk giyinmiş iki şekil Kayla ile ikisini yakalayıverdi.

Hannah'nın tarafındaki adam, "İn arabadan" dedi. Hannah karşı koydu -ikisi de karşı koydu- ama saldırganlar kuvvetlilerdi ve ikisini Honda'dan zorla çıkardılar. Hannah çığlık atmaya başlayınca adam eliyle ağzını kapadı.

"Beni dinle" dedi. "Yumruk sizi almaya geliyor. Bir dakika içinde burada olurlar. Yaşamak istiyorsanız sessiz olun ve bizimle gelin."

Hannah çırpınmayı kesti. Adam arkasında olduğundan yüzünü göremiyordu ama parmakları hafifçe sarımsak ve fesleğen kokuyordu.

Kayla, "Sizin Yumruk'tan olmadığınızı nereden bilelim?" diye sordu.

Onu tutan uzun boylu şekil, "*Tabarnak!* Buna vakit yok" dedi. Bir kadın sesiydi bu, genizden geliyordu, ters ve kızgın tonlu ve yabancı -Fransız?- aksanlıydı.

Hannah'yı tutan adam onu bıraktı. "Kararınızı vermeniz için beş saniyeniz var." Riske girip yüzüne bakmak için başını çevirdi. Siyah, karmakarışık saçlar, zeytuni bir beniz ve ciddi, zeki bakışlı gözler gördü. Adamın arkadaşını göremedi; Kayla görüşünü kapatmıştı. Hannah'ya bakıyordu: *Ne yapacağız?*

Hannah, "Onlara güvenelim, derim" dedi. "Yumruk kadın üye kabul etmez." Hem acımasız örgüt üyeleri pesto sos yapmazlardı.

"Acele edin" dedi adam.

Yandaki sırada Honda'ya dönük şekilde park edilmiş bir minibüse doğru koştular. Arka tarafındaki çift kanatlı kapılar açıktı, dördü birden yük kısmına bindiler.

Kadın, "Kapıları kapa. Gizlilik konumuna geç" dedi. Kapılar kapandı ve camlar hafifçe karardı. Adam sürücü koltuğuna geçip oturdu ama motoru çalıştırmaya kalkışmadı. Kadın, Kayla ile

Hannah'nın yanında çömeldiği yerden kalkmadı, gözlerini erişim cihazından ayırmıyordu. Cihazın solgun mavimsi ışığı yüzüne vuruyordu. "Buradalar" dedi.

Hannah sordu. "Neden hareket etmiyoruz?"

"Sessiz ol."

Hannah giderek artan bir panikle, "Burada kalamayız" dedi, "yerimizi tespit edebilirler."

"Minibüste sinyal kesici var. Nano-vericileri bloke ediyor" dedi adam. Ön camdaki küçük cihazı işaret etti.

Kayla, "Peki ya-" diyecek oldu.

"Ta *yeulel"* Hannah Fransızca bilmiyordu ama kadının kastettiği şey gayet açıktı ve kesinlikle itaat edilmesini bekleyen birinin tavrıyla konuşmuştu. Hannah bir aracın hızla yaklaştığını duydu. Başka bir minibüs Honda'nın yanında aniden durdu. İki maskeli adam aşağı atladı ve park sırasında hızlı hızlı bir aşağı bir yukarı yürüyerek bütün araçların camlarından içeri bakmaya başladılar. Daha kısa boylu olanı minibüse yaklaştı. Hannah'nın bacakları karşı konmaz bir kaçma dürtüsüyle titredi. Biri parmaklarını Hannah'nın koluna batırdı; kadın kulağına, "Kıpırdama!" diye tısladı.

Dışarıdaki adam maskeli yüzünü sürücü tarafındaki cama, kameradan birkaç santim öteye yaklaştırdı, sonra arkadaşına döndü. "Kızdan iz yok. Sen bir şey buldun mu?"

Diğeri erişim cihazına bakarak, "Yok" dedi. "Sinyal kesildi." Cihazı cebine sokup kot pantolonunu yukarı çekti. Hannah madeni bir parıltı gördü: Jant kapağı kadar parlak, büyük ve yuvarlak bir kemer tokası.

"Birini daha kaybettik galiba."

"Hay içine edeyim" dedi Cole.

İki adam minibüse binip hareket ederken Hannah bitkinlikle arkasına yaslandı. Dünkü gözü pekliği şimdi gülünç geliyordu. Kayınbiraderiyle arkadaşlarının insafına kalma düşüncesi dehşet vericiydi.

Kadın, "Daha kimseyi öldürmedi" dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"İç ışıkları yak." Lambalar otuzlarında, zayıf, uzun boylu, sıska suratlı, gür, beyaza yakın sarı kırpılmış saçlı bir kadını ortaya çıkardı. Gözleri insanı rahatsız edecek kadar açık renkli ve vahşi bakışlıydı. "Onlarınki yeni bir El. Daha hiçbiri cinayet işlemedi ama yolunu yapıyorlar. Senin Cole daha yeni; önce diğerlerinin yapmasını bekleyecektir."

Hannah nefretle, "O *benim* Cole'um falan değil" dedi.

Kayla, "Dur bir dakika" dedi. "Bu Cole, senin enişten Cole mu? O da mı onlardandı?"

"Evet." Hannah kadına döndü. "Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Cole'u, Yumruk'u, beni, Kayla'yı nereden tanıyorsunuz? Kimsiniz siz?"

"Raphael'in arkadaşlarıyız."

Kayla şaşkına dönmüş halde Hannah'ya baktı. "Raphael de kim be?"

"Kürtajımı yapan doktor." Hannah onun Teksas'ta neden kaldığını anlattıktan garip biçimde dalgınlaştığını hatırladı. *Kendimi bir devrimci gibi görüyordum. Beni burada kalmaya ikna etmelerine izin verdim.* Her kimse onlar, işte bu insanlardı.

"Renkliler bölümünden çıktığından beri seni izliyoruz" dedi adam. "Ben Paul, bu da Simone."

Kayla sordu. "Neden bizimle ilgileniyorsunuz?"

Simone, "Seninle ilgilenmiyoruz" dedi. Peçetenin içine bir kıkırdak parçasını tükürür gibi "Seününle" demişti. "Sen görevimizin bir parçası değilsin."

"Ne görevi?"

"Yeter!" Simone elini bir şey kesiyormuş gibi sertçe salladı.

"Emvaille." Belli ki bu bir emirdi ve Paul hemen motoru çalıştırıp minibüsü park yerinden çıkardı.

Hannah, "Durun, babamla burada buluşacaktık" dedi.

"Benim de arabadan eşyalarımı almam lazım."

"Mümkün değil" dedi Simone.

"Ama babam erişim cihazımla giysilerimi getirecek. Beni burada bulamazsa endişelenir."

"Cihazlarınızı yanınızda tutamazsınız" dedi Simone. "Polis cihazlarla sizi takip edebilir."

"Ama polis bizi aramıyor ki.

"Artık arıyor" dedi Paul. "Vericilerinizin sinyali kesildiği zaman alarma geçtiler."

"Ama..."

Simone'un eli fırladı ve Hannah'nın kolunu yüzünü acıyla buruşturtacak kadar sertçe yakalayıverdi. "Ölmek mi istiyorsun, ha?" Bakışı da eli kadar acımasızdı. "Pek çok Renkli bunu ister ama itiraf edemez ya da kendilerini öldürecek kadar gosse'ları yoktur, o yüzden etrafta dolanıp başkalarına yalvarırlar. İstediğin bu mu, Hannah Payne? Buysa, eminim Yumruk sana bu iyiliği seve seve yapacaktır." Hannah'nın kolunu bıraktı ve arka kapıları açan kolu tuttu. "Evet?"

"Hayır, yaşamak istiyorum." Hannah doğruluğunu ta içinde hissederek, hiç tereddüt etmeden konuşmuştu. Hayatı ne kadar umutsuzlaşırsa umutsuzlaşsın, onun için hâlâ değerliydi.

"Ben de" dedi Kayla.

Simone Hannah'ya baktı. *"Bon"* dedi.

Park alanından çıktılar. Hannah yüzünü küçük arka camlardan birine dayayıp babasını görmeye çalıştı. Onu göremedi ama orada bir yerde olduğunu, endişeli gözlerle beyhude bir çabayla, kaybettiği kızını aradığını biliyordu.

Simone Kayla'yla Hannah'ya siyah kukuletalar verip takmalarını söyledi. Sakıngan gözlerle bakıştılar ama denileni yaptılar. Başka seçenekleri var mıydı ki? Hannah'nın kafası sorularla doluydu ama sormaya kalkışmadı. Onları her ne bekliyorsa, Yumruk'takilerin akıllarındakinden daha iyi olmak zorundaydı. Karnı guruldadı, kahvaltıdan beri bir şey yemediğini hatırlattı. Gittikleri yerde yiyecek bir şeyler olmasını umdu.

Bir erişim cihazı çaldı. Simone, *"Allô"* dedi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Evet" dedi, "ama bir pürüz var. Kız yalnız değildi. Başka bir Kırmızı. Yumruk onu bırakamayacağımız kadar yakındı." Sesini yükseltti. *"Seün* adın ne?"

"Kayla Ray." Sesi kukuletadan boğuk çıktı.

"Yazılışını söyle."

Kayla söyledi. Bir duraklamadan sonra Simone, "Kayla Mariko Ray" dedi, "yaş yirmi iki, cinayete teşebbüsten beş yıl hükümlü. Daha önce hüküm giymemiş."

Kayla yılmış gibi bir ses çıkardı ve mahremiyetlerinin tamamen ortadan kalkması Hannah'yı bir kez daha sarstı.

Simone sordu. "Yenilemeni yaptırdın mı?"

"Hayır. Ocak'ın beşine kadar zamanım var."

Simone, "Dört haftadan az" dedi. "Katılıyorum. Tamam o zaman, yakında görüşürüz."

Hannah, "Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Paul, "Güvenli bir eve" dedi. "Minibüs gibi orası da korumalıdır."

"Sonra ne olacak?"

"Değişir" dedi Simone.

"Neye göre?"

"Güvenilir olduğunuza karar verip vermememize göre."

Yolun geri kalanını Hannah'nın midesinden gelen ve giderek şiddetlenen ağlamaklı gurultularla kesilen gergin bir sessizlik içinde katettiler; midesi belli ki hayatı büyük tehlikede olan bir kaçak olduğunu ya bilmiyor ya da umursamıyordu. Vücudunun dünyevi ısrarı Hannah'ya tuhaf biçimde rahatlatıcı geldi.

Minibüs yavaşladı, döndü, kısa bir yokuşu tırmandıktan sonra da durdu. Motor sustu ve Hannah bir garaj kapısının kapandığını duydu. Kukuleta başından çekiliverdi. Simone Kayla'nınkini de çıkardıktan sonra arka kapıları açıp dışarı atladı ve peşinden gelmelerini işaret etti. Kendilerini iki araçlık bir garajda buldular. Duvarlar kürekler, elektrikli aletler, mangal maşaları ve tenis raketleriyle bezenmişti. Metal raflarda, üzerlerinde DALIŞ MALZEMELERİ ve FOTOĞRAF ALBÜMLERİ gibi masum etiketler olan kutular duruyordu. Paul eve açılan kapının yanında onları bekliyordu. Üstünde DİKKAT! SALDIRGAN KEDİ yazan paspasın bir yanında bir çift çamurlu bahçe sabosu, öbür yanında da bir golf sopası takımı vardı. Hannah, güvenli ev dendiğinde, sıradan Amerikan evinin mükemmel bir örneğini görmeyi hiç beklememişti.

Tıpkı garaj gibi ev havası taşıyan mutfağa girdiler. Buzdolabının kapısındaki, el yazısıyla yazılmış not da bu etkiyi güçlendiriyordu: **HEDEFE GİTTİK, EN GEÇ DOKUZDA DÖNERİZ. AKŞAM YEMEĞİ FIRINDA, AFİYET OLSUN! S&A**

Paul ile Simone notu okuyunca sıkıntıyla bakıştılar, Hannah içinden acaba sözcüklerin içinde saklı başka bir mesaj mı var diye geçirdi.

Baldırına bir şey sürününce yerinden sıçradı. Aşağı bakınca kırçıl ve benekli bir kedi gördü.

Paul, "Bu Emmeline" dedi. Büyük kulaklı tarçın renkli bir kedi daha ortaya çıktı ve yüksek sesle miyavlayıp doğruca Paul'ün yanma gitti. Paul kediyi kucağına alıp bebek gibi sırtüstü yatırdı ve karnını okşamaya başladı. "Bu da Sojo."

Hannah eğilip Emmeline'in yumuşacık başını okşadı. Kedi mırladı ve hoşnutluğunun gırıltısı Hannah'nın parmaklarından kollarına, oradan da gözyaşlarıyla yanan gözlerine çıktı. Üzerinde taşıdığı utanç lekesi her ne ise, bu yaratık algılamamıştı.

"Senden hoşlandı" dedi Paul.

Simone, "Mama istiyordur" diye kestirip attı.

"Aynen, ben de" dedi Kayla. "Fırında gerçekten akşam yemeği var mı yoksa o da gizli bir şifre mi?"

Simone Kayla'ya sert bir bakış atınca Hannah arkadaşının korkusuzluğuyla gurur duyarak gülümsedi. Paul fırının kapağını açınca kızarmış piliç kokusu dışarı vurdu.

Paul Simone'a "Beklerken yiyelim bari" dedi.

Kadın omuz silkti. "Siz yiyin. Ben aç değilim."

Yemek masasına üç kişilik sofra kurulmuştu. Simone boş yerlerden birine geçip diğerleri yemek yerken kahve içti. **Ev** sahipleri Noel havasıyla dolup taşıyordu. Tabaklar Noel ağacı desenliydi, peçeteler de ponsetya işlemeliydi. Masaya Ren geyiği boynuzundan yapılmış bir şamdan hâkimdi. Oturma odasına açılan kemere de ökseotu asılmıştı. Sessizce yemeklerini yediler. Hannah'nın kafası sorulmamış sorularla karmakarışıktı: Bu insanlar Kayla ile ikisinin güvenilir olmadıklarına karar **verirlerse,** ne olacaktı? Onları teşhis edebileceklerini bile bile gitmelerine izin verecekler miydi? Paul iyi bir insana benziyordu, ama Simone başkaydı. Hannah kadının elinin kuvvetini hatırladı, kendi kemiklerinin onun kuvvetine kıyasla ne kadar kırılgan kaldığını düşündü. Simone'un kendini ve "görevini" korumak için ne gerekiyorsa yapacağından hiç kuşkusu yoktu.

Açılan kapının sesi huzur bozucu düşünce zincirini kırdı. Simone Paul'a, "Burada bekle" dedi. Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Hannah gelenleri göremiyordu ama seslerini duyabiliyordu; bir kadınla bir erkek söylediklerini seçemeyeceği kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

Paul, Hannah ile Kayla'nın dikkatlerini çekmek için parmaklarını kıvırıp masaya hafifçe vurdu. Yüzündeki ifadenin yoğunluğuna uymayan alçak bir sesle, "İkiniz de beni dinleyin" dedi. "Sizi ayırmaya çalışacaklar. Cazip gösterecekler, kendi iyiliğiniz için olduğuna ikna etmeye uğraşacaklar. Hatta sizi ayırmak *zorunda* olduklarını bile söyleyebilirler ama izin vermeyin." Kayla'ya baktı. "Verirseniz, tehlikeye düşersin."

"Tehlikeye düşmekle ne kastediyorsun?"

"Hannah değil, yalnızca sen."

"Neden yalnızca ben?"

"Burada olmaman gerekiyor. Sen görevimize dahil değilsin."

Kayla, "Anlamıyorum" dedi.

"Dediğimi yapın siz. Ne vaat ederlerse etsinler, birlikte kalmakta ısrar edin."

Kayla sordu. "Bize bunları neden söylüyorsun?"

Ama Hannah daha Paul gözlerini ellerine dikmeden önce anlamıştı. Onları uyarmasının sebebi kısmen insanlığıydı, çünkü yapısı böyleydi, ama bir o kadar güçlü bir sebebi daha vardı ve bu merhametten çok arzuyla ilgiliydi. Paul gözlerini Kayla'ya çevirdi ve yüzündeki ifade Hannah'nın yüreğini kıskançlıkla sızlattı. Başını şaşkınlıkla önüne eğdi. Tam olarak kimi, neyi kıskanıyordu? Ama duygularını tahlil etmeye fırsat bulamadan, Simone odaya döndü ve Hannah'ya peşinden gelmesini emretti. Kayla'ya, "Sen kal" dedi.

Hannah gönülsüzce dediğini yaptı. Kemerli eşikte durup arkadaşına baktı. Kısacık bakışmalarıyla çok şey konuştular:

Seni korkutmalarına izin verme.

Sen korkmazsan ben de korkmam.

Henleyler'in ellerinden canımızı kurtardık, bunu da atlatabiliriz.

Birbirimizden ayrılmazsak.

Güçlü olursak.

Ya olamazsak?

Mecburuz, yoksa onlar kazanır.

Simone sabırsızlıkla, "Gel" dedi. Hannah peşinden koridoru geçip küçük, sıradan bir yatak odasına girdi. "Burada yatacaksın."

"Ya Kayla?"

"Ne olmuş ona?"

"Ona ne yapacaksınız?"

"Çok yorulmuşsundur" dedi Simone. "Dinlen. İhtiyacın olacak." Odadan çıkıp kapıyı sertçe kapadı.

Hannah uyuyabileceğini sanmıyordu ama uyudu, ışığı kapamadan yatak örtüsünün üstünde hemen uyuyakaldı. Zifiri karanlıkta uyandı, nerede olduğunu bilemedi, sonra nerede olduğunu ve neden orada olduğunu hatırladı. "Işığı aç" dedi ama hiçbir şey olmadı. Kapının ya da pencerenin kilitlerini açmasını engellemek için odanın akıllı modunu devre dışı bırakmış olacaklardı. El yordamıyla lambayı bulup düğmesine bastı. Pencerenin panjurları sıkı sıkı kapatılmıştı, odada ne saat ne de ekran vardı ama daha sabah olmadığını tahmin etti; uykusunu alamamış gibi kendini uyku sersemi hissediyordu. Banyoya girdi, işini gördü, dişlerini fırçaladı. Duş almaya can atıyordu ama elini yüzünü yıkamakla yetindi. Simone geldiğinde hazır olmak istiyordu.

Hole açılan kapıyı yokladı ama kapı kilitliydi. Kulağını kapıya dayadı, ne konuşma sesi ne de birinin orada olduğunu gösteren başka bir ses duydu. Sonra pencereleri denedi. Panjurlar madeni ve mekanikti ama açma düğmesi yoktu. Zorlayıp açmaya çalışırken iki tırnağını kırdı ve sonunda vazgeçti.

O çok tanıdık kapatılma, hapsedilme hissi onu ele geçiriverdi. Bir görüntü çağrıştırdı bu his, Renkliler bölümündeki aynalı zindanın ya da Doğru Yol Merkezi'ndeki dar koridorların ve alçak tavanlı odaların değil, garajın üstündeki küçük atölyesinin, bir zamanlar cennet gibi gördüğü yerin

görüntüsü. Kendini orada hayal etti, başı önünde, marifetli parmaklan beyaz ipliği beyaz ipek ve taftadan geçiriyor, dikişler görünmeyecek kadar küçük - Hannah şimdi anlıyordu ki doğduğu ve ömrü boyunca yaşadığı ve müstakbel kocasının işi başka bir yerde olmadıkça hep orada yaşamayı umduğu, çoğunlukla beyazların oturduğu o banliyö semtindeki beyaz sıvalı orta sınıf evin küçük beyaz odasında, kendisi de o dikişler kadar görünmezdi. Parmaklarının küçücük dikişler yaptığını gördü, beyaz duvarların ardındaki yasak şeylerin, adlandıramayacağı kadar belirsiz ve ham şeylerin özlemiyle yanıp tutuşurken ardı ardına binlerce dikiş, hepsi birbirinin eşi; sonra annesinin seslendiğini duydu, "Hannah, gel de sofrayı kur" ve iğnesiyle hayallerini, sayısız sorularıyla incecik düşlerini bir kenara bırakışını ve "Geliyorum, anne" diye seslenişini izledi.

Kapıya yumruğuyla vurdu. Onu burada ne kadar tutmak niyetindeydiler? Ya Kayla'ya bir şey yaptılarsa ya da onu alıp götürdülerse? Hannah eli artık vuramayacak kadar acıyıncaya dek kapıyı yumrukladıktan sonra sırtını kapıya yaslayıp odaya göz gezdirdi, taba renkli halıya, kırık beyaz duvarlara, kolonyal taklidi ucuz mobilyalara, zevkli, çiçekli yatak örtüsüne ve Aidan ile buluştukları bütün otel odalarını hatırlatan çiçek desenlerine baktı. O odalardan gitgide nefret etmeye başlamıştı - kimliksizlikleri ve neşeli bayağılıklarından, kalıp giden, sevişen ve kavga eden, yıkanan, çişini kakasını yapan insanlara karşı geçirimsiz olmalarından, bu insanların varlıklarının bütün izlerinin silinip temizlenmesinden, kanalizasyona boşaltılmasından, hiç orada olmamışlar gibi süpürgenin içine çekilmesinden. Hannah odada dolaşıp eski sakinlerinden izler aradı. Şifonyerin çekmecelerini açtı, çeşit çeşit temiz, alelade kadın ve erkek eşyası buldu: Pamuklu tişörtler, kot pantolonlar, çoraplar, iç çamaşırları, hepsi de kullanılmıştı. Bunları en son kimler giymişti? Normal insanlar mı - artık kendisinin dahil olmadığını bildiği bir kategori- yoksa kendisi gibi kaçaklar mı? Dolapta birkaç sahipsiz gibi görünen ceketle rüzgârlıktan, yatağın altında da toz topaklarından başka bir şey yoktu. Şiltenin altı boştu. Ama yerden kalkarken, gözleri komodinin altına takıldı. Orada bir şey yazılıydı, kontrplağa kazınmıştı. Okuyamayınca -ters duruyordu- sırtüstü yatıp başını komodinin dar ayaklarının arasına uzattı. Düzgün büyük harflerle kısa bir şiir yazılmıştı:

Yatakta aşk izleri İşte Helen'in yokluğunu Böyle tarif eder Menelaus

Sözcükler yüreğine işledi. Menelaus ile Helen kim bilmiyordu ama Menelaus'un Helen'e hissettiği ve bu satırları özenle buraya kazıyan kadının ya da adamın birine karşı hissettiği şey, saatlerce dikiş diktikten sonra parmaklarının zonklaması ya da âdetinden önce karnının ağrıması kadar tanıdık ve kaçınılmazdı. *O gitti. Onsuz kimim ben ?*

Doğrulup oturdu ve yatağın iç karartıcı genişliğiyle yüz yüze geldi. İçine tek başına girme düşüncesine dayanamadı, yastıkları çekip aldı, yere kıvrılıp yattı, birini bacaklarının arasına sıkıştırıp diğerini de göğsüne bastırdı. Aşkı gitmişti ve yatağındaki, hayatındaki yokluğu kalıcıydı. Ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

Kapının çalınmasıyla uyandı ve eşikte Simone'un başı belirdi. Soluk renkli gözleriyle hiçbir şeyi kaçırmadan Hannah'ya baktı. Alışılmadık bir yumuşaklıkla, "Git, yüzünü yıka" dedi. "Seni dışarıda bekliyorum." Hannah kendisinin, Simone'un bu odada ağlarken gördüğü ilk kadın olmadığı hissine kapıldı.

Paul yemek odasındaki masada elli yaşlarında bir çiftin yanında oturuyordu. Kayla yanlarında değildi.

Kadın sıcak bir gülümsemeyle, "Merhaba, Hannah" dedi. "Ben Susan."

"Ben de Anthony" dedi adam.

Tatlı, sıradan simaları vardı ve ikisi de tombuldu. İyi insanlar olduklarını hemen belli eden ve kendilerini biraz da gülünç gösteren eşofmanlar giymişlerdi. Susan'ınki eflatunun cart bir tonundaydı ve tırnakları da aynı renge boyalıydı. Anthony'nin tepesi açılmaya başlamış, gıdısı iki kat olmuştu ve *evet, ben aynen düşündüğün gibiyim* der gibi acıklı bir hali vardı. Hannah ikisinin de eve mükemmel uyduklarını düşündü.

Susan karşılarındaki sandalyeyi gösterip, "Lütfen otur" dedi.

"Bir fincan kahve ister miydin?" Dış görünüşü ne kadar sıradan ve biraz bönceyse de sesi hiç öyle değildi. Adeta Hannah'nın içinde çınlıyordu, tatlı ve güçlü, duymazdan gelmesi imkânsız bir sesti. Hannah ayakta kaldı.

"Kayla nerede?" Sesi boğuk ve kalın çıktı, burnu ağlamaktan hâlâ tıkalıydı.

"Al." Anthony, bir mendil kutusu uzattı. Hannah kendini rahatsız edecek kadar korumasız hissederek kutudan bir mendil alıp burnunu temizledi.

"Kayla uyuyor" dedi Susan. "Çok yorgundu. Korkarım biz de onu epey uykusuz bıraktık."

"Onu görmek istiyorum."

"Kayla iyi. Sadece bazı sorular sorduk."

Hannah'nın gözleri Paul'e döndü. Paul başını kımıldatmadı ama gözlerini bir kere yavaşça ve belirgin biçimde kırptı.

Susan, "Ve şimdi de" dedi, "sana sormak istediğimiz birkaç sorumuz var, herhalde senin de bize soracakların vardır. Bizimle oturup bir kahve içmez misin?" O güzel ses, *bana güven,* diyordu. *Ben yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum.*

"Siz kimsiniz? Bana neden yardım ettiniz?"

Susan öne doğru eğilip gözlerinin içine baktı. "Şahsi bir şey" dedi.

Hannah anlam veremeyerek başını iki yana sallarken birden anlayıverdi ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Aman Tanrım, siz Kasımcılarsınız."

Kasımcılar, adlarını valinin yaşamın kutsallığı yasasını onaylamasından iki hafta sonra Missouri eyalet binasını havaya uçuran militanlardan, yani 17 Kasım bombacılarından alan kötü şöhretli, kürtaj yanlısı bir gizli gruptu. Şiddete nadiren başvururlardı, ne var ki tercih ettikleri silahlar korkutup sindirme ve kamu gözünde küçük düşürmeydi. Düsturları olan "Kürtaj kişiseldir" sloganına uyumlu olarak saldırıları daima seçim hakkına karşı olduklarını söylemekten çekinmeyen bireylere karşıydı. Kasımcılar, Rahim Bekçileri'nin kurucusu Retta Lee Dodd'un genç bir kadınken bir striptiz kulübünde çıplak direk dansı yaparken çekilmiş şoke edici görüntülerini ortaya çıkardıkları sırada, Hannah'nın annesi de Bekçiler'in gönüllülerindendi. Daha yakın zamanda, Teslis Partisi üyesi vali yardımcısının yaşı küçük erkek fahişelere düşkün bir eşcinsel olduğunu afişe ederek Teslis Partisi'ni sarsmış ve Hannah ile ailesi de dahil Teksas eyaletindeki bütün Evanjelikleri şoke etmişlerdi. Kasımcılar FBI'ın en çok arananlar listesindeydiler ama Hannah'nın bildiği kadarıyla, o güne kadar hiçbir üyesi yakalanmamıştı.

"Doğru. Devlet bize terörist diyor ama biz kendimizi özgürlük savaşçıları olarak görüyoruz. Raphael de bizdendir. Çoğu kadın cezasına üç yıl eklemektense bildiklerini söylemeyi yeğler. Sen neden söylemedin?"

"Çünkü Raphael çok nazikti. Hem ekstra cezayı çekmeye yetecek kadar buralarda olacağımdan da kuşkuluyum. Kadın Renklilerin hayatta kalma oranlarını biliyorum." Hannah içinden bir soğuk dalgasının geçtiğini hissetti. Ölebileceğini, öldürülebileceğini ya da intihar edeceği kadar karanlık bir noktaya varabileceğini ilk düşünüşü değildi bu ama dile dökmek bu olasılığı birden korkunç biçimde gerçek kılıverdi.

Anthony, "İstisnalardan biri olmana yardım edebiliriz" dedi.

"Nasıl bir yardım?"

"Bu sana bağlı" dedi Susan "İradene ve cesaretine bağlı."

"Diyelim ki azimli ve cesaretliyim. Sonra ne olacak?"

"Neden oturmuyorsun, bunu konuşalım."

Gözlerini dört yüzde gezdirdi: Simone'un yüzü gergin ve ihtiyatlıydı, hiçbir şey belli etmiyordu; Paul'ünki ciddi ve dikkatliydi; Anthony ile Susan'ın yüzleri, zeki ve tartarak bakan gözlerinin aksine canayakındı. Paul dışında hiçbirine güvenmiyordu, onun bile belli ki kendi gündemi vardı. Yine de Hannah'ya ümit vaat ediyorlardı. Bu yalnızca bir pırıltı olsa bile, beş dakika önce sahip olduğundan yine de fazlaydı.

Sandalyeyi çekip oturdu. "O kahveden biraz alayım" dedi.

Ondan, kendisinden bahsetmesini istediler; Hannah yetişme tarzını, ailesini, işini kısaca anlattı. Hannah, cevaplarının ayrıntılarından çok bu cevapların inançları ve kişiliği hakkında ortaya çıkmasını sağladıkları şeylerle daha çok ilgilendikleri hissine kapıldı. Konu hamileliğine gelince Anthony babasının kim olduğunu sordu. Hannah aksi bir tavırla, "Bu kişisel bir soru" deyince, Susan ile birlikte cevabı hoşlarına gitmiş gibi başlarını salladılar. Hannah kürtajı tek cümleye sığdırdı ve kimse de konuyu daha fazla deşmeye çalışmadı ama polis sorgulamasıyla hapishanedeki haftaları hakkında uzun uzadıya sorular sordular. Soruların çoğunu Susan soruyordu ve belli ki idare ondaydı. Hannah, Renkliler bölümünde geçirdiği zamanı -utancı ve uyuşukluğunu, giderek kötüleşen zihinsel çöküntüsünü- anlatırken, Paul ayağa kalkıp odada gerginlikle dolaşmaya başladı.

Doğru Yol Merkezi'nde yaşadıklarını anlatmaya başladığı zaman dördü de canlandı; aydınlanma seanslarını anlatırken yüzlerindeki ifade hevese döndü ve daha doğrudan sorular sormaya başladılar: Henleyler merkezde mi ikamet ediyorlardı? Ne sıklıkla dışarı çıkıyorlardı? Hannah aydınlatıcının soyadını ya da merkezi ziyaret eden doktorların adlarını duymadığından emin miydi? Hannah birden büyük bir sevinçle, Bob ile Henleyler'in bugünlerde çirkin ve kişiye özel bir sürprizle karşılaşmak üzere olabileceklerini anlayıverdi.

Paul'ün uyarısını dikkate alarak Kayla'yı öykünün içine kattı, cömertliğinin ve sadakatinin altını çizdi. Susan ile Anthony yorum yapmadılar ama Hannah sabırsızlandıklarını hissedebiliyordu. Kayla'yla birlikte Austin'e gitme kararından söz ederken Susan sözünü kesti. "Ama onu ancak birkaç haftadır tanıyorsun, ne kadar oldu, altı hafta mı?"

"Doğru" dedi Hannah. "Ama inanın, orada altı hafta, dışarıda altı yıl geçirmek gibi."

"Üvey babasını vurduğunu biliyor muydun?"

"Evet, bana tanıştığımız gün anlattı; onu suçlamıyorum. Küçük kız kardeşini taciz ediyormuş."

"O öyle söylüyor."

"Böyle bir konuda yalan söylemez."

Susan, "İnsanlar her konuda yalan söylerler" dedi. "İşin doğrusu, hikâyesini doğrulamanın bir yolu yok."

"Buna gerek de yok. Ben ona inanıyorum, siz de inanmalısınız."

Susan yan gözle Simone'a baktı.

"Ama adamı öldürdüğünü bilmiyorsun" dedi Simone. "İki gün önce kan zehirlenmesinden öldü. Kayla şimdi cinayetten aranıyor. Dün gece onu biz almasaydık, çok geçmeden polis alacaktı."

Bu haberle sarsılan Hannah sustu. Kayla öğrenince ne hissedecekti? Vicdan azabı mı? Sevinç mi? Acaba kötü bile olsa birini öldürdüğünü öğrense kendisi ne hissederdi? Sonra acı gerçekle yüz yüze geliverdi: Çoktan öldürmüştü ve kurbanı da masumdu.

"Onu yakalarlarsa ne yaparlar?" diye sordu.

Anthony, "Büyük olasılıkla yeniden mahkûm ederler" dedi. "İlk defa hüküm giyenleri, özellikle de kadınları hapishaneye göndermezler genelde. Ama sıkı bir savcıya rastlarsa, gönderebilirler de."

Hannah itiraz etti. "Buna izin veremezsiniz. Kayla oraya gidemez, oradan sağ çıkamaz." Eyalet hapishanelerindeki ve federal hapishanelerdeki koşulların çok acımasız olduğu biliniyordu. Hapishanelerden canlı yayın yapılmıyor, kameraya izin verilmiyordu. Çıkan az sayıdaki mahkûm da konuşmuyordu.

Susan idareyi tekrar ele aldı, sesi anlayışlı ve makuldü. "Ona bağlanmanı anlıyoruz, Hannah ama onun nasıl bir sorumluluk olacağını anlamak zorundasın. Onunla birlikte yakalanacak olursan seni suçluya yataklık etmekle suçlayabilirler."

Alaycı bir tavırla, "Ne olur yani, beni Renkli mi yaparlar?" dedi.

Susan sinirlenmek üzere olduğunu belli eden bir sesle, "Mesele şu ki" dedi, "çıkmak üzere olduğun yol uzun ve tehlikeli, Kayla da sadece yakalanma riskini artıracaktır.

Sizinkinin yanında lafı bile olmaz. Yüzlerinizi görmüş, sizi deşifre edebilecek biri daha olur. Henleyler ve onların yolunu düşünüp, "Bana şu yoldan bahsedin" dedi Hannah. "Nereye gidiyor?"

"Doğuya ve kuzeye."

"Sonunda ne var?"

"Kurtuluş" dedi Anthony. "Yeni bir hayat."

"Tabii bunu daha önce de duymuştum" Y-O-L, diye düşündü. *YAPAYALNIZ, ORTADA KALMIŞ VE DE LAYIĞINI BULMUŞ.*

Susan, "Başka türlü ifade edeyim" dedi. "Tersine çevirme."

Hannah hiç kımıldamadan, yüzlerinde samimiyetsizlik izleri aradı ama bulamadı. "Renklendirmeyi mi?"

"Evet."

"Ama nasıl? Bu iş federal renklendirme merkezindeki bir genetik ekibi tarafından yapılmalı."

"Şart değil."

"Ama genetik ve viral kodlara bir tek onların erişim hakkı var. Bir yanlış yapılacak olursa ölürüm."

Susan tombul elini sabırsızlıkla sallayarak, "Şu anda ayrıntılara giremeyiz" dedi. "Tek bilmen gereken şu, işlemin güvenle tersine çevrilebildiği bir yer var ve oraya gitmene yardım edebiliriz."

"Ne kadar kuzeyde?" Hannah, Simone'a baktı. "Kanada'da mı?" Kadının yüzündeki ifade değişmedi ama odadaki heyecan yüklü sessizlik Hannah'ya doğru tahmin ettiğini anlattı. Mantıklıydı. Kanada, Yüksek Mahkeme'nin renklendirmeyi anayasaya uygun bulmasından sonra ABD ile ilişkilerini kesmişti. O sırada Hannah daha altı yaşındaydı ama annesiyle babasının içerlemelerini ve "kalleş Kanadalılar"dan söz ettiklerini hâlâ hatırlıyordu. Büyük Afet sırasında mecburiyetten ötürü diplomatik bağlar yeniden kurulmuştu ama iki ülke arasındaki ilişki o zamandan beri gergindi. Özellikle de Quebec renklendirme aleyhtarlığının yuvası olarak biliniyordu.

Hannah, "Her nerede ise" dedi, "Kayla olmadan bir yere gitmem."

Susan, "Ne yazık ki bu mümkün değil" dedi. "Çok özel bir misyonumuzun olduğunu ve bunun ötesine geçmeyeceğimizi anlamak zorundasın."

"Ama yine de Yumruk'u gözlüyorsunuz."

"Çünkü sıklıkla, kürtaj yaptırmış kadınları hedef alıyorlar. Herkesi kurtaramayız, Hannah."

"Herkes kurtarılmayı hak etmiyor" dedi Simone.

Hannah küçümsemesini saklamadan, "Tıpkı Cole gibi konuştun" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cole dün bana 'Bazı şeyler bağışlanmayı hak etmiyor' demişti. Belki de Yumruk'la birlik olup kaynaklarınızı birleştirmelisiniz."

Simone'un burun delikleri genişledi. "Benimle böyle konuşmaya cüret ediyorsun ha? Eğer biz olmasaydık-"

Anthony Simone'a yatıştırıcı bir bakış atarak araya girdi. "Kaynaklarımız kısıtlı." Simone arkasına yaslanıp Hannah'ya ters ters bakmaya devam etti. "Onları sadece tek bir şey için kullanırız, kadınların üreme haklarını savunmak için. Biz feministiz, devrimci değil."

Feministler. Bu kelime Hannah'nın tüylerini tiksintiyle ürpertti. Onun dünyasında feministler Tanrı'nın kurduğu düzeni tersine çevirmek, aileyi baltalamak, erkekleri hadım etmek ve eşcinseller, ateistler, kürtaj yanlıları, Satanistler, pornocular ve laik hümanistlerin yanı sıra Amerikan yaşam tarzını sapıklaştırmak için uğraşan anormal kadınlar olarak görülürdü. Hannah'nın tanıdığı pek çok kişi feministlerle emsalleri olan sapkınları Tanrı'nın gazabını üstlerine çekerek önce 11 Eylül saldırılarına, ardından Los Angeles bombalamalarına, sonra da Büyük Afet ve Hayward Depremi gibi doğal afetlere sebep olmakla suçluyordu. Hannah Eski Ahit'te yazanlara rağmen, Tanrı'nın intikam güderek milyonlarca insanı helak ettiğine inanmakta zorlanıyordu. Yine de öğretilenleri, hele de kadınların erkeklerin müşfik rehberliğine boyun eğmeleri emrini fazla sorgulamamıştı.

Tipik bir feministe benzeyen Simone'a, hiç benzemeyen Susan'a ve iki erkeğe baktı. Anthony hiç sıkılmadan *"Biz* feministiz" demişti. Kendilerine böyle demek, hatta daha kötüsü Susan'ın ve Simone'un emrine girmek onlara anormal gelmiyor muydu? Neden bu erkekler -ya da herhangi bir erkek- otoritelerini bir kadına seve seve teslim etsinlerdi ki?

Paul sandalyesini gürültüyle itti. Hüzünlü gözleri Hannah'nın gözleriyle buluştu, ona Kayla'nın korkmuş ve savunmasız halde evin bir yerinde olduğunu hatırlattı.

Hannah sırayla hepsinin gözlerine bakarak, "Feminist olduğunuzu söylüyorsunuz" dedi. "Tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki feminizm küçük kızları tecavüze uğramaktan koruyan kadınları da kapsamalı."

Paul, "Hannah haklı ve sen de bunu biliyorsun" dedi. Susan'a, Anthony'ye değil, Simone'a söylemişti bunu ve Hannah sesinin tonundan bunun aralarındaki eskiye dayalı bir tartışma olduğunu tahmin etti. "Yalnızca seçme hakkı, hatta kadın hakları için savaşmak yetmez. Gerçekten adil bir toplum istiyorsak, bunun ötesine geçmek zorundayız."

"Peki nasıl yapacağız, ha?" dedi Simone. "Kimin masum olduğunu, kimin olmadığını, kimin renklendirmeyi hak ettiğini, kimin etmediğini nereden bileceğiz? Sadece onların söyledikleri var elimizde, hüküm giymiş suçluların sözleri."

"Bunu kimse hak etmez." Paul Hannah'nın yüzünü işaret etti. "Barbarlık bu be."

Simone omuz silkti. "Katılıyorum. Ama bu bizim meselemiz değil."

"Yani" dedi Paul, "bir kadının mahremiyet ve kendi bedeni üstünde söz sahibi olma hakkı için hayatını tehlikeye atmaya hazırsın ama devletin insanlara *bunu* yapmasında hiçbir sakınca olmadığını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Çoğu pislik. Tecavüzcüler, uyuşturucu satıcıları, pezevenkler."

Hannah ani bir nefret patlamasıyla içinden, Simone tıpkı Bridget gibi, diye geçirdi. Acaba Simone'un da şirretliğinin altında acı dolu sırlar mı var diye merak etti, sonra umursamamaya karar verdi. Kendi hayatı da peri masalı sayılmazdı ama bu onu sivri dilli bir kaltağa dönüştürmemişti.

Paul teslim etti. "Doğru, bazıları öyle" dedi, "ama kaçı da doğdukları günden itibaren onlara karşı olan bir sistemin kurba-m? Renklilerin yüzde yetmiş beşinin alt sınıflardan gelmesi bir tesadüf olamaz."

Simone, "Ve Renklilerin yüzde seksen beşi de erkek!" dedi. "Siz tecavüz etmeyi, silahlarınızı ateşlemeyi bırakırsanız belki-"

Susan'ın eli masaya sertçe inip Hannah'yı yerinden sıçrattı. "Yeter, ikiniz de! Zamanı değil."

Simone, Susan'a bakıp başını sertçe öne doğru salladı. "Haklısın."

Arkasından gelen sessizlikte, Paul'ün söyledikleriyle sinirleri bozulan Hannah, adamı inceledi. Deri renklendirme, Hannah dört yaşma bastığından bu yana yürürlükteydi ve sokaklarda yatan veya aşevinin önünde kuyrukta bekleyen bir Renkli görmek hep merhametini uyandırdı ama bunun haklılığını ve gerekliliğini de her zaman kabul ederdi. Yoksa, mali sıkıntıda olan federal yönetimle eyalet yönetimi ikinci Büyük Buhran'dan sonra milyonlarca mahkûmun fahiş barınma maliyetlerinden başka nasıl kurtulurdu? Hem dürüst vatandaş aç kalırken, okullar harap durumdayken, yollar ve köprüler yıkılmak üzereyken ve Los Angeles hâlâ bir radyoaktif moloz yığını halindeyken, değerli

vergi gelirleri neden suçlulara sarf edilsindi ki? Üstelik eski ceza yargılaması sistemi bariz ve büyük bir fiyaskoydu. Cezaevleri dökülüyordu ve doluluktan patlamak üzereydi, mahkûmların büyük çoğunluğu da anayasaya aykırı olan korkunç şartlar altında yaşıyorlardı. Bu arada sabıkalıların suç işleme oranı her geçen yıl artıyordu. En saldırgan ve ıslah olmaz hükümlüler haricinde bütün mahkûmları deri renklendirme işlemine tabi tutmak, cezaevine kapatmaya kıyasla yalnızca daha düşük maliyetli değil aynı zamanda daha caydırıcı ve daha insancıl bir yöntemdi. Annesi, babası ve öğretmenleri ona böyle öğretmişlerdi, Hannah da hep böyle olduğuna inanmıştı. Vücuduna virüs enjekte edilirken bile bu cezayı hak ettiğinden zerre kadar kuşkusu yoktu. Ama şimdi, sistemin adilliğini sorguladığını fark etti. Mahkemede, hukuk fakültesinden mezun olalı iki sene olmuş, altmış davayı birden yürütmeye çabalayan bir kamu avukatı tarafından temsil edilmek yerine tecrübeli bir avukat tutacak parası olsaydı Renkli olur muydu? Kayla beyaz olsaydı hüküm giyer miydi?

Susan, "Bilmen gereken bir şey daha var" diyerek onu daldığı düşüncelerden çıkardı. "Yola çıkmaya karar verirsen, dönüşü yoktur. Ne buraya geri dönebileceksin ne de tanıdığın biriyle irtibat kurabileceksin, ne ailenle ne de başka biriyle. Yok olacaksın ve sonunda seni ölmüş sayacaklar. Onlarla irtibata geçtiğini öğrenirsek ölürsün. Misyonumuzu tehlikeye atmana izin vermeyiz."

Annesiyle babasının, Becca ile Aidan'ın ona üzülmekten, sonra kederden ve sonunda da kabullenmekten solmuş sevgili yüzleri birbiri ardınca gözünün önünden geçti. Ailesinin aksine Aidan onu kaybetmenin yasını açıkça tutamazdı ama üzüntüsünü dayandırabileceği başka sebepler hiç de az değildi: *Ne felaket, o büyük yangınlarla evsiz kalan onca aile, isyancıların katlettiği vatandaşlar, İngiltere'de sıtmadan ölen o çocuklar.* Aidan, başkalarının çektiği acıları bütün şiddetiyle hissederdi; onu tanıyan kimse bir şeyden şüphelenmezdi. Hannah onu son görüşünü hatırladı. Kuzey Afrika'daki su savaşı mültecileri için bağış toplama amacıyla ülkeyi baştanbaşa katettiği meşakkatli "Bolluk Geceleri" gezisinden yeni dönmüştü. Yüzü yorgundu, gözleri uykusuzluktan kızarmış, altları kararmıştı. Hannah, kendini fazla zorladığı için Aidan'a sitem edince, aldırmazca elini sallamış ve Mısır'ın batısında, Libya'da, Cezayir'deki kamplarda şahit olduklarını korkunç ayrıntılarla anlatmıştı: Çocukların şişkin karınları, kuruyup kalmış cesetler, memesinden süt, gözünden yaş gelmeyecek kadar susuz kalmış anneler. O gece sevişmemişlerdi. Hannah ona arkadan sarılmış, uykuya dalıncaya dek kolunu okşarken içindeki hayatı düşünmüş ve sırf onun uğruna değil, hayatta kalmaları onun çalışmasına bağlı olan annelerle çocuklar uğruna o hayatı söndürmeye mecbur olduğunu anlamıştı.

Şimdi ona bir daha sarılamamaya nasıl katlanabileceğini düşünüyordu. *Yeni bir hayat.* Bir masada annesiyle babasının karşısında bir daha oturmamaya nasıl dayanırdı? *Kurtuluş.* Alnını Becca'nın alnına bir daha yaslayamayacak olmaya? *Tersine çevirme.* Yeniden normal olacaktı, ama yalnız başına.

Ama şimdikinden daha yalnız olamazdı. İşin aslı, babası hariç hepsini çoktan kaybetmişti ve on altı yılını Kırmızı olarak geçirirse onu da kaybedecekti çünkü artık sevdiği kızına benzer hiçbir yanı kalmayacaktı.

Susan sordu. "Evet?"

"Yola çıkacağım" dedi, "aynı teklifi Kayla'ya da yapmanız şartıyla."

Susan, "Seninle gelmesine izin versek bile" dedi, "bedelin çok yüksek olduğuna karar verebilir."

"Peki o zaman?"

"Onu serbest bırakacağız, elbette." Susan'ın sesi sakindi, irileşmiş gözleri samimiyetle

parlıyordu. Anthony dediğini doğrular gibi başını öne doğru salladı. Ama Hannah cevap vermelerinden bir saniye önce ikisinin de bakışlarının bir an için Simone'a kaydığını ve kadının karşılık olarak neredeyse fark edilmeyen belli belirsiz baş hareketini görmüştü.

Hannah Simone'un nasıl öldürdüğünü ve cesetleri nereye attığını düşünürken, "Elbette" dedi.

Susan herkesin gidip biraz uyuması için ara verdiğini söyledi. "Yarın Kayla ile görüştükten sonra tekrar konuşuruz" dedi.

Hannah, "Konuşurken ben de yanınızda olmak isterim" dedi.

"Bence en iyisi onunla yalnız konuşmamız. Buna kendi karar vermeli."

"İyi ya, tek kelime etmem. Ama kararını kendi ağzından duymak istiyorum."

Susan Simone'a göz attıktan sonra tekrar Hannah'ya baktı. "Olur" dedi.

Simone öfkeli bir sessizlik içinde Hannah'yı odasına kadar götürdü. Hannah kapıda, "Kayla kimsem yokken bana sahip çıktı" dedi. "Ona borçluyum, anlıyor musun?"

"Şimdi de bize borçlusun" dedi Simone. "*Bana* borçlusun."

Simone haklıydı, Hannah da bıkkınlıkla başını sallayarak hakkını teslim etti. İçinden, *sana ve tanıdığım hemen herkese,* diye geçirdi. *Ve borcumu nasıl ödemeye başlayacağımı biliyorsam Tanrı belamı versin.*

Sorgulanmaktan bitkin düştüğünden, neredeyse anında uykuya daldı ve saatler sonra Simone'un kapıyı çalıp yirmi dakika sonra toplanacaklarını bildiren kaba sesiyle uyandı.

Çabucak duş alıp giyindi. Kirli giysilerini tekrar giymek çok tatsız bir düşünce olduğundan şifoniyerden temiz çamaşır, çorap, hâki bir pantolonla pamuklu bir süveter aldı. Aynaya bakınca annesinin yüzünü gördü: Çıkık elmacıkkemikleri, seksi dudaklar, çekik kara gözler ve kalın, kavisli kaşlar. Aynanın, annesini tekrar görebileceği tek yer olduğunu o anda anladı. Hiçbir zaman onunla gerçekten yakın olmamışlardı ama şimdi içinde ansızın annesine karşı bir sevgi ve hasret dalgası kabardı. *Hiç olmazsa ondan bu var elimde,* diye düşündü. O da ara sıra kendi aynasında Hannah'yı arıyor muydu yoksa kızının rezilliğini hatırlatmaması için kendi yansımasından kaçıyor muydu?

Yemek odasına girdiğinde Susan ile Anthony masaya oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Eşofmanların yerini, o hep belli belirsiz gülünç zevksizliğin bir eşini aksettirmeyi başaran iş kıyafetleri almıştı. Susan, üstüne hiç yakışmamış kırmızı takım elbisesinin yakasına kocaman taşlardan yapılmış bir panda iliştirmiş, Anthony de hâki pantolonla mavi bir blazer ceket giymiş, çarpık duran iri puantiyeli bir kravat takmıştı. FB'ın en çok arananlar listesindeki teröristlere değil, bir banka veznedarıyla lise matematik öğretmenine benziyorlardı.

Kahvaltılıklar büfenin üstüne yerleştirilmişti. Hannah tabağını doldururken kırçıl kedi sürtünerek bacaklarının arasından geçti. "Merhaba, Emmeline" dedi, eğilip kedinin yumuşacık başını okşadı. Paul ile Kayla odaya girdiler, Kayla hâlâ uyku mahmuruydu. Omuzları çökük, gözleri şiş, yüzü de kederliydi. Hannah o bakışı, o duyguyu biliyordu: O *artık gitti.* Bu düşüncenin gürlemesinin yankısı kendi başının içinde çınlayınca zorla bastırıp susturdu. İkisi de zaaf göstermeyi kaldıramazdı. Kayla'nın bakışını yakaladı, ona bakarken çenesini hafifçe kaldırdı. Kayla biraz dikleşti ve tabağını doldurmaya gitti.

Herkes masaya oturunca Susan hemen konuya girdi. "Evet, Kayla, sana da Hannah'ya sunduğumuz

seçeneği sunmaya karar verdik."

Kayla'nın gözleri Hannah'nınkilere çevrildi. "Ne seçeneğiymiş o?"

Susan ile Anthony Hannah'ya uyarırcasına bir bakış atıp dönüşümlü olarak yol tarifine giriştiler; Hannah'ya anlatırken yolun olasılıkları üstünde durmuşlardı ancak Kayla'ya anlatırken yolun tehlikelerini ve gerektirdiği fedakârlıkları vurguladılar. Hannah arkadaşının gitgide daha çok kararsızlığa düştüğünü görebiliyordu, özellikle de bunun tek yönlü bir yol olduğunu öğrendiği zaman.

"Bilmem ki" dedi Kayla, ikilemde kaldığı belliydi. "Küçük kardeşimi, teyzelerimi, amcalarımı, kuzenlerini bir daha hiç göremeyeceğim, öyle mi?" Hannah'ya baktı. "Sen evet mi dedin?"

Hannah başıyla evetleyince Kayla Susan'a döndü. "Yenileme enjeksiyonumun 5 Ocak'ta olduğunu biliyorsun. Gideceğimiz yer neresiyse, o zamana kadar ulaşabilecek miyiz?"

Susan, "Bu işin garantisi yok" dedi. "Yol öngörülmezdir. Virüs de öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"O kadar uzun zamanın olmayabilir, demek istiyorum. Bazıları dağılmaya erken başlar. Kimileri bir şey hissetmeden iki üç hafta giderler. Ve tabii, süre kişiden kişiye değişiklik gösterir. Sen hassas olanlardansan eğer, birkaç gün içinde tamamen dağılabilirsin."

Kayla dudağını ısırıp gözlerini tabağına dikti.

Simone, "Yolun ne kadar zor olduğunu hayal edersen et," dedi, "çok daha zor olacak. Dayanıksızlar ve tereddütlüler atlatamazlar. Kesinkes emin olmadıkça yola çıkmamalısın."

Kayla mutsuz, sersem bir ifadeyle Hannah'ya baktı, "Bilmem ki" dedi. "Senin gibi on altı yıllık cezam olsaydı hiç düşünmezdim. Ama benim cezam sadece beş yıl. Belki de şansımı denemeliyim."

Hannah inanamıyordu. Kayla için bu insanlarla tartışmıştı ve şimdi Kayla cayıyor muydu? *Tıpkı Aidan gibi, beni terk ediyor.* Bu o kadar beklenmedik bir düşünceydi ki, Hannah'nın bir zamandır orada durduğunu anladığı, ona olan aşkının altını bulandıran bastırılmış bir hınç selini salıverdi. *Onun uğruna, çocuğumuzun canını ve kendimi feda ettim ve o yüreksiz beni yüzüstü bıraktı.* Kavraması ne kadar can yakıcıysa öfke de bir o kadar iyi geldi. Ve kederli Aziz Aidan'ın canına okuyuverdi.

Anthony Kayla'ya, "Emin değilsen gitmemelisin" diyordu.

Hannah Paul'ün bakışlarını üzerinde hissetti, sanki bakışlarıyla onu dürtüyordu: *Sizi ayırmalarına izin verme.* Arkadaşını inceledi; Paul'e, TJ'e, metrodaki Yeşile yaptığı gibi onu da aynı tarafsızlıkla tarttı. Korku, şüphe, kırılganlık, zekâ ve yüreklilik gördü. Görmediği bir şey varsa o da korkaklıktı. Kayla'nın yerinde olsa bütün hayatından vazgeçmekte aynı tereddüdü yaşamaz mıydı? Ancak Kayla sandığı konumda değildi ve Hannah, kendisi bir şey söylemezse bu insanların Kayla'nın her şeyden habersizce karar vermesine göz yumacaklarını biliyordu.

"Üvey baban ölmüş" dedi Hannah.

Kayla şaşkınlıktan dondu, yüzüne bakakaldı, sonra Susan'a döndü. "Doğru mu?"

Susan başını gönülsüzce salladı. "İki gün önce kan zehirlenmesinden öldü."

"Orospu çocuğu. Geberecekti tabii." Kayla'nın sesi çatladı. Hannah, atıp tutmasına rağmen Kayla'nın derinden sarsıldığını görebiliyordu. Durumun olası sonuçlarını kavrarken yüzü asıldı.

"Cinayetten ne kadar yeniyor, en az on yıl mı?" Susan yine evet der gibi başını salladı. "Orospu çocuğu."

"Hiç olmazsa bir daha kardeşine el süremeyecek" dedi Hannah.

"Evet, o da var." Kayla derin derin göğüs geçirdi. "Galiba yola iki kişi çıkıyoruz."

Susan birkaç gün içinde yola çıkacaklarını söylemişti ama neredeyse on gün sonra hâlâ eve kapanmış bekliyorlardı. Yapılan tek açıklama şuydu: "Bir gecikme oldu." Susan ile Anthony gün boyu evde olmuyorlardı, muhtemelen kendi saygın işlerine gidiyorlardı ve Simone ya da Paul de kızların bakıcılığını yapıyordu. Hannah ile Kayla giderek kendilerini kafese kapatılmış hissediyor, asabileşiyorlardı. Dışarı çıkamıyorlardı ve nete girmeleri de yasaktı -bunu tanıdıkları biriyle irtibat kurmalarını engellemek için böyle olduğunu düşünüyordu Hannah- ki bu da gözetimcilerinden biri yanlarında olmadıkça televizyonu bile açamamaları anlamına geliyordu. Yemek, endişelenmek ve kedilerle oynamak dışında yapacak pek bir şey yoktu. Susan ile Anthony'nin dijital olmayan kütüphaneleri de çoğunlukla yemek kitapları, savaş tarihi ve *İçinizdeki Dişi Kurdu Nasıl Beslersiniz* gibi insanı irkilten isimleri olan kadın gelişim kitaplarından ibaretti. Hannah bütün bunların, kitapların, o kötü giyim zevkinin, şirin döşenmiş evin özenli bir kamuflaj olduğundan şüpheleniyordu. Başka bir yerde, şık bir dairede, Fransız şarabı içerek ve zarif yemek masalarında siyaset konuşarak tamamen farklı bir hayat sürdüklerini hayal etti.

Gecelerin haricinde Kayla ile evin içinde serbestçe dolaşmalarına izin veriyorlardı ama birkaç günde bir her akşamüstü, Susan ile Anthony'nin evde oldukları saatte, Simone da evdeyken iki kadın hiçbir açıklama yapılmadan odalarına kilitleniyordu. İkinci seferden sonra Hannah yemek masasının üstünde içilmiş beş kahve fincanı gördü. Başka Kaşımaların rapor vermeye, Susan ve Anthony ile plan yapmaya geldiklerini tahmin etti. Acaba grupta kaç kişi vardı ve öbür yaşantılarında ne yapıyorlardı? İçlerinden biriyle tanışmış, kilisede tokalaşmış, marketteki kuyrukta beklerken havadan sudan konuşmuş olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Neyse ki gündüzleri Paul'ün Simone'dan daha sık başlarında kalması bir teselliydi. Onun nezaketi, kendilerini içinde buldukları bu sinir bozucu belirsizlikte güven veren bir denge unsuru olmuştu; üstelik de oldukça iyi bir aşçıydı. Kafalarını dağıtmak için mükellef öğle yemekleri hazırlıyor, tavuk parmesan, kuşkonmazlı risotto, ıspanaklı sufle pişirerek korkuluğa dönmüş kızları besliyordu. Hannah ömründe böyle yemekler yememişti -annesi gelenekçi bir aşçıydı, basit yemekler haricinde bir şey öğrenmekle hiç ilgilenmemişti- ve tatlar onu şaşırtıyor, beğendiğini yüksek sesle belli ediyordu. Ama servis yaparken Paul'ün gözleri hep Kayla'da oluyor, o zevkle yiyince gurur ve hazla parlıyordu.

Kayla Paul'ün özeniyle güzelleşmeye başladı. TJ yüzünden içinde bulunduğu moralsizlik birazcık dağıldı ve nüktedanlığıyla edepsizliği yeniden baş gösterdi. Paul'e takılmaya çalışıyordu ama çoğu kez çapkınca sözlerinden Paul'ün nutku tutuluyordu. Hannah kıskançlığını bastırmaya çalışarak onları gözlemliyordu. Kırmızı tenine rağmen bir erkek -düzgün, çekici ve renkli olmayan bir erkek- tarafından arzulanmak kim bilir ne harika bir histi. Paul Kayla'nın bir Renkli olduğu gerçeğine aldırmaz gibiydi. Ona baktığı zaman çekici ve hoş bir kadın gördüğü belliydi.

Hannah'nın düşünceleri durmadan ailesine ve Aidan'a kayıyor, zihni olta üstündeki haziran böceği gibi onların etrafında dönüp duruyordu. En ısrarlısı da Aidan'dı. Ondan kaçış yoktu, uykusunda bile. Gözkapaklarının hemen ardında bekliyor, sevinçle gölden çıkıveriyor, Pearl'ü kollarında sallıyor, Hannah'nın elbisesinin düğmelerini açarken dudakları parmaklarının izini takip

ediyordu. Bir defasında, erotik bir rüyanın ardından, Aidan'm dokunduğunu hayal ederek kendini okşamış ama sonrasında gözlerini açıp da yanındaki boş yeri gördüğünde, aldığı haz acılaşmıştı. Günde belki elli defa Aidan'm nerede olduğunu, ne yaptığım, onu düşünüp düşünmediğim aklından geçiriyor, sonra da zayıflığı için kendini paylıyordu. Onu bırakmak zorundaydı. Günde elli kere içinden bunu tekrarlıyordu ama onu bırakmak kendi ciğerlerinden, atan kalbinden vazgeçmekten farksızdı ve bu ölüme henüz hazır değildi.

Sonra bir gün, öğleden sonra, ekranın karşısında Kayla ve Paul ile birlikte oturmuş izleyecek bir şeyler ararken sanki Hannah sihir yapıp onu çağırmış gibi, Aidan karşısına çıkıverdi.

"Aramayı durdur" dedi. Aidan geniş bir sahada, bir platformun üstündeydi, bir grup gence vaaz veriyordu. Canlı yayındı. Kamera kalabalığın üzerinde dolaştı, genç kadınların mest olmuş, hayran yüzlerini gösterdi.

Kayla sinirli bir tavırla, "Bugün hiç vaaz çekecek havada değilim" dedi. "Aramaya devam et."

Hannah, "Geri dön" dedi. Kamera Aidan'a yakınlaştı.

"Neyin var senin?"

"Hişşt. Bunu görmek istiyorum."

Kayla tersçe, "İyi, istediğini seyret" dedi. Ayağa kalkıp hışımla odadan çıktı. Paul de söverek arkasından gitti.

Hannah gözlerini Aidan'dan ayırmıyordu. Onu Eylül'deki yemin törenindeki görüntülerde son gördüğünde, üzgün ve bitkin görünüyordu. Şimdi, üç ay sonra ise yüzü pırıl pırıl, canlı ve pespembeydi. Gözleri tutkuyla yanıyordu, hareketleri güçlü ve coşkuluydu. Ve söyledikleri! Tanrı'nın ruhuyla yanıp tutuşuyordu. Bu ruhun Aidan'ın dudaklarından bir elektrik akımı gibi çoğu kollarını havaya kaldırmış, gözlerini kapamış, sesinin ritmiyle öne arkaya sallanarak duran büyülenmiş dinleyicilerin kulaklarına geçtiğini görüyordu. Istırabı öfkeli bir inanmazlıkla savaşırken Hannah onu izledi. Kendisi bir Renkliydi, Yumruk'un hedefinde olan, canını kurtarmak için kaçan bir kaçaktı. Ve o... o mutlu görünüyordu.

Ruhu, içinde çırpındı; kurşun gibi şekilsiz ve sefil bir şeydi sanki. Böyle bakınca, Aidan ondan, paylaştıkları sevgiden ne kadar uzaktı. O sevgi hiç gerçek olmuş muydu yoksa Hannah sadece canlı bir rüya mı görmüştü? inanmak istemiyordu ama gözlerinin önündeki kanıt çok kuvvetli ve reddedilmezdi.

Aidan onu unutmuştu.

Hannah kaç zamandır ölüydü ve bundan haberi bile olmamıştı.

IV. YOLLARDA

Sonraki günlerde Hannah uyumaktan başka neredeyse hiçbir şey yapmadı. Diğer seçenek, yani kara kara Aidan'ı düşünerek, ailesini özleyerek, Kayla'nın yaklaşan yenileme günü için endişelenerek ve Paul ile Kayla'nın aralarında giderek büyüyen çekimi izleyerek uyanık kalmak dayanılmazdı. Genlerin yeknesaklığını kıracak, karanlığın yaklaşmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Noel bile, bekçilerinin bütün şenlendirme çabalarına rağmen moralini düzeltememişti. Susan ile Anthony ekranda Noel şarkıları çaldılar, Hannah ile Kayla'ya kalın ceketler, eldivenler ve sağlam botlar hediye ettiler. Simone yoktu ama Noel sabahı Paul elinde yemek malzemeleriyle dolu poşetlerle çıkageldi ve bütün günü yanında yardımcısı Kayla'yla yemek pişirerek geçirdi. Hannah mutlu seslerin ve mutfaktan yayılan kokuların çağırdığı anıların tutsağı olmuş halde uyuşuk uyuşuk ekranın karşısında oturdu. Evde olsaydı, annesi hamur yoğurur, Becca hindiyi yağlarken o da patates soyuyor olurdu. Babası yemeklerden birkaç lokma çalma umuduyla ikide bir başını kapıdan içeri uzatırdı, annesi de kızmış numarası yapıp abartılı hareketlerle onu mutfaktan kışkışlardı. Jo Teyze o meşhur kremalı pastasını getirir, Hannah'nın kuzenleri ellerinde evde yapılmış pralinler, zencefilli ekmek, fırın kaplarında peynirli makarna, yumuşak şekerleme serpilmiş tatlı patateslerle gelirlerdi. Kadınlar mutfakta gevezelik ederken erkekler de salonda futbol seyreder, siyasetten konuşurlardı. Sofra kurulunca, herkes ellerini birleştirir, babası dua ederdi.

Susan ile Anthony'nin evinde dua edilmedi, ne o gün ne de başka bir gün. Anthony bir şişe kırmızı şarap açtı, herkesin kadehini doldurdu. Kadeh kaldırıp "Mutlu Noeller, hepinize" dedi. Hannah temkinli bir yudum aldı. Daha önce yalnızca bir kez içki içmişti, erkek arkadaşı Seth'in liseden mezun oldukları gece getirdiği pembe şarap. Planı onu yatağa atacak kadar sarhoş etmekse eğer, geri tepmişti: Şaraptan iki kadeh içtikten sonra midesi bozulmuştu, Seth sonraki bir saati Hannah öğürürken saçlarını tutarak geçirmişti.

Ama bu şarap bambaşkaydı. Dilinin üzerinde leziz bir tat bırakıyordu, kiraz, vanilya ve belli belirsiz deri tadı veriyordu. Hannah birinci kadehi niyetlendiğinden daha çabuk bitirdi ve kendinden ve diğerlerinden hoş, dalgalı bir kopuş hissi yaşamaya başladı. Demir almış gemi gibi ya da yavaşça ilerleyen bir arabanın dikiz aynasından görülen bir şey gibi şu anın dışına sürüklenme ve anın giderek belirsizleşmesini ve önemsizleşmesini izleme hissi ikinci kadehi içerken şiddetlendi. Üçüncü kadehi doldurmak için şişeye uzanırken Susan şişeyi erişemeyeceği bir yere çekti.

Anthony, "Ah, bırak içsin" dedi. "Noel'deyiz, kızcağız evinden uzakta, yabancılar arasında. Birazcık unutmak istiyorsa onu kim suçlayabilir?"

Hannah o gece sendeleyerek yatmaya gitti ve her zamanki gibi tek başına odasına kapandı. Ama ertesi sabah uyandığında dili pas kaplıydı ve başı zonkluyordu; Emmeline'in sıcacık ağırlığı karnına ve göğsüne yayılmıştı, kedinin patileri mırlamasına uyarak etini yoğuruyordu. Bu bir ikram, bir armağandı - Hannah kimden geldiğini kesin olarak bilemezdi ama içinde Anthony'den olduğuna dair güçlü bir his vardı. Uzun bir süre öylece yattı, yalnızlığına verilen bu kısa mola için minnet duyarak kedinin parlak pürüzsüz tüylerini okşadı.

Sonunda mesanesiyle ağrıyan başı onu yataktan kalkmaya zorladı. Aynadaki yüzü şişti, özellikle de gözleri; sol yanağında da yastık kılıfı yüzünden derin bir iz vardı. Bir ay önce olsa bu ayrıntıları fark etmezdi; kırmızıdan başka bir şey görmez, hemen gözlerini kaçırırdı. Alışmaya başladığını fark etti. Yakında kırmızı derisi, ona boynundaki ben ya da altdudağının aşağısındaki, bisikletten düşmesinin anısı olan yara izi kadar sıradan gelecekti. Bir de Kanada'ya gitmeyi başarır, renklendirme tersine çevrilirse. Bir daha aynaya bakıp, kırmızı *görmeyeceği* gün gelecek miydi?

Dişlerini fırçalayıp duş aldıktan sonra kendini az da olsa daha iyi hissetti. Banyodan çıktığında, Emmeline koridora açılan kapının önünde dolanıp duruyor, muhtemelen kahvaltısını istiyordu. Hannah kapının kilitli olduğu beklentisiyle kapının tokmağını şöyle bir çevirdi ama kapı açılıverdi. Kedi koridora fırladı, Hannah da daha ağır adımlarla peşinden gitti. Koridorun sonuna gelirken, yemek odasından gelen yüksek tartışma sesleri işitti. Sessizce, cesaret edebildiği kadar yaklaştı.

Susan, "Ya George olmak zorunda, ya Betty ya da Gloria" dedi.

"Stanton, Geroge'dan şüpheleniyor" dedi Simone.

Paul, "Eh, ben paramı hanımlara koyuyorum" dedi. "Kaybolmalar, Erie'yi ara durak yapmamıza kadar başlamamıştı."

Simone kesin bir tavırla, "Tesadüf" dedi. "Betty ile Gloria asla böyle bir şey yapmazlar. Onlar lezbiyendir, feministtir."

"Yani?"

"Yani kız kardeşlerine ihanet ederler mi? Bu *Kitabı Mukaddes* softası itlerin başka kadınlara boyun eğdirmelerine yardım ederler mi? Asla."

Paul sabırsızlığını belli eden bir ses çıkardı. "Al sana flaş bir haber, Simone: Kadınlar, tıpkı erkekler gibi insandır, lezbiyenler de öyle. Siz de ihanet edebilirsiniz. Sıçtığınız zaman sizin *merde* de herkesinki kadar pis kokar."

Hannah'nın gözleri irileşti. Paul *siz de* yapabilirsiniz, demişti. Simone eşcinsel miydi yani? Hannah gey olan tek bir kişi tanıyordu, evinin yakınındaki eczanede çalışan tatlı, asabi bir adamdı. Hannah ona hep acırdı, babasının annesi yanlarında olmadığı zamanlarda kızlarına benimsettiği bir tutumdu bu. John Payne, eşcinsellerin Şeytanın köleleri olduğuna inanan karısının ve birçok evanjeliğin bu fikrini paylaşmazdı. Onlara, duaya ve merhamete layık, yanlış yola sapmış ve yaralı ruhlar gözüyle bakardı.

Hannah Simone'u gözünde canladırdı; sert bakışlarını, kibirli, inatçı ağzını düşündü. Bu kadının kesinlikle acınacak bir tarafı yoktu. Kendisi için dua edilmesini takdir edeceğinden de şüpheliydi.

Anthony, "Aramızda bir hain olmayabilir de" dedi. "Yol tehlikeli. O kadınların başına her şey gelmiş olabilir."

"Yedi ayda üç defa" dedi Simone. "Üstelik sadece genç ve güzel olanlar, öyle mi? Bence bu işte pis kokular var."

"Bence de" dedi Susan.

Simone, *"Ben"* dedi. "Gerçeği anlamanın tek yolu var. Kızı yem olarak kullanırız. Onu Columbus'a götürürüz, bizden ayrıldığı zaman da takip eder ve ne oluyor görürüz."

Paul araya girdi. "Bir dakika, 'kızı' dedin. Kayla ne olacak?" Gergin bir sessizlik oldu. Sesini yükselterek, "Hayır" dedi, "ona yolu önerdik ve o da kabul etti. Ona yardım etmeye mecburuz."

Simone, "Çok fazla zaman kaybettik" dedi. "O artık göze alamayacağımız bir yükümlülük."

"Kuralları sen de hepimiz kadar biliyorsun, Paul." Susan'ın sesi üzüntülü ama kararlıydı. "Hiçbir hayat misyonumuzdan daha önemli değildir."

"Ve hiçbir hayat, son çare olmadıkça feda edilemez" dedi Paul. "Henüz o noktada değiliz."

Hannah kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Simone'un öldürecek kadar acımasız olabileceğinden şüpheleniyordu ama Paul'ün "feda etmekten" bu kadar soğukkanlı söz etmesi tüyler ürperticiydi.

Simone, "O senin fikrin" dedi.

"Bu bir gerçek. Kayla henüz bizi tehlikeye sokacak bir şey yapmadı."

"Henüz."

Anthony, "Paul, bu şartlar altında bunun budalalık olduğunu sen bile görebilirsin" dedi. "Tanrı aşkına, kızın bir haftası kaldı."

"On gün. Hem sen bile demekle ne kastediyorsun?"

"Yüreğin çok yufka, demek istiyor" dedi Simone. Bıkkın, ama sert olmayan bir abla gibi konuşmuştu. "Fazla kolay bağlanıyorsun."

"Bu kişisel, unuttun mu? Yaptığımız şeyin bütün amacı da bu. Hepinizin bunu anladığım sanıyordum."

Susan, "Paul!" diye bağırdığı anda Simone "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Paul cevap vermedi.

"Ne demek istedin, açıkla" dedi Simone.

"Başına ne geldiğini biliyorum, Simone" dedi Paul. "Epeydir haberim var."

"Bir bok bilmiyorsun" dedi Simone.

"Başka kadınların bunu yaşamasını engellemek için ölmeye hazırsın."

Kürtajı mı kastediyordu? Öyle olmalıydı; Paul başka neyi kastediyor olabilirdi ki? Hem bu pek çok şeyi de açıklıyordu. Simone ile bu kadar mahrem bir ortak noktaları olması tuhaf ve rahatsız ediciydi. Ancak Simone'un durumunda yaşamak zorunda olduğu şey yalnızca kürtajdı. Sonrasında hiçbir şey ters gitmemişti. Doktor Simone'un operasyonunu eline yüzüne mi bulaştırmıştı veya başka bir şekilde ona zarar mı vermişti? Simone bu yüzden hapis cezası almış mıydı? Kürtaj Kanada'da yasal olmasına karşın salgın sırasında ve salgından sonraki birkaç yıl boyunca orada da ağır bir suç sayılıyordu.

Simone, "Evet, hazırım" dedi. "Ama kendi canımı da seninkini de kendi ailesinden birini öldürmüş bir kız için tehlikeye atmaya hevesli değilim."

"Ben hevesliyim."

"Kız seni umursuyor sanıyorsun, ha?" Simone alay eder gibi bir ses çıkardı. "O seni kullanıyor.

Başka tarafınla düşünmeseydin bunu sen de görürdün."

Paul, "Ben başı dertte olan genç bir kadın görüyorum" dedi. "Gözlerinin içine bakıp yardım edeceğimize söz verdiğimiz birini görüyorum."

"Kusura bakma Paul" dedi Susan. "Simone ile aynı fikirdeyim. Kızın yolda dağılmasını göze alamayız."

Demek öyle. Başı vızır vızır dönerken Hannah duvara yaslandı. Kayla ile bir şekilde kaçmak zorunda kalacaklardı. Bir araba çalıp Dallas'tan ayrılmalıydılar. Kaşımaları, polisleri, Yumruk'u atlatmak zorundaydılar. Bütün bunları başarırlarsa eğer, sonra ne olacaktı? Nereye gideceklerdi? Onlara kim evini açacaktı?

Anthony kuşkulu bir sesle, "Öte yandan" dedi, "bu kız genç ve güzel."

"Yani?" dedi Simone.

"Oltada çifte yem."

Paul hemen atıldı. "Haklı."

Bir sessizlik oldu ve Hannah herkesin Susan'ın karar vermesini beklediğini anladı.

Susan sonunda konuştu. "Simone?"

Simone, "Pekâlâ" dedi. "Ama dağılacak ya da misyonu tehlikeye düşürecek olursa..."

"Kuralları uygularsın" dedi Susan. "Anlaştık mı, Paul?"

"Anlaştık."

Hannah ürperdi. Paul duygularını saklıyorduysa da, Hannah bunu algılayamadı.

Tam sessizce odasına geri dönecekti ki yemek odasından hafif bir miyavlama geldiğini işitti. Donup kaldı. Odasında, onun yanında olması gereken Emmeline'i unutmuştu. Eğer dinlediğini anlarlarsa... Koşarak odasına gitti ve kapıyı gürültüyle kapadıktan sonra, kimsenin kediyi o ana dek fark etmemiş olması için dua ederek yemek odasına yürüdü.

Elinden geldiğince kayıtsız bir tavırla, "Günaydın" dedi.

Anthony hariç hepsi onu görünce irkildiler, Anthony ise kıstığı gözleriyle Hannah'yı inceledi. Diğerlerine bakarak "Dün gece Emmeline'i odasına koymuştum" dedi. "Kapısını kilitlemeyi unutmuş olacağım."

Dört çift göz delici bakışlarla onu süzüp konuştuklarını duyduğunu ele verecek bir işaret aradı. Hannah hüzünlü bir gülümsemeyle elini alnına götürdü. "Dün gece tatil ruhunu fazla kaçırmışım galiba. Aspirininiz var mı?"

Çok ağır geçen saniyeler boyunca kimse kımıldamadı. Sonra Paul, "Getireyim" dedi ve Hannah odadaki gerilimin akıp gittiğini hissetti. Yaşadığı rahatlamadan dolayı sarsakça masaya oturdu.

Susan, "Hazır gitmişken Kayla'yı da buraya getir" dedi Hannah'ya döndü. "Yarın gidiyorsunuz."

Yirmi dört saat sonra Kayla ile yine o minibüsteydiler, başlarında kukuletalar, Columbus yolundaydılar. Hannah'nın bildiği tek Columbus Ohio'daydı ama herhalde her eyalette bir Columbus vardı.

Dakikalar ve kilometreler geçtikçe içinde büyüyen bir yersizlik yurtsuzluk hissi vardı. İşte yine hızla karanlığa, bilinmeyen bir menzile gidiyordu. Bu, hayatının dönüştüğü şeye uygun bir mecaz gibi geldi. Ansızın kaybolmuşluk duygusuyla sersemlemiş hissederek sırtını minibüsün yan tarafına yasladı; hiç kim-şeyle, hiçbir şeyle bağı kalmamıştı. Sahip olduğu her şey ondan uzaklaşmıştı, her şey. O esnada Kayla kımıldayıp ayağını yanlışlıkla Hannah'nın ayağına çarpınca, Hannah yanlışını düzeltti. Hiçbir şeyi yoksa bile, gerçek bir dostu vardı. Dayanması ve hayatına bir anlam verebilmesi için şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Aidan'ı kaybetmesine rağmen her nasılsa devam ediyordu hayatı. Amansızca hareket halindeydi, içinde Aidan'a yer olmayan bir kadere götüren bir yolda ilerliyordu ve onu hâlâ özlemesine karşın, Aidan'ı ekranda gördüğünden beri içinde bir şeyin değiştiğinin de farkındaydı. Bilinmeyen bir etmen sayesinde Aidan'ı kaybetmiş olmanın gürlemesi alçalıp yüksek perdeden bir gürültüye dönüşmüş ve dalgalar hiddetinin birazını alıp götürmüştü. Aidan'dan kalan boşluk örülüp kapanmaya başlamıştı ve gözlerini kısarsa çok ileride bir gün o boşluktan geriye kalanın yalnızca pürüzlü bir dikiş izi olacağını görebiliyordu; dokununca yine hassas olacaktı belki, ama artık acımayacaktı.

Kayla ile büyük bir tehlikeye doğru gidiyorlardı, vehim değildi bu. Ama yine de iki buçuk hafta önce, Susan'ın teklifini kabul etmeye karar verdiği zamana kıyasla daha umutluydu ve daha az korkuyordu. Sebebi biraz da fiilen polis takibinde olmayacaklarını bilmesindendi. Susan'ın o sabah verdiği yüzükle oynayıp parmağını nano vericileri engelleyen minik sinyal kesiciyi saklayan sahte opal taşın pürüzsüz çıkıntısında gezdirdi. Kayla'da da aytaşından bir tane vardı.

Hannah, "Ya bunlarla yakalanırsak?" diye sormuştu.

"Renkliköy'den aldığınızı söyleyin" dedi Susan. "Karaborsadan sinyal kesici temin etmek hiç de zor değil"

Hannah bunu ilk kez duyuyordu. Sinyal kesiciler bu kadar yaygınsa o güne değin neden nette ya da haberlerde buna dair hiçbir şey duymamıştı? Aklına tek bir sebep geliyordu: Devlet böyle bir atlatma yönteminin mümkün olduğunu ilan etmek istemiyordu. Halk Renklilerin gözlem (enemediğini öğrenirse...

Kayla, "Ama kaliteli mal ucuza gelmez" diyerek yine Hannah'yı şaşırttı. Bunu nereden biliyordu? "O kadar parayı nereden bulurduk?"

Susan sinsi bir beğeniyle Kayla'yı baştan aşağı süzdü. "Eskiden kalma yöntemle. Mesela değiş tokuş yapardınız "

Susan'ın ne kastettiğini anlayınca Hannah'nın tüyleri diken diken oldu ama Kayla sadece güldü. "Tabii, papelin yoksa da seksapelin vardır."

Gitme zamanı geldiğinde Susan ile Anthony onları minibüse götürmüşlerdi. Hannah minibüsün yan tarafındaki logoyu ilk kez görünce gülümsemişti: YENİ HAYAT KİLİSESİ. "Gerçekten böyle bir yer var mı?" diye sordu.

Susan da gülümsedi. "Tam ortasındasın."

Hannah el sıkışarak ayrılacaklarını sanmıştı ama çift ikisini de sevgiyle kucakladı. Susan'ın geniş anaç göğsüne yaslanmak Hannah'nın boğazına hiç beklenmedik bir yumru oturmasına sebep oldu. Bu insanlara pek de bayılmıyordu ama onu barındırmışlar, ona yardım etmek için canlarını tehlikeye atmışlar, tatlı sert denilecek bir nezaket göstermişlerdi. Ve bunlar bildik tanıdık insanlardı ancak yol

ve yol boyunca karşılaşacakları kişiler kocaman bir soru işaretiydi.

"Bize verdiğiniz bu fırsat için teşekkür ederim" dedi Hannah. "O gece Simone ile Paul'ü göndermeseydiniz..."

Susan, "Bu kişisel bir şey" dedi. "Ve siz bunu hak ettiniz. İyi şanslar."

Şimdi minibüsün soğuk metal zemininde otururken Hannah'nın aklına kadının sözleri geldi. Hak mı etmişti? Raphael'i ele vermemekle yeni bir hayat, beyaz bir sayfa armağanına layık olmuş muydu? Yaptığı şey için renklendirme olmasa bile başka türlü bir cezayı hak etmiyor muydu? Kasımcılar, hayır sen bir suç işlemedin, derlerdi. Simone ceninin canlı değil, yalnızca yaşama *potansiyeli* olan bir hücre demeti olduğunu söyleyerek onu ikna etmeye çalışmıştı. Hannah kadının kibarlık etmeye ve moralini düzeltmeye çalışmadığını (ama kibarlığın bunun bir parçası olduğunu biraz da şaşkınlıkla sezmişti), söylediklerine gerçekten inandığını anlamıştı. Ama ikna olmamıştı. İliklerinde hissettikleri tamamen başkaydı.

Ama yine de. Hannah kürtajın bedelini *ödemişti,* hem de çok pahalıya. Ailesini, aşkını ve onurunu kaybetmişti. İşlediği suç için gerçekten pişman olmuştu. Bu kadarı yetmez miydi? *Kitabi Mukaddes* evet diyordu, Tanrı merhametliydi, pişmanlıkla O'nun bağışlaması kazanılır ve Oğlunun kanı bütün günahları temizlerdi. Ama Tanrı yoksa ya da kayıtsızsa Hannah'ya ne olurdu? Dünya, bağışlaması olmayan bir yerdi, bunu anlayacak kadarını görmüştü. Kafasında bir düşünce filizlendi. Kabul etmek istemediyse de düşünce kendini yeniden gösterdi: *Kendimi affetmek zorundayım.*

Minibüs hızlanınca Simone kukuletalarını çıkarabileceklerini söyledi. Hannah biraz klostrofobik hissettiğinden minnetle başını açtı. Aracın kargo kısmında Kayla ile paylaştıkları iki büyük tahta sandığın görüntüsü pek yardımcı olmuyordu. Sandıkların üstünde büyük kalın harflerle HİBE GIDA. YALNIZCA KUTULU VE PAKETLİ GIDA. KIRILACAK MALZEME KONMAZ yazılıydı. *Elli beş kiloluk iki istisna hariç.* Eyalet sınırından ya da Simone'un tabiriyle "huduttan" geçerken Kayla ile bunların içine saklanmaları gerekiyordu. Sandıkların sınır polisinin kapsamlı aramalarına dayanmayacağı belliydi ama Paul ile Simone fazla endişeli görünmüyorlardı. Kilise logosunun muafiyet sağlayan bir etkisi var, demişti Paul; o güne dek polislerin tek yaptığı minibüsün içine şöyle bir bakmak olmuştu.

Hannah ön camdan hızla geçen bir yol levhası gördü: SHREVEPORT 270 KİLOMETRE. Geç de olsa, I-20 karayolundan doğuya doğru gittiklerini anladı; öbür derisiyle, öbür hayatında, ışıl ışıl güneşli bir Ekim gününde Aidan'la gittikleri yoldu bu. O zamanlar, göze aldıkları tehlikelere rağmen kendini nasıl da güvende hissederdi, ne kadar mutlu ve kaygısızdı - hepsi de bir aldanmaydı.

Kayla uykusunda kayıp minibüsün duvarına çarptı; Hannah arkadaşını omuzlarından tutup başını kucağına yerleştirdi. Farkında olmadan elleri tıpkı Becca'yla birbirlerine yaptıkları gibi Kayla'nın saçlarını okşamaya başladı; ikisinden biri üzgün olduğunda, bazen de sırf ikisine de haz verdiği için birbirlerinin saçlarını okşarlardı.

Ablasına duyduğu, çaresizlikle karışık özlem ani bir kramp gibiydi. Cole'a Becca'yı kollayacağını söylemişti ama bu o zaman bile boş bir gözdağından başka bir şey değildi. Şimdi, bunun kesinlikle imkânsız olduğunu gayet iyi biliyordu. Becca ile kaderleri sadece ayrılmamış, birbirinden koparılmış, bir daha birleşmeyecek şekilde uzaklaşmıştı; Becca'nın bundan henüz haberi yoktu. Hannah bir an için ablasının habersizliğini kıskandıysa da bu his kayboldu. Acı kesinlik korkunç bir şeyse, her geçen gün tek bir haber almadan umut etmek, meraklanmak ve bir parça daha

ümitsizliğe düşmek kim bilir ne kadar beterdi?

Bacakları arkadaşının başının ağırlığından uyuşmaya başladı ama yerinden kımıldamadı. Becca'yı güvende tutmaya imkânı olmayabilirdi ama Kayla'yı korumak için gücünün yettiği her şeyi yapmaya kararlıydı. Hannah, özlem dolu bakışlarla arkaya göz atan Paul'ün de aynısını yapacağını tahmin etti. Acaba sevişmişler miydi? Kayla henüz Hannah'ya açılmamıştı ama o eve geldiklerinden beri iki kadın neredeyse hiç baş başa kalmamışlardı zaten. Fakat Susan ile Anthony dışarıdayken ve Hannah uyurken, Kayla ile Paul birkaç saatliğine yalnız kalmış olabilirlerdi. İkisini birlikte düşünmek Hannah'nın içini sızlattı. Öpülmek, bir erkeğin kollarıyla sarılmak, ağırlığının sıcak baskısını üstünde hissetmek ve kulağına fısıldadığı sevgi sözcüklerini işitmek - bunları bir daha yaşayabilecek miydi? Başını eğip, uyuyan Kayla'nın yüzüne baktı ve bunları Paul ile yaşamış olmasını umdu. Kaybettiği, karşı karşıya kaldığı onca şeyden sonra, Kayla hayatında biraz güzellik olmasını hak ediyordu. Bunun hemen peşinden başka bir düşünce geldi: *Eğer o yaşıyorsa, belki ben de yaşarım.*

Yola çıkalı birkaç saat olmuştu ki Simone otobandan çıktı ve bir istasyonda durdu. Minibüsün durması Kayla'yı uyandırdı. Gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. "Neredeyiz? " diye sordu.

Paul, "Neredeyse Luisiana sınırına geldik" dedi.

"Tuvalete gitmem gerek" dedi Hannah.

Kayla, "Benim de" dedi. "Hem acıkıyorum da. "

Paul elini iki koltuk arasında duran soğutucuya vurdu. "Burada sandviçle cips var. Alın, yiyin. "

Kayla soğutucunun kapağına uzandıysa da Simone aksi bir tavırla "Şimdi olmaz. Hududu geçtikten sonra yiyeceğiz" diyerek engel oldu. Paul'e kendisi kahveyle tuvaletin anahtarını alıp gelene kadar arabayı şarj etmesini söyledi.

Simone ile Paul minibüsün kapısını kapattıkları anda Kayla, "Tanrım, ne karı be! " dedi. "Bahse girerim o aksi surat için aynada çalışıyordur, ama çalıştıysa aynayı çatlatmıştır. Bu kadının yanında Frijit..

Hannah fazla zamanlan olmadığını bildiğinden onun sözünü kesti. "Konuşmamız gerek. Vücudunda bir belirti yok, değil mi? "

"Yok. Ama daha dokuz gün vaktim var. Neyse ki bir ek dönem var. Olmasaydı... "

"Beni dinle, bir şey hissetmeye başlarsan, herhangi bir şey, bana hemen söyle. Sakın diğerleri anlamasın. "

"Neden? "

"Dün Susan ve Anthony ile konuşmalarını duydum. Senin bir engel olduğunu düşünüyorlar. Eğer dağılma sürecine girersen, Simone'a seni öldürme emri verildi. "

Kayla'nın gözleri irileşti. "Peki, Vincent ne dedi? "

"Vincent da kim? "

Kayla'nın eli ağzına gitti.

"Paul'ün asıl adı Vincent mı? "

"Evet. Hepsi ünlü feministlerin isimlerini almışlar. Susan B. Anthony. Simone de Beauvoir.

Alice Paul. "

Susan B. Anthony hariç diğer isimler Hannah'ya yabancıydı. Susan B. bile babasının koleksiyonundaki eski bir paranın üstündeki bir yüzden ibaretti. Bir şey hafızasını çekiştirdi. Bağlantıyı kurarken, "Rafael" diye mırıldandı. Şifa meleği Raphael'in değil, Yaşamın Kutsallığı Yasası'nı veto etmesinin hemen ardından suikaste uğrayan Florida valisi Rafael Patino'nun adını almıştı. O zaman Hannah on beş yaşındaydı. O gece annesi valinin ruhu için dua etmeyi kesinlikle reddedince babasıyla nadir münakaşalarından birini etmişti. Her zaman uzlaştırıcı olan Becca annesini yatıştırmaya gitmiş, Hannah da babasıyla birlikte oturma odasında diz çöküp dua etmişti. Duadan sonra babası elini Hannah'nın başının üstüne koyup aferin, demişti. Babasının elinin sıcak, onaylayan ağırlığının gölgesini şimdi de hissedebiliyordu. Yüreği burkuldu; sımsıkı, kupkuru bir ip gibi büküldü.

Kayla sabırsızlıkla kolunu tutup sarstı. "Hannah! Vincent ne dedi? "

"Onlarla tartıştı. Ama sonunda, misyonu tehlikeye atmana izin veremeyeceklerini kabul etti. "

"Demek onlara oynuyordu" dedi Kayla. "Simone'un bana zarar vermesine asla izin vermez. "

"Bilmiyorum, Kayla. Yüzünü göremedim ama sesi söylediğinde ciddiymiş gibi çıktı. "

"Sana söylüyorum, oynamıştır. Ciddi olamaz. İyi bir adam o."

Kayla'nın eminliği ve bu eminliğe işlemiş yapmacıksız sevecenlik Hannah'yı sinirlendirdi. "Onunla yatmış olman ona güvenebileceğin anlamına gelmez" dedi.

"Ona güveniyorum, hem de tam anlamıyla. Onu tanıyorum, Hannah. "

"TJ'i tanıdığın gibi mi? "

Bu söz Kayla'yı yaraladıysa da Kayla belli etmedi. İçini utançla dolduran sakin bir ağırbaşlılıkla Hannah'nın gözlerinin içine baktı. *Sivri dilli kaltak kimmiş bakalım?*

Hannah, "Affedersin" dedi. "Kıskandım galiba. Paul'ü -Vincent'ı- senin almanı değil, hayatında birinin olmasını. Bu işte tek başına olmamanı. " Kayla'nın yüzüne dokundu. "Benim zayıflığım yüzünden, biliyorum. "

Kayla affettiğini belli eder gibi Hannah'nın bacağını sıktı. "Aşk tam bir kaltak, değil mi? Yalnız başınaysa insanı mahvediyor. "

"Evet. " Hannah içinden, başka biriyleyken de, diye geçirdi. Bütün olanlardan sonra bile, başka bir erkeği sevmeyi hayal edemiyordu hâlâ. Kim bilir kaçıncı kez, kendisini severken Alyssa ile olması Aidan'ı mahvetmiş miydi diye düşündü. Hannah ona karısıyla olan ilişkisini, yakın olup olmadıklarını hiç sormamıştı. Olmadıklarını ummuştu. Fakat şimdi kendisi resmin dışında olduğuna göre, Aidan mutlaka karısının yatağına geri dönmüştü, tabii eğer çoktan dönmemişse. Acaba hiç terk etmiş miydi ki?

Hannah Simone'un marketten çıkıp umumi tuvalete doğru gittiğini gördü. En fazla birkaç dakikaları vardı.

"Dinle" dedi, "sana söylemem gereken bir şey daha var. Yola çıkardıkları kadınlardan bazıları ortadan kaybolmuş. Bizi bu işin arkasındaki kişiyi yakalamak için yem olarak kullanmayı planlıyorlar. Simone, George diye birinden şüpheleniyor ama Paul, Betty ve Gloria diye iki kadın

olduğunu düşünüyor. "

Kayla'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ama şaşırmamıştı. "Biliyorum. Sana söyleyecektim, Vincent dün gece bana anlattı. Tetikte olacağını, merak etmememi söyledi, gözü üzerimizde olacak. " Durakladı, pencereden dışarı ona baktı. Sonra usulca, "Kanada'ya gelip beni bulacağından bahsetti" dedi. "Galiba bana âşık. "

"Sen de onu seviyor musun? "

Kayla içini çekti. "Bilmiyorum. Bana bakışını seviyorum. Bana dokunmasını seviyorum, sanki ben... " Doğru sözcüğü aramak isterken sesi alçaldı.

"Güzel bir şeymişsin gibi. İnanılmayacak kadar değerli. " Hannah'nın gözleri yandı, sıkı sıkı yumdu. Ağlamayacaktı.

"Onu hâlâ seviyorsun, seni hamile bırakan adamı. "

"Evet. " O *artık beni sevmese de.* "Ama kırgınlık ve kızgınlıkla karışık. Artık temiz değil sevgim. "

Kayla bir kahkaha attı. "Hiç oldu mu ki? "

"Öyle olduğunu sanıyordum, başlangıçta, ama kimi kandırıyordum ki? Evliydi, hâlâ da evli. "

"O yüzden mi adım hiç vermedin? "

Hannah önce karşılık vermedi. Altı aydır adını hiç yüksek sesle söylememişti, o adı Aidan'ın kendisinden başkasına da söylememişti. "Peder Dale" dedi, ama o çok sevdiği adını söylemedi. Yasak olan o isimdi. Dişlerinin arkasında çöreklenmiş bir yılan gibi tutmuştu iki yıldır. Yeterince uzun bir zamandı bu.

"Adı Aidan. Aidan Dale. "

"Vay! İnanç Bakanı Aidan Dale mi? Şu herkese tepeden bakan Yüce Peder mi? "

"Aslında öyle biri değildir. Tanıdığım en alçakgönüllü insanlardan biridir. "

"Vay canına! Aidan Dale. Konuşacaksın diye korkudan altına etmiş olmalı. "

"Hayır. Bence adım vermemi istiyordu. Vermem için mahkemede yalvarmıştı bana. " Hannah *pat* diye bir ses duyunca dışarı baktı. Paul/Vincent şarj kablosunu çıkarıyordu, Simone da onlara doğru geliyordu.

"Bak, Paul'e güvenebileceğini düşünüyorsun, biliyorum; umarım haklısındır. Ama söz ver, tuhaf bir şey hissetmeye başlarsan önce bana söyleyeceksin. " Kayla gönülsüzce peki der gibi başını sallayınca Hannah arkadaşının kolunu sıkıca tuttu. "Söz ver. Hem ona Vincent demeyi de bırak, onu Vincent diye düşünme bile. Simone'un yanında ağzından kaçırırsan, ne yapacağı hiç belli olmaz. "

"Tamam, Çavuş Payne, söz veriyorum. " Kayla gülümseyince Hannah içinde ona karşı bir sevgi ve minnet dalgasının kabardığını hissetti. O korkunç Henleyler olmasaydı birbirlerini hiç bulamayacaklardı.

Paul minibüsü döndürüp istasyonun yan tarafındaki tuvaletlerin olduğu yere sürdü. Önce Kayla, ardından da Hannah girdi. İçerisi çok kirliydi ve idrar kokuyordu. Duvarlar yazılarla kaplıydı: EMILIA OROSPUNUN TEKİDİR; AKAN KANI DURDUR, MORALES'İ ÖLDÜR!!! Çizimler daha

da rahatsız ediciydi: Bir Mavi asılarak idam ediliyordu, gözleri yuvalarından uğramış, dili dışarı sarkmıştı, üzerinde çizgi roman tarzı harflerle MAVİ YAKA yazıyordu; Mançu tarzı saç örgülü, kaftanlı bir Çinli adam penisini tutmuş dünyanın üstüne işiyordu. Altı ay önce insanların bunca hiddet ve çirkinliği içinde barındırması Hannah'nın içinde tiksinti ve şok uyandırırdı. Dünyada var olan şiddetten habersiz olduğundan değildi; o bir şehir kızıydı, gerçi kötülüklerden ve çirkinliklerden korunmuştu ve babasının terör saldırısında neredeyse canından olması, kendisinin ve sevdiklerinin başına böyle şeyler gelmeyeceği zannından kurtarmıştı onu. Ama bunu acayip bir olay, kendi gerçekliğine zorla giren uzak, başka bir gerçeklikten gelen bir şey gibi düşünmüştü. Şimdi bu iğrenç karalamalara bakarken hâlâ tiksinti duyuyordu ama şok yoktu artık. Artık içinde yaşadığı dünyada nefret ve şiddet sıradandı ve tedirgin edici de olsa, yalnızca etrafındaki bütün insanların kalplerinden köpürüp taştığının değil, kendisinde de aynı kapasitenin bulunduğunun farkındaydı.

Daldığı düşüncelerden sıyrıldığında Simone yolcu koltuğundaydı ve sandıkların ön tarafları açıktı. Kayla çoktan kendi sandığına girmiş, dizlerini göğsüne çekmiş oturuyordu. Hannah'nın gerginliği yüzünden okunuyor olacaktı ki Paul, "Ağzı menteşeli, gördün mü? " dedi. "Ve sandık dışarıdan değil içeriden kilitleniyor. Dışarı çıkmak için şu mandalı çevirmen yeterli. " Gösterdi.

Hannah göz ucuyla Simone'a baktı. Kadın onu tartarcasına sert bir bakış attı. Hannah temiz havadan son bir nefes çekip sürünerek sandığa girdi. Paul kapağı kapayınca, el yordamıyla mandalı bulup çevirdi. Az sonra minibüsün hareket ettiğini hissetti.

Paul, "İçeride iyi misiniz? " diye sordu.

Kayla, "Kendimi bayağı kırılgan hissediyorum" dedi, "ama onun haricinde harikayım. "

Hannah gülümsedi. Bunun gerçekten de doğru olduğunu fark edip, "Ben de" dedi. Zifiri karanlık işe yaradı, ne kadar dar bir yerde olduğunu göremiyordu. Sandıkta babasının garajdaki atölyesini hatırlatan hoş bir ahşap kokusu vardı. Marangozluk babasının hobisiydi; Hannah onu çalışırken seyretmeyi çok severdi. En gözde eşyalarından biri babasının beş yaşındayken onun için yaptığı bebek eviydi. Becca'nın da bir bebek evi vardı; her yıl doğum günlerinde ve Noel'de babaları gerçek gibi görünmesi için özenle çalıştığı iki parça minyatür mobilya hediye ederdi onlara. Küçücük yemek masasının sandalyeleri dolgulu ve kırmızı kadife kaplıydı; minik şifoniyerin çekmeceleri açılıp kapanıyor, klozetin kapağı da kalkıp iniyordu. Hannah büyüdükçe kendi süslemelerini yapmaya başlamıştı, iğne oyasından minyatür kilimler örüyor, küçük perdeler ve yatak örtüleri dikiyordu. Bebek eviyle oynamayacak kadar büyüdükten sonra bile Hannah onu ortadan kaldırmamıştı. Kitaplığında, babasının sevgisinin canlı bir yadigârı olarak yerini korumuştu.

Kaybettiği aziz bir şey daha.

Kontrol noktasına yaklaşırlarken Paul uyarmak için seslendi. Yavaşladılar, Hannah nefesini tuttu. Durdurup durdurmama kararını verirken polisin minibüsün üstünde dolaşan bakışlarını adeta hissediyordu. Ciğerleri yanmaya başlamıştı ki minibüsün hızlandığını hissetti. Simone, "Geçtik. Artık çıkabilirsiniz" dedi. Hannah derin bir oh çekti.

Simone yiyecekleri dağıttı. Aidan'ı ekranda gördüğünden beri kaçmış olan iştahı geri dönmüştü, sandviçi hızla midesine indirdi. Simone hiçbir şey söylemeden kendi sandviçinin yarısını uzattı. Hannah yerken, kadına bakıp nasıl bir muamma olduğunu düşündü; bir an sert ve acımasızdı, bir saniye sonra nazik ve cömert oluyordu.

Kayla tortilla dolu ağzıyla, "Ne tarafa gidiyoruz? " diye sorma cesaretini gösterdi.

Paul, "Doğu Mississipi'ye, Alabama sının tarafina" dedi. "Columbus denen küçük bir kente. "

Kayla, "Aralık ayında gitmemiz iyi oldu" dedi.

Hannah sordu. "Neden? "

"Çünkü yılın çoğunda cehennemden sıcak olur. Üniversitelere başvururken gitmiştim. İnsan orada yaşamaya nasıl dayanır bilmem. Kampus turunda sıcaktan erimiştim. "

"Eh, Dallas da Kuzey Kutbu sayılmaz. "

"Hayır ama Dallas'ta oradaki gibi nem yoktur. Sanki Şeytan'ın en sevdiği saunaya girmişsin gibi. Hayatımda o kadar ter dökmedim. "

Paul kıkır kıkır güldü, Simone tahammülsüzlüğünü saklamaya gerek görmeden, "Düşünmeye çalışıyorum burada, laklak etmeniz bittiyse" dedi.

Minibüse kırgın bir sessizlik çöktü. Hannah içinden, bazı insanlar başkalarının mutlu olduğunu görmeye tahammül edemiyorlar, diye geçirdi. Sonra suçluluk duyarak Kayla'nın Paul yüzünden mutlu olmasına verdiği ters tepkiyi hatırladı. *Lütfen Tanrım, böyle olmama izin verme.* Farkında olmadan dua edivermişti ve bittiği anda da boşuna dua ettiği geldi aklına. Tanrı, eğer varsa, inançsızların ya da lanetlilerin dualarını kabul etmezdi.

Hannah Luisana'ya hiç gitmemişti -aslında kendi eyaletinin dışına hiç çıkmamıştı- ama gözüne Doğu Teksas'tan farklı görünmedi. Yanından hızla geçen, birkaç kilometrede bir bitmek bilmez bir tekrarlayışla, hep aynı üç boyutlu **MCDONALD'S, KFC, FUJITJUICE, COMFORT INN, MOTEL 6** tabelalarının sahte neşeli parlamasıyla kesilen aynı yeknesak yeşil çam ağacı sırasıydı. Etki gerçeküstüydü, sanki minibüs daireler çiziyor, hiçbir yere gitmiyordu.

Mississippi sınırının yakınında tekrar sandıklara girdiler ve kontrol noktasını olaysız geçtiler. Dört saat sonra, güneş batmaya başlarken Columbus'a vardılar. Hannah dizlerinin üstünde durup, Simone'un omzunun üstünden ön cama baktı. Şehrin etekleri zincir mağaza ve lokanta sıralarından ibaretti ama otobandan çıktıkları zaman zevksizlik yerini tarihi çekiciliğe bıraktı. Şehir merkezindeki anacaddede bir zamanlar küçük kasabaların başlıca dayanağı olan bakkaliye gibi mağazaların bulunduğu iki katlı tuğla binalar sıralanmıştı, şimdi bu binalarda butikler ve lokantalar vardı. Eski bir *art deco* sinemada iki boyutlu dönemin iki örneği birden oynuyordu: *On Emir* ve *Ben-Hur*. Hannah gerçek bir sinemada son izlediği filmi hatırlamaya çalıştı; çok küçükken gördüğü bir çizgi filmdi.

Simone iki kere döndükten sonra ağaçlı bir sokağa girdi, onları Mississippi Kadın Üniversitesi'nin görkemli tuğla binalarının önünden geçirdi. Kampusun etrafı, geniş çiçek tarhları saplarla kaplı olsa da ara ara tomurcuklanmış çalıların da görüldüğü, gür yeşil çimenlikli güzel eski evlerle çevriliydi. Hannah birkaç evin yan tarafina takılmış sarılı bahçe hortumlarını görünce şaşırdı.

"Burada karne usülü yok mu? " diye sordu.

"Hayır" dedi Kayla. "Georgia gibi Mississippi de bol yağış alıyor. Aslında o kadar çok su var ki fazlasını başka eyaletlere satıyorlar. "

"Bahçende kullanacak kadar çok suyun olduğunu bir düşünsene" dedi Hannah.

"Bir de kendi yurttaşına su satmayı düşün. " Simone'un sesinde aşağılama vardı. "Tam Amerikalıların yapacağı bir iş. "

"Siz Kanada'da başka türlü yapıyorsunuz herhalde. "

"Elbette. Biz sosyalistiz. Bol yağış alan Quebec'te bile, suyu az olan kardeş eyaletlere yardım için su karneyle dağıtılır. "

Bütün bunların saçmalığı Hannah'nın içinde kabardı ve engelleyemediği bir kahkaha olarak patladı. Sosyalist, feminist, lezbiyen, bebek katili yabancı bir terörist tarafından kurtarılıyordu işte. Dikiş grubundaki hatunlar buna ne derlerdi acaba?

Simone dikiz aynasından ters ters ona bakıyordu. "Gülünecek bir şey mi var? "

"Sen anlamazsın. "

"Kukuletalarınızı takın. "

Hannah ile Kayla dediğini yaptılar. Minibüs altı kere daha döndükten sonra durdu.

Simone, "Hoparlörü aç. Stanton'ı ara" dedi.

Üçüncü çalışta kalın, gür bir ses cevap verdi. "Sen misin, tatlı Siimoon? "

Hannah'nın kaşları yukarı kalktı. *Tatlı* Simone mu?

"Evet. Yeşil miyiz? "

"Eğlence trenindeki sarhoş kadar yeşiliz. Tahmini varış zamanınız nedir? " Stanton kulağa azıcık abartılı gelen bir yavaşlıkla konuşuyordu; sesli harfleri, sanki ağzında bir kaşık puding varmış gibi kalın ve yuvarlak çıkarıyordu.

"Beş dakika içinde varmış oluruz. "

"On beş yapalım. "

Simone "Şimdi ayrılmalısın" dedi ve Hannah bunu Paul'e söylediğini fark etti. Kayla'nın kendi korkusunu yansıtarak sertçe nefes aldığını işitti.

"Evet, çıksam iyi olacak. "

Hannah, elini uzatıp, "Teşekkür ederim, Paul. Her şey için" dedi.

Paul elini tutup sertçe sıktı. "İyi şanslar. Birbirinize iyi bakın" dedi. Hannah, *Kayla'ya iyi hak,* diye anladı.

Kayla, "Bizim için yaptıklarını unutmayacağız" dedi. Sesi gergindi.

Hannah gözünde vedalaşmalarını canlandırdı; Kayla'nın kırmızı eli Paul'ün beyaz elini arıyor, vücutları kalplerinin atışıyla savaşıyor, birkaç saniyelik zamanda, tekrar bir araya gelemezlerse diye, birleşmiş elleriyle birbirleri için ne ifade ettiklerini iletmeye çabalıyorlar. Zalimce bir veda ama Hannah'nın Aidan'la hiç gerçekleşmemiş vedalaşmasından çok daha iyi.

Paul, "Tanrı yolunuzu açık etsin" dedi.

Minibüsün kapısı açıldı ve kapandı, Hannah şimdi başka bir otomobilin motorunun çalıştırıldığını ve uzaklaştığını duydu. İçinden, *senin de yolun açık olsun, Vincent* dedi. Tanrı'nın onlarınki gibi bir misyonu koruyup gözeteceğini düşünmeye çalıştıysa da başaramadı.

Üç kadın sessizce beklediler. Kukuletanın içi sıcak ve sıkıntılı olmaya başlamıştı; Hannah'nın

ciğerleri temiz hava için yanıp tutuşuyordu. Buraya, en temel ihtiyaç olan havanın bile bir lüks haline geldiği en dip noktaya nasıl gelmişti? Bırak çikolatayı, ipeği, aşkı, şu anda temiz, doğal tek bir nefes için ruhunu bile satardı.

Simone sonunda, "Şimdi Stanton ile buluşmaya gidiyoruz" dedi. "Sizi yolculuğunuzun bir sonraki ayağına götürecek. Size dediklerini aynen yapacaksınız. " Motoru çalıştırdı ama hareket etmediler. "Beni dinleyin. Renkli olduğunuz için dünyadan en kötü muameleyi gördüğünüzü sanıyorsunuz. Bunun sizi daha dayanıklı, daha bilge yaptığını zannediyorsunuz. Belki birazcık öyledir. Ama ikiniz hâlâ bebek gibisiniz. Fazla kolay güveniyorsunuz. " Sesinde o her zamanki alaycılığından eser yoktu. Hannah'nın duyduğu, alaycılık yerine empatiye oldukça benzeyen bir şeydi. "Bu yol Stanton'ın yanından ayrılmanızdan sonra çok daha tehlikeli bir hal alacak. Kendinizden başka kimseye güvenmemelisiniz. Kimseye. "

O anda minibüs hareket etti. Uç kilometreden fazla olmayan kısa bir mesafe gittikten sonra durdular. Simone, "Burada bekleyin" dedi. Aşağı indi. Hannah başka bir kapının açıldığını duydu. Tehlikeyi göze alıp kukuletasını kaldırınca, Kayla'nın çoktan ön camdan dışarıya baktığını gördü. Hava fazla bir şey görülmeyecek kadar kararmıştı ama Hannah Simone'un uzun, zayıf siluetinin, kendinden oldukça kısa birini kucakladığını -evet, kucakladığını! - seçebildi, bu Stanton olmalıydı. Arkalarında yüksek bir köprünün belli belirsiz şekliyle altındaki suyun ışıltısını gördü.

Kayla, "Burayı biliyorum" dedi. "Nehir kıyısına inmişiz. Simone'un yaptığı o kısa konuşmaya ne buyurulur? "

"Bence bizim geçtiğimiz yoldan ya da çok benzeyen bir badireden geçmiş. "

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun? "

Hannah, Simone'un geçmişine dair öğrendiği bilgi kırıntılarını açığa vurmakta tereddüt ederek durakladı. Gözünün önüne kütüphanedeki güvenlik görevlisinin, UKK'sini taramadan önce ve tarayıp kürtaj yaptırdığını anladıktan sonraki yüz ifadesi geldi. *Bu kişisel*. Bu sözler yepyeni bir anlam kazanıverdi. Simone sırlarını kendi vermemişti. Bunları bilmek bile özeline girmekken başkasıyla paylaşmak tecavüz olacaktı.

"Sadece bir his" dedi. "Her neyse, bence hakkı var, kimseye güvenmemeliyiz. Kendisi de dahil. " Simone ile Stanton minibüsün arkasına yaklaşıyorlardı. "İşte geliyorlar. " Kadınlar telaşla kukuletaları aşağı indirdiler. Arka kapılar açıldı, içeri serin bir esinti girdi.

Simone Hannah'nın kolunu kavrayıp, "Gel" dedi, sandıklan açıp minibüsten inmesine yardım etti. Ayakta durmaya çalışınca, Hannah'nın dizleri bükülüverdi, saatlerce oturmaktan adaleleri kasılmıştı.

Stanton, "Hoo! " dedi. Bir el öbür kolundan tutup onu destekledi. "Ben bunu alırım, Siimon. Sen diğerini getir. "

Simone Hannah'yı bıraktı, Stanton dikkatle Hannah'yı öne doğru yürüttü. "Düzgün dur, tuttum seni. " Durdu. "Bagajı aç" dedi ve Hannah kapağın açıldığını işitti. "Korkarım, siz hanımların burada gitmesi gerekiyor ama söz veriyorum çok kısa sürecek. "

Stanton onu yavaş yavaş öne doğru hareket ettirince kendini kastı. Bir araba tamponunun uyluklarının ön kısmına çarptığını hissedince irkilip geri çekildi. Hızla sıkışan boğazını zorlayarak, "Oraya girecek değilim" dedi. Bu sefer içeride mandal falan olmayacaktı. Kayla ile içeri hapsolacak, çaresiz kalacaklardı.

"Gireceksin, hem de hemen gireceksin" dedi Simone. Sesi çıplak ete inen kırbaç sesi gibiydi. Hannah başını şiddetle iki yana salladı ve başının döndüğünü hissetti. Sanki boğazının etrafına sarılmış parmaklar vardı, onu boğuyorlardı. Eli çıkarıp atmak için kukuletaya gittiği anda nazik ama amansız bir el elini tutup yanma indirdi.

Stanton, "Hiperventilasyona girdi" dedi.

"Sacrament! Buna zamanımız yok. " Kukuleta burnunun üzerine kadar çekilince Hannah başını arkaya atıp nefes almaya çabaladı.

Kayla bağırdı. "Hannah? İyi misin? " Hannah onun Simone'un elinden kurtulmak için çabaladığını duydu.

Simone, "Kımıldama" diye tısladı. "Burada durduğumuz her saniye tehlike daha da büyüyor. Polisin gelmesini mi istiyorsunuz? *Non?* O zaman çenelerinizi kapatın ve dediğimizi yapın. Misyonu riske atmanıza izin vermeyeceğim. "

Bu sert sözler Hannah'nın krizini yarıp geçiverdi. **Simone'un** bunları daha önce de söylediğini duymuştu ve boş tehditler olmadığını biliyordu.

"iyiyim ben, Kayla" dedi ama sesindeki titreme tam tersini söylüyordu. Yutkundu, sesini düzeltmeye çalıştı. "Gerçekten, iyiyim şimdi. Dediklerini yapsak iyi olacak. "

"Aferin" dedi Stanton. Bileğini sıkan elini gevşetti ve Hannah elini sırtına götürdüğünü hissetti, onu öne doğru yürütüp bagajın içine girmesine yardım etti. "Eve varmak on dakikadan daha az sürer. Korktuğunu biliyorum ama gevşemeye çalış ve güzel bir şey düşün, daha ne olduğunu bile anlamadan seni oradan çıkaracağım. "

Hannah yan tarafına kıvrıldı ve Kayla'nın da yanına girdiğini ve dar yerde rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandığını hissetti. "Ben kapağı kapar kapamaz, kukulatelannızı çıkarabilirsiniz" dedi Stanton. "Biraz faydası olur. "

Simone, "Hoşça kalın" dedi. "İyi şanslar. " Sesi yıldızlar kadar uzak ve soğuktu. Ama Hannah o sırada bacağında bir elin sıcak dokunuşunu hissetti. Simone, *"Cesaret"* diye mırıldandı.

El çekildi ve bagaj kapağı gürültüyle kapandı. Hannah hemen kukuletasını indirdi. Gözleri zifiri karanlıkla karşılaştı. Kayla'nın da kendi kukuletasını çıkardığını ve hışırtılı seslerle ciğerlerine hava doldurduğunu işitti. Onun nefes alıp verişleri Hannah'yı sakinleştirdi. Yanında Kayla'nın varlığının çıpası olmasa kendini kaybetmenin, kendi varlığına inanmaktan vazgeçmenin ne kadar kolay olacağını düşündü.

Araç hareket edince Kayla'nın eli elini buldu ve sıkı sıkı tuttu. Titriyordu ama Hannah kendi korkusunun kaybolduğunu hissetti. Şu anki çaresizliği bir çeşit kurtuluş sayılabilecek kadar büyüktü. Az sonra başına gelecekleri değiştirecek ne bir şey söyleyebilir ne de yapabilirdi. Kapak on dakika ya da on saat sonra açılacaktı, belki de hiç açılmayacaktı. Kapağın öbür tarafında ya güvene kavuşacak ya da tehlikeyle karşılaşacaktı. Ya yaşayacaktı ya da ölecekti.

Karanlıkta arkadaşının elini okşayarak yattı ve doğmayı bekledi.

Sonsuzluk gibi gelen kısa bir sürenin sonunda kapak açıldı ve eğilmiş, onlara gülümseyen yuvarlak beyaz bir surat göründü. "Selam, ben Stanton. Columbus'a hoş geldiniz. "

Hannah, adamın kırklı yaşların başında olduğunu tahmin etti ama Noel ağacının altında bir köpek

yavrusu bulmuş sekiz yaşında bir oğlan çocuğu gibi gülümsüyordu.

"Sizi oradan çıkaralım. " Hanımların atlı arabadan inmesine yardım eden bir uşak kibarlığıyla bagajdan çıkmalarına yardım etti. Yüzlerine bakmak için başını arkaya eğip "İnanın evde kalacağınız yerler çok daha ferahtır" dedi. Boyu epeyce kısaydı, 1. 55 cm'den *fazla* değildi. Böyle küçücük bir cüsseden bu kadar kalın ses çıkması insana tuhaf geliyordu. "Hannah ve Kayla, değil mi? Yoksa tam tersi mi? "

Hannah buna kanmadı; o cin bakışlı gözlerin ardındaki zekâ kimin kim olduğunu da, muhtemelen haklarındaki diğer bütün ayrıntıları da biliyordu. Ama o da oyuna ayak uydurdu. "İyi tahmin. Tanıştığımıza memnun oldum. "

Stanton kibarca başını sallayarak karşılık verdi. Küçük yuvarlak kafalı, küçük yuvarlak pembe ağzının üstüne kondurulmuş düzgün bıyıklan olan, kuş gözüne benzeyen küçük yuvarlak gözlerini örten küçük ve yuvarlak, pembe tel çerçeveli gözlükleriyle küçük, yusyuvarlak bir adamdı Stanton. Siyah yün pantolonu ve siyah kaşmir kazağıyla gayet zarif bir kılıktaydı ama giydiklerinin hiçbiri küçük, yuvarlak, çıkık karnını saklayamıyordu. Ama yine de, Kayla'yı selamlamasını izlerken bu adamın hiç de sevimsiz olmadığını düşündü Hannah. İnsanı cezbeden zarif ve şık bir havası vardı - şıklık bu adamı tarif etmek için bulunmuş bir kelime olabilirdi pekâlâ.

Hannah gözlerini ondan ayırıp etrafına baktı. Eski, biraz bakımsız ama Susan ile Anthony'nin evindeki o ev dağınıklığının görülmediği ahşap bir garajın içindeydiler. Bindikleri sıradan binek aracıyla mermi şeklinde koyu yeşil üstü açılır bir klasik otomobil haricinde hiçbir şey yoktu burada. Otomobilin kıvrımlı güzelliği dokunma arzusuyla parmaklarını kaşındırdı.

Stanton, "Bu, '75 model bir Jaguar XK-E" dedi. Sanki Hannah'nın arzusunun kokusunu almış gibi küçük, manikürlü elini motor kapağının üstünde ağır ağır gezdirdi. "Hâlâ benzinle çalışıyor. Bununla bir yere gitmek bir servete mal oluyor ama dönüştürmeye kıyamadım. " Geriye dönüp iki kadına baktı, kara gözleri boncuk kadar parlaktı. "Eminim sıcak bir yemek ve duş için can atıyorsunuzdur. Eşyalarınızı alın ve benimle gelin. " Arka taraflarındaki yeri işaret edince Hannah Anthony'nin sabah verdiği sırt çantalarının geldikleri otomobilin arka lastiğine dayalı durduğunu gördü. Kendi çantasını sırtına geçirdi, arkasındaki ağırlık ona huzur verdi. İçinde kendisi için önem taşıyan bir şey olmamasına rağmen benim diyebileceği bir iki parça eşya vardı. İçinden, bütün hayatım ne kadar küçük bir kaba sığıyor, diye geçirdi.

Stanton onları Jaguar'ın arkasından geçirip zemindeki açık duran kapağa götürdü. Metal bir merdivenle aşağı iniliyordu. Elini sallayarak ilerlemelerini işaret etti. "Önce bayanlar. " Kayla, Hannah'ya *bu da ne böyle* der gibi bir bakış attıktan sonra delikten aşağı inmeye başladı. Hannah da onu takip etti, ardından da Stanton. Kapak arkalarından büyük bir tangırtıyla kapandı. Bir an bu ses Hannah'nın içini kapana kısılmış bir yaratığın istem-dışı paniğiyle doldurdu ama ona bir şey de hatırlattı ve sonunda Hannah bunun ne olduğunu buldu: Renkliler bölümünden salıverildiği gün arkasından kapanan kapının sesi. Kendi kendine bunun da kırmızı bir hapishaneden farksız olan kendi bedeninden kurtuluşa açılan bir kapı olduğunu hatırlattı.

İyi aydınlatılmış, kenarına sert gri bir malzeme sıralanmış dar bir tünele çıktılar. Donuk bir parlaklık yansıtıyordu ve dokununca ılıktı. Stanton merdivenin son birkaç ayağını atlayıp çevikçe yanlarına indi. "Sanki James Bond filminin içindeymişsiniz gibi, değil mi? " Biraz filmin müziğini mırıldandı, Hannah bu küçük gözlüklü şık adamı 007 olarak düşününce gülümsemeden edemedi.

Stanton önlerine düşüp tünelde on beş metre kadar yürüttükten sonra çıkmaz gibi görünen bir yerinde durdu. "Mertlik ve silahla" dedi ve gizli bir kapı yana kayarak açıldı. "Bu Mississippi'nin düsturudur" dedi. Elini sallayarak kadınları içeri buyur ederken de ekledi. "Bu kapı yalnızca benim sesimle harekete geçer, merak ettiyseniz diye söylüyorum. "

Bodrum olması gereken seviyede penceresiz bir yatak odasına girdiler. Stanton kolunu havada döndürerek, "Voilâ, misafir süiti" dedi. "Umarım burada rahat edersiniz. "

Hannah etrafına bakınca gerginliğinin bir parça geçtiğini hissetti. Oda ve bitişiğindeki banyonun görebildiği kadarı sade ve az eşyayla döşenmişti ama bu rafine bir sadelikti. Duvarlar sarının doğal ışıktan yoksunluğu telafi eden yumuşak bir tonuna boyalıydı. Birbirinin eşi ikiz yataklar ferforjeydi, yorganlar geriye çekilmişti ve tertemiz beyaz çarşaflar görünüyordu. Büyük bir orkide yatakların arasındaki komodinin üstünde doğru eğilmişti. Ortası canlı fuşya renkli beyaz çiçekleri öyle kusursuzdu ki yapma gibi görünüyordu ama Hannah dokunursa parmaklarının altında ten gibi yumuşacık ve canlı olacağını biliyordu. Orkide ona Aidan'ın verdiği çiçeği hatırlattı ama gözlerinde ansızın başlayan yanmanın tek sebebinin ya da asıl sebebinin bu olmadığını biliyordu; sebep bu çiçeğin varlığıydı, burada, bu adamın, bu zarafete, bu güzel ve canlı şeyin mükemmelliğine layık olduklarına inanarak büyük bir özenle süslediği bu odada olmasıydı.

Stanton, "Yıkanıp üstünüzü değiştirmeniz için sizi yalnız bırakayım" dedi. "Akşam yemeği için kıyafet değiştirmeyi severim, siz de bana uyarsınız umarım. Dolapta giyebileceğiniz temiz giysiler var. " Odanın öbür ucundaki merdiveni işaret etti. "Hazır olduğunuzda, yukarı gelin. Akşam yemeği kırk beş dakika sonra masada olur. Umarım iştahınızı da yanınızda getirmişsinizdir. Büyükannemin koca koca adamları diz çöktürüp cennete yükseldiklerine inanarak mest olmuş halde ağlatmasıyla meşhur kerevit etouffee'sinden yapacağım. " Hafif bir baş selamıyla odadan çıktı.

Kadınlar yıkanıp üzerlerini değiştirdiler. Dolapta on on iki kadar, hepsi de şaşırtıcı ölçüde zevkli ve kadınsı giysi vardı. Bir kez daha Stanton'ın düşünceliliği Hannah'yı duygulandırdı. Kayla yırtmaç yakalı koyu gri saten bir tunik ile siyah bir tayt seçti, Hannah da uzun drape kollu siyah dantel bir elbise giydi. Elbisenin korsajı biraz düşüktü ama umursamadı; tekrar bir kadın gibi giyinmek güzel geldi. Banyo aynası yukarıdan, eski filmlerde genç yıldızların soyunma odalarındaki gibi bir sıra yuvarlak ampulle aydınlatılmıştı. Hannah kendi yansımasını incelerken içinden inci küpe de olsaydı, diye geçirdiğini fark etti. Ağzından bir kıkırtı çıkıverdi.

Gülerek, "Şu halimize bak" dedi. "İtfaiye arabası kadar kırmızıyız ve hâlâ süslenip püslenmeye uğraşıyoruz. "

"Neden süslenmeyecekmişiz? " Kayla hemen yanında durmuş uzun siyah saçlarının bir parçasını örüyordu. "Bizi renklendirdiklerinde kadın olmayı bırakmadık ya. "

"Hayır ama... " Hannah anın tadım kaçırmak istemediğinden düşüncesini yarım bıraktı.

"Ama ne? "

Hannah omuz silkti. "Sanki yaptığımız hiçbir şey bizi güzelleştirmiyor. " Ama yine de bunu söylerken bile Kayla'nın, derisi kırmızı olsun ya da olmasın, ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Kayla'nın güzelliğini o görebiliyorsa, Paul görebiliyorsa, başka biri de göremez miydi?

Kayla alınmış gibi baktı. "Kendi adına konuş" dedi. "Sen kılıksızlığa devam et istiyorsan, beni daha güzel gösterirsin sadece. " Yanaklarını içine çekti ve manken pozu aldı, sonra bir kahkaha attı. Hannah da içinde sıcak bir heyecan hissederek onunla birlikte güldü.

Merdivenden çıktılar. Yukarıda tüneldeki gibi madeni bir kapı vardı. Hannah kapıyı açtı ve geniş bir hole girdi. Güzel bir ev görmeyi bekliyordu ama buna ancak malikâne denirdi. Zemin pırıl pırıl cilalı ve siyah beyaz damalı mermer kaplıydı, tavanın yüksekliği rahat rahat altı metre vardı. Girişin yukarısında pırlanta kadar göz kamaştırıcı yüzlerce küçük, tıraşlanmış kristal parçadan oluşan bir avize asılıydı, maun giriş kapısının iki yanında birer vitray cam vardı. Şarap renkli bir halıyla kaplı büyük bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu. Hannah başını kaldırdığında dönerek bir üst kata çıkan ikinci merdiveni gördü.

Kayla alçak perdeden bir ıslık çaldı. "Çok güzel ev. Dostumuz Stanton ne iş yapıyor acaba? "

Hole dört oda açılıyordu, Hannah ile Kayla önlerinden geçerken kapılardan içeri göz attılar. Birincisi antikalar ve şark halılarının ahenkle serpiştirildiği büyük bir salondu. Victoria dönemine has binici kostümü içinde saraylı bir kadın şöminenin üzerinden onlara bakıyordu. Salonda zarif ve güzel olmayan tek bir şey bile yoktu ama nedense yine de havası göz korkutacak yerde sıcaktı. Peluş kanepe insanı oturmaya davet ediyor, mermer şömineye çatılmış kütükler onları yakmanız için yalvarıyor, halılar Hannah'da ayakkabılarını çıkarıp üstünde kıvrılma arzusu uyandırıyordu.

Salonun karşı tarafındaki oda yerden tavana kadar kitaplıkların sıralandığı bir kütüphaneydi. Ayaklı okuma lambalarından iki çikolata renkli koltukla krem renkli damasko kaplı uzanma koltuğunun üzerine ışıktan gölcükler vurmuştu. Yüksek pencereleri kalın kadife perdelerle örtülüydü ve odanın bir köşesinde oymalı ahşap bir kaidenin üstünde devasa bir sözlük duruyordu. Hannah eşikte oyalanıp özlemle raflara ve deri ciltli sakinlerine baktı.

"Bu ev benim olsaydı, bu odadan hiç çıkmazdım" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu ev benim olsaydı, hemen satar ve Fransız Riviyerası'na taşınırdım. "

Üçüncü odanın kapısı kapalı olduğundan gönülsüzce yan gözle bakıp önünden geçtiler, ama dördüncüsünün kapısı davet gözüyle bakılabilecek kadar aralıktı. Hannah duraklasa da Kayla kapıyı itip açtı. Menteşeler gıcırdadı ve onları yerlerinden sıçratıp telaşla evin arka tarafına bakmalarına neden oldu. Salonun ve kütüphanenin ihtişamından sonra gözlerinin karşılaştığı eski püskülüğe hiç hazırlıklı değillerdi. Belli ki yemek odası olması amaçlanmıştı ama içeride eşya namına yalnızca eskimiş bir yemek masasıyla üç bacaklı bir çift sandalye vardı. Tavandaki alçı kartonpiyer kırık döküktü, ortasındaki kanca boştu ve duvar kâğıtları meyus şeritler halinde duvar kaplamalarının üstüne sarkmıştı. Perdeler güve yeniği içindeydi, halıların havları dökülmüştü ve küf kokuyordu. Hannah sanki gözü Stanton'ın iç çamaşırındaki deliklere ilişmiş gibi huzursuz oldu ve kapıyı hemen kapayıverdi.

Davetkâr deniz mahsülü kokusunu takip edip dekorasyon programlarından çıkmış gibi görünen bir mutfağa girdiler. Stanton pırıl pırıl sanayi tipi bir ocağın başında durmuş, tahta kaşıkla bakır bir tencerenin içindeki yemeği karıştırıyordu.

Onları görünce abartılı bir tavırla hayret içinde başını tekrar çevirip bakıyormuş gibi yaptı. "'Yürüyor güzelliğiyle, sanki gecesi bulutsuz diyarlarla yıldızlı semaların, kavuşmuş endamıyla gözlerinde en parlağı nurun, en karası karanın. ' Hanımlar, mutfağımda güzelliğin cisimleşmiş hali gibisiniz. "

Kayla kupkuru bir sesle, "Kırmızıdan hoşlanıyorsun herhalde" dedi.

"Aynen öyle, en sevdiğim renktir. " Kırmızı şarap kadehini kaldırdı. "Bu mükemmel bordodan size de ikram edebilir miyim? "

Kadınlar kabul ettiler. Hannah kendini ağır ağır yudumlamaya zorladı. Noel'deki gibi sarhoş olmak istemiyordu.

Kayla, "Söylemek zorundayım" dedi, "gördüğüm en güzel evlerden birine sahipsin. "

"Çok naziksin. Yavaş yavaş oraya doğru gidiyor. " Stanton'ın sesinde aldırmazlık vardı ama gözleri sahiplenici bir gururla parlıyordu. "Bu ev 1885'te yapıldığından beri benim aileme aittir. Eskiden herkesin görmeye geldiği bir yerdi ama civardaki çoğu aile ve eski ev gibi bu da zor dönemler geçirdi. Eski ihtişamına kavuşturmak için daha çok çok yolum var. Henüz üst katlara bile başlamadım ama şimdiden gözüm korktu - bütün o toz toprak, patırtı, eve gümbür gümbür girip çıkan işçiler. " Yüzlerindeki şaşkın ifadeye baktı. "Sanırım ev tadilatı denen o cehennemi hiç yaşamadınız. Hayır mı? Eh, hiç tavsiye etmem. "

Hannah içerledi. Adamın kusursuz granit tezgâhlarına ve pırıl pırıl ahşap mobilyalarına bakıp içinden, *sakın bana cehennemde yaşamaktan bahsetme,* diye geçirdi.

Ama yemeğe oturunca siniri geçiverdi. Stanton'ın çatısının altındaki diğer her şey gibi yemek de fevkaladeydi ve kendisi de dört dörtlük bir ev sahibiydi. Sohbeti sürdürüyor, onları Columbus ve bir zamanlar aralarında Tenessee Williams ile Eudora Welty'nin de bulunduğu seçkin sakinleriyle ilgili hikâyelerle eğlendiriyordu. Hannah uzun zaman önce ölmüş yazarlar olmalarının haricinde haklarında bir şey bilmiyordu ama belli ki ikisi de Kayla'nın en sevdiği yazarlardandı çünkü Kayla'nın yüzü parlamış ve Stanton ile hararetli bir tartışmaya girişmişti. Hannah'nın içini kendi cahilliği yüzünden bir acılık bürüdü. Evine kitapları gizlice sokmak ve kısacık sürelerde aceleyle hırsızlama okumak zorunda kalmasaydı, normal bir liseye, ardından da Kayla gibi üniversiteye gitmiş olsaydı, o da Miss Welty'nin Faulkner'ı cebinden çıkarabileceğini ileri sürebilir, Williams'ın başyapıtının *Arzu Tramvayı* mı yoksa *Sırça Kümes* mi olduğu konusunda bir fikri olabilirdi. Her zaman annesiyle babasının doğru olanı yaptıklarına inanmıştı ama şimdi Stanton'ın masasında ağzını açmadan otururken yaptıkları seçimlere öfkelendiğini fark etti. Neden hayatını bu kadar küçük tutmuşlardı? Neden ne *istediğini* hiç sormamışlardı? Şimdi görüyordu ki olası her dönüm noktasında onu zayıf ve bağımlı tutacak yolu seçmişlerdi. Ve durumu böyle görmemeleri, gerçekten onun iyiliğine göre hareket ettiklerine samimiyetle inanmaları bu gerçeği değiştirmiyor ya da kabahatlerini hafifletmiyordu.

Stanton, "Çok sessizsin, Hannah" dedi. "Sen ne düşünüyorsun? "

"Düşünmem ben" deyiverdi. "Düşünmemek üzere yetiştirildim. "

Kabalığından utandı, yüzü kızardı ama Stanton hiç alınmış gibi görünmüyordu. Gözlerinde onaylar bir pırıltı belirdi; selamlar gibi kadehini Hannah'ya doğru kaldırdı. O neşeli çocuk gülümsemesiyle, "Öbür tarafa hoş geldin, canım" dedi. "İçimden bir ses buradan hoşlanacağını söylüyor. "

Sevdiği herkesin ve her şeyin anlık görüntüleri hızla zihninden geçti, sonra Kayla hariç tamamen boş olan uçsuz bucaksız beyaz bir alan bırakarak uzaklaştı. Bir an için boşluk kocaman ve bunaltıcı oldu. Neyle dolduracaktı bu boşluğu? Ardından cevabı buluverdi ve nefesi kesildi. O alanı bezeme fırsatı tanınsa -yolu tamamlayıp Kanada'ya ulaşabilirse- ne isterse onunla doldurabilirdi. Ömründe ilk kez yapabileceklerinin ve olabileceklerinin bir sınırı olmayacaktı, ona yapması ve düşünmemesi gerekenleri söyleyecek kimse olmayacaktı.

Stanton'a gülümseyerek karşılık verdi. "İçimden bir ses haklı olduğunu söylüyor. "

Stanton yardım tekliflerini kesinlikle reddederek masayı topladı. "Soframda üç öğün yemedikçe tabaklanma dokunmanıza izin yok. Ev kuralları. Şimdi, size bir brendi ya da kahve ikram edebilir miyim? İsterseniz papatya çayım da var. "

Hannah genzinde kerevit etouffee'nin tadını hissederek ürperti. Kayla'nın yüz ekşitmesinden, onun da aklına Mrs. Henley'nin odasının geldiği belliydi. Hannah ikisi adına konuştu. "Kahve, lütfen. "

Stanton kenarları altın yaldızlı fincanların takımı olan narin porselen bir çaydanlıkla kahve servisi yaptıktan sonra kendine de bir kadeh brendi koydu. Amber renkli sıvıyı kadehte döndürdü ve beğeniyle kokladıktan sonra büyük bir yudum aldı.

Kayla'ya bakarak, "Şimdi işimize gelelim" dedi. "Siimoon durumun konusunda beni bilgilendirdi. Teksas'tan ayrılmadan önce yenilemeni yaptıramaman kötü olmuş. Durumu çok kolaylaştırırdı. " Sesinde belirgin bir kızgınlık vardı.

"Evet, işte" dedi Kayla, "pek fazla seçeneğim olmadı. "

"Hayır, olduğunu sanmıyorum. Nasıl hissediyorsun kendini? " Soru kayıtsızca sorulmuş olmasına rağmen, Stanton gözlerini kırpmadan gayet dikkatle bakıyordu.

"İyi. Normal. " Kayla omuz silkti.

"Son zamanlarda dikkatinin biraz dağınık olmadığından emin misin? Ya da belki Hannah'nın konuşmadığı zamanlarda, bir şey söylediğini sanmış olabilirsin. Bana karşı dürüst olman çok önemli. "

Kayla'nın gözleri sahte bir telaşla Hannah'ya çevrildi. "Bir şey mi dedin az önce? " Kimse gülmedi. Israrla tekrar etti. "Söylüyorum size, iyiyim ben. "

Stanton onu bir saniye daha inceledikten sonra başını öne doğru salladı, anlaşılan doğru söylediğine ikna olmuştu. "Pekâlâ öyleyse. Planımız şu. Yarın günbatımında sizi şehir dışına çıkaracağım. Bir araba bekliyor olacak. Talimatları o zaman vereceğim. "

Hannah sordu. "Kendimiz mi gideceğiz? "

"Evet. Genelde işler böyle yürür. Sizi Siimoon'un getirmesine şaşırdım. Susan ile Anthony genelde onu tehlikeye atmak istemezler. " Stanton parlak gözlerini merakla iki kadına dikip bekledi. Cevap alamayınca da arkasına yaslanıp brendisinden bir yudum içti. "Siimoon'u gördüğümde sevinmeme rağmen, onu tehlikeye atmadıkları için de memnunum. " Yüzlerindeki şaşkın ifade hoşuna gitti, yüzü parladı. "Ne, benzerliği görmüyor musunuz? " Güldü. "Fiziksel benzerliği kastetmiyorum, onunla dostluğumuz çok eskiye dayanır. "

Hannah bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini sezdiği için sordu. "Varış yerimiz neresi? "

"Kentucky, Bowling Green. Oradaki ev sahibiniz George olacak. "

"Oradan nereye gideceğiz? " diye sordu Kayla.

Stanton avuçlarını yukarı çevirip ellerini açtı. "Ben de sizin kadar biliyorum. Hepimiz kendimizden bir önceki ve bir sonraki durağı biliriz. "

Hannah içinden, mantıklı diye geçirdi. İnsanlar bilmedikleri şeyi söyleyemezlerdi. Birisi yakalanacak ve sorguya çekilecek olursa, bütün ağı ortaya çıkaramazlardı.

Ama Betty ile Gloria Dallas'ın üç durak ilerisindeydiler ve Susan'ın grubunun dört üyesinin hepsi

de onları tanıyordu. Bu da Susan ile diğerlerinin Kasımcılar'ın hiyerarşisinde Stanton'dan daha üst sırada oldukları anlamına gelirdi. Dallas örgütün komuta merkezi. Susan da lideri olabilir miydi? Kadının sesindeki ikna gücünü düşününce, Hannah buna pekâlâ inanabilirdi.

Stanton devam etti. "Susan ile Anthony'yi hiç görmedim. Bu konuda benden ileridesiniz. " Durakladı. Esrarlı bir sesle "Sadece şunu söyleyin bana" dedi. "Susan'ın yüzü o muhteşem sesine benziyor mu? "

Hannah'nın aklındaki düşüncenin çok yakınından geçen bu yorum, kafasını karıştırdı. Durakladıktan sonra, "Evet, çok çarpıcı" dedi. Belli ki Susan ile Anthony Stanton'a güveniyorlardı ama bu güvenin sınırlı olduğu da açıktı. Stanton onlarla hiç karşılaşmadıysa, sebebi onların bunu istememiş olmasıydı.

Kayla, "Size bir şey sorabilir miyim? " dedi.

Stanton başını kibarca eğerek, "Sorabilirsin" dedi.

"Neden hayatınızı hiç tanımadığınız kadınlar için tehlikeye atıyorsunuz? "

Stanton'ın ağzının kenarlarında hafif hüzünlü bir tebessümü çevreleyen parantezler belirdi. "Kişisel bir durum. Annem ateşli bir feministti ama bakınca hiç anlaşılmazdı. Şu boyda, tipik bir güney dilberiydi. " Elini başının on santim kadar yukarısına kaldırdı. "Pembeye bayılır, rujunu sürmeden kapıdan dışarı adım atmayı aklından bile geçirmezdi. Tıp fakültesine gitmek istiyordu ama üniversitedeki son senesinde, her kimse babam olan adamla tanıştı ve hamile kaldı. "

Hannah sordu. "Size hiç söylemedi mi? "

"Hayır ve bildiğim kadarıyla ona da söylemedi. Bu olay babalık hakları çıkmadan önceydi. " Brendisini yudumladı. "Annem mezun oldu, Columbus'a evine geldi, beni doğurdu ve hemşirelik okuluna kaydoldu. Annem diplomasını alırken ve ardından da meslek hayatını sürdürürken beni büyükannemle büyükbabam büyüttü. Annem mesleğe doğum hemşiresi olarak başladı ve sonunda ebe oldu. Yaşamın kutsallığı yasaları çıkınca, kürtaj yapmaya başladı. Büyükannemle büyükbabam öldüğünde otuz yaşıma gelmiştim ve işsiz güçsüzdüm, ben de anneme yardım etmek için buraya döndüm. Ben randevularını ayarlardım -kadınları araştırır ve yer bulurdum- annem de işlemi gerçekleştirirdi. "

Rafael de böyle demişti: *İşlem.* Kullandığı tıbbi ve bir o kadar duygusuz kelimelerle birlikte bu terimin kendisini nasıl sakinleştirdiğini hatırladı Hannah. Şimdi geçmişe dönüp bakınca bunların aslında kürtajı atlatmasını sağladığını gördü. Bırakın ıstırabını çekmeyi, başladığınız bir işlemi savsaklamazdınız. Bir işlem pişmanlığa sebep olmaz, kefaret gerektirmezdi. Ancak yerine "cinayet" ve "tiksinti" gibi sözcükleri kullandığınızda senaryo ne kadar değişiyordu. Hannah şimdi düşünüyordu ki, gerçek ikisinin arasında bir yerdeydi. Hamileliğini aşktan, korkudan ve zorunluluktan sonlandırmıştı. Sadece basit bir işlem değildi, ama canavarlık da değildi.

‘‘Başta, afet yüzünden kürtajcılara fazla talep yoktu" diyordu Stanton. "O zamanlar, temiz olan kadınlar evli olsunlar ya da olmasınlar hamile kalmaya çabalıyorlardı. Yetimhaneler boştu ve çocuksuz çiftler bebek için elli bin dolar ödüyorlardı, bebek beyazsa fiyat iki misline çıkıyordu. "

Hannah belli etmeden Kayla'ya baktı. Arkadaşının yüzündeki nazik ilgi değişmedi ama gözlerinde bir şeyin ışıltısı, bıkkın bir içerlemeye benzer bir şey titreşti. Hannah, canını sıkmayı bırakmadan önce böyle sözleri kim bilir kaç kez duymak zorunda kaldığını merak etti.

"Ama tedavi bulunduktan sonra" diye devam etti Stanton, "giderek daha çok talep gelmeye başladı. O zamanlar kürtaj yapan çok şarlatan ve kasap vardı -hâlâ da var- ve annemin maharetinin ünü yayıldı. " Brendiden büyük bir yudum içti, yüzündeki ifade dalgınlığa ve biraz da özleme dönüştü. "Kadınlara, özellikle de genç olanlara çok şefkatli, çok nazik davranırdı. "

Tıpkı Rafael'in Hannah'ya davrandığı gibi, ki yine de korkunçtu. Başka türlü davranan bir doktorla daha ne kadar kötü olabileceğini düşünmek hiç de zor değildi.

"Ve tabii, fakirlerse tek bir kuruşlarını almazdı. Ta Colorado'dan ve Virginia'dan bile gelen kadınlar oluyordu. Daha çok gelen oldukça, iş de daha tehlikeli bir hal aldı, ama bu annemi daha azimli yapmaktan başka bir işe yaramadı. " Stanton anılara dalıp sustu, dalgın bir tavırla gözlüğünü çıkarıp peçetesiyle sildi. Gözlükleri olmadan yüzü daha da çocuksu görünüyordu. "Kasımcılar'a katılmamızdan sonra işler daha da riskli oldu ama annemi hiç o kadar canlı görmemiştim. Bu dünyadaki amacı bulduğunu hissettiğine yürekten inanıyorum. "

Stanton'ın kederi yalındı, dinlemesi de acı veriyordu. Hannah, acaba annesi ona bu kadar ilgi, bu kadar şefkat gösterdi mi diye düşündü. Kendi annesi inkâr ederdi ama Hannah Becca'yı daha fazla sevdiğini bilirdi. Aldırmamıştı, gerçi o zamanlar daima babası vardı.

Kayla sordu. "Ne zaman vefat etti? "

"Bir yıl önce, geçen Eylül'de. Zatürreeden. " Sesi kesik kesik çıkmıştı; kadınlar alçak sesle başsağlığı dilediler. "Ona aşırı çalıştığını söyledim, ama beni dinlemedi, pestili çıkıncaya kadar çalışmaya devam etti. Hafta sonu Jackson'a gitmiştim, geri döndüğüm zaman onu banyoda baygın halde yatar buldum. Hastanede bir süre, onu kurtarabilecek özel antibiyotiklere onay vermeyi reddedecek kadar kendine geldi. Artık ölmek üzere olduğunu, zaten paramızın da yetmeyeceğini söyledi. " Stanton brendisini bitirdi ve bir tane daha doldurdu. "Bana söylediği son şey ne oldu, biliyor musunuz? 'O parayı tüneli tamamlamak için kullan oğlum. Söz ver bana. ' Annem böyleydi işte, kendini hiç düşünmezdi. "

Bahse girerim, seni de düşünmezdi. Hannah adama karşı canını yakan bir acıma duydu.

Kayla, "İşini yürütecek bir oğlu olması onun için büyük bir teselli olmuştur" dedi.

"Açık konuşmak gerekirse, yürütmeseydim beni evlatlıktan reddederdi herhalde. "

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. "Eh, " dedi Hannah, "ikinize de minnettarız. "

Stanton birden ayağa kalktı. "Geç oldu, siz hanımlar da yorgun düşmüş olmalısınız. Sizi odanıza götüreyim. "

Kayla, "Zahmet etmeyin, biz bulabiliriz" dedi.

"Bulmaya çalışabilirsiniz ama başarılı olacağınızdan şüphem var. "

Ön taraftaki hole gittikleri zaman Hannah ne demek istediğini anladı. İçeri girdikleri tablalı duvarı incelediyse de Stanton "Mertlik ve silahla" deyip de aralanıncaya kadar kapı görünmezdi.

"Kendi emniyetiniz için gece boyunca sizi içeri kilitleyeceğim" dedi Stanton. "Ama sabah kalktığınız zaman ya da bir şeye ihtiyacınız olursa şuradaki küçük düğmeye basın. Cihazıma sinyal gönderir, ben de elimden geldiğince çabuk gelirim. "

Hannah ile Kayla huzursuzca bakıştılar. "Elimden geldiğince çabuk" demenin "hemen" demekle

hiç alakası yoktu. Stanton onları aşağıda uzun zaman bırakabilirdi. Ona bir şey olacak olursa Simone bile onları bulamazdı. Ağır ağır ve acı içinde, açlıktan ölürlerdi.

Stanton aşikâr bir istihzayla "Kendinizi benim için yiyip bitirmeyin" dedi. "Birazcık tombul olabilirim ama doktorum kalbimin yirmi yaşında olduğunu söylüyor. "

Kayla'nın bakışları Hannah'nın aklından geçenleri yansıtıyordu. *Başka seçeneğimiz var mı ki?* Şu anda gidilecek tek yol aşağısıydı.

Stanton tam kapıyı kapayacakken durdu ve küt parmağını alnına vurdu. "Neredeyse unutuyordum. Kahvaltıda ne seversiniz? "

Hannah, "Yumurtalı ekmek" dedi.

Kayla da ekledi. "Domuz pastırması ve tahıl ezmesi. "

Stanton o küçük oğlan çocuğu tebessümüyle, "Öyleyse biz de aynen bunları yeriz" dedi. "İyi uykular, canlarım. "

Fakat Hannah bitkinliğine rağmen iyi uyuyamadı. Klostorfobisi şahlandı ve gece diri diri gömüldüğünü gördüğü kâbuslardan defalarca sıçrayarak uyandı. Sabah sersemlemiş halde, akan su sesiyle uyandı. Işığı açıncaya kadar paniğe kapıldı, iki yatağı, sarı duvarları ve orkideyi gördü. Zarif oda onu yatıştırdı. Doğru Yol Merkezi'nde değildi, Kayla'yla birlikte Stanton'ın evindeydi.

Kayla'nın banyoda işi bitince, acele etmeden duş alıp giyinirken dün akşam Stanton'ın bagajında hissettiği sakinliği yeniden yakalamaya çabalaladıysa da sükûnet elinden kaçıp kurtuldu. Merdivenleri birlikte çıktılar ve Hannah titreyen eliyle düğmeye bastı. Ancak korkulan yersiz çıktı; en fazla iki dakika sonra Stanton kapıyı açmış, günaydın diyordu. Söz verilen kahvaltı da akşamki yemek kadar lezzetliydi ve Stanton tabaklarını ikinci kez doldurmaları için ısrar edince hiç itiraz etmeden kabul ettiler.

Kayla, "Böyle yemek pişirmeyi nereden öğrendiniz? " diye sordu.

"Büyükannem büyükbabamdan gizli öğretti. Büyükbabam yemek yapmanın erkekliğe yakışmayan bir uğraş olduğunu düşünürdü. Kore'de tek gözünü kaybetmiş eski bir kurttu, sert adamdı. Dostluk Mezarlığı'nda yatıyor. Şehre girerken önünden geçmemişsinizdir herhalde. " Kadınlar başlarını iki yana salladılar. "Askeri mezarlıktır, on altı binin üzerinde asker gömülüdür orada. Columbus savaş sırasında hastane kentiydi. Hem bizden, hem onlardan binlerce ölü buraya getirildi ve mezarlıkta bir arada defnedildi. " Hannah'nın kafası karıştı. Neden Koreli ölüler Mississippi'ye getirilmişti? "66 senesinin Nisan ayında bir grup hanım mezarları çiçeklerle süslemeye karar verdi, ilk Anma Günü oldu bu. "

Hannah, "Ha" dedi, "siz iç savaşı kastediyorsunuz. "

Kayla güldü. "Güneydoğudasın. Burada *başka* savaş yoktur. "

Stanton başım onaylarcasına sallayıp, "Tam Konfederasyon kızı gibi konuştun" dedi. "Şimdi siz hanımları öğleden sonra yalnız bırakmak zorundayım. Dostluk Dostları'na üyeyim ve iki haftada bir cuma günleri mezarlığa gönüllü olarak tur yapıyorum. Nöbetimi hiç kaçırmadım ve bugün kaçırarak kimseyi şaşırtmak istemem. "

Bodruma dönünce, Kayla karnının üstüne yerleştirdiği bir tabak *brownie ile* yatağında halinden memnun yatarken, Hannah anlamsızca gergin hissederek bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kayla

dolu ağzıyla, "Ne diyeceğim" dedi, "iki çaresiz kaçak olmamıza rağmen kraliçeler gibi yemek yiyoruz. Bunlardan denemelisin. Tadı inanılmaz. "

Hannah karşılık vermedi. İçini kemiren bir şey vardı, sanki bir parmak omurgasına vurup duruyordu. Kayla, "Pekâlâ, haydi aklından ne geçiyor söyle" dedi.

"Stanton ve bütün bunlar, biraz... tuhaf gelmiyor mu sana da? "

"Brownie'lerin yanında süt vermemesini saymazsak, hayır. Ama neden sana öyle geliyor, söyle. "

Hannah Kayla'nın yatağının ayakucuna oturdu. "Bize ne kadar çok şey anlattığını düşünüyordum. Kendine, ailesine dair. Yakalanırsak iki saniyede onu teşhis edebiliriz. Yani, Columbus, Mississippi'de Victoria tarzı bir köşkte oturan, annesi ebe olan kaç tane ufak tefek, orta yaşlı adam vardır ki? Bütün bunları neden anlattı? "

Kayla burnundan ses çıkararak güldü. "Senin alkolle pek fazla tecrüben yok, değil mi? İnsan bir buçuk şişe şarapla iki kadeh brendi parlattıktan sonra, sana her şeyi anlatır. "

"Belki öyle ama birkaç dakika önce, mezarlıkta gönüllü çalıştığını söylediği zaman tamamen ayıktı. Yani, fena halde ayrıntıya girdi. Bir düşün. Susan ile Anthony'nin ya da Simone'un asıl yaşantıları hakkında ne biliyoruz? Hiçbir şey. Çünkü Stanton'ın aksine olur da yakalanırsak diye hiçbir şey açıklamamaya dikkat ediyorlar. "

Kayla başını iki yana salladı. "Ama ona çok güveniyorlar, Simone bile; hem Simone hiç de güvenecek bir tip değil. Niyeti bize zarar vermek olsa, neden odamıza yüz dolarlık çiçek koyup bizi kerevit etouffee'lerle beslesin ki? İsteseydi, bizi on defa polise teslim eder ya da öldürürdü. Adam bizi bagajına soktu - bizi her yere götürebilirdi. Ya da tünele kilitleyip ölüme terk eder ya da şu keke ilaç veya zehir katabilirdi. " Kayla son lokmasını ağzına atıp, tabağı Hannah'ya uzattı.

"Doğru" dedi Hannah. Kayla haklıydı; paranoyakça davranıyordu. Bir parça kek alıp ısırdı. "Mmm. "

"Ne demiştim sana? "

Ama Hannah iki lokma aldıktan sonra kalanını tabağa bıraktı. Fazla yoğun, fazla tatlıydı. Bıktıracak kadar. "Daha fazla yiyemeyeceğim. "

Kayla inanamıyormuş gibi ona baktı. "Sen delisin, biliyor musun? "

Hannah omuz silkti. Buna karşı çıkamazdı.

Stanton günbatımına bir saat kala onları çıkarmaya geldi. Çabucak akşam yemeği yediler, sonra gitme vakti geldi. Stanton onları tekrar tünelden garaja götürdü, çantalarını arabanın arka koltuğuna yerleştirdi ve bagajı açtı.

"Şimdi veda etmek en iyisi" dedi. "Arabaya bindikten sonra zamanımız olmayacak. "

Hannah ile Kayla gösterdiği nezakete ve yaptığı iyiliklere teşekkür ettiler ama Stanton o artık çok iyi bildikleri "kişisel mesele" sözüyle teşekkürlerini geçiştirdi.

"Evin onarımında iyi şanslar" dedi Kayla.

Stanton gülümsedi. "Sıkıntılı bir süreç ama sonunda bunlara değecek. Ve şimdi, korkarım ikinize tekrar bagaj yolu görünüyor. " Her zamanki nezaketiyle bagaja girip yerleşmelerine yardım etti. Kapağı bir eliyle tutarken onları süzdü. İçten, adeta şefkatli bir üzüntüyle, "Bunun için özür dilerim"

dedi. "Ama fazla katlanmak zorunda kalmayacaksınız. " Kapağı yavaşça indirip üzerlerine kapadı. Hannah Stanton'ın arabaya bindiğini, motoru çalıştırdığını ve klasik müzik çalmaya başladığını duydu. Geri geri çıktıktan sonra hızlandılar. İçinde paniğin kabardığını, püskürüp boğazından, ellerinden ve ayaklarından çıkmak istediğini hissedebiliyordu.

Kayla genzinden gıcırtılı, tıslamaya benzeyen bir ses çıkardı. Sahte bir içtenlikle, "İyi akşamlar, kaptan pilotunuz konuşuyor" dedi. "Klostrofobi Hava Yolları'na hoş geldiniz. İyi kapatılmalar dileriz. Adalelerinizin daha fazla kasılması ve boğulma hissinizin artması için yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen uçuş görevlilerinden yardım istemekten çekinmeyiniz. "

Hannah korkusuna rağmen gülümsedi. Kayla olmasa ne yapardı?

On, on beş dakika sonra araba durdu. Hannah sürücü tarafındaki kapının açıldığını ve Stanton'ın çıtırtılı adımlarını duydu, sonra başka bir kapı açıldı ve arabaya yaklaşan birinin ayak sesleri duyuldu. Bagaj kapağı birden açılıverdi. Bir el feneri üzerine çevrilip gözlerini kamaştırdıktan sonra, Kayla'ya çevrildi. Hannah'nın sırtında tıpırdayan parmak, vuran bir yumruğa dönüştü.

Bir erkek sesi, şehvetli bir tavırla sözcüğü yayarak "Güzel" dedi. Kadınlar kımıldamaya fırsat bulamadan bagaj kapağı tekrar çarpıp kapandı.

Kayla, "Hey! " diye bağırdı. Yukarı doğru sıçradı ve Hannah başının kapağa *küt* diye vurduğunu duydu. "Off! İçine edeyim! " Kayla kapağı tekmelemeye başladı. "Çıkarın bizi buradan! Stanton! "

Yabancı bagaj kapağına sertçe vurup "Rahat durun! " diye bağırdı.

Kayla kesik kesik soluyordu. Hannah kendi dehşetini bastırmaya çabalayıp iki erkeğin konuştuklarını duymaya çalışarak "Hişşt" diye fısıldadı.

Yabancı, "... çok fena" dedi. Stanton anlaşılmaz bir cevap verince, yabancı "Yenilemesi bu kadar yakın olmasa, üç misli para ederdi. Vakti sayılı biri için fiyat tekliflerinin bu kadar kızıştığını hiç görmemiştim. "

Fiyat teklifleri mi? Vakti sayılı mı? Hannah'nın vücudu buz kesti. Neler olduğunu kavrarken içine dehşetin dolduğunu hissetti. *Hayır, yapmış olamaz, yapmaz, onları kerevit etouffee ve brownie'lerle beslemişti.* Zihni vardığı sonuçtan kaçıp alternatifler bulmak için her yöne atıldı ama bir şey bulamadı.

Stanton onları satmıştı.

Dün gece Kayla ile bir sıra parlak ampulle çevrili, yıldızların soyunma odalarında -ya da bir film setinde- göreceğiniz türden banyo aynasının karşısında seksi kıyafetler içinde süslenmeleri gözlerinin önüne geldi. Yüce Tanrım, Stanton onca zamandır onları filme almış olmalıydı. Aynanın arkasında, bekleyen müşterilere görüntülerini ileten bir kamera olmalıydı, çünkü elbette fiyat teklifi yapmadan önce malı incelemek isterlerdi. Artırma sonradan, Kayla ile ikisi yattıktan sonra ya da bugün öğleden sonra, Stanton sözde tur rehberliğine gittiği zaman yapılmış olacaktı. Ama, *vakti sayılı...*?

Kayla, "Ah Tanrım, beni kastediyor" diye inledi. "Vakti sayılı olan benim. "

Hannah bunun ne demek olduğunu kavrarken boğazından yukarı safra yükseldi. Demek Stanton Kayla'nın yenilemesini yaptırmamasına bu yüzden o kadar sinirlenmişti; bu durum Kayla'nın raf ömrünü ve dolayısıyla değerini azaltıyordu. *Tik tak, tik tak.* Kayla'nın dağılma sürecine girmesi artık

an meselesiydi, Hannah'nınki de Şubat ayında başlayacaktı. Ve başladığı zaman, sahiplerinin işine yaramayacak kadar dağıldıkları zaman da... Stanton, "Fazla katlanmak zorunda kalmayacaksınız" demişti. Yenilenmeye götürülmeyeceklerdi, onları hapis tutanlar bu riske girmezlerdi. İki boş süt kutusu gibi çöpe atılacaklardı.

Yabancı, "Bir dahaki sefere kadar hoşça kal" dedi. Stanton karşılık vermedi. Hannah ayak seslerinin uzaklaştığını, araba kapısının açılıp kapandığını işitti. Yabancı, "Kibirli, puşt cüce" dedi.

Yabancı, bagaj kapağına vurup kadınları yerlerinden sıçrattı. "Dinleyin, kızlar. Gideceğimiz yer üç saatlik yol. Oraya varıncaya kadar uslu ve sessiz olacaksınız. Gürültü ettiğinizi, birinin dikkatini çekmeye çalıştığınızı duyarsam icabınıza bakarım ve inanın bunu hiç istemezsiniz. "

Araba hareket etmeye başlayınca Hannah'nın gözünün önünde bir görüntü şekillendi, Stanton'ın eski püskü yemek odasının tavanındaki kanca. Işığı ipek duvar kâğıtlarına, mücevher tonlarındaki halılara, üzeri gümüşler, göz kamaştırıcı beyaz ışıkta kıvılcımlar saçacak porselenler ve kristallerle bezeli antika maun masaya vuracak avizenin asılacağı kanca.

Başta ikisi de afallamış, kendi düşüncelerine dalmış halde sessizce yol aldılar. Hannah'nın aklından geçenler korkunçtu. Beş ila altı haftalık esareti gözden geçiriyordu, o da şanslıysa; tamamen dağılması iki ay kadar sürebilirdi. Ne tür bir tutsak olacağına dair yanılgıya düşmüyordu. Simone, "Yalnızca genç ve güzel olanlar" demişti. Hannah Simone'un sert, öfkeli ve kararlı yüzünü gözünün önüne getirerek kendini yatıştırdı. Öyle yüzü olan bir kadın köle tacirlerinin ellerine geçmelerine izin vermezdi. Yumruk tarafından alınmalarına da izin vermemişti. Peşlerinden gelecek, onları kurtarmak için gerekirse öldürecekti, çünkü onun için bu kişisel bir meseleydi. Ve Paul için daha da fazlasıydı. Kayla'nın zarar görmesine izin vermezdi. Kesinlikle vermezdi.

Hannah belli belirsiz bir müzik sesi duydu, ardından adam avaz avaz ve melodiden hiç nasibini almamış bir sesle şarkıya coşkuyla eşlik etmeye başladı. *"Dün gece seni o adamla Broken Spoke'ta dans ederken gördüm... Kollarıyla seni sarmış, sıkıca sarılmıştı... "*

Kayla, "Country müzik hayranı da olabilirdi" diye mırıldandı.

Hannah onun sarsıldığını hissetti ve güldüğünü sandı, ama sonra burnunu çektiğini duyunca hıçkırarak ağladığını anladı.

"Hey" dedi, "beni dinle, her şey yoluna girecek. Simone ile Paul -Vincent- nerede olduğumuzu biliyorlar. Planları bizi takip etmekti. Onu düşün, Kayla. Vincent'ı düşün. "

"İki kolunu kırmaya, suratını yamyassı etmeye can attım... Canlı canlı derisini yüzmek istedim onun ama benim evim değildi orası... O senin kocan ve ben sadece öteki adamım... "

Kayla, "Niyeti bizi öldürmek" dedi. "Artık tecavüz edilemeyecek kadar dağıldığımız zaman. "

"Vincent ikisinin de olmasına izin vermeyecek. Seni çok önemsiyor. " *Lütfen, bu söylediklerimin hepsi doğru olsun.*

"Ya Vincent bizi zamanında bulamazsa? Ya onu öldürürlerse? "

"Öldürmeyecekler. Simone'la birlikte bizi bulacaklar, buldukları zaman arabayı süren herifin yerinde olmak istemezdim. Şu anda bizi takip ettiklerinden eminim, bizi kurtarmak için planlar yapıyorlardır. Bizi kurtardıktan sonra yapacakları ilk iş ne, biliyor musun? Geri dönüp o alçak Stanton'ın canına okuyacaklar. "

"Ben de yardım ederim" dedi Kayla. "Bize yaptığı o boktan yemekler aklıma gelince kusmak istiyorum. Biz de havuç yığınının önündeki tavşanlar gibi öylece oturup tıkındık. " Bu görüntü tanıdıktı, Hannah nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. *"Watership Tepesi'nde* o iyi çiftçi her gün yiyecek atıyor, tavşanlar da yedikçe yiyip gittikçe şişmanlıyorlardı, sonra tavşanlardan biri çiftçinin hepsini yahni yapmayı planladığını anlıyordu. Hatırlıyor musun? "

Hannah ansızın midesindeki kahvaltının karıştığını ve yukarı çıkmaya çalıştığını hissetti. "Of Tanrım, midem bulanıyor. "

"Derin derin nefes al" dedi Kayla. "Kaçırılmaktan ve bir bagaja kapatılmaktan daha beter bir şey varsa, o da kaçırılmak ve kusmuk dolu bir bagaja kapatılmaktır. " Hannah paniğiyle mücadele ederken derin nefesler aldı. Al, ver, al, ver. Kayla, "Öte yandan" diye ekledi, "üstümüze başımıza kusarsak belki bizi geri gönderip Stanton'dan parasını geri istemeye karar verir. Ne dersin? Denemeye değebilir. "

Derin nefesler ve espri istenen etkiyi yaptı ve Hannah bulantısının dinmeye başladığını hissetti. Yeniden konuşabilecek hale gelince, "İşin komiği" dedi, "bence Stanton, çiftçinin aksine, yaptığı iş yüzünden kendini kötü hissediyor. Bence o yüzden bize yemekler pişirdi, bir tür... kefaret ödemek için. "

"Hah. Kıçımın kefareti. " Kayla onun aksanını taklit etti, "'Özür dilerim hanımlar, sizi esir olarak satıyorum, ama gitmeden önce şu enfes *brownie'lerden* buyurun. ' İkiyüzlü orospu çocuğu. " Artık sesi daha güçlü, daha korkusuz çıkıyordu. Hannah içinden. *Korku ve kederi köreltmek için biraz öfke gibisi yok,* diye geçirdi. "Acaba daha kaç kadına yaptı bunu? "

"Simone bizden önce üç kadının kaybolduğunu söylemişti. "

Kayla, "Biri salon için, biri kütüphane, biri de mutfak için" dedi. "Şenle ben de yemek odasıyla ana yatak odasının yenilenmesini finanse ediyoruz herhalde. "

Onları kaçıran adam şarkının sonuna gelmişti: "O *kadın sana göz ederse var gücünle kaç... Öteki adam olmak istemezsin... Ooo evet, öteki adam olmak sanki cehennem. "* Son heceyi bir oktav yükselip ciyak ciyak tiz bir sesle söyledi.

Adam susunca Kayla alçak sesle, "Herhalde artık hepsi ölmüştür, şu diğer kadınlar" dedi.

"Umarım öyledir, kendi iyilikleri için" dedi Hannah.

Dile dökülmemiş bir anlaşmaya uyarak başka konulardan, çocukluklarından, ailelerinden ve kaçınılmaz olarak aşktan konuşarak zaman geçirdiler. Mırıltıları etraflarında yumuşacık bir battaniye ördü ve fazlasıyla geçici sıcaklığıyla olabildiğince avundular. Hannah biliyordu ki gidecekleri yere varınca muhtemelen onları ayıracaklardı. Bu düşünceyi zihninin gerisine itti ve Kayla'nın, ilk aşkı Brad'le ilgili -"sonradan eşcinsel olduğu ortaya çıktı ki sanırım biraz tahmin ediyordum ama bana söylediğinde yine de perişan olmuştum"- ve sonraki iki sevgilisiyle ilgili anılarını dinledi: "Shaun olabildiğince eğlenceli, zeki ve tatlı biriydi ama onu yedekte tutuyordum, ben bu kadar çabuk ciddileşmeye hazır değildim. Sonra Martin vardı. Benden yirmi yaş büyük, zengin bir İngiliz'di. Onunla Kimbell Müzesi'nde pudralı peruklu bir 18. yüzyıl lordunun resminin önünde tanıştık, bana biraz resimdeki adamı hatırlattı. Onunla asla yürümezdi, TJ'e âşık olmasaydım bile. Martin beni bir kutuda saklamak istiyordu. Kadife kaplı bir kutuda ama yine de kutu kutudur, ne demek istediğimi anlıyor musun? " Hafifçe güldü. "Şu anda bulunduğumuz yeri düşününce, ne aptal bir soru. "

Hannah acı acı, "Ah, çok iyi anlıyorum" dedi. "Bu konuda kitap bile yazabilirim. " İçine konduğu kutulan birer birer zihninde canlandırdı: İyi kız kutusu ve iyi Hıristiyan kutusu. Garajın üstündeki küçük dikiş odası. Bütün o birbirinden farksız otel odası kutularının içinde oynanıp bitirilen metres kutusu. 122 numaralı dairedeki bunaltıcı oda. Hapishane hücresi, sorgu odası, mahkemedeki sanık kürsüsü. Kötü evlat ve düşmüş kadın kutusu. Aydınlanma odası, Mrs. Henley'nin salonu. Susan'ın ve Stanton'ın evlerindeki kilitli odalar. Tahta sandık. Ve şimdi ikinci kez bir araba bagajı. Ve acı veren bir berraklıkla, o kutuların her birini ya razı olarak ya da karşı koyamayarak kendi eliyle yaptığını şimdi anlıyordu. İçerlemeye hakkı yoktu; o kutulara kendi girmişti. Ve yemin etti, o kutulardan çıkacaktı. Çıkınca da kendi isteğiyle bir daha başka bir kutuya girmeyecekti.

Kayla onu dürttü. "Hey, dinliyor musun? "

"Affedersin. Ne diyordun? "

"Aidan ilk aşkın mıydı, diye sordum. "

"Evet, ilk ve tek. " Kayla'ya hastanede nasıl tanıştıklarını, uzun, ıstıraplı bekleyişlerini, ilk birlikteliklerini ve çocuğuna en fazla bu kadar yakın olabileceğini bilerek karnını Aidan'ın sırtına bastırıp yattığı zamanki son birlikteliklerini anlattı. Ondan kimseye bahsetmemişti ve konuştukça içindeki barajın üzerindeki yarık da genişledi ve kelimeler ağzından daha hiddetli dökülmeye başladı. Kayla düzenli aralıklarla anlayışlı sözler mırıldanarak hikâyeyi başından sonuna kadar dinledi. Hannah, kupkuru gözlerle, onu ekranda coşkulu ve çok uzak gördüğü ve yoluna devam ettiğini anladığı ânı anlatarak bitirdi hikâyesini. Sıkılıp içi boşalmış ama son derece hafif hissederek sustu. Bagaj kapağı şimdi açılsa, diye düşündü, kocaman kırmızı bir balon gibi uçup giderdi.

"Anlamıyorsun, değil mi? " dedi Kayla.

"Neyi? "

"O seçimleri yapmak için ne kadar kuvvetli olduğunu. Gerçekten yürek ister. "

Hannah itiraz etmeye kalkıştıysa da Kayla ona engel oldu. *"Ve* onun kimliğini saklı tutmak *ve* Henleyler'e kafa tutmak *ve* kaçırıldığımı sanıp peşimden gelmek ve, ve, ve. Vay canına, Hannah, sen hayatımda tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. " Durakladıktan sonra ekledi. "Ve bu da bu işten sağ kurtulmakta ciddi bir şansın var demektir. "

"Ne demek istiyorsun? Sen de güçlüsün. "

"Bak" dedi Kayla. "Kendimi kandırmıyorum. Vincent ile Simone'un bizi kurtaracak bir yol bulmaları günler, hatta haftalar alabilir ve benim muhtemelen o kadar zamanım kalmadı. Ama senin zamanın var... "

Hannah, "Ya ne şanslıyım" diye atıldı. "Bunun tadını çıkarmak için bütün masrafları ödenmiş altı harika haftam var. "

Kayla sertçe, "Benim kastettiğim" dedi, "Simone ile Vincent seni kurtarmaya gelinceye kadar her ne olursa olsun dayanacak gücün var. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, bunu unutma. "

Hannah, Kayla'nın tavrı karşısında şaşırdı. "Unutmam" dedi. Bu kadar kaderci olmak arkadaşının huyu değildi. Ya da bu kadar suskun olmak. "Kayla? "

Kayla uzun bir soluk koyuverdi. "Emin değilim" dedi, "ama sanırım dağılmam başladı. "

Bagaj kapağı açıldığında ve adam onu çekip çıkardığında duyularının kaydettiği ilk şey denizin tuzlu kokusu oldu, ışığın ani baskınından gözleri kısılıp sulandı. Algıladığı ikinci şey kollarıyla bacaklarını zonklatan acıydı. Ayakta durmaya çalışınca, kasılmış bacakları ağırlığının altında çöktü ve onu tutan adam, kolunun üst kısmını sımsıkı sarmış eliyle onu sertçe yukarıya doğru çekti. Üçüncü ve dördüncü şeyler de yüzüne vuran soğuk, nemli deniz rüzgârı ve kapalı yerde kaldıktan sonra baş döndüren bir ferahlık hissiydi. Şimdi denizin fısıltıyı andıran sesini duyabiliyordu, ki bu da beşincisiydi, ve aydan denizin karanlık enginlerine vuran ışıltılı altın yolu görebiliyordu, ki bu da altıncısıydı. Yedincisi onu tutan adamın iriliğiydi. Adeta dev bir heykel, nefes alan bir dağdı. Sekizincisi adamın tutmadığı kolunun üst kısmındaki keskin acıydı, gerisi ise bir kaleydoskopu andıran bir bulanıklıktı: Bir kol dizlerinin, bir diğeri sırtının altından geçip onu kaldırırken dünya yan yattı. Geniş beyaz bir yüzden aşağı çevrilip ona bakan aç bakışlı kahverengi gözler, kahvenin bastırdığı fırçalanmamış dişlerin kokusu, şişman, dışbükey bir ayın sönükleştirdiği yıldızlar. Büyük beyaz bir kütleye doğru incelen tahta bir iskele, tahtanın üstünde güm güm yürüyen ayaklar, Kayla'nın gevşek, arkaya düşmüş, inip kalkarak iskelede Hannah'dan uzaklaşan başı. Göğsüne atılıp memesinin ucunu sertçe çimdikleyen el, acıyla içine çektiği nefesini yutan motorun öksürüğü.

Denizin tuzlu kokusu, boşluğa kaymadan önce hissettiği son şeydi.

V. BAŞKALAŞIM

Başta, siyahlık azalmaya başladığında, bunun farkında değildi. Bilinçli bir Hannah yoktu, sadece bitimsiz bir hiçlik vardı. Boşluğun içinde değildi, boşluğun kendisiydi.

O. İdi.

Boşluk hafiflemeye, siyahlığı soluklaşıp açılmaya başladı, koyu kurum grisine, barut grisine, bulut grisine dönüyordu. Karanlığı parlak bir nokta deldi. Nabız gibi atıyordu -*Hannah!* - ve orada ışıldayan bir zerreciğin sallandığını gördü. Her akkorlaşmasında daha da parlaklaşarak bir daha attı ve bir daha - *Hannah! Gözlerini dağladı,* kulaklarını deldi, hiçliğini *tehdit etti. Hannah!* Zerre güneş gibi yanıyordu, karşı konulamayacak kadar güçlüydü ve her şeyi kaplamıştı. Hannah zerrenin içinde, zerre Hannah'nın içindeydi. Hannah zerrenin ta kendisiydi.

"Hannah! Uyan! " Gözkapaklarının üstünde sanki tuğlalar vardı ama bu emir onu gözlerini açmaya zorladı. Oda -bir odadaydı- yüzüyordu. Bir yatakta yan yatmıştı. Belinden aşağısı çıplaktı. Bu bir hatırayı canlandırdı: Bunaltıcı sıcaklıkta bir oda, dinozor desenli çarşaf örtülü bir masa, tıbbi aletlerin parıltısı, kan kokusu. Ansızın midesi bulandı, inledi. Vücudu bir anda ter içinde kaldı ve öğürdü. Yüzünün yanında bir çöp kutusu belirdi. İçine kustu. Bir elbezi ağzını sildi.

"Daha iyisin ya? " Ses, bir kadın sesi, tanıdıktı. Hannah başını iki yana sallarken inledi ve bir daha kustu. Elbezi geri geldi, tekrar ağzını sildi. "İyi misin? " Başını öne doğru salladı. Ses, "Sırtüstü yat" dedi. Hannah dediğini yapmaya çalıştı -yapmak *zorundaydı*- ama kollarıyla bacaklarında güç yoktu. Eller onu çevirdi ve alnına serin ıslak bir havlu bastırıldı. Bir yüz görüş alanına, tepesinde yüzen beyaz bir ay gibi girdi. Tanıdı, bu yüze ait adı bulmak için zihnini taradı.

"Güvendesin, Hannah. Sizi kaçırmaya çalışan adam öldü. "

Hannah şehvetle bakan başka bir yüz hatırladı. Kocaman bir elin vücudunu ellediğini, canını yaktığını hissetti. İniltiler çıkararak büzülüp elden kaçmaya çalıştı. Eller omuzlarından kavrayıp onu yatağa bastırdı. "Hişşt, sakinleş, güvendesin" dedi kadın - Simone, buydu adı. Hannah'nın kasları hemen gevşedi ve başını yastığa bıraktı. "Sana zarar vermediler, ama uyuşturmuşlar. Bu yüzden miden bulanıyor, sana verdikleri yatıştırıcı ilaçtan. "

Kolunda bir iğne acısı hatırladı; Kayla'nın başı sallanarak götürüldüğünü hatırladı. Hannah gayretle başını sağa, sonra sola çevirip arkadaşını aradı. Odada bir yatak daha vardı ama boştu, bozulmamıştı. Komodinin üstünde bir tabanca duruyordu. İçini bir telaş kapladı, beynindeki sisin birazını dağıttı. Kayla neredeydi? Sormaya çabaladı ama dili uyuşuk, hareketsizdi. Kendini zorlayıp fısıldamayı başardı. "Nerede? "

Simone yanlış anladı. "Hâlâ Mississippi'deyiz, Pascalula'da Palagousta diye bir yerdeyiz. " Sabırsız bir tavırla elini salladı. "Sahilde. "

Hannah düş kırıklığıyla inledi. "Kay" dedi.

"Haa" dedi Simone. "Tekneleri vardı. Sizin bir kilometre kadar gerinizdeydik, ama hızlılardı. Onu tekneye taşırlarken yetiştik. Çatışma sırasında denize açıldılar. "

Biz. Simone ile Paul yani. Paul neredeydi?

"Sizi alan iki kişiyi yakaladık, konuştular. *O fils de pute* Stanton onu Havana'daki zengin bir işadamına satmış. Paul peşinden gitti. "

Hannah nefesini bıraktı, rahatlamayla başı döndü ama Simone düpedüz sinirlenmişti. Elbette bunu gereksiz bir iş olarak görüyordu. Paul fazla yufka yürekli davranarak kuralların dışına çıkmıştı.

"Seni arabayla New Orleans'ta Renklilerde uzmanlaşmış bir geneleve götürüyorlardı. Burası yabancı işadamlarıyla... egzotik bir şeyler arayan turistlerin ihtiyaçlarını karşılayan bir yer. Kırmızılar çok rağbet görüyor. "

Hannah yeni bir bulantının yükseldiğini hissetti ve yutkunup geri döndürmeye zorladı. Ağzında kötü bir tat vardı ve bütün vücudu soğuyan teriyle yağlanmış gibiydi. Ürperdi, Simone üzerindeki çarşafi kaldırıp altına baktı. *"Mon Dieu,* sırılsıklam olmuşsun, yatak da öyle. Duşa girmelisin. "

Simone onu kaldırmak için hamle yaptı ama yan çıplak olduğunun farkında olan Hannah geri çekilip çarşafa yapıştı. Simone bir kolunu koltukaltlarından geçirip kuvvetle kaldırdı. "Saçmalama. İkimiz de kadınız. Zaten çoktan gördüm. "

Kendisini Simone'un soyduğunu anlayınca Hannah'nın yüzüne kan hücum etti. Neden yapmıştı bunu, üstelik de yalnızca belinden aşağısını? Yoksa... Paniğe kapıldı. Simone lezbiyendi ve burada yalnızdılar. Hannah uyuşturucunun etkisinde, çaresiz ve kapana kısılmıştı. Kendini kurtarmaya çalışarak, "Hayır! " diye bağırdı.

Simone onu daha sıkı kavrayıp hafifçe sarstı. "Çişini üstünden kim temizledi sanıyorsun, ha? Haydi, *gel. "*

Utançla -*Aman Tanrım, altıma yapmışım herhalde*- kamçılanan paniği sinir krizine dönüştü. Elinden kurtulmalıydı ama bedeni tam tersini yaptı, Simone'dan uzaklaşacak yerde ona itaat etme hevesiyle gerilip yukarıya doğru silkindi.

Simone kaşlarını çatıp ona yakından baktı. "Hareket etmeyi kes" dedi. Hannah dondu. "Gözlerini kapa. " Hannah gözlerini kapadı. "Bacaklarını ayır. " Çarşafın altında bacaklarını ayırdı. *"Ostie! "* Simone tiksintiyle geri çekilip onu bıraktı. Hannah kadını kızdırdığından korkarak sindi ve bacaklarını uyluklarının iç tarafındaki kaslar yanıncaya kadar açtı. Simone, "Dur! " diye bağırdı, sonra daha alçak sesle, "Dur, Hannah. Gevşe" dedi. Kasları gevşedi. Simone, Hannah'nın gösterebileceğine inanmadığı kadar nazik bir tavırla bacaklarını tutup bitiştirdi. "Bir şey yok" dedi. "Yanlış bir şey yapmadın. "

Simone yatağın kenarına oturup başka bir şey ya da başka birini görüyormuş gibi tekinsiz bir ifadeyle Hannah'nın yüzüne baktı. "Seni sadece uyuşturmadılar, sana *thrall* da verdiler. Ne olduğunu biliyor musun? " Hannah başını iki yana salladı. "Kimyasal adı thralaksomindir. Tecavüz ilacıdır. Bunu aldığın zaman iradeni kaybedersin, ne olursa olsun sana söyleneni yapmak zorunda hissedersin. Onlarla savaşmak istersin, tekmeler savurup imdat çığlıkları atmak istersin ama bunları yapacak yerde daha fazlası için yalvarırsın çünkü sana yalvarmanı söylerler. Başından sonuna kadar şuurun açıktır, kendini izlersin, onlara itaat ettiğin için kendinden nefret edersin. Ve sonra... " Simone kollarını çaprazlayıp bedenini sardı. "Sonra her şeyi hatırlarsın. " Sesi alçak, acısından pürüzlü

çıkıyordu. Sesi Hannah'nın yüreğini burktu.

Hannah'nın tahmin ettiği gibi, "Bana böyle yaptılar" dedi. "Üç kişiydiler, beni böyle bir motele götürdüler ve iki gün orada tuttular. " Gözleri hızla odada gezindi, odayı farklı tablolarla, yatak örtüleriyle yeniden döşedi. İçini insanlarla doldurdu. "Sonra arkadaşım bana hap buldu. Ertesi gün hapı, ama çok geçti. İki ay sonra hamile olduğumu anladım. Bu olay Quebec'te oldu, yasaların tekrar değişmesinden önce. Kürtaj yapan birini tanıyan bir kadının tanıdığı bir kadın buldum. Onunla bir mahzende... metruk bir binanın bodrumunda buluştum. Pis bir yerdi, adam da kasaptı. İşini yaparken, " bir eliyle bıçak saplar gibi bir hareket yaptı, "canımı çok yaktı. Sonra çok hastalandım. Enfeksiyondan neredeyse ölüyordum. " Durdu. "Zaman zaman ölmek istedim. "

Hannah'nın dudaklarında "çok üzüldüm" sözleri şekillendi ama çok üzgün olmasına rağmen söylemeye kalkışmadı. Bu kadın onun merhametini istemez, bir yılan ölüsü gibi suratına atardı. Simone zulüm görmüştü ama kurban değildi. Kurbanlığa teslim olacak yerde öfkesini yakıt olarak kullanarak, önce hayatta kalmak için, sonra da başka kadınların aynısını yapmalarına yardım etmek için onu beslemişti. *Bu kişisel.* Hannah ilk kez bu kelimelerin anlamını tam manasıyla kavrıyordu. Bunların yalnızca seçimle ya da mahremiyet hakkıyla bile ilgisi yoktu; bunlar özsaygının ilanıydı, kişisel onur talebiydi. Bu sözlerin temelindeki gerçek bütün berraklığıyla Hannah'nın içinde çınladı.

"Ölmediğine memnunum" dedi ve yeniden konuşabildiğini fark etti. Uzanıp Simone'un bacağına dokundu. "Ölüler direnemezler. Mücadele etmezsek onlar kazanırlar. "

Simone yan yürütüp yan taşıyarak Hannah'yı banyoya götürüp klozete oturttu; Hannah bez bebek gibi yığıldı. Zihni birazcık daha açıktı şimdi ama kollarıyla bacaklarını hâlâ halsiz ve koordinesiz hissediyordu, üstelik günlerce uyumamış gibi bitkindi.

"Sanırım banyo yapsak daha iyi olacak, ha? " Hannah evet der gibi başını salladı; aksini yapamayacağından değil, bu kez Simone bir seçenek sunduğu için. Simone suyu açtı ve "Seni kısa bir süre yalnız bırakacağım. İşin bitince kapıya vur. "

Hannah bir parçacık mahremiyet için minnet duyarak "Teşekkür ederim" dedi. Simone çıkıp kapıyı kapadı. Kapının arkasında, Hannah'nın hemen karşısında bir ayna vardı. Orada klozetin üstüne yığılmış zavallı bir yaratık duruyordu. Kırmızı yüzü havası inmiş bir balon gibi sarkmıştı. Saçları keçe gibi dolaşmış, kazağı kirli ve yırtıktı. Bir dizi kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Yaratık ağlıyordu, bu çirkin, rezil ve yalnız haliyle onu kim suçlayabilirdi ki? Ama Hannah birden yaratığın gözyaşlarının yalnızca perişanlıktan akmadığını fark etti. Bunlar aynı zamanda da rahatlama gözyaşlarıydı, çünkü yaşıyordu, çünkü bir günü daha sağ olarak atlatmıştı. Böyle yaşamaya nasıl minnet duyulabilirdi ki? Ama bu yaratık minnettardı; kendini görünce ve her şeye rağmen yaşamak istediğini anlayınca ağlaması daha da şiddetlendi, tükeninceye kadar hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hannah kapıyı tıklatınca Simone çantasından aldığı diş fırçasıyla içeri girdi. Hannah'nın şişmiş gözlerine baktıysa da yorum yapmadı, diş macununu sıktı, diş fırçasını ıslatıp eline verdi. Hannah klozetten kalkmadan beceriksizce dişlerini fırçalayıp Simone'un tuttuğu plastik bardağa tükürdü, ağzını çalkalayıp bir daha tükürdü. Sonra birkaç bardak su içti ve kendini daha iyi hissetti.

"Hazır mısın? "

Hannah başını öne doğru sallayıp kollarını kaldırınca, Simone ter içindeki kazağını çıkardı. Dokunuşu çabuk, duygusuzdu ve gözlerini Hannah'nın vücudundan kaçırıyordu ama Hannah yine de sıkılıyor ve çıplaklığım hissediyordu. Vücudunu elleriyle örtme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Simone klozetten kalkıp küvete girmesine yardım etti.

"Banyo yaparken yardım ister misin? "

"Sanırım kendim halledebilirim" dedi Hannah ama o anda aklına saçlarını ıslatmak için sırtüstü yatacak olursa tekrar doğrulmak için güç ve dengesini toplayamayabileceği geldi. Yaşayıp atlattığı onca şeyden sonra kırk beş santimlik suda boğulmak ne anlamsız olurdu. Bir an saçlarını yıkamamayı düşündü ama tamamen temiz olma arzusu utancına ağır bastı. "Bir daha düşündüm de herhalde saçımı yıkarken yardımına ihtiyacım olacak. "

Simone omuz silkti. "Sorun değil. " Hannah'nın su içtiği bardağı alıp küvetin yanında diz çöktü. "İleri kay. " Hannah itaat etmek için telaşından kenardan su sıçratarak küvetin ortasına doğru kaydı. Simone pişmanlıkla gülümseyerek "Affedersin" dedi. "İlacın etkisi geçinceye kadar ne yapacağını söylememeye çalışacağım. "

Hannah hayretle yüzüne bakakaldı. Tebessüm Simone'un yüzünü değiştirmiş, ondan on yıl sıyırıp atmış ve onu şaşılacak kadar... kadınsı yapmıştı. Geleneksel bir güzelliği yoktu ama yüzünün keskin, düzgün yüzeyinde çarpıcı bir saflık vardı. Hannah, bir tür hülyalı tarafsızlıkla, onun incelikle yaratıldığını düşündü. Sanki usta bir heykeltıraşın eliyle yontulmuş gibiydi.

"Sabah olduğunda tamamen geçer. " Bardağı suya daldırdı ve Hannah'nın başını arkaya yatırdı. "Lütfen, gözlerini kapa. "

Ilık su Hannah'nın başının tepesinden kafa derisini ıslatarak aşağı aktı. O aynı tarafsızlıkla, *ne tuhaf bir vaftiz,* diye düşündü. Simone diplerinin ıslanması için saçlarını kaldırarak başından aşağı bardak bardak su döktü, sonra parmaklarıyla yavaşça masaj yaparak şampuanı yedirdi. Olağanüstü bir histi; Hannah'ya uyku bastırmaya başladı. Simone saçını durulamaya başlayınca Hannah yan tarafa yattı.

Simone gıdaklar gibi bir ses çıkararak onu düzeltti. "Neredeyse bitti" dedi. Islak bir elbezi nazikçe Hannah'nın yüzünde, boynunda gezindi, sırtından aşağı indi, kollarının ve göğüslerinin altından geçti. Bir çocuk gibi, kollarının indirilip kaldırılmasına, ayağa kaldırılıp bir havluya sarılmasına, saçlarının kurulanıp taranmasına izin verdi. Simone onu bir çocuk gibi ikinci yatağa götürdü, örtüsünü açtı, havluyu çıkardı, serin ve temiz çarşafların arasına yatırıp yanlardan sıkıştırdı. Simone'un dudaklarının alnına hafifçe dokunduğunu hissetti ve kadının, "Uyu şimdi, *chere"* diye mırıldandığını duydu.

Chere, diye geçirdi içinden. *Canım.* İyi bir şeydi. Kelimeye sarınıp onu kendisiyle birlikte uykusuna taşıdı.

Hannah gözlerini açınca birkaç santim ötesinde Simone'un, perdelerin arasından sızan dikey bir gün ışığı çizgisininin vurmuş yüzünü gördü. Düne ait olaylar zihnini sel gibi kaplarken sersemlik paniğe, ardından da rahatlamaya dönüştü. Güvendeydi, güvende. Bu kadının sayesinde.

Hannah geçmişine dair anlattıklarını, cesaretini, öfkesini ve kederini, banyodaki sevecenliğini hatırlayıp bir bulmaca gibi Simone'u inceledi. Hannah gibi o da yan tarafına yatmıştı. Ağzı hafifçe aralıktı, ifadesi uykuyla yumuşamış, elini çenesinin altına kıvırmıştı. Kirpikleri bal rengindeydi, solgun yanaklarının üstünde sık, kıvrık bir kâkül gibi duruyordu. Silik bir endişe çizgisi alnını ikiye ayırıyordu. Hannah'nın eli kendiliğinden yataktan kalktı ve çizgiyi düzeltmek için Simone'a uzandı, başparmağı kadının tenine çok hafifçe değdi. Simone içini çekince Hannah elini hızla çekti.

Ne yapıyorum ben? Simone'un uyanabileceğini düşününce nabzı hızlandı. *Ya uyansaydı? Ne yapardı? Ne yapmasını* isterdim? İlk iki soruya beyninin verdiği yanıtlar -*Hiç,* sonra, *bilmem*- birbiri ardınca birer refleksti. Üçüncü yanıt daha ağır şekillendi, ilk ikisini yalanlayan gönülsüz bir aymaydı.

Onun da bana dokunmasını isterdim.

Kavrayış afallatıcıydı, akla sığmazdı ve Hannah'nın ilk tepkisi inkâr oldu. Ancak bu zayıf bir hayırdı, silinip gittiğinde üçüncü yanıt hâlâ zihninde duruyordu ve Hannah onun doğru yanıt olduğunu biliyordu.

Günahkârlık, sapıklık, iğrençlik: İşte o zehirli, bildik utanç sözcükleri karşısındaydı. Ama bu sefer hücumlarını durdurdu ve gerçeği bulmak için onları inceledi. Ve şaşkınlıkla, tanıdığı hiçbir şey bulamadı. Eski hayatının bir zamanlar kuvvetli olan sözcükleri, yorgun ve güçsüzlerdi ve Hannah inanarak onlara güç vermedikçe zararsızlardı.

Hannah'nın eli Simone'un yüzüne döndü, yukarısında durakladı. Simone'a hayatını borçluydu ve bir parçasının minnet olduğunu da biliyordu. Kendi yalnızlığının, başka bir insanın sevgi dolu dokunuşlarına ne kadar hasret olduğunun da farkındaydı. Ama eli aşağı inerken ve parmakları Simone'un elmacık-kemiğinin kenarında gezinirken, dokunmayı olduğu kadar dokunulmayı da istediğini, buna ihtiyaç duyduğunu ve kendisine herhangi bir insanın değil, bu insanın dokunmasını istediğini de anladı. Bu kadına hayranlık ve saygı duyuyordu. Ve inkâr edilmez derecede de ondan etkileniyordu.

Simone sıçrayarak uyandı ama Hannah'yı tanıyınca sakinleşti. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, Hannah uzanıp çizgiyi başparmağıyla okşadı. Simone, "Ne yapıyorsun? " dedi. "Dur. "

Hannah bir an durakladı, sonra eli Simone'un ağzıyla çenesi arasındaki çukurun üzerinden geçerek yavaş ve bilinçli yolculuğuna devam etti, çene kemiği boyunca ilerleyip yumuşak narin boynuna indi.

Simone bir daha ama daha çok soru sorar gibi, "Dur" dedi. Hannah'nın gözleri Simone'un soluk teninin üstünde kıpkırmızı duran elinin izlediği yolu takip ederken orada olmasına hayret etti; eli kadının çıplak omzundan, zayıf ve kaslı kolundan aşağı indirip avcunda daire çizdi. Simone'un bedeninden bir ürperti geçti ve Hannah'nın eli kolundan tekrar yukarı çıkarken parmaklarının altındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedince kendi içinde arzunun yükseldiğini duydu. Sanki çok uzağındaymış gibi elinin Simone'un atletini çıkarmak için aşağı inişini izledi.

Simone geri çekilip doğruldu. "Hayır, bu iyi bir fikir değil. "

"Dur" dedi Hannah. "Uzan. " Elini kadının göğsüne dayayıp yatağa itti.

Simone onun yüzünü inceledikten sonra gevşedi ve Hannah'nın nabzını hızlandıran halsiz bir teslimiyetle uzandı. Hannah'nın eli ağır ağır Simone'un belinden göğsüne doğru çıktı. Manzara kendisininki kadar kıvrımlı olmasa da yine de kadınsıydı. Simone kıpırtısızdı, dikkat kesilmişti, dudakları hafifçe aralıktı. Hannah'nın parmakları altdudağının üstünden geçip kulağının helezonunu takip etti, kısa kesilmiş saçlarının arasından geçerken çiçek yaprağı kadar yumuşak olduklarını fark etti. Boynunda görünür biçimde atan damar Hannah'nın ağzını çağırıyordu. Elini kadının başının arkasına koyup kendine çekti. Dudakları nabız noktasını sardı ve narin cildin altındaki ısrarlı atışı duyumsadı. Nefesini içine çekince deniz tuzu, vanilya ve keskin misk kokusu aldı. Simone iç çekmeyle inleme arasında bir ses çıkarınca Hannah yüzüne bakmak için geri çekildi, yanağını kedi gibi kadının yanağına sürttü.

Simone onun çenesini tutup parmaklarını yanağıyla çenesi arasındaki yumuşaklığa bastırdı. "Emin misin? "

Hannah Aidan ile ilk kez birlikte oldukları zamanı düşündü, o zaman ne kadar emin hissettiğini, Tanrı'nın isteğini yerine getirdiğine ne kadar inandığını hatırladı. Bu his bambaşkaydı. Yalnızca kendi iradesine uyacak, kendi arzusuna göre davranacaktı. Her ne karar verirse versin, kendine ait olacaktı.

"Evet" dedi. Ayağı çarşafın altında Simone'unkini buldu, tabanındaki sıcak, narin kavisi okşadı. Kendini yukarıya çekti ve kadının dudaklarından öpmek için eğildi. "Gözlerini kapa" diye mırıldandı. "Bacaklarını ayır. "

Kolları bacakları birbirine dolanmış halde biraz kestirdiler. Hannah ikinci kez uyandığında, Simone şaşkınlığa benzeyen bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Sürprizlerle dolusun. "

Hannah ansızın utangaçlaşıp gözlerini kaçırdı. "Sen de öyle. "

Simone'un dudakları muzip, mahrem bir tebessümle kıvrıldı. "Güzeldi, değil mi? " "Evet" dedi Hannah, ama aslında güzelden çok öteydi. Hem fiziksel hem de duygusal açıdan hayret vericiydi: Özeldi, yoğun şekilde erotikti, ihtiyacı olduğunu bilmediği bir biçimde de sağaltıcıydı. Yaşadığı korkuları hiçbir şey silemezdi ama Simone'un dokunuşu ve kendisinin verdiği karşılık, korkulan, üstündeki etkilerini hafifleterek ve katlanılabilir bir mesafeye iterek sönükleştirmişti. Kırmızı olduğundan beri ilk defa kendini tam manasıyla insan hissediyordu.

Simone, "Burada daha fazla kalamayız" dedi. Hannah sesindeki üzüntüyü duydu ve içinde rahatlama, suçluluk ve teşhis bile edemediği başka duygularla karışık bir sızı hissetti. Suçluluk duygusu daha çok Kayla içindi çünkü Hannah kurtulmuş, Kayla kurtulamamıştı; çünkü daha üç gün önce Kayla'yı öldürmeye hazır olan kadınla yakınlaşmıştı; kendisi Simone ile sevişirken Kayla'yı aklından çıkarmıştı. *Ben korkunç bir insanım,* diye düşündü.

Simone sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Yüzü Hannah'nın aklından geçenleri yansıtır gibi kararda. "Hava kararır kararmaz gideceğiz" dedi. "Columbus'ta işlerim var. "

Hannah acımasız bir ifadeyle sırıttı. "Herhalde Stanton olanlardan sonra evinin tamirat sıkıntısını yaşamak zorunda kalmayacak. "

"Ne demek istiyorsun? "

"Bizi ve diğer kadınlan bu yüzden sattı. Evini onartmak için. "

"Bize bu yüzden mi ihanet etti? Boktan bir *ev* için mi? " Simone başını iki yana salladı. "Annesi daire aramıza ilk katılanlardandı. Oğlunun böyle bir şey yapması akıl almaz. "

"Annesinden bahsetti. Annesinin davanızı her şeyin önünde tutmasına içerlediği hissine kapıldım. "

"O kadın gerçek bir vatanseverdi. Sağ olsaydı onu kendi elleriyle öldürürdü. "

Ama Hannah bu işi Simone'un yapacağını biliyordu. Sahneyi gözünde canlandırdı: Stanton, Simone sorgularken en kıymetli sandalyelerinden birine bağlanmış. Tıpkı ellerine geçirseler Hannah'yı kaçıranlara yapacakları gibi Paul ile birlikte ona işkence yapıyorlar. Eskiden olsa bu vicdanını yaralardı. Ama şimdi Stanton'ın ölünceye kadar tecavüze uğramaları için sattığı kadınlan

düşününce, Kayla'nın thrall verilip tecavüz etmeleri için onu satın alanlara yalvardığını düşününce, Hannah etkilenmemekle kalmıyor, derin ve ilkel bir zevk duyuyordu. Kafasının içinde Cole'un söyledikleri yankılandı; *Bazı şeyler bağışlanmayı hak etmiyor.* Belki de Cole ile ikisi birbirlerinden o kadar da farklı değillerdi. Rahatsız edici bir düşünceydi bu.

Simone doğruldu, yerden pantolonunu aldı, elini ceplerine sokup erişim cihazını aradı. "Git duş al. Birilerini aramam gerekiyor. "

"Tamam. " Hannah yatakta doğrulurken karnı guruldadı. "Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum. "

"Kusura bakma, hiçbir şey yok. Şehirden çıkarken durup bir şeyler alırız. Ama ayaküstü bir şeyler olmalı. Önümüzde dokuz saatlik yolumuz var, seni Bowling Green'deki George'a ne kadar erken teslim edersem o kadar çabuk geri döner ve o *chien sale de* Stanton'ın icabına bakarım. "

Hannah düşünmeden, "Hayır" dedi, eli kati bir itirazla havaya kalktı. "Artık yeter. "

Simone kaşlarını çattı. "Ölmesi gerekiyor, bunu anlaman gerek. "

"Ben artık yabancıların insafına kalmayacağım demek istiyorum. Artık sandıklara, bagajlara, kilitli odalara tıkılmak, öte taraftaki kişinin dışarı çıkmama izin verip vermeyeceğini düşünmek yetti. " *Artık başka kutu istemiyorum.*

Simone kolunu okşadı. "Ah, *cherie,* duygularını çok iyi anlıyorum ama fazla uzun sürmeyecek. Şimdi George'a gideceksin, sonra da Betty ile Gloria'ya. Onlara güvenebilirsin. Seni salimen yola çıkaracaklar. "

"Stanton'ın yaptığı gibi mi? " Hannah Simone'un hafifçe irkildiğini gördü "Ya bir sonraki kişi, ya ondan sonraki? Gözlerimin içine bakıp, hepsinden yüzde yüz emin olduğunu söyleyebilir misin? "

Simone bıkkın bir ses çıkardı. "Hayatta yüzde yüz emin olan ne var ki? Ama evet, diğerlerine güvenim var. Zaten başka bir yol da yok. "

"Evet, var. Bana bir araç kirala ve Kanada'daki adresi ver. Geceleri yol alır, gündüzleri de saklanırım. "

Simone parmağını şakağının hizasında döndürdü. *"Es-tu folle? "* dedi. "Bütün sınırları geçmeyi başaramazsın. "

"Anayollardaki eyalet sınırlarından geçmem, arka yollan kullanırım. Her noktaya adam koyduklarını söyleyemezsin. Kanada sınırına varınca, mecbur kalırsam, ormandan yürüyerek geçerim. Bir yolunu bulurum. "

"Planın bu mu yani? "

Hannah hissettiğinden daha emin bir sesle, "İnsanlar bunu hep yapıyor" dedi. Kanada ve Birleşik Devletler sınırındaki güvenlik fazla sıkı değildi ama termal tarama, biyometri ve robotla gözetleme alanlarındaki ilerlemeler, "Başıboş Dolaşan Binler" günlerinden beri yasadışı geçişlerin sayısını son derece azaltmıştı. Yine de geçmeyi başaranlar oluyordu. "Bir yolu vardır, olmalı. Bahse girerim sen biliyorsundur. "

"Non. Çok tehlikeli. "

Hannah onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de despotluğu insanı sinirlendiriyordu. "Şansımı

denemeye hazırım. "

"Olabilir ama ben seni tehlikeye atmaya hazır değilim. "

Hannah istemediği kadar kızgın bir tavırla, "Ben senin riske atacağın bir şey değilim" diye karşılık verdi. Simone'un gözlerinde bir kırgınlık parıltısı gördü ve bir an pişmanlık duydu, ama kalbinin derinlerinde hiç pişman değildi. Söylediği gerçekten başka bir şey değildi. Simone'a ait değildi o. Kendi kendisinin sahibiydi.

Uzanıp Simone'un yanağına dokundu. "Anlamıyor musun? Yeniden bağımlı olmaya, başkaları tarafından idare edilmeye dayanamam. Yaşamımın büyük kısmını böyle biri olarak geçirdim ve artık bıktım usandım. Lütfen, ihtiyacım olanı yapmam için yardım et. "

Simone'un çenesi kasıldı. Elini sertçe tutup Hannah'nın kucağına koydu. "Buna izin veremem, Hannah. Artık çok şey biliyorsun, Seni yakalarlarsa, ilaç verip her şeyi anlattırırlar. "

Tekrar ilaç verilmesi fikri karşısında Hannah'nın biraz gözü korktu. Ama sonra gözü komodine ve üstünde duran nesneye ilişti. "Öyleyse silahı bana ver ve nasıl kullanıldığını göster. Yakalanırsam, kendimi vururum, yemin ederim. "

"Gerçekten çok üzgünüm" dedi Simone, "ama istediğin şey mümkün değil. "

Sesindeki kesinlik Hannah'nın içinde bir şeyin, içinde çok derinde varlığından o ana dek haberinin bile olmadığı sert bir azim cevherinin yarılıp açılmasına neden oldu, elinin uzanıp tabancayı kavradığını, parmaklarının namlunun sert çeliğinin etrafına kapandığını ve kabzasını Simone'a doğru uzattığını gördü. "Öyleyse sen yap" dedi. "Çünkü bir daha birinin kurbanı olmaktansa ölmeyi yeğlerim. "

Ciddi olduğunu, daha önce yapmadığı şekilde hayatının üstünde hak iddia ettiğini fark ettiği zaman, içini müthiş bir heyecan kapladı; ona öğretilen her şeyi hiçe sayarak seviştiği bir kadınla, ucuz bir motel odasında, elinde ona uzattığı silahla çırılçıplak otururken kendini ömründe ilk defa bu kadar diri hissediyordu. Simone onun ciddi olduğunu gördüğü için şok ve korkuyla; onun yerinde olsa kendisi de aynı şeyi hissedeceği için empatiyle Hannah'nın yüzüne bakıyordu. Hannah bütün bunları bir an içinde okuyuverdi. Taş gibi kımıldamadan durdu, Simone'un yüzündeki duygu savaşım izledi ve empatinin kazandığını gördü.

Simone içini çekti. Tabancayı dikkatle elinden alıp tekrar komodinin üstüne koydu. "Bu hiç hoşuma gitmiyor" dedi.

Hannah öne eğilip onu öptü. *"Merci. "*

Kalkıp duş almaya giderken zihnini oyan tehlikeli ve güvenilmez bir düşüncenin kıvrılarak yüzeye çıkmasına izin verdi; Artık Aidan'a gidebilirdi.

Simone sonunda kendine bir araba kiralamaya ve Hannah'nın minibüsü almasına karar verdi. "Böyle çok daha güvende olursun" dedi. Hiç utanmadan, çırılçıplak, valizini karıştırıyordu. Hannah duşunu alıp giyinmiş, yatakta oturmuş belli etmeden, en azından belli etmediğini umarak, Simone'u inceliyordu - hiç azalmayan bir hayretle içinden, *sevgilim,* diye geçirdi.

Simone, "Kilise amblemi şüpheleri dağıtır" dedi. "Arka tarafta görülmeden uyuyabilirsin. "

Hannah kim bilir kaçıncı kez Kasımcılar'ın nereden kaynak bulduklarını merak etti. Ona bir araç verebiliyorlarsa eğer, çok paraları olmalıydı. "Susan ile Anthony minibüsü vermene aldırmazlar mı?

" diye sordu.

"Sonunda geri alırlar ya da bir benzerini satın alırlar. " Simone omuz silkti. "Her halükârda benim kararım olan bir şeye itiraz edecek konumda değiller. Susan ile Anthony benim emirlerime uyarlar. "

"Efendim? "

Simone eğlenerek baktı Hannah'ya. "Ben onların üstüyüm. "

Hannah şaşkına döndü. "Ama hepiniz Susan'ın dediklerini yapıyordunuz. "

"Öyle mi? "

Hannah güvenli evde grubun birbirleriyle ilişkilerini düşündü, Susan ile Anthony'nin bakışlarının nasıl da sürekli Simone'a döndüğünü hatırladı; Hannah o zaman ona talimat verdiklerini sanmıştı ama şimdi onunla teyitleştiklerini, onayını aldıklarını anlıyordu. Ve Hannah'nın kulak misafiri olduğu son konuşmalarında, onları Columbus'a göndermek için nihai kararı alan Susan değil, Simone'du.

"Hah" dedi, "dördünüz iyi rol yapmışsınız. "

"Çok alıştırma yaptık. Susan, Anthony ve Paul gerçeği bilen çok az kişiden birkaçıdır. Ve şimdi de sen. "

Neden ben? Herhalde yattıkları için değildi. Simone yargı gücünü cinselliğin yönetmesine izin verecek son kişiydi. Peki ama Hannah'ya başka neden güvensindi?

Simone giyindi ve aynada kendine şöyle bir baktı. Şimdi gri mavi olan soluk renkli gözleri aynada Hannah'nın gözlerini buldu. Hannah içlerinde beğeni gördü ama yepyeni bir saygı da vardı bakışlarında. Hannah bu saygının kendisi için olduğunu fark etti. Kuvvetli, canlandıran bir akım gibi esen bir şey hissetti içinde ve bunun gurur olduğunu anladı. Kendisiyle gurur duymayalı ne kadar zaman olmuştu? Arzulanmaktan, güvenilmekten, özgürlüğünden bile daha büyük bir hediyeydi bu -özsaygısını yeniden kazanmak- ve öyle kolayca verilmediğini bildiğinden, çok değerliydi.

Simone ceketini giyip yatağa geldi. "Ve şimdi kısa bir süre dışarı çıkmalıyım, sana bir nakit kartıyla yol için yiyecek bir şeyler alacağım. Minibüsten ne kadar az inersen o kadar güvende olursun. "

Hannah itiraz etti. "Benim çok param var. "

"Parana erişemezsin. UKK'ni kullandığın anda polis yerini öğrenir. "

Hannah kendini aptal ve saf hissetti. "Doğru. Tabii ya" dedi.

"Utanma, *cherie.* Acımasız bir terörist gibi düşünmeyi öğrenmek zaman alır. "

Birkaç saniye Simone'un ne dediğini algılayamadı ama algılayınca, ağzı açık kaldı ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. "İnanamıyorum. "

"Neye? "

"Sana Simone, sen gerçekten espri yaptın. "

Simone'un yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. *"Ben,* her şeyin bir ilki vardır. " Eğilip Hannah'yı ağır ağır öptü. Hannah dudaklarının karıncalandığını hissetti. "Bir saate dönerim" dedi Simone. "Sonra belki... " Başparmağını Hannah'nın altdudağının üstünde gezdirirken Hannah'nın

ağzından istemeden alçak bir inilti çıktı.

Simone kıkırdadı. "Beni bekle. Hızlı süreceğim. "

O gittikten sonra, Hannah yatağa devrilip Simone gibi gözlerini tavana dikti, sabah olan - muazzam, somut ve inkâr edilmez-olayların zihninde şekillenmesine izin verdi. Bir kadınla ilişkiye girmişti. Kendisi başlatmıştı, zevk almıştı, bir kadınla derin bir bağ kurduğunu hissetmişti. Bu onu lezbiyen mi yapıyordu, yoksa biseksüel mi? Simone'dan başka bir kadına ilgi duyar mıydı yoksa bu kaçırılmasının, tecavüzden kıl payı kurtulmasının tetiklediği bir anormallik miydi? Aklına "aşk eylemi" ifadesi geldi, başını iki yana sallayıp reddetti. Simone'u önemsiyordu. Onunla paylaştıkları seksin ötesine geçmişti. Ama aralarında aşk ateşi, Aidan'la yaşadığı gibi iki ruhun bir olma arzusu yoktu..

Bu arzuyu tekrar yaşayabilirdi. Washington'a Aidan'ın yanma gitme düşüncesi geri geldi. Onu bir daha görmemeye razı olmuştu ama beklenmedik biçimde tek başına seyahat etme şansına kavuştuğuna göre, artık bu mümkün olduğuna göre, denemeden nasıl durabilirdi? Onun gözlerinin içine bakıp, gerçek duygularını öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ondan af dilemeye, ona sarılmaya, kucaklanmaya, kaybettikleri için onunla birlikte ağlamaya ihtiyacı vardı. Ama ya Aidan onu görmeyi reddederse? Artık onu sevmese bile bu kadar acımasız olamazdı herhalde; en azından eski Aidan olmazdı. Ama Susan'ın evinde, ekranda gördüğü Aidan...

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Doğrulup vidi açtı. Aklından ilk geçen onu aramaktı ama hemen vazgeçti. Yanında biri olabilirdi, hem Aidan'ın kendisini görmesine hazır değildi. Planı başarılı olursa, onunla eninde sonunda karşı karşıya gelmek zorunda kalacaktı, ama bugün değil. Kendini kaptırıp o noktaya, o ana şimdi giderse, onunla irtibat kurma cesaretini asla bulamayacağını biliyordu.

Ona sesli mesaj gönderme niyetiyle posta hesabını açtı; Edward Ferrars'tan gelen üç görüntülü mesaj kendisini bekliyordu ve biri daha dört gün önce, Noel sabahı gönderilmişti. Endişeyle karışık bir ümit dalgası hissetti. Artık bir Kırmızı olduğundan, ağ görüşmesi her zamankinden daha riskliydi. Devletin Renklilerin posta hesaplarını rastgele denetlediğinden haberi vardı ve takip etmeleri gereken milyonlarca gönderi arasında Aidan'ın mesajlarının kaybolmasını ancak umut edebilirdi.

Sekiz aralıkta -Doğru Yol Merkezi'den ayrıldığının ertesi günü- geceyarısından hemen önce gönderilmiş ilk mesajı açtı. Aidan'ın yüzü yorgun ve gergindi, benzi kanının yarısı akıp gitmiş gibi solgundu.

"Hannah, neredesin? Ponder Henley bu sabah beni aradı. Seni merkezden kovmak zorunda kaldıklarını söyledi. Senin hakkında çok kötü şeyler, inanamayacağım şeyler söyledi. " Heyecan ve endişesine rağmen sesini yükseltmiyordu. Herhalde evdeydi, Alyssa yattıktan sonra aramıştı. "Ona inanmıyorum, Hannah. Ben seni daha iyi tanıyorum, ama... " Sesi titredi. Hannah etrafını saran buruşuk çarşaflara, komodinin üzerindeki dolu tabancaya baktı. Aydınlatıcıya bağırışı, Cole'u tehdit edişi, Simone'a kafa tutuşu, silahı kendine doğrultuşu gözlerinin önüne geldi. Artık Aidan'ın onu ne kadar az tanıdığını düşündü.

"Aramalarıma cevap vermediğin için ben de annenlerin evini aradım. Az önce babanla konuştum. Endişeden delirmiş durumda, ben de öyle. Dün bütün gece seni beklediğini söyledi ama sen hiç gelmemişsin. " Gözünde babasının mağazaların ışıkları sönünceye, müşteriler, sonra da çalışanlar arabalarını alıp gidinceye kadar park yerinde dönüp durduğu, orada yapayalnız kaldığı, saatler geçip

kızı ortada görünmedikçe giderek daha büyük bir korkuya ve ümitsizliğe kapıldığı canlandı. *Ah, babacığım, çok çok özür dilerim.*

"Seni Geosat üzerinden bile bulamıyorum çünkü sinyalin kesildi. Ne yapacağımı bilmiyorum. " Ansızın başını çevirip ekranın alanının dışındaki bir şeye baktı ve hafiften gelen bir kadın sesinin - Alyssa, başka kim olacaktı? - anlaşılmaz bir şey söyleyerek seslendiğini duydu. Aidan burun kemerini sıkıp sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Şimdi gitmeliyim. Lütfen, Hannah bunu alır almaz beni ara ya da mesaj yolla. İyi olduğunu öğrenmem gerek. Sana bir şey olursa... " Sesi çatladı. "Seni seviyorum. "

Görüntü dondu. Hannah sersemlemiş halde arkasına yaslandı. Demek 8 Aralık kadar yakın bir zamanda, Aidan hâlâ yokluğunun acısını çekiyordu. Onu bu kadar derinden değiştirecek ne olmuş olabilirdi?

Sekiz gün sonra gönderilmiş ikinci mesajı açtı. Ve yeni, düzelmiş Aidan karşısındaydı, coşkulu ve hayat doluydu, ümitsizliği hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

"Aşkım, geçen haftayı senden haber almak için, sağ ve salim olman için dua ederek geçirdim. Sağ olduğuna inanmak zorundayım çünkü sen bu dünyadan gitmiş olsaydın, ruhum bunu bilirdi. " Öne doğru eğildi. Cildi öbür dünyadan gelen bir nurla yanıyormuş gibi içten içe parlıyordu adeta. Aidan Hannah'nın gözüne hiç bu kadar güzel ya da bu kadar uzak görünmemişti. "Sana Alyssa'yı asla bırakamam demiştim ama bu sen kaybolmadan önceydi, geçen haftayı seni ebediyen kaybettiğimi düşünerek geçirmemden önceydi. " Elini yüzünden geçirdi. "Cehennem benim bulunduğum yerin yanında Cennet gibi kalır. Hayal bile edemezsin. "

Hannah, yüreğinde Aidan'ın suretindeki boşluğun acısıyla geçen günlerini, saatlerini, haftalarını hatırladı. "Ah, edebilirim" diye fısıldadı.

"Yol göstermesi için Tanrı'ya dua ettim ve sonra dün gece en ümitsiz anımda Tanrı bana bir görüntü gönderdi, karı koca olarak saklanmadan yaşıyorduk seninle. Altın ışıktan bir halkanın içinde yan yana duruyorduk ve ben o ışığı elimde tutabilirsem yalnızca seninle değil Tanrı'yla da bir olacağımı biliyordum. Ama tutmak için elimi uzatınca, ışık seninle birlikte yok oldu ve karanlıkta bir başıma kaldım. Ve o karanlığın içine Tanrı ikinci bir görüntü yolladı, bana seni sevdiğim için ödemem gereken bedeli gösterdi. Devrilecek, kabineden, papazlıktan, bana inanan ve beni imanın numunesi olarak gören bütün insanların kalplerinden sürülecektim. Bir solucan olacaktım, insan değil; beni gören herkes tarafından horlanacak, hakir görülecektim. Ama seninle birlikte olacaktım Hannah ve artık içimi yakan bu yalanı, göründüğüm ve olduğum kişi arasındaki farkla bana durmadan işkence eden o kıpkızıl ateşi yaşamayacaktım.

Tanrı'nın bana adeta kulağıma konuşmuş kadar açıkça söylediği şuydu: Beni ancak hakikat kurtaracaktır ve hakikat olmadan, sen hayatımı paylaşmadan, benim bir hayatım yok, sadece karanlık ve ölüm var. " Hannah yatakta öne arkaya sallandı. Ondan nasıl şüphe edebilmişti?

"Alyssa'dan boşanmamızı isteyeceğim" dedi. "Ama bunu yapmadan önce beni affettiğini ve beni hâlâ sevdiğini öğrenmem gerek. Eğer sevmiyorsan... " Yüzü sarktı ve Hannah onun yüzünde haftalardır aynada gördüğü aynı derin ümitsizliği gördü. Aidan başını iki yana sallayarak o havadan kurtuldu ve "Hayır, buna inanamam" dedi. "Sana ne kadar büyük yanlışlar yapmış olsam da senin bağışlayıcı kişiliğini ve kalbinin bağlılığını bilirim. Ve biliyorum ki onları gerçekleştirmek elimde olmasaydı Tanrı bana bu görüntüleri göndermezdi. Şimdi, lütfen aşkım, beni ara ve bana yapmam gerekeni yapabilmem için ihtiyacım olan cesareti ver, ver ki birlikte geçireceğimiz hayatımıza

başlayabilelim. "

Mesaj sona erdi, Hannah sallanmaya devam etti; duyguları aşk ve acı, sevinç ve inanmazlık arasında gidip geliyordu. *Birlikte geçireceğimiz hayatımız.* Söylemesini beklediği şeyler bunlar değildi; asla duymayacağını bile bile, ondan duymayı hep istediği şeydi bu. Ve şimdi, söylemişti - ve neredeyse iki haftadır hiçbir cevap alamamıştı. Kim bilir neler düşünmüştü? Hannah'nın öldüğünü mü? Artık onu sevmediğini mi?

Onu hemen arama arzusuna direnerek Noel sabahı saat beşte gönderilmiş son mesajı açtı. Aidan korkunç haldeydi; bitkin, solgun ve deliye dönmüş. Alnında terin silik parlaklığı vardı.

"Hannah, senden hâlâ bir haber alamadım ve elimden, bunun anlamı hasta ya da başının belada olması değil sadece beni affedememen olsun diye dua etmekten başka bir şey gelmiyor. Benim yüreksizliğim yüzünden sana bir zarar geldiyse kendimi asla affetmeyeceğim. "

Aidan elini uzatıp boynundaki haçı öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Benim olduğundan emin olmak istedim ama şimdi bunun Tanrı'nın benim için hazırladığı son sınav olduğunu, beni hâlâ sevip sevmediğini bilmeden, hâlâ sağ olup olmadığını bilmeden Alyssa'ya gerçeği itiraf etmem gerektiğini görüyorum - ama sağ olduğuna inanıyorum, buna inanmak zorundayım. Önümüzdeki haftanın sonuna kadar annemler bizde kalacaklar ama onlar gider gitmez Alyssa'ya söyleyeceğim. Sonra da seni bulmak için Teksas'a geleceğim. " Aidan'ın yüzünün rengi şimdi insanı korkutacak kadar kırmızıydı, alnında boncuk boncuk ter birikmişti. "Bu sefer sınavda başarısız olmayacağım, aşkım. Seni de Kurtarıcımızı da yüzüstü bırakmayacağım. Yemin ederim. " Mesaj sona erdi.

Hannah aceleyle yataktan emekleyerek çıkıp vide doğru gitti. "Yanıt oluştur, yalnızca sesli. " Ağzı öyle kuruydu ki sesi gaklama gibi çıktı. Ekranın önünde kaygılanmış, aklı karışmış halde volta attı. Ne diyecekti ona? Ne söylemek istiyordu? "Kaydı durdur. "

Banyoya gitti, musluktan su içip sıcak yüzüne su çarptı. Aynada yüzünü inceleyip ifadesinden duygularını çözmeye çalıştı. Aidan'ın söylediklerinde samimi olduğundan kuşkusu yoktu. Evliliğini, din adamlığını, her şeyini mahvedecekti - onun uğruna. Bir şekilde fırtınayı atlatacaklar, evlenip bir yerlere gidecekler ve sakin bir hayat sürüp birlikte yaşlanacaklardı. Baştan çıkarıcı bir hayaldi, üstelik de tanıdıktı. Kaç kere onun yanında ya da kendi yalnız yatağında yatıp masallarına böyle bir son kurmuştu? Ancak o hayallerdeki Hannah bambaşka biriydi ve sebebi de sadece derisinin beyaz olması değildi. Simone'a söylediği gerçekten başka bir şey değildi: Geriye dönüp tekrar o insan olamazdı. Ama Aidan bu yeni Hannah'yı sevebilir miydi?

Dışarıdan gelen hafif sesler ona geçen dakikaları hatırlattı. Simone dönmeden önce belki yarım saati vardı. Aceleyle vidin başına döndü. "Buradan Washington'a kontrol noktalarından geçmeyen en kısa rotayı belirle. "

Titrek ışıkla yanan kırmızı çizgiyi inceledi, kuzeydoğuya doğru ilerleyip Alabama'dan Atlanta'ya, Kuzey Carolina dan Virginia'nın güneydoğu köşesine giren 1-81 karayolundan Apalaş Dağları boyunca kuzey Virginia'ya, oradan da doğuya, Washington'a dönen inişli çıkışlı bir hat. Sürüş süresi sekiz saatti, artı kısa ve az sayıda tutmayı planladığı molalar. Demek ki iki gece. Yarın Kuzey Carolina'da bir yerde saklanacaktı. Sonra, ertesi gün, onu görecekti. Ve öğrenecekti.

"Ses kaydına devam et. " Derin bir nefes aldı. "Aidan, ben Hannah. Mesajlarını yeni aldım. Güvendeyim ve sana geliyorum. Bilmen gereken şeyler var, sen Alyssa ile konuşmadan önce sana

söylemem gereken önemli şeyler var. Şu anda Mississippi'deyim, Washington'a gelmem iki günümü alacak. Bana bir adres bildir, cuma günü hava kararmadan önce orada olurum. O zamana kadar, sana yalvarırım ona bizden söz etme. Ve ne yaparsan yap ama kimseye benden haber aldığından bahsetme, babamlara bile. Lütfen, Aidan. Beni bekle. " Ne dediğini fark edince yüzü alev alev yandı. *Hızlı süreceğim* diye ekleyemeden kaydı orada kesti.

İşkence dolu yirmi dakika boyunca pencerenin önünde oyalanıp giderek artan bir endişeyle park yerini izleyerek Aidan'ın cevabını bekledi. Vid sonunda Edward Ferrars'tan yeni bir mesajı olduğunu bildirince, yüreği ağzına geldi.

Bu kez görüntü yoktu, yalnızca erişim cihazından gönderdiği sesli mesaj vardı. Arka plandaki sokak gürültüsünü duyabiliyordu. "Hannah, Tanrı'ya şükür iyisin. " Sesi heyecandan o kadar kesik kesik çıkıyordu ki Hannah zor tanıdı. "Peki ama Teksas'tan neden ayrıldın? Biliyorsun, seni yakalarlarsa cezana yıllar eklenir. Seni hapse bile gönderebilirler. Yüce Tanrım, seni oralarda düşünmek bile... "

Başka birinin bir şeyler söyleyip konuşmasını kestiğini duydu. Bir kadındı ama Alyssa değildi; ses fazla pes, fazla kaba bir sesti. "Affedersin Hannah, bir dakika" dedi. Sonra daha alçak sesle, "Evet ama... " Kadının sesi yükseldi, heyecanlı bir mırıltı halini aldı. Aidan sözünü kesti. "İyi, tamam. Kalemin var mı? "

Hannah hüsranla inledi. Aidan'ın yanma sürekli ondan imza, dua ya da her ikisini birden isteyen insanlar yaklaşırdı. Onlarla birlikte dua eder, elini alınlarına koyar, erişim cihazlarının ekranlarına, reçetelerin arkasına, dergilerden koparılmış sayfalara, kâğıt paralara, avuçlara, kollara, eline tutuşturdukları her şeye imzasını atarken insanlar da aç bir hayranlıkla onu seyrederlerdi. Bazen de ağlarlardı. Kimseye hayır demez, en ufak bir tahammülsüzlük göstermezdi ama şimdi İsa'dan aceleyle bu kadına bir çocuk daha vermesini ve kocasının içkiyi bırakmasını isterken, Hannah sesindeki sabırsızlığı işitiyordu.

Hannah pencerenin önüne tam zamanında döndü ve minibüsün motelin park yerine girdiğini gördü. "Otuz saniye ileri al. "

.. yapacağımı bilmiyorum, Hannah" diyordu Aidan. "Sana olduğun yerde kal ve gelip seni almamı bekle derdim ama güvenli bir yerde misin, bu mesaj eline ne zaman geçecek, nasıl yolculuk yapacaksın hiç bilmiyorum. Kesin olan bir şey var, o da başkente gelemezsin. Çok fazla kontrol noktası var ve sürekli yerlerini değiştiriyorlar. Dur bir dakika düşüneyim. " Durakladı.

Hannah, *"Haydi* ama! " diye bağırdı. Simone minibüsten iniyordu, az sonra merdivenlerden çıkıp kapıyı açacaktı. Hannah'nın eski yaşamından biriyle iletişim kurduğunu öğrenirse ne yapardı? Tehdidini hayata geçirir ve onu öldürür müydü? Simone bunu yapabilir miydi, iki saat önce sevişiği birini öldürebilir miydi? Hannah'nın içgüdüleri evet dedi.

Aidan nihayet, "Pekâlâ" dedi, "bak ne yapacağız. Virginia'da, Maxon'da bir tatil evim var, adresi 1105 Chestnut. Oraya git. Ben bu gece yola çıkar, bütün alıcıları devre dışı bırakırım ve cuma günü de işten kaçar kaçmaz yanma gelirim. Polis sürekli devriye geziyor, o yüzden araban varsa evin önüne park etme. Tren istasyonu bir buçuk kilometre mesafede, park yerinde bırakıp oradan yürümen gerekecek. Arka kapının kilidini açık bırakacağım. Ah, eve hava kararmadan önce varırsan ışıkları açma sakın. Girişte, duvarda bir el feneri var, onu kullanırsın. " Uzun, derin bir nefes aldı. "Lütfen aşkım, dikkatli ol. Ben... "

Hannah dışarıdan yaklaşan ayak seslerini duydu. "Oturumu kapa. Vidi kapa. " Pencerenin önünde kaldı, yüzünde gülümseyen bir maske oluşturdu. Simone kapıyı açtı ve deniz kokan serin bir hava akımıyla beraber içeri girdi.

Hannah biraz fazla canlı bir sesle, "Ne çabuk geldin" dedi.

Simone başını eğdi, gözlerini hafifçe kısıp ona baktı. "Ben sözümü tutarım" dedi. Dile dökülmemiş meydan okuma havada asılı kaldı: *Ya sen?*

Ama o an geçiverdi. Yemeklerini yerken Simone vidi kullanarak bir harita açtı ve Hannah için kuzeye giden kaba bir rota çizdi: Alabama ve Tennessee'den geçerek Kentucky'ye, Virginia'ya, Pennsylvania'ya gidecek, oradan sonra da New York ve New England'dan geçecekti. New York - Kanada sınırında bir alanı işaretledi. "Burası sınırı geçeceğin yer. Ama önce şuraya gideceksin, Champlain kasabasına. Gece yarısıyla saat iki arasında geçmelisin. Champlain'e zamanında varabileceğinden emin değilsen bulunduğun yerde ertesi güne kadar bekle. Minibüsü kasabanın içine park etmeyeceksin. " Uydu görüntüsüne geçti ve küçük ticari bir binaya zumladı. "Anacaddeye git ve burayı bul. Aiken'in Hayvan Kliniği. Tabelayı görüyor musun? Bütün harfleri yanıyorsa o gece sınırı geç. Bir harfi yanmıyorsa ertesi gece geçersin. İki harfi yanmıyorsa iki gece sonra. Sönük harfler ikiden fazla olmaz, ama ne olur ne olmaz yanında yeteri kadar yiyeceğin olsun, çünkü son noktaya vardıktan sonra, geçme zamanı gelene kadar oradan ayrılamayacaksın. "

"Peki, son nokta tam olarak neresi? "

Simone haritayı tekrar odakladı. "Burası. Terk edilmiş bir çiftlik. Sana yolunun tarifini vereceğim. Minibüsü ahırın içine park et ve geçmek için gece yarısını bekle. Giderken minibüsün sinyal kesicilerini kapa -bunu yapmayı unutmamalısın, yoksa geldiğini bilemezler- ve kuzeye doğru yürümeye başla. Sana yönünü bulman için bir pusula vereceğim. Hava çok soğuk olacak, o yüzden bütün giysilerini üstüne giy. Yarım saat sonra, yüzüğünü çıkar ve yere at. Biri seni almaya gelecek. "

Kafası karışan Hannah sordu. "Yüzüğüm varken, neden minibüsün sinyal kesicilerine ihtiyacım var ki? "

"Yüzükler minibüstekilerin yarısı kadar bile güçlü değildir, hem zaman zaman güvenilmez olabilirler" dedi Simone. Hannah kaşlarını çattı. Susan bunu söylememişti. Ya Aidan'ın yanındayken de çalışmazsa, o zaman ne olacaktı? Evinde Hannah'yı barındırdığı için polis onu da tutuklar mıydı?

Simone parmaklarını şıklattı. "Dinliyor musun? Bu ve daha birçok sebepten dolayı, minibüsten ancak çok mecbur kalırsan ayrılacaksın, ayrılırsan da elini çabuk tut. "

Simone yapılacaklar ve yapılmayacakların listesini yapmaya devam etti: Eyalet sınırlarını mümkün olan en kısa güzergâhtan geç. Kilometrelerce dolaşman gerekse bile, her türlü tünelden ve önemli köprülerden uzak dur. Minibüsün hız kontrol sistemini her zaman açık tut ki kazara hız sınırını aşmayasın. Uyumadan önce minibüsü gizlilik konumuna geçir ama yolda kapalı tut, polisi şüphelendirir. Plakalardaki Teksas yazısının üstünü çamurla kapa. Dükkânlarda, lokantalarda silahı üstünde taşıma, çoğu yerde metal algılayıcıları vardır. Yalnızca kapısı dışarıya açılan tuvaletleri kullan. Saldırıya uğrarsan, "İmdat! " diye değil, "Yangın var! " diye bağır. Kaçmak isteyeceksin, ama kendine hâkim olmalı ve kaçabileceğinden emin oluncaya kadar karşı koymalısın; önce avcunun dip kısmıyla burnuna vur, sonra hayalara saldır. Dizini kullanma, adam bunu bekliyor olacaktır, ayağınla var gücünle tekme at. Kamyon duraklarında durma, çok fazla yalnız erkek vardır. Küçük kasabalarda ya da zengin semtlerde durma. İçgüdülerini asla göz ardı etme. Korkuyorsan, mutlaka bir nedeni

vardır.

Hannah bu gerçekçi listeyi dinledikçe gerildi. Doğru Yol Merkezi'nde ve güvenli evde geçirdiği haftalarda, dünyanın bir Renkli için ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu unutmuştu. Talimatları Simone'un ardından tekrarladı, unutma lüksü olmadığını bildiğinden ezberledi.

Son olarak, Simone ona tabancanın nasıl doldurulduğunu ve ateşlendiğini gösterdi. Soğuk ağırlığını elinde hissedince, Hannah bunu kullanmaya gücünün yetip yetmeyeceğini merak etti. Kendi üzerinde, evet; yakalanma durumunda, tereddüt etmeyeceğinden oldukça emindi. Ama Simone'un dediklerini yapabilecek miydi, öldürmek için göğsüne nişan alıp düşünmek için bir saniye bile beklemeden ya da saldırganla anlaşma yoluna gitmeyi denemeden birini vurabilecek miydi?

Simone tabancayı elinden alıp masanın üstüne koydu. "Gün batıncaya kadar az bir zamanımız var" dedi. Elini Hannah'nın kolundan hafifçe geçirip boynuna götürdü ve manalı manalı gülümsedi. "Nasıl geçirelim? "

Hannah gerildi, sadece birazcık, ama Simone bunu hissetti. Eli yanına düştü, kaşları yukarı kalktı. *"Non? "*

"B-bilmem? " diye kekeledi Hannah. Bu sabah Aidan'ı kaybettiğini sanıyordu ama şimdi onu kaybetmediğini, iki gün sonra onun yanında olacağını bilirken, nasıl yeniden Simone'la yakınlaşabilirdi? Bunu nasıl isteyebilirdi? Çünkü işin doğrusu, bir parçası istemiyordu. "Bu sadece... " Cümlesini yarım bırakıp gözlerini ellerine dikti.

"Hannah. " Başını kaldırmayınca, Simone nazikçe çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Beni dinle. Bunun için... " elini hızlı hızlı aralarında salladı, "aramızda geçenler için üzülme. Belki kadınları seviyorsun, belki sevmiyorsun. Böyle bir krizin ortasındayken, kim olduğunu, ne olduğunu anlayamazsın. Ama bir gün öğrenme fırsatını bulman için Tanrı'ya dua edeceğim. "

Kadının sesindeki içtenlik Hannah'yı şaşırttı. Her nedense onun hep bir ateist olduğunu düşünmüştü. "Sahi mi söylüyorsun? Dua mı edeceksin? "

Simone omuz silkti. "Tabii. Tanrı olmasa ne amacımız ne de ruhumuz olurdu. Yürüyen kan ve kemik torbalarından başka bir şey olmazdık. "

"Ama... Ama sen lezbiyensin. "

"Ne olmuş? "

"Seni nefret uyandıran biri olarak gören Tanrı'ya nasıl dua edebilirsin? "

Simone inançsız bir tavırla burun büktü. "Ben onların tanrısına, *Kitabı Mukaddes'teki* o hiddetli, maço Tanrı'ya inanmıyorum ki. Öyle bir varlık nasıl var olabilir? Mümkün değil. "

Hannah söylediklerinden şüphe etse de Simone'un kendinden eminliğine gıpta ettiğini fark etti. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun? "

"Yaratıcı Tanrı ise, Tanrı kâinattaki her şeyi kapsıyorsa, öyleyse Tanrı her şeydir ve her şey de Tanrı'dır. Tanrı yeryüzüdür, gökyüzüdür, göğün altında topraktan çıkan ağaçtır, kuşun gagasındaki solucandır, o solucanın karnındaki topraktır. Tanrı hem kadındır hem erkektir, düzcinseldir, eşcinseldir, siyah ve beyazdır ve de, " Simone Hannah'nın şüpheci bakışına karşılık empatik bir tavırla, "kırmızıdır - evet öyledir de" dedi "ve yeşildir, mavidir, diğer bütün renklerdir. Ve bu yüzden, beni kadınları sevdiğim için küçük görmek ya da seni bir kadınla yatan bir Kırmızı olduğun

için küçük görmek yalnızca O'nun yarattıklarını küçümsemek değil, O'ndan da nefret etmek olurdu. Benim Tanrım o kadar aptal değil. "

BENİM Tanrım. Bu kavramla şaşkına dönen Hannah başını iki yana salladı. Yalnızca tek bir Tanrı vardı, öyle kendininkini uyduramazdın. Yetiştirildiği, bir tablodaki figür kadar mutlak olarak yerleştirilmiş inançta kesinlikle olmazdı bu. Mona Lisa'nın elleri daima çaprazlanmış olarak kalacaktı. Asla dönüp arkasındaki manzaraya bakmayacak, asla yüzüne düşen saç tutamını kaldırmayacak, asla esnemeyecek ya da ağzı kulaklarına varacak şekilde sırıtmayacaktı. Onu seyredebilirdin ama eline bir fırça alıp da beğenmediğin bir tarafını değiştirmek kesinlikle haddin değildi. Bunu yapmayı düşünmek bile inanca aykırıydı.

Ama yine de Hannah'nın ailesi ona inancın son derece kişisel, sadece Tanrı ile onun arasında bir şey olduğunu öğretmişti. Kendi inancında başından beri ne kadar az iradesi olduğunu, kendi görüşlerinin ne kadar az önem taşıdığını kavrarken çelişkiye düştü.

Simone, "Benim Tanrım sonsuz bilgelik, sevgi ve merhamet tanrısıdır" diyordu, "vaktini ateşler ya da ee... *soufre* parçaları... "

"Kükürt" dedi Hannah.

"Eşcinsellerin başına kükürt parçaları atmakla geçiren bir zorba değildir. "

Bu doğru olabilir miydi, yoksa Simone'un -ve de kendisinin- hüsnükuruntusu muydu? Eğer Simone haklıysa, Hannah hâlâ O'na dönüş yolunu bulabilir demekti.

"Senin Tanrın güzelmiş" dedi.

"Elbette. "

Güzel ve günaha davet eden bir tanrı. Annesi olsa, bunun Şeytan'ın kulağına fısıldadığı bir vesvese olduğunu söylerdi ama hiç de öyle gelmiyordu; öyle olmayacak kadar temiz, ilahi geliyordu. Hannah tereddüt etti, sonra da sordu. "Sen Tanrı'yı hiç kaybettin mi? "

"Tecavüze uğradıktan sonra kaybettiğimi sandım ama aptalca bir düşünceydi. İçinde olan, vücudunun her bir molekülüyle bütünleşmiş bir şeyi nasıl kaybedebilirsin? Nasıl beynini ya da ruhunu kaybedemezsen, Tanrı'yı da kaybedemezsin. İkisi olmazsa, sen diye bir şey olmaz. "

Hannah, "Yalnızca hiçlik olur" diye mırıldandı ve bunu söylerken baygınken gördüğü rüya aklına geldi. Yalnızca hiçlik, soğuk, kara ve boş. Bir daha asla dönmek istemediği bir yer. Ürperdi. Simone bunu anladı ama onu rahatlatmak için bir hareket yapmadı. Bakışı sabit ve şefkatliydi, hiçbir şey talep etmiyordu.

Hannah eğilip yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Her şey için. "

Simone gülümsedi. "Benim için zevkti. "

Hannah içinden, *benim için de,* diye geçirdi, *yan çizmeden söylüyorum.*

Simone pencereye gitti, perdeyi kenara çekip dışarı baktı. "Güneş batmış" dedi. "Gitme vakti geldi. "

Valizlerini alırlarken Hannah otel odalarında zaman kavramını yitirmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Aidan'ın yanındayken zaman hep çok hızlı geçer, önce kendisinin, sonra da Aidan'ın gizlice geceye, ayrı hayatlarına dönme vakti geliverirdi. Bu sabah Simone'la yaptığını bir

kere bile yapmamıştı; Aidan'ın yanında yatıp günün yüzünü aydınlatan ilk ışığını görmemişti.

Belki de iki gün sonra görecekti.

Minibüsün yanma gidince, Simone direksiyona geçmesini isteyerek Hannah'yı şaşırttı. Aylardır araba kullanmamıştı, başta biraz sarsıntılı sürdü. Simone yol tarif etti, ama onun dışında sessiz ve düşünceliydi. Hannah giderek gerginleştiğini fark etti. Simone bir şeyden mi şüphelenmişti? Fikrini değiştirmek üzere miydi? Hannah hissettiği kadar suçlu görünmemeye gayret ederek gözlerini yoldan ayırmadı.

Fakat otoparka girip park ettikleri zaman, Simone minibüsü Hannah'nın biyometrisine karşılık verecek şekilde programladıktan sonra yolcu koltuğunun altından büyük bir kitap çıkardı: On yıllık yıpranmış bir Kuzey Amerika yol atlası. Hannah, "Bu ne için? " diye sordu.

Simone gösterge panelini işaret etti ve Hannah navigasyon cihazı olmadığını ilk kez fark etti. "Biz navigasyon kullanmayız. O cihazların hafızası vardır, uydu şirketleri de polisin istediği zaman erişebildiği kayıtlar tutarlar. Bu yüzden yolumuzu eski usullerle buluruz. " Yol atlasıyla birlikte aynı zamanda pusula olan kol saatini, kararsızlıkla bakan Hannah'ya uzattı. "Zaten" dedi Simone, "sinyal kesici uydu sinyallerini engeller, o nedenle navigasyon cihazı olsaydı bile çalışmazdı. Görünmez olacaksın. Biz bile seni takip edemeyeceğiz. "

Simone onu yakından izliyordu, Hannah rahatladığının belli olmadığını umarak başını öne salladı. Kasımcılar'ın hareketlerini izleyebilecekleri ihtimalini hesaba katmamıştı bile. *Tanıdığım birtakım teröristler.*

"Aklında tutman gereken en önemli şey, Hannah, yakalanmak üzere olduğunu düşündüğün anda hemen yapman gereken şey, sinyal kesiciyi kapatmak. Bu şekilde haberimiz olur ve kendimizi korumak için gerekli adımları atabiliriz. " Sorgu altında polise anlatacağı şeylerden. "Minibüsün dışında yakalanırsan, elinden gelirse yüzüğünü yere at. "

Hannah ansızın Simone'un gitmesine izin vermekle tehlikeye attığı şeylerin büyüklüğü karşısında utandı, "Atarım" dedi. Bu Simone'un açısından tam bir inanç demekti - kısmen yanlış kişiye bahşedildiğini tedirginlikle fark ettiği bir inanç. Kıpırdanıp durmaması için ellerini bacaklarının altına kaydırdı.

Simone düşüncelerini okumuş gibi gözlerinin içine baktı. "Sözünü tutacağına ve tanıdığın hiç kimseyle irtibat kurmayacağına güveniyorum. Erişim cihazın yok ama bu istersen halka açık ağ girişlerini kullanmana ya da Kanada'ya varınca birilerini aramana engel olmayacaktır. Birini aramak hevesine kapıldığını hissedersen, ki bugün olmasa bile gelecek hafta veya gelecek sene hissedeceksin, çok sayıda iyi insanın hayatının ellerinde olduğunu hatırla. "

Hannah bir tehdit gelmesini bekledi ama gelmedi. Nedense bu daha fazla suçluluk duymasına sebep oldu. "Sözümü tutacağım" dedi. *Tek bir şey hariç.* "Ve sırlarınızı koruyacağım. " Hiç olmazsa bunun için dürüstçe söz verebilmişti.

Simone, *"Bön"* dedi. Yüzündeki ifade yumuşadı. "Şimdi, kendi yollarımızı izlemeliyiz. Quebec'te hoşça kal demenin iki yolu vardır. Biri elveda anlamına gelen *adieu.* Diğeri de tekrar görüşene dek demek olan *au revoir. "* Eğilip Hannah'nın önce dudaklarına, sonra da alnına hafif bir öpücük kondurdu. *"Au revoir, ma belle. Cesaret. "*

Hannah da elinde olmadan, *"Au revoir"* dedi. Doğru çıkmasını umduğu şeylerin arasından çekip

çıkarabildiği bir tek bu oldu.

Atlasa bakmak için minibüsü belirli aralıklarla yolun kenarına çekerek, her eyalet sınırından geçişinde otoyoldan çıkmak mecburiyetinde kalıp navigasyon cihazının eksikliğine sövüp sayarak kuzeye doğru ilerledi. Haritalar tam olarak doğru değildi, Alabama'da, sonra da Georgia'da iki kıymetli saatini arka yolları bulmaya çalışarak harcadı.

İlk molasını LaGrange'ın dışında verdi. Minibüsün şarjı azalıyordu ve direksiyon başında altı buçuk saat geçirdikten sonra bacaklarını esnetmeye ve tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı. 1-85 karayolunun hemen dışındaki kalabalık, ışıl ışıl aydınlatılmış zincir istasyonlara uğramayıp yolun üç kilometre aşağısındaki küçük salaş bir istasyonda karar kıldı. Aydınlatması yetersiz olduğundan ve görünürde başka müşterisi bulunmadığından burayı seçmişti.

Simone'un verdiği nakit kartını inceliyordu ki sırtında ona bakan gözler olduğunu haber veren bir karıncalanma hissetti, dönüp bakınca görevlinin dükkânın içinden kendisini izlediğini gördü. Şarjı başlattı, minibüsün kapısını kilitledi ve başını öne eğip hızlı adımlarla binanın arka tarafındaki tuvaletlere doğru yürüdü.

Bir erkek sesi, "Hey bayan, nereye gittiğini sanıyorsun sen? " diye bağırdı.

Hannah dönünce adamın eşikte durduğunu gördü. Orta yaşlı ve esmerdi, gözlerinin altında patlıcan moru halkalar vardı. Tavrı kesinlikle saldırgancaydı. Hannah, "Tuvalete" dedi.

Adam parmağını ona doğru salladı. "Hayır. Renkliler tuvaleti kullanamaz. "

Mesanesi yanıyordu. Hemen gitmezse iki gün içinde ikinci kez altını ıslatacaktı. "Of, haydi ama. Depomu dolduruyorum. Herhalde bu tuvaletinizi kullanma hakkı verir bana. "

Bunu der demez, hata yaptığını anladı. Adam kapıdan çıkıp ona doğru gelmeye başladı. Hannah'dan biraz kısaydı ama ince bedeni sırım gibi kuvvetliydi. Hannah ihtiyatsızlığı için içinden kendine sövdü. Neden adamla dalaşmıştı ki sanki? Paltosunun cebindeki silahı yokladı ve minibüste bıraktığını anladı.

Yanma yaklaşırken adamın yüzündeki düşmanca ifade meraka dönüştü. Gözleri Hannah'nın göğüslerine indikten sonra tekrar yüzüne çevrildi. Lekeli, çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet bayan, sen haklısın, Faruk haksız. Faruk müşterilerini memnun etmeli, birinci kural bu. Gel, sana tuvaletin yerini göstersin. " Elini binanın arka tarafına doğru sallayıp Hannah'ya pis, yıkanmamış erkek kokusu gönderdi.

Hannah ansızın korkuya kapıldı. Çabucak yola göz attı ama görünürde hiç araç yoktu. Burada onunla yapayalnızdı. "Boş ver" dedi.

Yan yan adamdan uzaklaşıp minibüse yanaşmaya başladı. Adam gülümsemeyi bırakmadan aynısını yapıp Hannah ile kaçış yolu arasında kaldı. Ellerini iki yana açtı. "Neden gidiyorsun, ha? Faruk çok üzgün, hayır dememeliydi. Bayanlar için güzel, temiz tuvaleti var, göreceksin. " Ona doğru bir adım atınca, Hannah içgüdüyle bir adım geri gitti. Birkaç adım sonra binanın arkasındaydılar, yoldan bakınca görülmezlerdi.

"Gerçekten gitmeliyim. " Hannah minibüse koşmayı düşündüyse de zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Zihni hızla işlemeye, Simone'un gösterdiği hamleleri hatırlamaya çabaladı. Motel odasında kendinden emin ve kuvvetliydi ama şimdi buradayken, hareketleri nasıl yapabileceğini düşündü. Adam bir adım daha yaklaştı. Bu kez Hannah yerinde kaldı.

"Benden uzak dur. "

Adamın gözleri kısıldı. Hannah adamın saldırganlığının, yeni döşenmiş katrandan yükselen sıcak gibi, dalgalar halinde yayıldığını hissetti. Belli etmeden ayaklarının arasındaki mesafeyi açtı, sol ayağını hafifçe öne doğru kaydırıp tekme atmak için sağ ayağına güç verdi. Tek yapması gereken minibüse ulaşmasına yetecek kadar etkisizleştirmekti. Pis kokusu başını döndürüyordu. Kolunu geri çekti, elini arkaya yatırıp avcunun dip kısmını ortaya çıkardı. *Önce burnuna vur, sonra hayalara saldır.*

Tam o sırada bir aracın yaklaştığını duydu, sesine bakılırsa bir motosikletti. Faruk dondu ve başını sesin geldiği yöne doğru eğdi ama gözlerini Hannah'dan ayırmadı. Uzun saniyeler boyunca nefeslerinin dumanlı tutamları soğuk havada kıvrılıp bükülürken gergin bir ittifak içinde orada durdular. Motosiklet yavaşladı ve gürültüsü alçalıp vızıltıya dönüştü. Faruk suratını astı, başını arkaya çevirip istasyona giren motosiklete baktı. Motosiklet minibüsün hemen arkasındaki şarj makinesinin önüne yanaştı.

Hannah rahatlayarak adamın arkasından çıktı ve motosikletin sürücüsü başını çevirip onlara baktı. Hannah hızlı hızlı minibüse doğru yürümeye başladı. Tam yarı yola gelmişti ki motosikletli kaskının vizörünü kaldırdı, yüzü açığa çıktı.

Cart, limon sarısı yüzü.

Hannah yanma yaklaşırken onun genç, kendi yaşlarında, zenci yüz hatlarına sahip iri bir erkek olduğunu gördü. Pazıları üstündeki deri ceketin kollarını germişti. Gözleri ürkütücü deniz yeşili rengindeydi, sapsarı bir denizde yüzen iki egzotik balığa benziyorlardı. Gözleri Hannah'dan tezgâhtara kaydı, durumu kavradı. "İyi misiniz, hanımefendi? " diye sordu. Sesi beklenmedik ölçüde alçak ve nazikti.

Hannah karşısında durdu. Titrek bir sesle, "Evet, teşekkür ederim" dedi. "Çok teşekkür ederim. "

Yabancı, başını eğip onu süzdü. "Size elini sürdü mü ya da bir şekilde zarar verdi mi? " Hannah adamın sesindeki, sadece Faruk'u değil, yanına kâr kalacağını bilmenin verdiği güvenle Renklileri mağdur eden, savunmasızlıklarından faydalanan herkesi hedef alan kontrolsüz ve lav gibi kaynayan hiddeti o zaman işitti, içinde aynı hiddetin kabardığını hissetti, yabancının sarı yumruklarının tezgâhtarın yüzüne tekrar tekrar inip pelteye çevirdiğini hayal etti. Başını iki yana sallayıp o dehşetli görüntüyü dağıttı. "Hayır, gerçekten iyiyim. "

Sesini Faruk'un duyacağı kadar yükselterek, "Pekâlâ öyleyse" dedi yabancı, "sanırım bugün onun şanslı günü. " Omzunun üstünden tezgâhtara ölümcül bir bakış attı. Hannah dönüp adamın bir adım gerilediğini gördü. Yabancı, motora hız verince Faruk yerinden sıçradı. Sonra deliye dönmüş gibi oldu, yumruklarını onlara doğru savurup bir o ayağının bir öbür ayağının üstünde çılgınca zıplamaya başladı.

"Kahrolası Renkliler, köpek pislikleri! Bastığınız toprağı kirletiyorsunuz. Mülkümden defolun, yoksa polis çağırırım! "

Hannah kurtarıcısına minnetle son bir kez baktıktan sonra, esip gürleyen adama aldırmadan aceleyle aracına gitti. Kabloyu beceriksiz ellerle çıkarırken yabancı durup bekledi. Hannah minibüse binip aracı çalıştırdı, yabancı motosikletiyle gelip yanında durdu. Hannah cami açtı. Yabancı, "Kendinize dikkat edin" dedi.

Hannah ne suç işlediğini merak ederek adamın yüzüne bak-ti. Her ne yaptıysa, biraz önce bağışlanmayı hak edecek bir şey yaptı, diye düşündü. "Siz de" dedikten sonra kendini de şaşırtarak ekledi. "Tanrı sizi korusun. "

* * *

"Düzensiz sürüyorsunuz. " Araç yirmi dakika içinde üçüncü kez uyararak Hannah'nın tuttuğu direksiyonu düzeltti. Günbatımına daha bir saat vardı ama uyanık kalmak için mücadele veriyordu. Dikkatleri üzerine çekmeyi göze alamayacağını bildiğinden, Greensboro'da otobandan çıkıp bir ucuzluk mağazasının park yerine girdi. Soğuğun ve kâbusların verdiği sıkıntıdan iyi uyuyamadı; en ufak sesle sıçrayarak uyanıyordu.

O gece Virgina'da bir yerde bir çalının arkasında çömelirken, bitkinlik ve korku çekmekten, tedbiri elden hiç bırakamamaktan ne kadar usandığını düşündü. Faruk ile yaşadığı olaydan sonra mola yerlerinden ve istasyonlardan uzak durmuştu, işini ormanlarda, metruk ambarların arkasındaki otların arasında, etrafı vızıldayan sineklerle çevrili, kurbağaların dikizlemeleri altında ve kuru yapraklarla dalların hışırtıları eşliğinde görüyordu. Böyle seslere alışık değildi ama korkmuyordu. Aslında sakinleştirici bir etkileri vardı.

Geçtiği şehirlerin arasındaki, giderek engebesi artan arazinin -Kuzey Teksas'ın uçsuz bucaksız, dümdüz, tekdüze banliyölerinden çok farklıydı- güzelliğiyle; Kuzey Carolina'nın vahşi ormanlarının ve yol tabelalarının ışığında ve şehirlerin parlaklığında batı yönünde ara ara belli belirsiz görünüp kaybolan Apalaş Dağları'nın ihtişamıyla heyecanlanıyordu. Bu toprakları gündüz görmeyi çok isterdi ama artık göremeyeceğini biliyordu. Kanada'nın çok sayıdaki doğal güzelliğini gözünde canlandırıp, görmeye, hatta belki de içlerinden birine yerleşmeye yemin etti. İnsan kalabalıklarından, çıkardıkları pis kokulardan, gürültülerinden, ayaklarının altındaki betondan ve üst üste dizilmiş boş, kapaksız gözler gibi bakan pencereleriyle üstüne üstüne gelen binalardan, düz çizgilerle dik açılardan, yıldızsız sarımsı gri gecelerden ve hava kirliliğinin olağanüstü hale getirdiği günbatımlarından usanmıştı.

Gösterge tablosundaki saat on ikiden on iki sıfır bire atlayınca, içinde gerginlikle karışık bir heyecan çırpıntısı hissetti. Aralık'ın otuz biri olmuştu, yılbaşı. Onu göreceği gün.

Geçen yıl evinde ailesiyle ve kiliseden bazı dostlarla birlikte kutlamıştı yılbaşını. Gülümsemiş, kadehleri köpüklü elma suyuyla doldurmuş ve vakit gece yarısına gelince kadehini kaldırıp annesiyle babasını, Becca'yı ve diğer konukları öpmüş, herkese mutlu yıllar dilemişti. Ve gece boyunca Çocuk Esirgeme Derneği'nin yıllık resmi balosuna katılan Aidan ile Alyssa'yı hayal etmişti, ertesi gün netin onların fotoğraflarıyla kaplı olacağını biliyordu; smokiniyle çok yakışıklı görünen Aidan, başını ona doğru kaldırmış gülümseyen Alyssa. Nette fotoğrafları arayamayacağını, karısıyla gerçekten güzel vakit geçirdiğini gösteren izleri bulmak için Aidan'ın yüzünü inceleyemeyeceğini biliyordu.

Bugünse kıskanmak için bir nedeni yoktu. Bugün onu görecekti. Aidan da... o ne görecekti peki? Sevdiği kadını mı, yoksa bir ucube mi? Ya onu artık arzulamazsa? Ya kırmızı derisi geçemeyeceği bir dur işareti olursa? Ona bakıp da son bir defa dokunamamaya, öpememeye, sarılamamaya nasıl dayanırdı? Bu düşünce onun yanma gitmeye karar verdiği anda aklının karanlık bir köşesine sinmişti ve şimdi korkunç ve inkâr edilmez biçimde gün yüzüne çıkmıştı.

Yarından sonra Aidan'ı bir daha hiç görmeyecekti.

Kanada'ya yanma gelemezdi; gelecek olursa, Kaşımalar mutlaka öğrenir ve ikisini de

öldürürlerdi. Simone bu işi başka birine verirdi ama seslerinin kesildiğinden de emin olurdu. Başka bir seçeneği kalmazdı, özellikle de Aidan'ın şöhreti düşünülürse. Hannah ile Kuzey Amerika'yı terk etseler bile dünyada Aidan'ın yüzünün tanınmadığı bir yer yoktu gidebilecekleri. Onu bu tehlikeye ve aralıksız, bitmek bilmez korkuya maruz bırakmayacaktı.

Ama. Bir gün bir gece Aidan'ın olacaktı ve bunun mükemmel olmasını, artık geleceği olan o engin boşluğa taşıyabileceği parlak bir mücevher olmasını istiyordu.

Yetmeyecekti. Yetmek zorundaydı.

Başkente yaklaşırken boş arazi yerini banliyölere bıraktı. I-66'dan çıkıp güneye, Washington'ın eteklerindeki seçkin semtlerine doğru yöneldi. Otobandan uzaklaştıkça daha temiz, daha geniş semtlere giriyor, daha görkemli evlerle karşılaşıyordu.

Sonunda Maxon'a vardı. Tek bir trafik ışığı olan, şehirden çok köye benzeyen, geçmişte kalmış bir yerdi. Işığın yeşile dönmesini beklerken kar atıştırmaya başladı ve manzaraya daha gerçeküstü bir mükemmellik kattı. Hannah Alyssa'yı kolunda hasır bir sepetle Gurme Büfesi'nden alışveriş ederken, Ritz salonunda saçlarını yaptırırken, Telveli Fincan'da bir arkadaşıyla sütlü kahve içerken hayal edebiliyordu. Aidan'ın Swope Mücevherat'tan Alyssa'ya bir hediye -fazla gösterişli olmayan bir şey, belki bir sıra inci veya zevkli pırlanta küpeler- seçtiğini, sonra Chez Claude'da creme brulee yerken verdiğini gözünde canlandırabiliyordu. Rüya gibi bir hayat, Hannah'nın girmeyi hayal ettiği ama başaramadığı bir dünya.

Chestnut Sokağı'na dönerken direksiyonu sıktı. Diğer her şey gibi, iki yani ağaçlı bu geniş sokak da yolun epeyce gerisindeki etrafı parmaklıklarla çevrili, ağaçlı geniş bahçeleri olan malikâneleriyle pitoreskti. 1105 numara, Hannah'nın görebildiği kadarıyla büyük revaklı ve koyu renk panjurlu beyaz, kolonyal tarzda bir çiftlik eviydi. Ferforje bahçe kapısında çam dallarından neşeli, kırmızı fiyonklu bir çelenk asılıydı. Hannah, Alyssa kendi elleriyle asmıştır diye düşündü. Tam ortada olduğundan emin olmak için Hannah'nın olduğu yere çekilmiş, hafifçe düzeltmiş, eserine sakin bir gururla bakarak gülümsemişti herhalde. Bu evi Alyssa seçmiş, dekore etmiş, Aidan ile ikisinin zevkine göre döşemiş, bir evi yuva yapan kadınsı dokunuşlar eklemişti.

Burada ne işim var benim? Minibüsü döndürüp otobana çıkmak ve Kanada sınırına doğru yola devam etmek için güçlü bir istek duydu. Ama böyle yaparsa, Aidan'ın kalbini kırardı. Zaten kıracaktı, biliyordu ama yüreksizlikten kırmayı istemiyordu.

Bu yüzden minibüsü sokağın ilerisine doğru sürdü, küçük bir derenin üstündeki köprüyü aşıp birkaç evin, kararmış bir kilisenin, bir parkın önünden geçti. Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu ve tren istasyonu hepsi pahalı, çoğu ithal, üzerleri hafifçe kar tutmuş birkaç otomobil haricinde boştu. Direksiyon başında geçen yedi saatten sonra her yani tutulmuş halde paltosunu giydi ve tabancayı büyük bir dikkatle sağ cebine koyduktan sonra sırt çantasını alıp kendini soğuğa hazırlayarak kapıyı açtı. Mississippi'den ayrıldığında hava on-on beş, Greensboro'da beş altı dereceydi ama bir soğuk hava dalgası gelmiş ve minibüsün termometresindeki rakamlar kuzeye ilerledikçe düşmüştü. Burada eksi sekizi gösteriyordu ve dışarı çıkınca saniyeler içinde böyle bir soğuğa hazırlanmak diye bir şey olmadığını anladı. İçinden Susan ile Anthony'ye teşekkür ederek verdikleri eldivenleri aceleyle giyip kapüşonunu da başına çektikten sonra kaygan kaldırımda elinden geldiğince hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Kar giderek şiddetlenmişti; dönerek yüzüne vuruyor, yanaklarını uyuşturup etrafı bulanıklaştırıyordu. Yine de kar yağdığı için memnundu, fırtınada dışarı çıkma cesaretini gösteren kimse yoktu ve yanından geçen birkaç arabanın sürücüsü de ya onu görememiş ya da kaldırımdaki

yalnız yayayı merak edecek yerde dikkatini eve sağ salim dönmeye vermişti.

Aidan'ın evine giden yolu yarılamıştı ki daha önce gördüğü kiliseye geldi. Şimdi vitray pencerelerinin mücevher gibi parladığını, öndeki yola sıralanmış dökme demir lambaların yandığını ve KUTSAL DOĞUM KİLİSESİ, KURULUŞ 1737 yazan tabelayı aydınlattığını gördü. Tabelanın altına, menteşeleri üzerinde rüzgârda öne arkaya sallanan o tanıdık EPİSKOPAL KİLİSESİ HOŞ GELDİNİZ DER levhası asılıydı. Kiliseye giden yolun başında durup kilisenin sivri çatısına, beyaz padavra kaplamalı heybetli çan kulesine hayranlıkla baktı. Hannah öteden beri episkopal kiliselerinin estetiğini, zenginliğini ve zarafetini beğenirdi. Annesiyle bir keresinde arabayla Dallas'taki Enkarnasyon Kilisesi'nin önünden geçerken Hannah kilisenin güzelliğinden bahsetmişti.

Samantha Payne sert bir tavırla "Güzelliği o kadar işte" demişti, elbette Episkopal Kilisesi'nin o dile düşmüş özgürlükçülüğünü ima ediyordu: Deri renklendirmeye ve Yaşamın Kutsallığı yasalarına başta gösterdiği muhalefeti; boşanmaya ve kadın papazlara izin verilmesini; evlilik öncesi cinsel ilişkinin, eşcinselliğin ve alkol tüketiminin hoşgörülmesini ve en beteri de bazı kilise bölgelerinin eşcinsel papaz ve piskoposların idaresinde olmasını kastediyordu.

Hannah başını arkaya eğip gözlerini çan kulesinin hasretle Tanrı'yı işaret eden karla kaplanmış bir parmağa benzeyen tepesine kadar kaldırdı. İçinden, bu kilise beni, kürtaj yaptırmış, polise yalan söylemiş, adaletten kaçmış ve eşcinsel ilişki yaşamış bir zinacıyı gerçekten de hoş karşılar mı, diye geçirdi.

Bir erkek sesi, "Yardımcı olabilir miyim? " diye sordu.

Hannah sıçradı ve gözlerini kilisenin yan tarafından görünen altın renkli ışık çizgisine indirdi. Açık kapıdan dışarı bir baş uzanmıştı. Hannah dönüp yürümeye devam etmesi gerektiğini biliyordu ama donup kalmıştı; öyle şaşkına dönmüştü ki otomobil farlarına yakalanmış kocaman kırmızı bir tavşan gibi, bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Donmuşsunuzdur. Neden içeri gelip birkaç dakika ısınmıyorsunuz? " Adam kelimeleri yutarak, birazcık da ters konuşuyordu ama nazikti de. Hannah'ya bir şey hatırlattı; ne olduğunu hatırlayamadı ama olumlu, güven uyandıran bir şeyi çağrıştırıyordu.

Kendinden başka kimseye güvenme. Sersemlikten sıyrılıp "Teşekkürler ama iyiyim ben" dedi. Teşekkür eder gibi elini hafifçe salladı, başını önüne eğdi ve kara rağmen adamın, lambaların ışığında havaya kaldırdığı kıpkırmızı yüzünü mutlaka gördüğünü düşünerek dönüp yürüdü. *Lütfen, ben zararsızım, gidiyorum. Lütfen, polisi arama.*

Adam peşinden, "Burada benden başka kimse yok" diye seslendi. "İçeri gelmek istemediğinizden emin misiniz? "

Hannah durdu, evet demeyi, adımını eşikten içeri atıp o ışıltıya, nezaket olasılığına kavuşmayı her şeyden çok isteyerek dönüp ona, ardından da kilisenin vitray camlı pencerelerine baktı. O aksam, aynı burundan, aristokratça telaffuzu nerede duyduğunu o anda hatırlayıverdi ve kararını vermiş olduğunu fark etmeden, birden bacaklarının onu o genişleyen ışıktan çizgiye doğru götürdüğünü hissetti.

Ve o sırada, bir o kadar ansızın, bacakları onu taşımayı bıraktı çünkü ayakları bir buz parçasında kaydı ve havalandı. Poposunun üstüne sertçe düştü. Canı çok yanmıştı, neredeyse manolya ağacından düşüp el bileğini kırdığı günkü kadar kötüydü. Sersemlemiş halde, *insanın poposunu kırması mümkün mü,* diye düşündü. Gülmeye, arkasından hem gülüp hem de ağlamaya başladı, şiddeti ve sesi

giderek yükselip adeta ulumaya dönüşen hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kendini tehlikeye attığının farkında olmasına rağmen -insanın polisi araması için kapısının önünde sinir krizi geçiren bir Renkli gibisi yoktur-kendini tutamıyordu. Korku, belirsizlik ve son günlerin üzüntüsü içinden karlı havaya püskürdü ve beyazlığın içine karışıp kayboldu.

Bir surat üzerine eğildi. Bir el hafifçe yanağını tokatladı, önce bir sonra da iki defa. Hannah gözlerini kırpıştırdı ve sinir krizi yavaş yavaş hafifleyip hıçkırıklara dönüştü. Kırışıklar, kısa kır saçlar, nazik bakışlı gözler gördü. Ortasında beyaz bir diktörtgen olan yüksek yakalı siyah bir gömlek. Bir papaz. Erkek değil, kadın bir papaz olduğunu fark etti. Hannah'nın yukarı kalkmış yüzünden karı ve gözyaşlarını canlı bir şefkatle silerken bir yandan da adeta Başkan John F. Kennedy'nin bire bir eşi sesiyle "İyi misin, canım? " diyen bir kadındı bu.

"Bilmiyorum. Arka tarafımın üstüne düştüm. Çok sert düştüm. *Hık! "*

Kurtarıcısı -başka bir kurtarıcı daha- güldü. "Eh, arada bir hepimiz düşeriz. "

Papaz Hannah'yı oflayıp puflayarak çekip yerden kaldırdı ve baş döndürücü bir an için Hannah motel odasına döndü, Simone tarafından yataktan çekip kaldırılmasını hatırladı. Kadının ne kadar minyon, giysisinin ne kadar ince olduğunu ancak ayağa kalktığı zaman fark etti. Sırtında palto yoktu, yalnızca pamuklu bir gömlek, bir de pantolon giymişti ve güç sarfetmekten ya da soğuktan ya da her ikisinden titriyordu. Hannah dikleşip ağırlığını kadının üzerinden alınca, papaz alçak bir homurtuyla doğruldu. "İçeri girelim, olmaz mı? " dedi. "Burası ayaz paşanın kıçından bile soğuk. "

Papaz Easter[5] -"Evet, bu isimle doğdum ben, Tanrı bir şey yapmanı sahiden istiyorsa hiç mi hiç üstü kapalı davranmaz"-Hannah'yı bir holden geçirip koyu renk ahşap kaplamalı, küçük ve karmakarışık bir ofise soktu; bir koltuğa oturttuktan ve üzerine el örgüsü bir battaniye örttükten sonra içecek bir şeyler getirmek için aceleyle dışarı çıktı. Hannah koltuğa gömüldü, zihni ânın küçük gerçeklikleri haricinde her şeye kapalıydı: Kuyruk sokumundaki zonklama; el ve ayak parmaklarına dönen sıcaklığın sızısı; kitap, eskimiş ahşap ve mobilya cilası kokuları; ocak üstündeki çaydanlığın uzaktan gelen feryadı. Easter elinde bir tabak kurabiye ve dumanı tüten iki çay kupasını yerleştirdiği tepsiyle geri döndü. Kâğıt yığınlarını kenara itip tepsiyi masasına bıraktıktan sonra kitaplığa gidip deri ciltli büyük bir kitabın arkasından bir şişe amber likörü çıkardı. Hannah cildin *Azizlerin Hayatları* olduğunu görünce güldü. Papaz şişeyi havaya kaldırdı. "Bu İskoçya'dan, atalarımın toprağından. Kömür madencisiydiler, çoğu çok yoksuldu, otuzunda yaşlanır, kırka, şanslılarsa kırk beşe geldiklerinde Ölürlerdi. Benim büyük-büyük büyükbabam buraya geliş parasını bulmak için yedi senelik kölelik mukavelesi imzalamış. İnsanların daha iyi bir yaşam için yapacakları şeyler hayret verici, değil mi? "

Hayır, diye düşündü Hannah. O *kadar hayret verici değil.*

Papaz Easter kupalardan birine bolca, diğerine azıcık içki koyduktan sonra, ilkini Hannah'ya verdi. Alkolün keskin kokusu burnunu yakınca Hannah kupayı uzağında tuttu. Papaz sakin ve otoriter bir tavırla, "Onu son damlasına kadar içeceksin. İlaç diye düşün" dedi. Hannah boyun eğip kupayı dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı. Buruk ve kötü olmasını bekliyordu ama lezzetliydi; tadında bal, limon ve muhtemelen İskoç viskisinden gelen isli bir şey vardı. Ve Hannah'ya kendini iyi hissettirdi; hızla karnından sıcak dalgaları yayıldı, adalelerini gevşetti ve yıpranmış sinirlerini yatıştırdı.

Papaz Easter candan bir sessizlik içinde çayını yudumlarken oturup kemiklerini ısıtması için

Hannah'yı kendi haline bıraktı. Yaşlı kadın -Hannah ellilerinin sonlarında ya da altmışlarının başlarında olduğunu tahmin ediyordu- arada bir ona bakıyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı ama aşırı hevesli ya da kurnazca değildi. Yargılamıyordu. Papazın kendisinden bir şey istemediğini anladı. Ne teşekkür, ne pişmanlık, ne itiraf, ama eğer itiraf etmek isterse, Hannah'nın ağzından ne çıkarsa çıksın samimi bir ilgi ve bozulmaz bir sükûnetle dinleyeceği hissine kapıldı. Yapısı hakkında daha fazla ipucu bulmak için ahbabını incelerken, kadın papaz olmanın nasıl bir şey olduğunu, hiç evlenip evlenmediğini -parmağında alyans yoktu- ve *Kitabı Mukadde*s'te yazanların ne kadarına inandığını düşündü. Nedense Hannah zulada viski saklayan ve ayaz paşanın kıçından bahseden bir kadının Nuh'un gemisinde dinozorlar olduğuna inandığını hayal edemiyordu.

Bir süre sonra Papaz Easter sordu. "Daha iyisin ya? "

"Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim. "

Papaz, başını hoşnutlukla sallayarak, "Eh" dedi, "bu açıklıyor. "

"Neyi? "

"Hani insanı huzursuz eden bir his vardır ya, sanki bir şeyi yapmayı unutmuşsun gibi? Daha bir saat kadar önce geceliğimi giymiş dişlerimi fırçalıyordum, sıcak yatağıma girmeye saniyeler kalmıştı ki o his şahlandı ve aklımı kurcalayıp dürtmeye başladı. 'Of hayır' dedim, 'Bu havada dışarı çıkacak değilim, bu kasabada karda araba sürmeyi bilen on kişi bile çıkmaz, hem yaşlı olsam da daha ölmeye hazır değilim' dedim. Ama inatçıdır şu his, benden bile inatçıdır. Bana rahat vermedi, sonunda pes edip giyindim ve arabayla buraya döndüm. Şimdi nedenini anladım. "

"Sizce benim yüzümden miydi? "

"Bundan eminim. "

"Bunun Tanrı'nın işi olduğuna inanıyor musunuz? " Hannah papazın bir o kadar net cevap vermesini çok istedi: *Evet, kesinlikle öyleydi.*

"Ya sen? " diye sordu papaz.

"İsterdim ama... " Hannah başını iki yana salladı.

"Ama dünyada onca zulüm ve haksızlık varken, Tanrı nasıl var olabilir ki, bu mu? "

Hannah evet der gibi başını sallayınca Papaz Easter şöyle dedi: "Bir Katolik sana Tanrı'yı yargılamanın ilk hatan olduğu-nü, inancın kör ve mutlak olması gerektiğini, yoksa bunun inanç olmayacağını söylerdi. Tabii, Katolik olsaydım yakalık takmaz, rahibe elbisesi giyerdim ve böyle önemli dogmatik konularda benim görüşümü kimse takmazdı. " Çayından bir yudum alıp yukarı kalkmış kaşlarıyla Hannah'ya baktı. "İçimden bir ses bu tür bir inanca aşina olduğunu söylüyor. "

"Evet aşinayım ama Katolik değilim... yani değildim. "

Peder Easter aldırmaz bir tavırla elini salladı. "Kendimize verdiğimiz ismin Tanrı için hiçbir önemi yoktur, hatta O'na verdiğimiz isimlerin bile. Bunu umursayan sadece bizleriz. Ama Evanjelik değil, bir Episkopal olarak", bilgiç bir tavırla Hannah'ya baktı, "sorunu başka bir soruyla ya da daha doğrusu sorularla yanıtlayacağım ki biz genelde böyle yapmaya meyilliyizdir. Çarpan kalbinin, yabancıların gösterdikleri sevecenliğin, Mozart'ın, Rilke'nin ve Michangelo'nun varlığını başka nasıl izah edersin? Sekoya ağaçlarını, sinekkuşlarını, orkideleri ve nebulaları nasıl açıklarsın? Böyle bir güzellik Tanrı olmadan nasıl var olabilir? Tanrı olmadan bu güzelliği nasıl görebiliriz, güzel

olduğunu nasıl bilebiliriz, ondan nasıl etkilenebiliriz? "

Hannah içinde beliren, Easter'ın haklılığını teslim etme ve uyum dürtüsüyle sarsıldı. Ama sonra omuz silkerek sunulan yemi reddetti. "Belki de güzellik sadece güzelliktir" dedi. "Belki anlatılmaz ya da açıklaması mümkün olmayan bir şeydir. "

Papaz Easter öğrencisinin çok karmaşık bir eşitliği çözdüğünü gören bir öğretmenin gururuyla gülümsedi. "Her şeye kadir Tanrı için çok yerinde bir tanımlama, değil mi? "

Hannah dudağını ısırıp gözlerini neredeyse boşalmış kupasına indirdi ve kalan sıvıyı çalkaladı.

"Tanrı'ya inanmak için düşünmeyi ve soru sormayı bırakmak zorunda değilsin, çocuğum. Sekiz milyar koyundan oluşan bir sürü isteseydi eğer, bırak özgür iradeyi, bize kavrama yeteneği veren başparmaklar bahşetmezdi. "

Hannah gözlerini girdap gibi dönen sıvıya dikti, düşünceleri düzensiz bir karmaşaya dönmüştü. Ona özgür iradenin bir yanılsama olduğunu; Tanrı'nın onun için ve herkes için bir planı, önceden çizilmiş bir kader olduğunu öğretmişlerdi. Eğer bu doğruysa, o zaman Tanrı onun hamile kalmasını, kürtaj olması-ni, renklendirilmesini, hakarete uğrayıp aşağılanmasını, kaçırılıp neredeyse tecâvüze uğramasını murat etmiş demekti. Birden inancını kaybetmesinin özünde bunun olduğunu anladı: Kayıtsız ya da zalim bir tanrıya inanmakta isteksizlik.

Buna karşın. Güzel şeyler de olmuştu, iyilik ve sevginin hediyeleri: Kayla, Paul, Simone, Aidan'ın gönderdiği mesajlar, motosikletli yabancı ve şimdi de bu merhametli ve bilge papaz. Hannah Yumruk'un işkencesine maruz kalmamış, tecavüze uğramamış, polisin eline geçmemişti. Aidan'ın sevgilisi olmak, kürtaj yaptırmak, Kasımcılar'ın önerdiği yolu seçmek, Simone ile sevişmek - bunlar Tanrı'nın iradesi miydi yoksa kendi seçimlerinin sonuçları mıydı? Özgür iradenin icraatı değilse, neydi bütün bunlar? Kafasının inanılmaz derecede karıştığını ve bitip tükendiğini hissetti, şakaklarını başparmağı ve orta parmağının arasında sıktı. Kader ve özgür irade nasıl aynı anda mevcut olabilirdi?

Papaz nazikçe, "Çok geç oldu, görüyorum ki sen de yorgunsun" dedi. "Sana bir soru daha soracağım. İstemezsen cevap vermek zorunda değilsin. "

Hannah kendini zorlayıp yaşlı kadının gözlerinin içine baktı ve *çünkü kürtaj yaptırdım* demeye hazırlandı.

"Ben bu gece neden burada olduğumu biliyorum" dedi papaz. "Ya sen? "

Hannah, "Hayır" dedi. Yalandı ama ağzından *O'nu aramaya geldim* cümlesi çıksaydı, buna göre hareket etmek zorunda kalacaktı, şüpheciliğin sığınağından çıkmak ve kuşkularının, korkularının, başarısızlıklarının ve özlemlerinin oluşturduğu düğümü keserek yolunu açmak zorunda kalacaktı. Ya o güce sahip değilse? Ya o gücü toplar ama yolculuğun sonunda merhamet ve lütuf bulamazsa? Ya merhamet ve lütuf bulur ama süreç içinde yine kaybolursa?

"İçini dökmek istersen, dinlerim. " Papaz Easter başını hafifçe eğdi ve vücudunu yana döndürdü. Hannah bunun günah çıkarmaya ve affedilmeye davet olduğunu kavradı. İçindekileri boşaltmak, onları Easter'a ve Tanrı'ya teslim etmek ne büyük bir rahatlama olurdu! Ancak çok istese de şu anda bunu yapmak fazla kolay ve karşı konulmaz derecede de zordu.

"Yapamam, özür dilerim. "

Papaz Easter yeniden ona doğru döndü. "Özür dileyecek bir şey yok. Hazır olduğun zaman anlarsın. "

Birlikte ayağa kalktılar, Hannah kalkarken yüzünü buruşturdu. "Gideceğin yere vardığın zaman bir aspirin al, üzerine de buz koy. Lahana yaprağı da şişmeye karşı birebirdir. "

Hannah pantolonunun arkasına lahana doldurmuş halde yürüdüğünü gözünde canlandırınca gülümsedi. "Teşekkürler, yaparım. "

Yan kapıya gelince Papaz Easter sordu, "Seni gideceğin yere bırakabilir miyim? "

"Gideceğim yer uzak değil. "

Papaz Easter uzaktan gelen bir şarkının sözlerini işitmeye çalışır gibi başını yana eğip Hannah'nın yüzüne baktı. Sonunda, "Belki öyledir" dedi. "Belki de sandığından daha uzun bir yolun vardır. Ama her halükârda, oraya varacaksın sonunda. "

Hannah eğilip kadını yanağından çabucak öptü. Papaz elinde olmadan kendini kasınca, Hannah dokunulmaya alışkın olmadığı için rahatsız olduğunu anladı. Yalnız mıydı? Yaptığı seçimlerden hiç pişmanlık duymuş muydu?

"Gitmeden önce seni kutsayabilir miyim? " diye sordu papaz, yüzü kızarmıştı.

Hannah, gösterdiği belli belirsiz dirence aldırmadan kadının elini iki eliyle tutup sıktı. "Gerekmez. Çoktan kutsadınız zaten. "

Aidan'ın evine giderken yolda başka kimseyle karşılaşmadı. Yapayalnızdı, botlarının karda çıkardığı gıcırtının haricinde sessiz, beyaz, esrarengiz bir evrenin tek sakiniydi.

Bahçe kapısının ve arka kapının önünde kaygıya kapıldıysa da ikisi de söz verildiği gibi kilitlenmemişti. Harika sıcaklığın içine adımını attı; Aidan kaloriferi onun için müsrifçe açık bırakmıştı. Gözleri karanlığa alışınca duvardaki el fenerini gördü. Fener, yuvasından çıkarınca yandı ve duvarındaki bir sıra kancaya çizmeler, şemsiyeler ve paltolar asılmış dar bir oda meydana çıktı. Kancalardan biri boştu, ceketini büyük, yün bir paltoyla daha küçük, açık mavi bir mantonun arasına astı. Bu sıralamadaki ironi dikkatinden kaçmadıysa da şu anda umursayamayacak kadar bitkindi.

Botlarını çıkarıp çoraplı ayaklarıyla evi dolaştı, geniş mutfağa, salona, oturma odasına göz attı. Merdivenleri buldu, eski ahşap basamakların her adımında itiraz edercesine gıcırdamasıyla irkilerek yukarı çıkarken kendini eski bir filmdeki hırsız gibi hissetti. Hole açılan altı kapı vardı. İlk kapının kulpunu çevirmeden önce tereddüt etti, ana yatak odası olmadığını umdu. Aidan ile Alyssa'nın yattıkları antika, modern ahşap ya da ferforje karyolalı çift kişilik yatak; el örgüsü veya pamuklu yahut koton yatak örtüsünü süsleyen çizgiler ya da çiçekler; şezlongun ya da karyolanın ayakucuna bırakılıvermiş sarı yahut uçuk pembe ipek, kaşmir veya koton sabahlık; yatağın iki yanında düzgünce hizalanmış, karı kocanın ayaklarını bekleyen iki çift saten, deri veya keçe terlik. Görmek istemiyordu, ayrıntılarının hafızasına kazınmasını istemiyordu.

Birinci kapıyı açtı ve kitaplarla dolu bir çalışma odasıyla karşılaştı. Adımını içeri atarken Aidan'ın kokusu onu sarıverdi; bir sızıyı, açlığa benzer kof bir sancıyı tetikledi. Burada, ona ait odada oyalanma, kapıyı kapama, el fenerini söndürme ve onun bedenini defalarca kucaklamış koltuğa oturup kokusunu içine çekme arzusuna karşı, uyku ihtiyacı azıcık daha ağır bastı. Odadan çıkıp kapıyı kapadı. Holün karşı tarafındakinin aradığı yer, iki kişilik yatağı ve bitişik banyosu olan küçükçe bir misafir odası olduğunu görüp rahatladı. Çantasını minnetle yere attı, miski andıran kokularından

burnunu kırıştırarak giysilerini çıkardı. Akimdan Faruk'la bu konuda rekabet edebilirim diye geçirdi ama yatağa yığılmadan önce bir elbezini ıslatıp yüzünü, vücudunun üst kısmını silmekten ve dişlerini fırçalamaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Uykuya dalmadan önce aklından geçen son şey, yalnız yatağında geceliğiyle sıcacık yatan Papaz Easter oldu. Hiç düşünmeden Easter'ın uzun ve mutlu bir ömür geçirmesi ve sonunda onu sevecek ve kollarına alacak bir erkeği -ya da kadını- olması için dua etti.

Merdivenlerdeki tempolu gıcırtı onu uykudan çekip çıkardı, bir anda tam manasıyla uyandırdı. Nefesini tutup bekledi ve Aidan'ın merdivenlerin en üst basamağında tıpkı kendisi gibi durakladığını işitti.

"Hannah! " diye seslendi. Sesi boğuk ve telaşlıydı. Hannah sesinin kanına, iliklerine, dokularına işlediğini hissetti, zihni korkuyla sinse de vücudunun bir bitki gibi ona doğru yöneldiğini fark etti. O an gelmişti.

"Hannah? " Bu kez soru sorar gibi, endişenin izini taşıyan bir sesle seslendi.

"Buradayım. " Adımlarının hızlandığını duydu, doğrulup yatakta oturdu.

"Neredesin? " diye bağırdı Aidan.

"Buradayım, misafir odasında" dedi. Pencerelerde kalın perdeler vardı ama holden içeri gün ışığı giriyordu. Son saniyede cesareti onu yarı yolda bıraktı ve duruşunu değiştirip sırtını açık kapıya döndü. Onun gelip eşikte durduğunu işitti, gözlerini sırtında hissetti.

"Hannah? "

"Kapıyı kapa" dedi, "ışığı da açma. "

Aidan sabırsız ve özlem dolu bir ses çıkardı. "Hayır, aşkım, lütfen utanma. Seni görmek istiyorum. Seni görmem *gerek.* Cildinin rengi benim umrumda mı, çektiklerin için suçlanması gereken adamın umrunda mı sanıyorsun? "

Hannah kendisine doğru bir adım attığını duydu. Sertçe, "Yapma" deyince Aidan durdu.

Gözünün önünde *Güzel ve Çirkin'den,* küçükken okuduğu gözden geçirilmiş baskısından değil de kütüphanede bulduğu resimli bir kitaptaki eski karanlık bir masaldan bir sahne canlandı. Bir hizmetçi, kuzgunların kralıyla evlenmeye zorlanıyor ve onun şatosuna götürülüyordu. Kral, kötü kalpli bir büyücü tarafından kuzguna dönüştürülmüş, yedi yıl bir kuş olarak kalma lanetine uğramıştı. O zamana dek kızın onu ancak gündüzleri, kuş şeklindeyken görmesine izin vardı ve geceleri tüylerini döktüğü zaman görmesi yasaktı. Altı yıl ve üç yüz altmış dört gün kız itaatkârca aralarına uzattıkları bir kılıçla onun yanında yatmıştı. Fakat son gece, daha fazla dayanamamış ve kocasının neye benzediğini görmeye karar vermişti. Bir mum yakmış ve kılıcın diğer tarafında, kelimelerle tarif edilmez güzellikte çıplak bir erkeğin yattığını görmüştü. Çıplak göğsüne damlayan bir damla mum, kralı uyandırmıştı. Kıza onu asıl haliyle görerek sonsuza kadar lanetlediğini söylemişti kral. Hannah genç kızın ağzı hayretten açık kalmış halde, dehşet içindeki kocasının, akıbetini kavradığı andaki yüzüne bakışını gösteren gravürü hiç unutmamıştı.

Hannah Aidan'ın söylediklerinde samimi olduğunu biliyordu. Aidan, ışığı açarsa çirkinlik değil, güzellik göreceğinden yüzde yüz emindi. *Ama hayatta yüzde yüz kesin olan ne var ki?* Aidan onu görmeye hazır olduğunu zannediyordu ama Hannah Renkliler bölümünde kendisi ne kadar hazırsa

onun da o kadar hazır olduğunu biliyordu. Yüzünden belli olmasına izin vermese bile dehşete düşecekti.

"Hazır değilim, Aidan" dedi Hannah. "Lütfen dediğimi yap. "

Hannah bekledi. Kapı kapanıp onları tam bir karanlığın içine daldırdı. Aidan kapının önünde durmaya devam etti, yüksek sesli ve düzensiz nefesler alıyordu. Hannah, Aidan'ın tereddüdüyle ihtiyacının savaştığını hissedebiliyordu. O zaman Hannah yolunu Aidan'ın nefesinin sesiyle bulup onun yanına gitti. Öne uzanmış elleri Aidan'ın göğsünü buldu, yüzüne doğru ilerledi. Aidan'ın kolan onu sardı ve elleri çıplaklığını keşfedince, nefesini tuttu. Adını fısıldadı ve Hannah'yı göğsünde ezerek başının tepesini, alnını, yanaklarını, dudaklarını, boynunu öptü. İnleyerek dizlerinin üstüne düştü, kollarını sıkı sıkı beline doladı, yüzünü karnına bastırdı. Hannah gözyaşlarının ıslaklığını teninde hissetti, ağzının ıslaklığının aşağıya indiğini fark etti. Ama şu anda istediği, vücudunun talep ettiği bu değildi; o da dizlerinin üstüne çöktü, onu öptü, dilini ağzının içine çekti, pantolonunun fermuarını açtı ve Aidan'ı üstüne, vücudunun, o çalkantılı, kabaran nehrin içine çekti. Akıntı onları sürükleyip evlerine taşıdı.

Bir zaman sonra Hannah doğruldu, Aidan'ı uyandırmamak için iniltisini acıyla bastırarak ayağa kalktı. Şimdi düşününce, acıyan poposunun vaziyeti ortadayken tahta zeminde sevişmek pek de akıllıca bir tercih değildi. Parmaklarının ucuna basarak odadan çıkıp kapıyı kapadı, holü geçip bir bardak su almak için merdivenlerden alt kata indi. Aidan'ın evinde, Alyssa'nın evinde çıplak dolaşmak onu rahatsız etmeliydi ama tedirgin edecek yerde Hannah'ya ilkel ve son derece tatminkâr bir güç hissi verdi. İkisinin de burada ya da başka hollerde veya oturdukları hiçbir evde çıplak dolaşmadıklarından emindi. Karanlıkta bile, yalnız olduklarında dahi üstlerine bir bornoz giyerlerdi. Bir zamanlar Hannah da öyle yapardı ama artık eski Hannah değildi.

Mutfaktaki duvar saatine göre saat on biri biraz geçiyordu. Tezgâhta duran kâsenin içinde tamamen kararmış bir muz duruyordu, soyup üç lokmada yuttu. Papaz Easter'ın ofisinde yediği kurabiyeden, ondan önce de Greensboro'dan ayrılmadan hemen önce aceleyle atıştırdığı vıcık vıcık yarım sandviçle bir paket patates cipsinden sonra ağzına bir şey koymamıştı. Buzdolabıyla kahve makinesine özlemle baktıysa da muz ve suyla yetinip duş almak için yukarı çıktı. Oyalanmayı göze alamadı; Aidan uyanıp onu aramaya gelebilirdi; onu görmesini istemiyordu, yani henüz.

Banyo aynasındaki cart kırmızı yansımasına bakarken içinden, *belki de hiç,* diye geçirdi. Büyüyü bozmaya, paylaştıkları şeyi ve zihinlerindeki anısını lekelemeye ne gerek vardı? Çünkü dileği gerçekleşmişti, birleşmeleri mükemmel ve tam olmuştu. Ve Simone ile olduğu gibi, sağaltıcı. Hannah renklendirildiğinden beri erkekler tarafından nesneleştirilmiş, kullanılıp atılacak bir şey muamelesi görmüştü. Aidan'la birlikte olmak, eksik olduğunu bilmediği bir dengeyi yeniden kurup o çirkinliği telafi etmişti. Onu nefretten arındırmıştı.

Geçmişte sevişmelerini mahrem bir istila, yalnızca bedenine değil benliğine yapılan bir delgi gibi hissetmişti. Delgi yaraları asla tamamen iyileşmese de, yüreğinin bir parçası hep sızlar halde ve boş kalsa da, Hannah bunu hoş karşılamıştı. Ama bugün başkaydı. Bugün birkaç kıymetli an boyunca, Aidan ile gerçekten bir olduğunu hissetmişti; Aidan içindeydi, kendisi de onun içindeydi. Aklına Aidan'ın rüyası geldi: *Altın ışıktan bir halkanın içinde yan yana duruyorduk ve ben o ışığı elimde tutabilirsem yalnızca seninle değil Tanrıyla da bir olacağımı biliyordum.* Belki de ölümcül aşk dedikleri budur diye düşündü, Tanrı'yla bir olmanın nasıl bir şey olduğunu bir an için hayal meyal görür gibi olmak. Hakiki vecdin ne olduğunu hayatında ilk kez, bu sabah Aidan ile tatmıştı.

Ve bu gece, ondan ayrılmak zorunda olduğunu acı da olsa biliyordu.

Yatak odasına döndüğünde Aidan hâlâ uyuyordu. Kapıda duraklayıp banyo penceresinden gelen ışıkta ona baktı. Gözleri ellerinin hissettiklerini doğruladı; Aidan zayıflamış, adeta kurumuştu. Ama bu halde bile güzeldi. Hatta narinlik ona daha da yaraşmış, faniliğin o güçlü cazibesini kazandırmıştı; bir ateş böceği, yakında solacağı için güzelliği yürek yakan açmış bir gül gibi. Bu düşünce onu ürpertti.

Aidan döndü, Hannah da onu görmesine fırsat bırakmadan içeri girip kapıyı kapadı. Yatağa girerken, "Üşüdüm" dedi. "Yanıma gel. "

Aidan kalktı, tökezledi ve dizini ya da dirseğini karyola direğine çarptı. "Off! " Acı acı güldü. "Külotumu tamamen çıkarmama izin verebilirdin. "

"Acelem vardı. "

Aidan yatağa girip Hannah'yı kendine çekti. "Acele etmene hiç gerek yoktu ki aşkım, bir daha da olmayacak. Önümüzde koca bir ömür var. " Hannah ne kıpırdadı ne de bir ses çıkardı ama Aidan'ın bedeni gerildi. "Ne var? "

Bir yani ona yalan söylemek, birlikte geçirecekleri bu son günü ona armağan etmek, ayrılmak zorunda oldukları gerçeğinden onu uzak tutmak istedi. Ama sonunda yapamayacağını anladı. Acımasız olsa bile, sunabileceği tek şeyin gerçekler olduğu bir yere geçmişti artık. Aidan'ın kollarının arasından çıkıp anlatmaya başladı: Doğru Yol Merkezi'nde çektiklerini, İsa'nın Yumruğu örgütünün elinden kıl payı kurtulmasını, yabancı insanlar (yalnızca Yumruk karşıtı bir grup olduklarını söyledi) tarafından kurtarılışını, Teksas'tan kaçışını, neredeyse seks kölesi olduğunu ve Faruk'un tecavüzüne uğramasına ramak kalışını anlattı. Simone ile yaşadığı şehvet macerasını anlatmaktan kaçındı ama Aidan'ın yaralanacağını bilmesine rağmen yaşadığı sıkıntıların hiçbirini atlamadı. Gerçekleri tamamıyla öğrenirse, gitmesine ancak o zaman izin verirdi.

Hikâyesi boyunca Aidan yatakta kıpırdanıp durdu, arada bir hayret ve üzüntüsünü belli eden sesler çıkardı, altüst olmuştu. Hannah hikâyesini buraya varışıyla kesti, geleceği konuşmaları gereken zamanı şimdilik sonraya bıraktı. Aidan sesini çıkarmadan, kımıldamadan yatıyordu. Hannah elini uzatınca, Aidan'ın buz gibi olduğunu fark etti. Bütün vücudu soğuk ve nemliydi, ısıtmak için vücudunu sardı.

Aidan sıkıntıyla soluğunu bıraktı. "Beni bir gün affedebilecek misin? "

Bunu söyleyeceğini biliyordu ama yine de sinirlendi. "Affedecek bir şey yok, Aidan. Ben günahına girdiğin ya da yoldan çıkardığın bir çocuk değilim. " Biraz gerildiğini hissedince sesini yumuşattı. "Söylemeye çalıştığım, anlaman gereken şu; yolumun her noktasında seçimlerimi kendim yaptım, benim için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi tercih ettim ve sonuçlarıyla yaşamaya da hazırım. Bir daha asla utanç ve pişmanlıkla yaşamayacağım ve umarım sen de yaşamazsın. "

"Sen çok... farklı konuşuyorsun. Değişmişsin. " Sesinde duyduğu korku muydu?

"Öyle" dedi. "Sandığından da fazla. "

"Çok güçlü, kendinden çok eminsin. "

Hannah başını iki yana salladı. "Geçen altı ayda kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğimi bilemezsin. Her şeyden şüphe ettim; senden, ailemden, Tanrı'dan. En çok da kendimden. "

"Şüphe ettim" dedi Aidan. "Geçmiş zaman kullandın. " Sesindeki sevinç Hannah'nın yüreğine dokundu.

"Evet. Geçmiş zaman. " Yakında Aidan'ın da olacağı gibi. Hannah yanan gözlerini sıkı sıkı yumdu. Aidan ileriyi, hikâyesinin kaçınılmaz olarak varacağı yeri düşünmemişti; yollarının ayrılması gereken yeri henüz görmemişti. Çok yakında Hannah onu oraya götürmek ve mutluluğunu söndürmek zorunda kalacaktı. Ama daha değil. Cehaletin mutluluğunu yaşamasına birazcık daha izin verecekti.

Tekrar seviştikten sonra Aidan, "Seni kısa bir süre yalnız bırakmak zorundayım" dedi. "Eve gidip Alyssa'ya anlatmam gerek. "

Hannah başını onun omuz çukuruna koydu. Başı oraya aitmiş gibi rahatça uydu, sanki doğru yuvaya girmiş bir top gibi.

Ama oraya ait değildi, hiç olmamıştı.

Hannah usulca, "Hayır" dedi. "Anlatmanın bir anlamı yok. "

Aidan birden doğruldu, Hannah'nın başı omzundan düştü. "Ne demek istiyorsun? "

Hannah da doğrulup oturdu, karanlıkta ona döndü. "Sana anlattığım o insanlar, beni Yumruk'tan kurtaran ve yolu öneren o insanlar... geçmiş hayatımdan kimseyle irtibat kurmamam için bana yemin ettirdiler. Bir daha asla. " Aidan'ın, söylediklerinin büyüklüğü karşısında irkildiğini, sözlerinin karanlıkta üzerlerine çöktüğünü hissetti. *Bitti,* diye düşündü.

"Saçmalık. Senden böyle bir şey isteyemezler. "

"Aidan, bırak seninle görüştüğümü, seninle konuştuğumu bile öğrenecek olurlarsa ikimizi de öldürürler. Benimle gelmeye kalkışırsan, nereye gidersek gidelim eninde sonunda öğrenirler. Saklanabileceğimiz hiçbir yer yok. "

Sessizlik. Aidan sonunda, "Konumum yüzünden" dedi. Hannah onun hiç bu kadar acı acı konuştuğunu duymamıştı. Onu teselli etmeyi çok istediyse de kendini tuttu.

Aidan ısrar etti. "Ama bir yer olmalı. Asya'da veya Afrika'da, adımın hiç duyulmadığı küçük, uzak bir ada. "

"Çok tehlikeli" dedi Hannah. "Seni böyle bir tehlikeye maruz bırakamam. "

Ama bir an durup bunu düşündü; gök mavisi bir denizin çevrelediği bir yağmur ormanının ortasında, basit bir kulübenin yanında, bir hamakta yattıklarını hayal etti. Başı onun omuz çukurunda, kolu göğsünün üstünde, bacakları birbirine dolanmış.

Düşüşten önceki Âdem ile Havva. Bir tek Tyrannosaurus Rex eksik.

Aidan, "Tehlikesi umrumda değil" dedi.

Hayal titreşip dağıldı, gerçekleşmeyecek olan son bir düş olduğu kabul edildi ve kayboldu. Hannah, "Ama benim umrumda" dedi. "Ömrümün sonuna kadar bir kaçak olarak yaşayamam. "

Gerçekti bu, ama gerçeğin sadece küçük bir parçasıydı. Birkaç gündür aklına getirmemeye çalıştığı geri kalanı sessiz bir kesinlikle geldi: Aidan ile artık birbirlerine uymuyorlardı. Hannah ondan çok uzaklaşmıştı, günler ya da kilometrelerle ölçülemeyecek bir uzaklıktı bu ve yakında daha da uzaklaşacaktı. Aidan gittiği yere onun peşinden gelemezdi, o da geri dönemezdi. Geriye, büyüdüğü o dünyaya ve bir zamanlar olduğu o insana, yanında kalırsa Aidan'ın olmasını bekleyeceği o insana

dönmek *istemiyordu.* Onun Elinor'u Alyssa'ydı: Yumuşak başlı, erdemli ve mantıklı. Hannah kim olduğunu henüz bilmiyordu ama öğrenmek istiyordu. Aidan'la kalırsa asla öğrenemeyecekti. Kendini bir başka kutunun içine sokmuş olacaktı.

Ama bunu Aidan'a söyleyemezdi; gereksiz yere onu incitmekten başka bir şeye yaramazdı, çünkü anlamayacaktı. Olduğu kişiyken, bu hayatı yaşarken nasıl anlayabilirdi ki? Bu yüzden de Aidan itiraz etmeye kalkışınca, eliyle ağzını bulup parmaklarını dudaklarının üstüne koydu ve onun dünyasının diliyle konuştu.

"Tanrı sana yapman için çok önemli bir görev vermiş, aşkım. " *Senin Tanrın, benim değil artık.* "Bu nedenle seni bu dünyaya gönderdi, inancınla insanları O'na sevketmen için. 'Körlere bilmedikleri bir yolda rehberlik edeceğim... Karanlığı önlerinde ışığa, Engebeleri düzlüğe çevireceğim. Yerine getireceğim sözler bunlardır, onlardan geri dönmem. '"

Henleyler sözlerin anlamını çarpıtmışlardı ama şimdi Hannah bu sözlerin güzelliğini ve gücünü hissediyordu. Dünyada acı çeken, yardıma, ümide, ışığa muhtaç olan çok insan vardı. Ve Aidan bunları veriyordu. Günahları ne olursa olsun, hakiki bir din adamıydı. "Bunu bırakamazsın, Aidan. Ne benim için ne de bir başkası için. "

"Hayır. Ben gerçeği açıklayacağıma dair hem Tanrı'ya hem de sana söz verdim. Seni kaybetsem bile sana olan aşkımı itiraf edeceğime söz verdim. Sana bu kadarını borçluyum. "

"Bana herhangi bir borcun varsa eğer, o da amacını gerçekleştirmendir. Dediğini yaparsan binlerce insanın umudunu da inancını da paramparça edersin. " *Annemlerle Becca da dahil.*

Aidan'ın vücudu hâlâ kaskatıydı, direniyordu. Hannah, "Benimkini de edersin" diye ekledi. "Basın adımı öğrenirse dile düşerim. Ekranlar resimlerimle dolar. Biri beni tanıyacak olursa, ki eninde sonunda mutlaka tanıyan biri çıkar, beni polise ihbar ederler. "

Aidan uzun bir süre sessiz kaldı. Hannah onun alnını okşayarak, elinin altında, zihnini bulandırdığını bildiği acı ve karmaşayı dindirmeye çalışarak bekledi. Aidan şiddetli bir nefes koyuverdi, Hannah bu nefeste tükenmişliğin ve teslim oluşun sesini duydu.

"Haklısın, elbette" dedi Aidan. "Sonunda yolu belirginleşince, insan özgürleşiyor, değil mi? " Sesi bir gölde süzülen bir kuğu, küçük oğluna bakan Meryem'in yüzüydü.

Hannah Aidan'ın sesinde, ona gönderdiği mesajın yankılarını duyunca kaşlarını çattı. "Yani yapmayacağım mı diyorsun? "

Aidan'ın eli kalktı, Hannah'nın yanağını okşadı. "Bir daha seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. "

Keşke yüzünü görebilsem, diye geçirdi içinden Hannah. Bu donuk sakinliğe güvenmiyordu. Aidan'ın elini tutup sıktı. "Söz ver bana. "

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, aşkım. Söz veriyorum. Sen benim iyilik meleğimsin. "

Hannah'yı kollarının arasına aldı, sırtını, kollarını okşadı. Hannah, Aidan'ın onu hafızasına almakta olduğunu anladı. Onun dokunuşlarıyla yatışıp, yorgunluğa yenik düştü ve çok uzun zaman önce o Ekim günü arabadaki gibi uykuya daldı.

Ama bu kez uyandığında, Aidan yanında değildi. Kulak kabarttı, evin boşluğunun kalbinin odacıklarındaki yankısını duydu. *Gitmiş, gitmiş, gitmiş.* Bu kez ebediyen.

Yatak odasının kapısı açıktı; alacakaranlığın holden süzülen leylak renkli soluk ışığı karanlığı yarıyordu. El yordamıyla el fenerini aradı ama komodinin üstünde bıraktığı yerde yoktu.

Tehlikeyi göze alıp lambayı açınca, Aidan'ın yastığının üstünde durduğunu gördü. Altına bir not iliştirilmişti.

Sevgili Hannah,

'Tanrı'nın bütün yarattıkları içinde

Benim için en güzel sensin.

Seni seviyorum ve hep seveceğim.

Aidan

Okurken ağlamaya başladı, notu iki eliyle, onu uyaracak bir mum damlasının düşmediği göğsüne bastırdı.

Minibüsü soğuk, ıssız, yabancı, güzel beyazlığın içine sürdü. Kuzeye gittikçe manzara bunların hepsi haline geldi. Ama yine de, yabancı gelse bile korkutucu değildi. Tam aksine beyazlık onu ileriye, kuzeye doğru sevk ediyor gibi geliyordu; yeniden başlama şansı haricinde hiç ama hiçbir şey vaat etmeyen boş bir sayfaydı sanki. Aidan'ın, annesinin, babasının, Becca'nın olmadığı yeni bir hayat.

Mecbur olduğunu kabullense de, arabayı sürerken onları kaybetmenin yasını tuttu. Ailesi artık onu kabul etmezdi. Bütün gerçeği bilseler bile, dönüştüğü insan onları dehşete düşürürdü artık, kendisi de bu sebepten onlara içerler ve uymasını bekledikleri kısıtlamalara sinirlenirdi. En iyisi öldüğüne inanmalarıydı. Ve Aidan'ın da kendi dünyasında, Hannah'nın Kanada'da kendisine kurmayı umduğu hayatla hiçbir benzerlik taşımayan o dünyada, karısıyla birlikte kalması daha iyiydi. Stanton'ın evinde gördüğü, kendi zevkine ve arzusuna göre döşemeyi tasarladığı o boş alanı gözünde canlandırdı. Aidan orada tedirgin olur, oraya uymazdı, ailesi de eşiğinden içeri adımlarını bile atmazlardı.

Ne var ki Kayla kendini evinde hissederdi. Kurtulmuşsa.

Gerçek olmasını dileyerek, içinden, *kurtulacak,* dedi. Paul onu bulacaktı, çoktan bulmuş bile olabilirdi ve onu kuzeye getirecekti, ikisi Hannah'yı bulacaklardı. Bütün gece kime ya da neye ettiğini kendi de bilmeden ama adeta inanca benzer bir duyguyla dua etti.

Maxon'dan doğruca kuzeye yöneldi, arka yollardan Maryland'den, ardından Pennsylvania'dan geçti ve sonunda Harrisburg'da 1-81 otobanına çıktı. Sahilden gitmek sonra da I-8'den devam etmek çok daha kestirme olurdu ama bu daha çok eyalet sınırından ve nüfusu yoğun bölgelerden geçmek anlamına gelirdi. Yoğun kar yağışı yol almasını yavaşlattı, ama çok geçmeden bunun bir nimet olduğunu anladı. Kar pelerin görevi gördü ve kaza yapmış, yolda kalmış araçlardaki yaralılarla deliye dönmüş yolculara yardım etmekten kaçak Renklileri arayamayacak kadar meşgul olan eyalet polislerinin de dikkatlerini başka yöne çekti. Yarım yamalak hatırlanan kâbuslar gibi, polis araçlarıyla ambulansların yanıp sönen kırmızı mavi ışıklarının aydınlattığı en az on kaza yerinden geçti. Geçerken çektikleri acıların hafızasına kazınmamasını istediğinden gözlerini ileriye dikip kazazedeleri kendi felaketleriyle baş başa bıraktı.

Böyle tehlikeli koşullarda araba kullanmaya alışık değildi ama minibüs tam bu işe göreydi. Yine

de kilometreler kahredici bir yavaşlıkla geçiyordu. Doğruca Champlain'e girmeyi ummuştu ama akşam yaklaşırken daha New York eyalet sınırına bile varamamıştı. Bir gün daha minibüste uyumak zorundaydı ve bu da bir yerde durup battaniye ya da uyku tulumu alması gerektiği anlamına geliyordu. Bütün giysilerini giymiş olmasına rağmen, Greensboro'da neredeyse donuyordu ve New York'ta hava beş derece kadar daha soğuktu. Aidan'ın evinden bir battaniye almayı düşünmüştü, sonunda bu küçük hırsızlığı kendine yedirememişti. Alyssa Dale'den yeteri kadar çalmıştı zaten.

Scranton'ın eteklerinde Target mağazasının o tanıdık holografik logosunu görünce otobandan çıktı. Karla kaplı park alanı neredeyse bomboştu ama mağazanın içindeki ışıklar yanıyordu. Minibüsü park etti, sarınıp sarmalandı ve içeri alınmayacağından korkarak mağazanın girişine koştu fakat güvenlikçi onu görünce elini uyarırcasına kılıfındaki tabancasına attıysa da durdurmaya kalkışmadı. Hannah ödeme alanından geçerken kasiyerlerden birinin Sarı olduğunu gördü. Kamp malzemeleri reyonu mağazanın öbür ucundaydı. Birbiri ardınca mal dolu koridorlardan, çoğu gereksiz olan -bir yıl önce hiç böyle düşünmezdi- bunca şey olmasına hayret ederek geçti. O zamanlar olmadan yaşayamayacağı çok şey vardı: Erişim cihazı, sabah kahvesi, makası, *Kitabi Mukaddes*'i. Ablası, annesi, babası, Aidan.

Mağazadaki en pahalı uyku tulumunu seçti, yiyecek kısmına uğrayıp atıştıracak bir şeylerle bir şişe su aldı ve kasalara yöneldi. Sarı kasiyerin müşterisi vardı ama diğer kasaların önünde sıra olmamasına rağmen onu bekledi. Aralarında motosikletliyle yaşadıklarına benzer bir yakınlık, bir tanışıklık geçmesini bekledi ama bu Sarının tavırları kaba ve düşmancaydı. Hannah başta sinirlendi, ama sonra içinde empatiye benzer bir duygu baş gösterdi. Elinde alyans olmayan, küçük bir kasabadaki bir mağazada gece vardiyasında çalışan ve kim bilir daha ne kadar zaman Renkli olarak yaşamak mecburiyetinde olan, saçları dökülmeye başlamış bu orta yaşlı adamın suratsız olmaması için ne sebep vardı ki? Dallas'ta kalıp cezasını çekseydi, kendi hayatı da böyle olabilirdi. Adam poşeti ona doğru itince nazikçe teşekkür ederken, her ne çektiysem ve her ne çekeceksem böyle bir kaderden kurtulmak için değer, diye düşündü.

Mağazadan çıkarken, kapının üstündeki yazıyı gördü: MUTLU BİR YIL DİLERİZ! Gecikmeli de olsa saatin on ikiyi geçtiğini fark etti. Yeni bir yıl başlamıştı. Gelecek yıl 1 Ocak'ta nerede olacaktı? Bir apartman dairesinde mi, müstakil bir evde mi, taşrada mı, şehirde mi; yanında ev arkadaşı mı, sevgilisi mi, eşi mi yoksa kedisi mi olacaktı? Bu senaryoları zihnindeki boş yere bir bir oturtmayı denediyse de hiçbiri aklında kalmadı, bir boyut da kazanmadı. Şu anda önünde tek görebildiği şey beyazlıktı.

Minibüsü yolun birkaç kilometre ilerisindeki dev bir ucuzluk marketinin park yerine çekip minibüsün zemininde uyku tulumunun içine girdi ve neredeyse on iki saat derin bir uyku uyudu. Uyandığında hava yine karanlıktı ve kar da durmuştu. Termometreye baktı -eksi on iki, rüzgârın etkisiyle hissedilen eksi on dört- ve çişini bir kabın içine beceriksizce yapmayı tercih etti, kapalı yerdeki kokusundan burnunu kırıştırdı. Dışarı döktükten sonra dişlerini fırçaladı, yüzüne su çarptı ve tekrar otobana çıktı. Yolda bir White Castle hamburgercisinin önünden geçti. Midesi anında bir burger, patates kızartması ve bir bardak kahve için yaygara koparmaya başladıysa da beyniyle midesi arasında geçen kısa, şiddetli bir çarpışmanın ardından yine soğutucudaki ıslak sandviçe razı oldu. İştahını kaçıran sandviçi, alaycı bir tavırla, aklından bu özgürlüğün tadı diye geçirerek son lokmasına kadar yedi.

Yol kurulandığından daha hızlı yol almaya başladı ve gece yarısına kadar Champlain'e varabileceğine dair umutlandı. Syracuse yakınlarında minibüsü şarj etmek için durdu. Hava eksi on

altı dereceye düştüğü ve büyüğünü yapması gerektiği istasyonun tuvaletini kullanmayı göze aldı. Işıl ışıl aydınlatılmış oturma alanında dev bir ekran vardı ve önünde kalabalık bir grup toplanmıştı, içlerinden bazılarının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Ekrana öyle kilitlenmişlerdi ki aralarına bir Kırmızının girdiğini fark etmediler bile. Hannah izlemek için durakladı.

Enerjik, sarışın -kırkında bile hâlâ güzel ve çekici olmaya çabalayan o sinir tiplerden- bir haber spikeriyle arkasında Ulusal Katedral'in görüntüsünü gördü. Sonra görüntü kesilip yerini kürsüden kızarmış yüzüyle ateşli ateşli konuşan Aidan aldı. Hannah içinde bir kayma, sismik bir yer değiştirme hissetti. *Hayır, hayır, söz verdin.* Okyanusun dibinde yürüyormuş gibi ekrana doğru gitti, suyun direnci sanki bacaklarını yavaşlatıyordu, kulaklarına gelen sesler çarpılmış, anlamsızlaşmıştı. Duymaya çabalayarak kalabalığın arasına girdi.

Spiker heyecandan nefes nefese, "... Yeni Yıl ayini kargaşayla son buldu" diyordu. "İnanç Bakanı Aidan Dale, deri renklendirme işleminin dine ve anayasaya aykırı, insanlık dışı olduğunu ileri sürdüğü ve Kongre ile hayretler içindeki Başkan Morales'ten" -Başkan ile eşinin şaşkın suratlarının kısa görüntüsüne geçildi- "uygulamanın kaldırılmasını talep ettiği ateşli ve beklenmedik vaazının hemen ardından kendinden geçerek yere yığıldı. Bakan konuşmasında isimsiz bir kadınla evlilik dışı bir ilişki yaşadığını itiraf ederek cemaati ve dünyayı şoke etti. "

\

Tekrar Aidan'ın görüntüsüne geçildi. "Bana bakın" diyordu, "ben aranızda dolaşan, yalancılık kalbimin içinde yanarken dindarlık maskesinin ardına saklanmış gerçek bir günahkârım. Çünkü iki yıldan uzun bir zaman önce, evlilik yeminimi düşüncede ve eylemde bozup Tanrıma, karıma ve" -yakın çekimde Alyssa Dale'in ifadesiz yüzü ekranda belirdi- "bana inanan herkese ihanet ettim. " Tekrar Aidan'ın görüntüsü yayına girdi. Benzi kül gibiydi. "Ama Tanrı merhametlidir! Merhametini beni buraya, bu kutsal yere getirerek ve bana kurtuluş ümidiyle utancımı ve riyakârlığımı ifşa etmem için kıymetli bir şans vererek gösterdi. Övgüler O'nundur! O'nun dediği olur! " Aidan'ın yüzü ansızın buruştu ve eli göğsünü kavradı. Sendeledi, sonra dizleri büküldü ve yere düştü.

Hannah'nın bir parçası da onunla birlikte düştü, kalbi sıkıştı, nefesi vücudunu terk etti. Ölmüş müydü yoksa? Onu göremiyordu; etrafı kalabalık bir insan yığınıyla çevriliydi, Alyssa da aralarındaydı ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Biri -sağlık bakanı- Aidan'ın göğsüne kalp masajı yapıyordu. Görüntü kesilip yerini Aidan'ın katedralden tekerlekli sedyeyle çıkarılışına bıraktı, Alyssa elini tutmuş yanında yürüyordu. "Walter Reed Hastanesi'nin doktorları Bakan Dale'in hafif bir kalp krizi geçirdiğini doğruladılar. Bilincinin açık, hayati bulgularının da stabil olduğunu bildirdiler. "

Bilinci açık. Stabil. Kelimeler algılandı. Hannah'nın kalbi yeniden atmaya başladı, ciğerleri genişledi ve havayla doldu. *Oh, çok şükür Tanrım,* diye mırıldandı ve ardından dizlerinin üstüne çöküp başını eğdi, aynı sözcükleri tekrarlayarak dua etti: *Yaşadığı için sana şükürler olsun.* Bir süre sonra etrafındaki hareketliliğin ve ardından gelen yüklü durgunluğun farkına vardı. Başını kaldırınca diğer herkesin ekranın önünde diz çökmüş ve başlarını sessiz bir duayla önlerine eğmiş olduklarını gördü. Akkor gibi bir mucize anı, yalnızca bu insanlarla değil, hayatta olan herkesle ve her şeyle, atan her yürekle, çarpan her kanatla, topraktan fışkırıp tıpkı onun gibi güneşi arayan her yeşil filizle birleşme hissi yaşadı.

Yaşadığı için sana şükürler olsun. Ve yaşadığım için.

Soğuk, ıssız, yabancı, güzel beyazlığın içine doğru yürüdü. Dolunay yolunu aydınlatıyor,

ağaçların çıplak dallarını gümüşi çizgilerle belirliyor ve karı bir sihirbazın pelerini kadar gösterişli, elmaslarla bezeli bir halıya dönüştürüyordu. Soğuk başta çok sertti ve ciğerlerini bıçak gibi kesiyordu ama ayaklarının gömüldüğü karda on beş dakika yürüdükten ve bacaklarını kalçalarına kadar yutan üstü örtülü çukurlara batıp çıktıktan sonra kanı ısınmaya başladı. Soluk alıp verirken çıkan sert ses ormanın sessizliğiyle güven veren bir ahenk oluşturuyordu.

Yarım saat geçtikten sonra sinyal kesici yüzüğünü çıkardı, yüzük olmadan yalnızca Kasımcılar değil sınır polisi tarafından da tespit edilemeyeceğini bildiğinden hiç tereddüt etmeden yüzüğü karın içine attı. Sırt çantasını o zaman anlamadığı bir içgüdüye uyarak minibüste bırakmıştı ama şimdi kol saatiyle giysiler haricinde üzerinde bir şey olmadan serbestçe ilerlerken nedenini kavradı: *Yola hiçbir şeyin olmadan, kendin olarak adım atmak zorundasın.* Bu kendini koyuveriş, bu tam teslimiyet doğru ve gerekli gibi geldi. Ömründe hiç bu kadar savunmasız kalmamıştı ya da hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Bir on dakika kadar daha yürüdü, sonra da yirmi dakika daha. Bacakları ağrıyordu ve blucini ıslanmış, ağırlaşmıştı. İleride bir ışık mı titreşmişti? Durup o yöne baktı, ama ışık kaybolmuştu, tekrar ortaya çıkmayınca kendisine öyle geldiğine karar verdi. Bu tekinsiz yerde bir bataklık yakamozu, onu yüz yıl uyuyacağı kar kaplı bir höyüğün altına sürükleyecek peri ışıkları görmek hiç de zor olmazdı. Düşündükçe yüz yıl boyunca huzur içinde uyumak ve renklendirmenin, hastalıkların, açlığın, şiddetin ve nefretin olmadığı bambaşka bir dünyaya uyanmak düşüncesi daha da cazip gelmeye başladı. Titredi. Ne kadar zamandır duruyordu burada? Yüzünü de ayaklarını da hissetmiyordu, vücudunun üst kısmı soğuyan terle ıslanmıştı. Donma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunun belli belirsiz farkındaydı, bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama sanki birer kütüktü bacakları, kaskatılardı ve işbirliği yapmıyorlardı. Tekrar durup yerdeki kara baktı, tıpkı yüzüğü attığı gibi kendini karın içine bırakmanın, o yumuşak pırıltılı beyazlığın içine gömülmenin ne kadar hoş olacağını düşündü. Son teslim oluş. Tatlı ve sonsuz bir karşılama.

O anda ışıkları gördü, iki tanelerdi, öncekinden daha yakındalardı. Bu kez kaybolmadılar. Giderek büyüdüler, berraklaştılar, dermansızlığını yok ettiler. Kasımcılar mı, yoksa polis miydi? Tabancayı yokladı ama eldivenli eli çok hantaldı. Eldiveni dişleriyle çekip çıkardı, yere düşmesine aldırmadı. Tabancanın emniyetini açıp kabzasını kavradı, parmağını tetiğin üzerine kıvırdı. Tabancayı kendine doğru çevirip yukarı kaldırdı, namlusunu göğüs kafesinin bitimindeki yumuşak çukura bastırdı. Geri dönmeyecekti; öyle ya da böyle yalnızca ileri gidecekti. Işıkların kendisine doğru gelmesini izledi, iki parlak göz, kaderini elinde tutan ve her şeyi bilen iki küre. Özgürlük mü yoksa ölüm mü?

Yanıtı öğrenmeden önceki saniyelerde, olası hayatını gözünde canlandırdı, o beyaz yeri büyük bir halıyla, koyu gül kırmızısı renkli kadife kaplı bir kanepeyle, üstünde iyice açmış kırmızı güllerle dolu bir vazo duran cam bir sehpayla döşedi. Müzik de ekledi, Ella söylüyordu. Kayla ile Paul gülüşüyorlardı, üçünün de sesleri acıyı hiç tatmamış gibi çıkıyordu. Kayla ile Paul kanepede, ellerinde lal renkli şarap dolu kadehlerle oturuyorlardı. Paul çıplak ayaklarını sehpaya dayamış, Kayla da ayaklarını altına kıvırmıştı. Paul'ün kolu onu sarmış, başparmağı hafifçe, amberden süzülen ışık rengindeki çıplak omzunu okşuyordu. Kayla bir şey söyledi ve Hannah kendi kahkahasının onlarınkine karıştığını duydu, neşeli ve berrak.

Artık ışıklar üstündeydi, kör edecek kadar parlak. Orman, kar, ay siliniverdi; tek görebildiği ışıklardı. Boş elini gözlerine kaldırdı.

"Adın ne? "

"Hannah Payne.

"Peki, neden buradasın? "

Henley çifti de bunu sormuştu, o da dürüstçe cevap vermişti. Ne kadar farklı, çok daha zengin ve canlıydı şimdi gerçek. "Çünkü" dedi, "bu kişisel bir şey. "

Işıklar çekildi ama gözleri hâlâ bir şey göremeyecek kadar kamaşmış haldeydi. Karı çiğneyen ayak sesleri duydu ve nihayet solgun bir yüz ve beyaz dişler seçti; bir erkek ona gülümsüyordu. Tabancayı elinden bıraktı, yana doğru devrildiğini hissetti. Adam onu omuzlarından tutup yukarı çekti. Donmuş yanaklarını öptü, önce sağdan, sonra da soldan.

"Bienvenue, Hannah. Quebec'e hoş geldin. Artık güvendesin, arkadaşın da öyle. Simone, Paul'ün onu bulduğunu ve buraya getirmekte olduğunu söylememi istedi sana. "

Hannah o zaman zihnindeki artık boş ve beyaz olmayan o alana döndü. Zemini parlak ahşaptan bir yatak odası gördü; ayaklı bir boy aynası, koyu eflatun örtülü bir yatak, ilkbaharın cömert vaatlerinin kokusunu taşıyan bir esintiyle dalgalanan tül perdeler vardı. Sabah güneşinin vurduğu yatakta biri uyuyordu. Uzun ve siyah saçları yastığa yayılmıştı ve cildi bal rengine çalan bir pembelikteydi, yaklaşan yaz mevsiminde koyulaşıp altın bronz tonuna dönecekti.

Uyandı, artık kendisiydi.

Notlar

[←1] İsrafil, (ç. n.)

[←2] *Roe versus Wade* davası. 1973'te ABD Yüksek Mahkemesi bu davanın kararındaki kürtajın yasaklanması hükmünü Anayasa'da tanınan "özel hayatın gizliliği hakkı"na *(right to privacy)* aykırı bulmuştur, (ç. n.)

[←3] **Sırasıyla pişmanlık, kefaret, hakikat ve tevazu anlamına gelen "penitence", "atonement", "truth" and "humility" kelimelerinin baş harflerinin oluşturduğu "path" kelimesi yol anlamına gelir. İtaat anlamına gelen 'obedience' eklendiğinde, ıstırap ya da hastalık anlamına gelen "patho-" öneki ortaya çıkıyor, (ç. n.)**

[←4] (İng.) İnci. (ç. n.)

[←5] **(İng.) Paskalya, (ç. n.)**